

BIBLIJA VAIKAMS

B I B L I J A V A I K A M S

"GAUSINGA ŠEIMA - BRANGUS DIEVO DOVIS,
VAIKAIS ATSIILYGINA DIEVAS UŽ VARGĄ".
(Psalmė 127, 3)

"AŠ IR MANO NAMAI NORIME TARNAUTI
VIEŠPAČIUI".
(Jozuės knyga 24, 15)

BIBLIJA VAIKAMS

BIBLIJA VAIKAMS

ILIUSTRUOTI BIBLIJOS PASAKOJIMAI

Borislav Arapovič ir Vera Mattelmeki

III pataisytas ir papildytas leidimas, 1992
Biblijos vertimų institutas Stokholmas

Children's Bible in Lithuanian

© Biblijos vertimų institutas, 1983, 1992
Stokholmas

ISBN 91-88394-12-3

© Institute for Bible Translation, 1983, 1992
Stockholm, Sweden

Printed in Croatia

APIE BIBLIJĄ

Brangusis!

Ar žinai, kas yra Biblija?

Biblija - tai Dievo Žodis - rinkinys šventraščių, rinktų apie penkiolika šimtmečių, rašytų maždaug keturiasdešimties autorių, įkvėptų Šventosios Dvasios. Ji atskleidžia pasaulio ir žmonijos istorijos paslaptis.

Biblija susideda iš dviejų dalių - Senojo ir Naujojo Testamento.

Senasis Testamentas parašytas prieš Kristaus gimimą, o Naujasis - per antrąją pirmojo šimtmečio po Kristaus gimimo pusę. (Prisimink, kad dabar laikas skaičiuojamas nuo Kristaus gimimo). Senasis Testamentas parašytas hebrajų kalba, Naujasis - graikų.

Senasis Testamentas pasakoja, kaip Dievas sutvėręs pasaulį, kaip pirmieji žmonės kritę nuodėmėn, apie Izraelio, Dievo tautos, istoriją, apie pranašus ir pranašystes. Yra čia ir psalmių - senovinių maldų ir himnų Dievui. Visos knygos surinktos ir užrašytos taip, kaip pats Dievas norėjo.

Naujajame Testamente (Mato, Morkaus, Luko ir Jono Evangelijoje) kalbama apie mūsų Išganytoją - Viešpatį Jėzų Kristų. Pasakojama, kaip jis gimė, gyveno, ko mokė ir kaip numirė už žmonijos kaltes ir prisikėlė iš numirusių. Rašoma, kaip gyveno pirmieji krikščionys, kaip buvo apaštalaujama. Sudėti į Naująjį Testamentą ir laišakai (Dievo žodžiai) pir - miesiems krikščionims, pirmosioms bažnyčioms ir visai žmonijai, taip pat "Apreiškimas" - kas įvyks pasaulio pabaigoje.

Kaip minėta, Jėzaus Kristaus mokslas dar vadinamas Evangelija. Tai reiškia "geroji žinia". Apie ką gi ji?

"...Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą". (Jn 3, 16)

Taigi Biblija pasakoja ne tik kaip žmogus krito nuodėmėn, užtraukdamas Aukščiausiojo rūstybę visai žmonijai, bet ir kaip Dievas, sumanęs išgelbėti žmones, atsiuntė į žemę savo vienintelį Sūnų Jėzų Kristų, paskirdamas jam mirtį už nuodėmes ir parodyti tikrąjį gyvenimo kelią.

Pagrindinis Biblijos pasakojimas - apie Viešpatį Jėzų Kristų, Dievo Sūnų ir Atpirkėją, pasaulio Valdovą.

Biblija - pirmoji spausdinta knyga visame pasaulyje (Gutenbergo Biblija 1452 - 1455 m.). Ir daugiausia verčiama į kitas kalbas knyga: prieš penkis šimtus metų ji išversta į 33 kalbas. 1804 m., pradedant kurtis Biblijos draugijoms, buvo 67 vertimai, o to paties amžiaus (XIX) pabaigoje - 400 (su daliniais vertimais). XX a. Biblija išversta dar į 1400 kalbų (su daliniais vertimais) - 1987 m. išvakarėse buvo 1884 vertimai. Iš jų - į 314 kalbų Biblija išversta visa, į 715 kalbų - tik Naujasis Testamentas, į 899 kalbas - po vieną ar kelias Biblijos knygas. Tik apie 2% žemės gyventojų negali skaityti Biblijos gimtąja kalba. Bet šiuo metu ji verčiama į daugiau negu tūkstantį mažųjų tautų kalbų. Daugeliu iš jų kalba tik keli tūkstančiai, šimtai ar netgi dešimtys žmonių.

4000 kalbų bei tarmių Biblija įrašyta į kasetes, plokšteles, todėl jos gali klausytis ir neraštingi bei aklieji. Be to, 84 kalbom Biblija leidžiama akliesiems - Brailio šriftu.

Pagal išleidžiamų pasaulyje knygų kiekį pirmąją vietą taip pat užima Biblija: 1900 m. išleista apie 5 mln. Biblijų ir 7 mln. Naujųjų Testamentų. 1980 m. - apie 36 mln. Biblijų ir 57 mln. Naujųjų Testamentų, dar keli šimtai atskirų Biblijos knygų.

Taigi Biblija - plačiausiai skaitoma knyga visame pasaulyje.

PRATARMĖ

Mes dėkojame Visagaliui Dievui, šio pasaulio Kūrėjui, už tai, kad jis sudarė sąlygas pasirodyti šiai "Biblijai vaikams" ir lietuvių kalba.

"Biblija vaikams" rengta jaunam skaitytojui. Ilgesni pasakojimai sutrumpinti ir supaprastinti. Tekstai, pažymėti kabutėmis, dažniausiai reiškia, kad yra pažodžiui cituojamas Šv. Raštas. Senojo Testamento tekstus išrinkom iš leidinio "Šventas Raštas. Komentarai - aiškinimai", kurį paruošė ir išleido K. Burbulis, Naujojo Testamento tekstus - iš Lietuvos Vyskupų Konferencijos leidinio, kurį parengė kun. Vaclovas Aliulis. Kiekvienas pasakojimas iliustruotas. Dailininkas stengėsi pavaizduoti tai, apie ką kalbama.

Skaitykite šią knygą su meile, atminkite joje aprašytus įvykius, saugokite Evangelijos mokslą savo širdyse. Pradėkite skaityti Bibliją. Visagalis nori, kad ir jūs galėtumėte pasakyti: "Tavasis žodis yra žibintas mano kojoms ir takui šviesa". (Psalmė 119, 105).

Su draugiškais sveikinimais,

Biblijos vertimų institutas

PAPILDYTO LEIDIMO PRATARMĖ

Nuo 1990 metų "Biblija vaikams" leidžiama dar kartą. Kadangi ją skaito ne tik vaikai, bet ir daugelis suaugusiųjų, į šį leidimą mes įtraukėme kai kurių tekstų suaugusiems skaitytojams.

Mūsų "Biblijoje vaikams" yra ir trūkumų: praleista daug išmintingų pamokymų ir nepaprastų įvykių, o daugelis pateikiamų atpasakojimų galėjo būti daug vaizdingesni.

Biblija - tai Dievo Žodis, ir visi, kad ir geriausių aiškintojų ir žodžio meistrų, bandymai ją atpasakoti tėra tik blankus šios knygos atšvaitas.

SENASIS
TESTAMENTAS

PASAULIO SUTVĖRIMAS. PRADŽIA

Visi mes žinome, kad savaimė niekas nesusikuria. Mus supantis pasaulis, sklaidinas harmonijos ir grožio, byloja apie didį ir išmintingą Kūrėją.

Šventajame Rašte, Biblijoje, kurią Dievo įkvėpti parašė šventieji žmonės, aprašytas pasaulio sukūrimas pagal Dievo Žodį:

"Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę.

Žemė buvo be pavidalo ir tuščia, tamsa gaubė gelmes, ir Dievo dvasia sklandė virš vandenų.

Dievas tarė: "Teatsiranda šviesa!" Ir atsirado šviesa.

Dievas buvo šviesa patenkintas, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos.

Dievas pavadino šviesą diena, o tamsą - naktimi. Tai buvo vakaras ir rytas - pirmoji diena.

Dievas tarė: "Teatsiranda tvirtuma tarpe vandenų ir ji teatskiria vandenį nuo vandenų!"

Dievas sukūrė erdvę ir atskyrė vandenį, kurie buvo po erdve, nuo vandenų, kurie buvo virš erdvės. Ir taip įvyko.

Dievas pavadino erdvę dangumi. Tai buvo vakaras ir rytas - antroji diena.

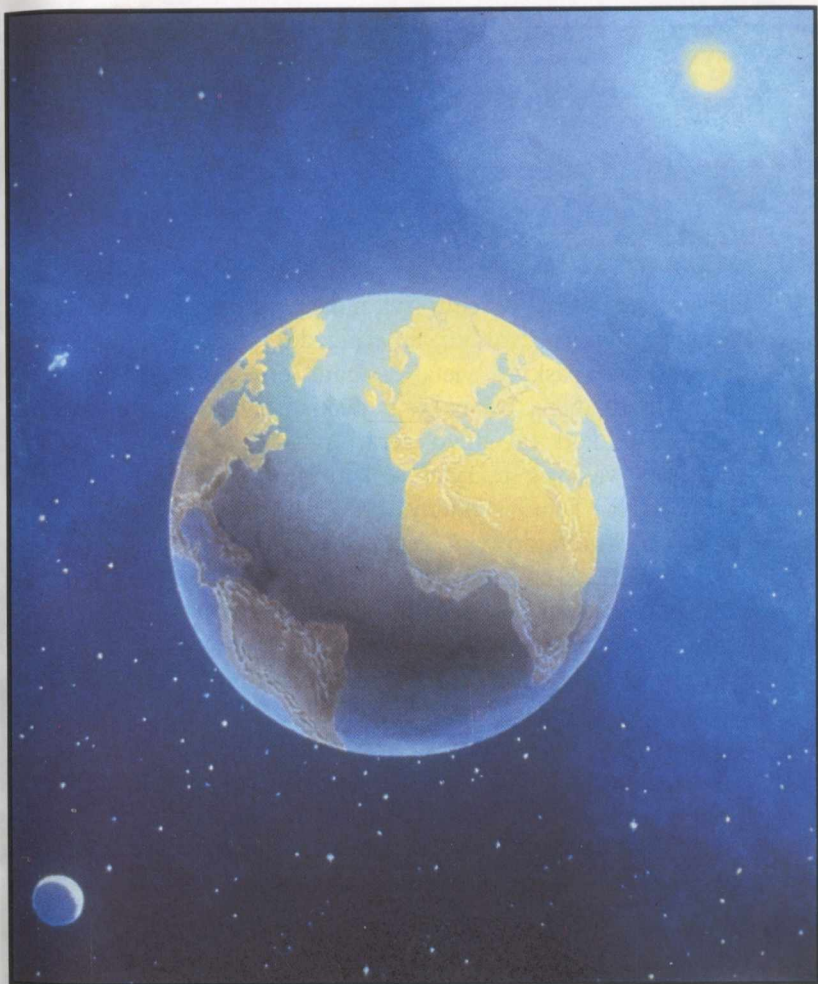
Dievas tarė: "Tesusirenka vandenys, kurie yra po dangumi į vieną vietą ir tepasirodo sausuma!"

Dievas pavadino sausumą žeme, o vandenų samplūdį - jūromis. Dievas matė, kad tai buvo gera.

Dievas tarė: "Tegul žemė išaugina žolę, augalus, duodančius sėklą, ir vaismedžius, nešančius vaisių pagal jų rūšį!" Ir taip įvyko. Žemė išaugino žolę, augalus, duodančius sėklą pagal jų rūšį ir medžius, nešančius vaisių pagal jų rūšį, kuriuose yra jų sėkla. Dievas matė, kad tai buvo gera.

Tai buvo vakaras ir rytas - trečioji diena".

(Pradžios knyga 1, 1-13)

PASAULIO SUTVĖRIMAS. TĘSINYS

"**D**ievas tarė: "Teatsiranda šviesos dangaus erdvėje dienai nuo nakties atskirti, ir tebūnie jos ženklais pažymėti laikas, dienos ir metai.

Jos težiba dangaus erdvėje ir apšviečia žemę!" Ir taip įvyko.

Dievas padarė du didelius šviesulius: didesnį - dienai ir mažesnį - nakčiai valdyti ir žvaigždes.

Dievas joms paskyrė vietą dangaus erdvėje, kad šviestų žemei, valdytų dieną bei naktį ir atskirtų šviesą nuo tamsos. Dievas matė, kad tai buvo gera.

Tai buvo vakaras ir rytas - ketvirtoji diena.

Dievas tarė: "Tegul vandenys knibždėte knibžda gyvūnais, ir paukščiai teskraidą virš žemės, padangėse!"

Taip Dievas sutvėrė milžiniškus jūros gyvūnus ir visus kitus gyvius, kurie gyvena vandenyse, ir visus paukščius. Ir Dievas pamatė, kad tai buvo gera.

Dievas juos palaimino: "Veiskitės, dauginkitės ir pripildykite vandenį jūrose, o paukščiai - žemę".

Tai buvo vakaras ir rytas - penktoji diena.

Dievas tarė: "Tegul žemė išaugina gyvūnus pagal jų veislę: gyvulius, roplius ir laukinius žvėris!" Ir taip įvyko".

Dievas, sukūręs laukinius žvėris, gyvulius ir visokius roplius pagal jų veislę, buvo patenkintas.

(Pradžios knyga 1, 14 - 25)

PIRMŲJŲ ŽMONIŲ SUTVĖRIMAS

"**D**ievas tarė: "Padarykime* žmogų pagal mūsų paveikslą. Jis tevaldo jūros žuvis, padangių paukščius, gyvulius ir visą žemę bei visus roplius, kurie gyvena ant žemės!"

Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą. Jie buvo vyras ir moteris.

Dievas juos palaimino ir tarė: "Veiskitės, dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją, viešpataukite jūros žuvisms, padangių paukščiams ir visiems žemės gyvūnams!"

Dievas tarė: "Aš jums duodu įvairių žolių, turinčių sėklą, ir augalus, kurie auga žemės paviršiuje, ir visus medžius, kurie neša sėklą ir vaisius, jums tebūnie tai maistas!"

Ir visiems žemės gyvūnams, visiems padangių paukščiams ir visiems, kas kruta ant žemės, kas turi gyvybę, daviau visus augalus ir žalumynus, kad turėtų ko ėsti". Ir taip įvyko.

Dievas matė visa, ką buvo padaręs, ir buvo labai gera. Tai buvo vakaras ir rytas - šeštoji diena". Dievas nutarė sukurti žmones, kurie gyventų šiame gražiam pasaulyje. Vyras buvo vardu Adomas, o moteris - Ieva. Viešpats sutvėrė juos gražius ir laimingus. Jie labai mylėjo Sutvėrėją, ir Dievas juos taip pat.

Viešpats atidavė jiems visus sutvertus gyvius, kad rūpintųsi jais. Palaiminęs Adamą ir Ievą, "Viešpats Dievas sukūrė sodą Edene (rojų) rytuose ir ten ėleido žmogų, kurį buvo sutvėręs". Viešpats prisakė jiems prižiūrėti ir saugoti šį sodą.

Adomas ir Ieva nuolatos bendravo su savo Sutvėrėju. Paveikslėlyje regite, kad jų akys nukreiptos į Dievą, - todėl jie laimingi.

Kai mūsų akys ir širdys nukrypsta į Viešpatį, mes taip pat pasijuntame laimingi.

(Pradžios knyga 1, 26 - 31. 2, 7 - 22)

**Kodėl Dievas tarė: "Padarykime?" Todėl, kad Dievas yra vienas trijuose asmenyse: Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Todėl pirmojoje Mozės knygoje, kurdamas žmogų, Dievas kalba daugiskaita: "Padarykime".*

Bet Adomas ir Ieva nepaklausė Dievo. Ir jis išvarė juodu iš rojaus. O atsitiko taip.

Viešpats leido jiems valgyti vaisius nuo bet kurio medžio sode, išskyrus vieną, vadinamą gėrio ir blogio pažinimo medžiu. Dievas pasakė, kad jeigu jie nepaklausysią, tai mirsią. Bet šėtonas – Dievo ir žmonių priešas, norėjo pražudyti Adomą ir Ievą. Syki jis, pasivertęs angimi (gyvate), prišliaužė prie Ievos ir paklausė: "Ar tikrai Dievas pasakė: "Nevalgykit nė nuo vieno medžio rojuje?" Ieva atsakė: "Visų medžių vaisius galim valgyti, tik vaisių nuo to medžio, kuris auga vidury rojaus, Dievas mums neleido valgyti, kad nenumirtume". Tada angis, trokš-dama pasėti Ievos širdyje abejonę Dievo meilės nuoširdumu, ėmė ją apgaudinėti, sakydama: "Nemirsite! Dievas žino, kad tą dieną, kurią valgysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs tapsite kaip Dievas, pažinsite gera ir pikta".

Kai po šių šėtono žodžių Ieva pažvelgė į medį, jo vaisiai jai pasirodė tinkami valgyti, malonūs akiai ir gundantys, nes teikė pažinimą. Ir ji, nusirašiusi jo vaisių, suvalgė. Taip pat davė paragauti ir savo vyrui Adomui. Tada Dievas kreipėsi į Adomą: "Kadangi tu paklausei savo žmonos ir valgei nuo medžio, nuo kurio tau buvau įsakęs: "Nevalgyk nuo jo!"—prakeikta tebūnie žemė, kuri tave maitins! Vargdamas turėsi maitintis visą savo gyvenimą. Erškėčius ir usnis ji augins tau, ir tu valgysi laukinius augalus. Valgysi prakaitu uždirbtą duoną, iki sugrįši į žemę, iš kurios esi imtas. Esi dulkė ir į dulkę pavirsi". Paskui Viešpats išvarė Adomą ir Ievą iš nuostabiojo sodo, ir daugiau jiedu nebegalėjo į jį sugrįžti. Todėl ir tokie liūdni jiedu šiame paveikslėlyje.

Taip nusidėjo pirmieji žmonės. Pagal Dievo Žodį, pirmiausia jie mirė dvasios mirtimi, o paskui ir fizine. Dvasinė mirtis reiškia, kad jų dvasinis meilės bendra-vimas su Dievu Kūrėju nutrūko. Todėl Dievas jau tada, iš anksto, buvo numatęs išvaduoti iš nuodėmės pančių visą žmoniją per savo Sūnų Jėzų Kristų. Apie tai dar perskaitysite šioje knygoje.

(Pradžios knyga 3, 1 - 23)

KAINAS IR ABELIS

Šie du jaunuoliai - Adomo ir Ievos sūnūs. Vienas jų, Abelis, buvo piemuo ir ganė avis, o kitas - Kainas, - žemdirbys. Kartą Kainas atnešė Viešpačiui aukoti žemės vaisių. Taip pat ir Abelis aukojo iš savo bandos riebiausių pirmagimių. Viešpats maloniai pažvelgė į Abelį ir jo auką. Tačiau į Kainą ir jo auką jis nepažvelgė. Todėl Kainas labai supyko ir jo veidas paniuro. Viešpats tarė Kainui: "Kodėl tu supykai ir tavo veidas paniuro? Darydamas gera, argi nebūsi linksmas? O jei darai bloga, ar nuodėmė prieangy netyko tavęs? Tu privalai nugalėti blogį".

Tačiau Kainas nesugebėjo įveikti nuodėmės ir toliau pavydėjo broliui. Syki, abiem broliams bebūnant laukuose, Kainas nužudė Abelį. Ir nusidažė žemė purpuru - pirmojo žemėje mirusio žmogaus krauju.

Į kokią baisią nuodėmę gali pastūmėti širdyje tūnantis pavydas! Todėl, norint išvengti nuodėmės, reikia būti budriam, melstis ir su Viešpaties padėjimu nuodėmę įveikti.

(Pradžios knyga 4, 2 - 12)

TVANAS. NOJUS STATO LAIVĄ

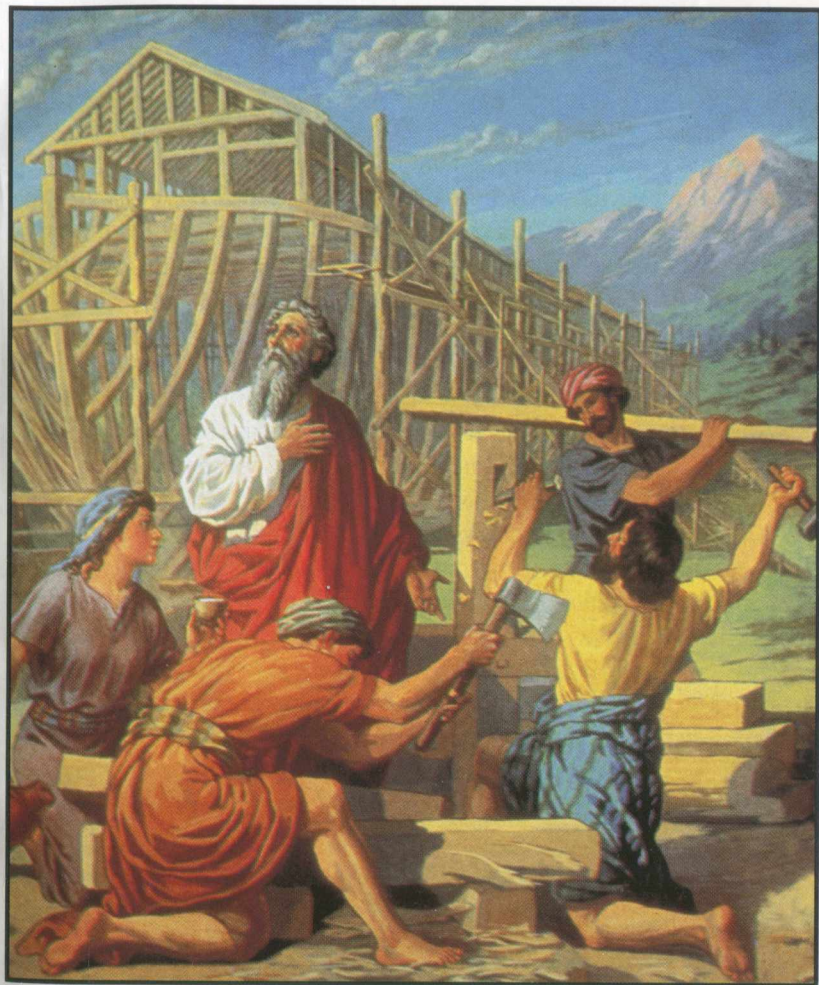
Praslinko daugel amžių, ir žemėje atsirado gausybė žmonių - Adomo ir Ievos palikuonių. Iš pradžių daugelis jų bijojo Dievo ir tarnavo jam, bet ilgainiui visi ėmė blogai elgtis, nusižengti Dievo valiai. Tik vienas žmogus, vardu Nojus, su savo šeima liko ištikimas savo Kūrėjui ir troško vykdyti Dievo valią. Vėliau apaštalas Petras vadino jį "tiesos šaukliu" (2 Pt 2, 5). Dievo dvasia gyveno jo širdyje, ir jis labai karštai mylėjo Dievą.

Viešpats matė, kad žmonės pasidarė labai nedori, kad jų mintys ir siekiai - vien blogis, kad visi jie mina žemėje kreivus kelius. Tada Dievas pasakė: "Aš išnaikinsiu žmones, kuriuos sutvėriau, žemės paviršiuje..."

Tačiau Nojus rado malonę Viešpatyje. Dievas tarė Nojui: "Aš nusprendžiau padaryti galą kiekvienam gyviui, nes per juos žemė pasidarė pilna nusikaltimų. Aš rengiuosi juos sunaikinti. Pasidaryk laivą iš sakuoto medžio. Laive padaryk kajutes ir ištepik jas derva iš vidaus ir iš lauko... Aš rengiuosi užtvindyti žemę vandenimis, kad išnaikinsiu kiekvieną kūną, kuriame yra gyvybė. Visa, kas yra žemėje, žus. Bet aš padarysiu sandorą su tavimi. Į laivą įeisite tu, tavo sūnūs, tavo žmona ir tavo sūnų žmonos..."

Išgirdęs šį Dievo paliepimą, Nojus ėmė statydintis didžiulį laivą. Ir dažnai kartodavo aplinkiniams, kad netrukus prasidėsias tvanas ir sunaikinsias visą pasaulį, ragindamas juos atgailauti už piktus darbus ir šauktis Dievo. Bet niekas jo net ir girdėti nenorėjo.

(Pradžios knyga 6, 5 - 18)

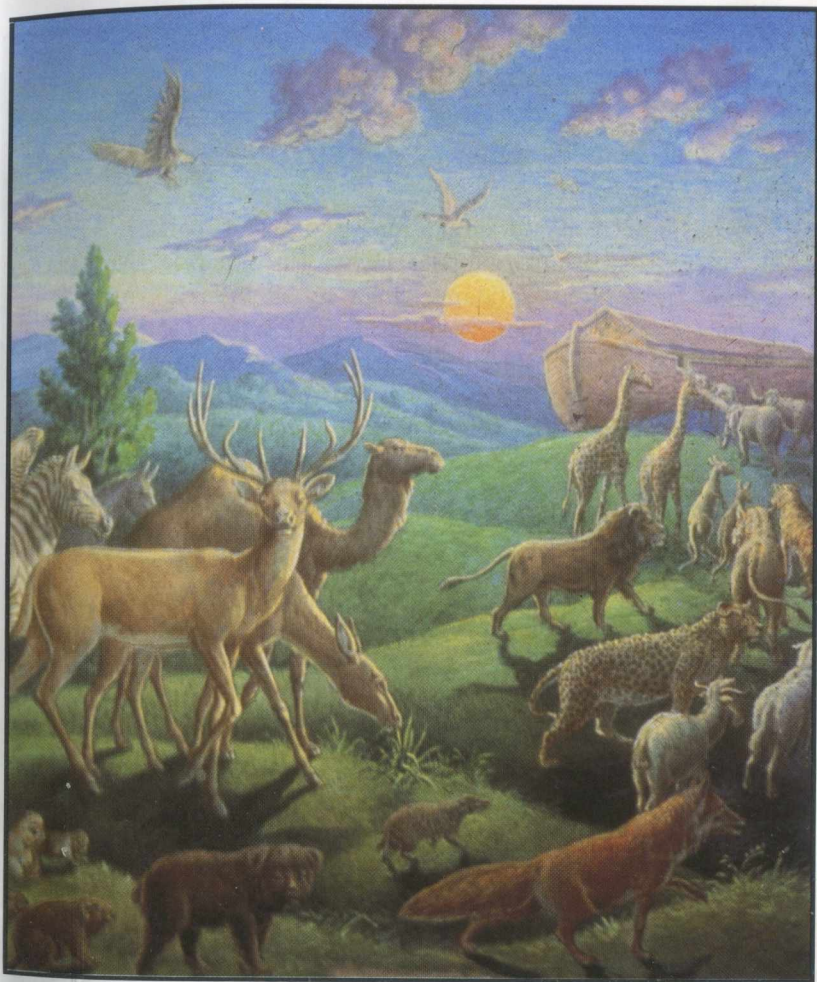
TVANO PRADŽIA

Laivas buvo statomas ilgai. Kai Nojus padarė viską, ką jam Dievas buvo liepęs, ir kai laivas jau buvo baigtas, Viešpats jam tarė: "Eik į laivą tu ir visi tavo artimieji, nes tave radau teisų šioje kartoje! Pasiimk iš visų tyrųjų gyvulių po septynetą porų, o iš visų netyrųjų gyvulių po porą, taip pat ir padangių paukščių po septynetą porų, kad išlaikytum jų veislę visos žemės paviršiuje. Po septynių dienų lis ant žemės keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. Išnaikinsiu žemės paviršiuje visas būtybes, kurias esu padaręs".

Nojus pasielgė taip, kaip jam paliepė Viešpats. Jis įlipo į laivą su žmona, sūnumis bei jų žmonomis. Be to, pasiėmė visų žemės gyvių. Kai visi jau buvo sulipę, Viešpats uždarė laivo duris. Praėjus septynioms dienoms, prasidėjo lietus. Ir nesiliovė jis ištisas keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. Vanduo vis plūdo ir plūdo. Nojaus laivas pakilo tiek, kad ėmė plaukti vandens paviršiumi. Potvynis buvo toks smarkus, jog visi aukšti kalnai dingo po vandeniu, o visa, kas sausumoje buvo gyva, mirė.

"Taip Dievas išnaikino visas būtybes, kurios buvo žemės paviršiuje, pradėdamas žmonėmis ir baigdamas gyvuliais, ropliais ir padangių paukščiais. Išliko tik Nojus ir tie, kurie buvo su juo laive".

(Pradžios knyga 7, 1 - 23)

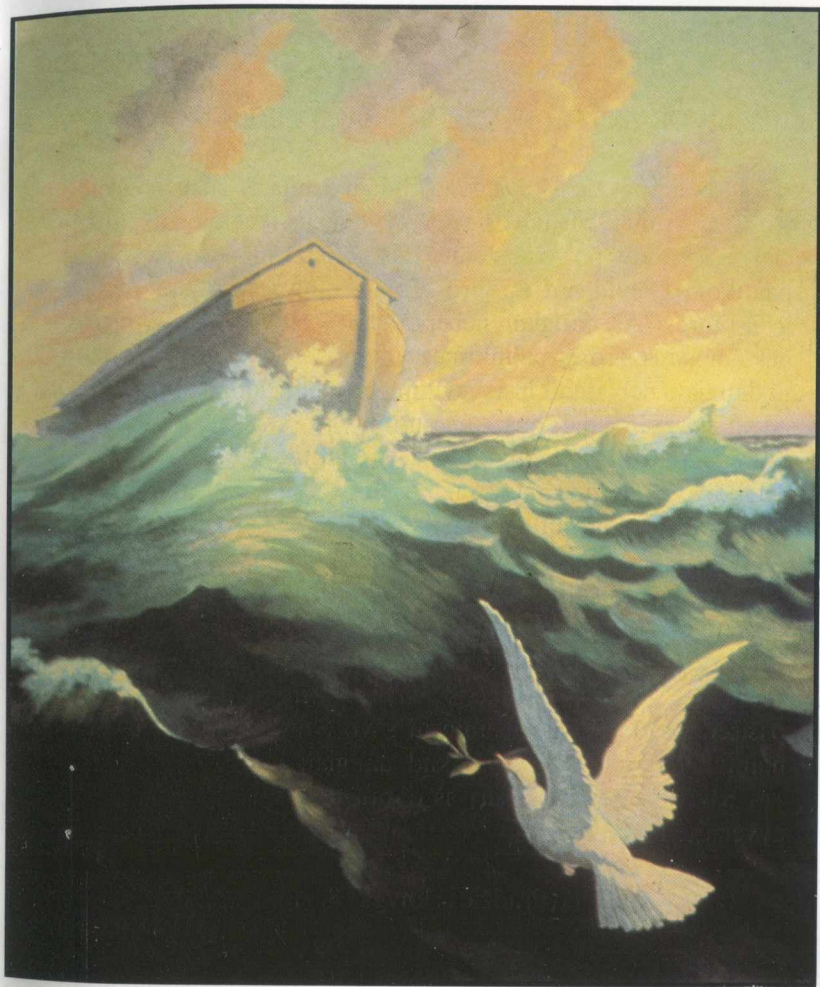

TVANO PABAIGA

Po šimto penkiasdešimties dienų potvynis baigėsi. Vandeniui slūgstant, Nojaus laivas sustojo prie Ararato kalno. Tada Nojus, atidaręs langą lubose, išleido varną – pažiūrėti, ar vanduo jau visai nyslūgęs. O grįžtančio paukščio nesulaukęs, išleido balandį. Šis, neradęs sausos vietos nutūpti, tuoj parskrido. Savaitę palūkėjęs, Nojus vėl išleido balandį. Dabar paukštis grįžo vėlai vakare ir snape parsinešė alyvmedžio lapelį. Tai buvo ženklas, kad vanduo jau gerokai nyslūgęs.

Dar po savaitės išleistas balandis neparskrido visai... Kai Nojus ryžosi praardyti laivo stogą, ir pats įsitikino, kad žemė jau išdžiūvus. Dievas liepė jam su visa šeima lipti iš laivo ir išleisti gyvūnus: "Išeik iš laivo tu, tavo žmona, sūnūs ir sūnų žmonos. Visus gyvūnus, kurie yra su tavimi: paukščius, gyvulius, roplius išsivesk, kad jie žemėje veistųsi ir daugintųsi..."

(Pradžios knyga 8, 13 - 17)

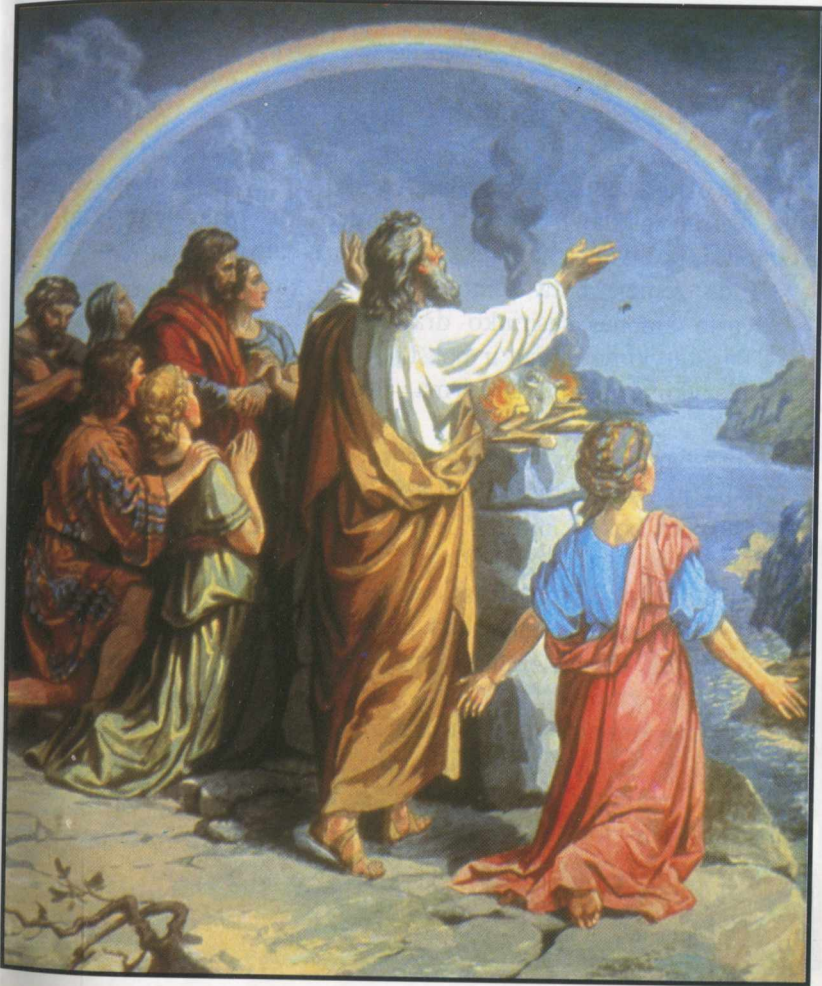

VAIVORYKŠTĖ IR DIEVO SANDOROS ŽENKLAS

Nojus, paklausęs Dievo, išlipo su šeima iš laivo ir išleido gyvūnus. Ištrūkę laisvėn gyvuliai išsibėgiojo, o paukščiai išsiskraidė po visą žemę. Tik keletą jų sugavęs Nojus paaukojo Dievui ant aukuro. Tokia auka Viešpačiui patiko, ir jis tarė: "Aš daugiau nebeprakeiksiu žemės dėl žmogaus, nes žmogaus širdies palinkimas yra piktas nuo pat jaunystės, ir daugiau nebeišnaikinsiu gyvųjų tvarinių, kaip esu padaręs. Ateityje, kol žemė bus, tenesustoja sėja ir pjūtis, šaltis ir šiluma, vasara ir žiema, diena ir naktis!"

Dievas palaimino Nojų ir jo sūnus, o kaip sandoros su žmonėmis ženklą nutiesė per dangų įvairiaspalvę vaivorykštę, sakydamas: "Aš darau Sandorą su jumis ir jūsų palikuonimis, kurie gyvens po jūsų... kad jokio gyvio nebesunaikinsiu tvano vandenimis ir tvanas nebesunaikins žemės... Duodu vaivorykštę, kurią dedu į debesis. Ji tebūnie Sandoros ženklas tarp manęs ir žemės... Sutelkęs debesis viršum žemės ir vaivorykštei pasirodžius debesyse, atsiminsiu savo Sandorą, kuri yra tarp manęs, jūsų ir visų gyvių, kad daugiau nebūtų tvano... Tai yra Sandoros ženklas, kurią aš darau tarp savęs ir visų gyvių, gyvenančių žemėje".

(Pradžios knyga 8, 18 - 22. 9, 1 - 17)

BABELĖS BOKŠTAS

Nojaus sūnūs turėjo daug vaikų, ir iš jų žemėje vėl radosi daug žmonių. Bet netrukus paaiškėjo, kad žmonės po tvano nė kiek ne geresni kaip iki jo.

Tada žemėje būta vienos kalbos ir vienos tarmės.

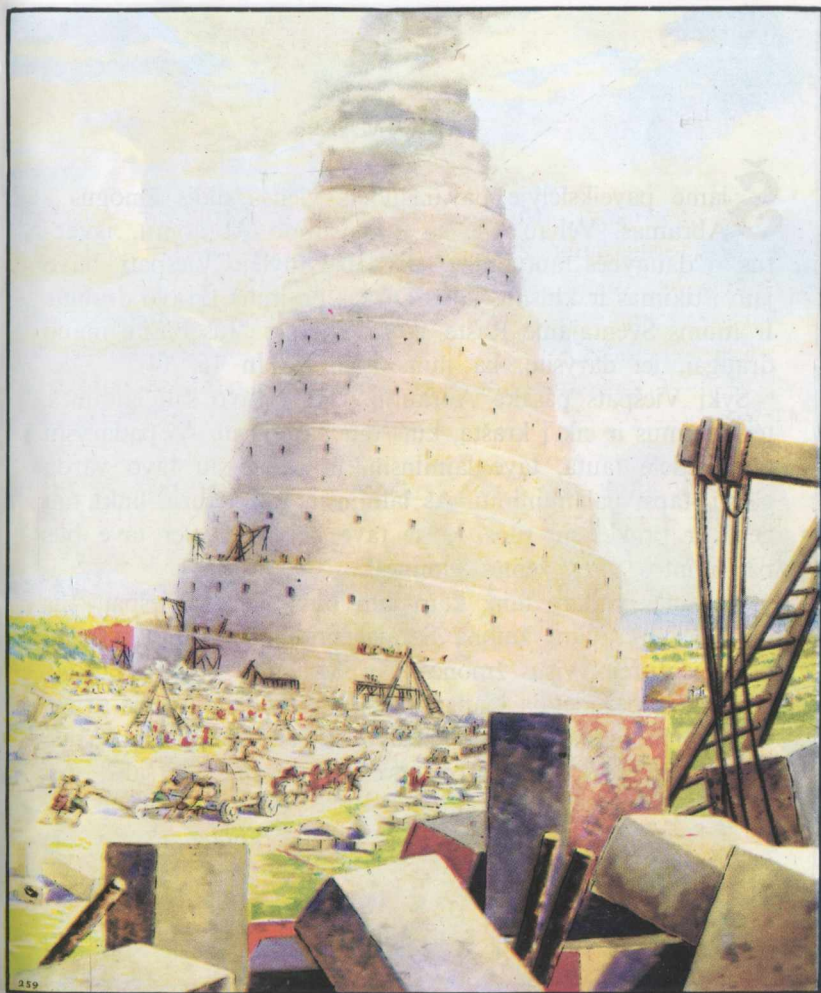
Kartą žmonės susirinko draugėn ir pasakė kits kitam:

"Pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų. Pasidarykime paminklą pirma, negu išsiskirstysime į visus kraštus!"

Trokšdami šlovės, žmonės uoliai kibo į darbą. Bet Dievui išdidus jų sumanymas nepatiko. Ir jis, pažvelgęs į statomą miestą bei bokštą, tarė: "Jie yra viena tauta ir visi kalba viena kalba. Čia tik pradžia to, ką jie rengiasi daryti. Nuo savo sumanymo jie neatsisakys, iki tą įvykdys. Nusileiskime ir sumaišykime jų kalbą, kad jie nebesuprastų vienas kito!" (Atmenate, Dievas kitados taip pat pasakė daugiskaita: "Sutversim žmogų...")

Viešpats žmonių kalbas sumaišė, ir jie vienas kito nebegalėjo suprasti ir nebeįstengė toliau statyti bokšto. Dėl to ta vieta ir buvo praminta "Babele", t.y. "sumaištim". Paskui Dievas išsklaidė statytojus po visą pasaulį.

(Pradžios knyga 11, 1 - 9)

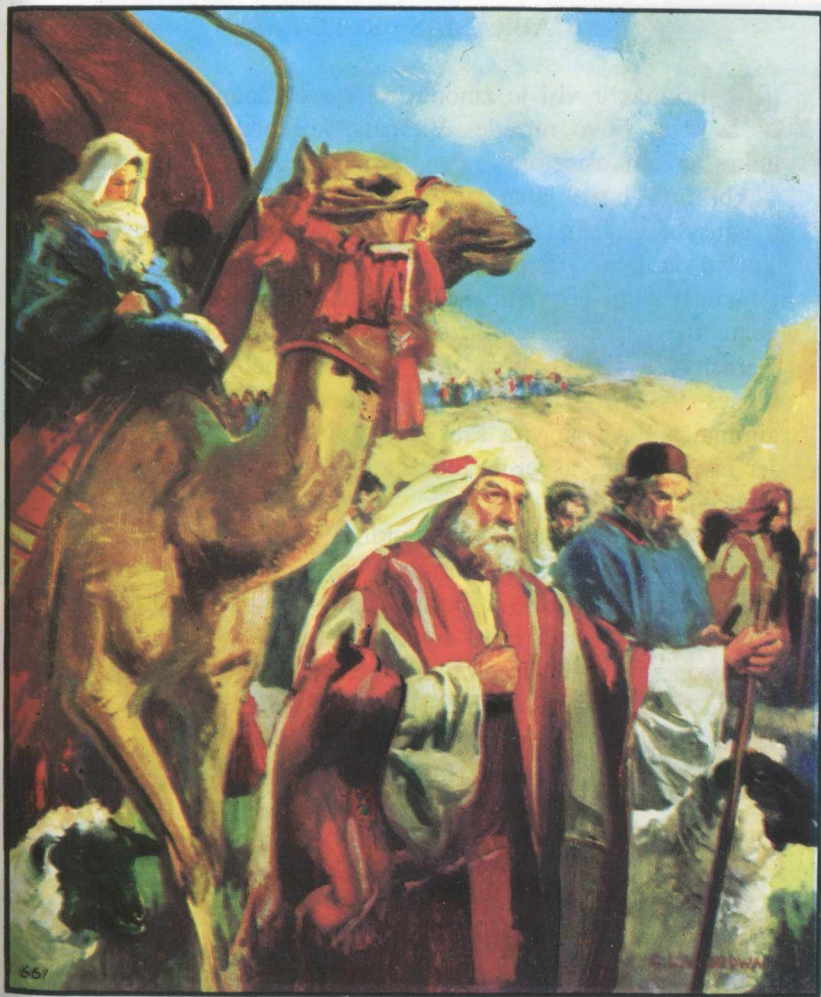
ABRAMAS

Šiame paveikslėlyje pavaizduotas vienas didis žmogus - Abramamas. Vėliau Dievas jį pavadino Abraomu, išvertus - "daugybės tautų tėvu". Jis labai mylėjo Viešpatį, buvo jam ištikimas ir klusnus. Pats Dievas praminė jį savo draugu. Ir mums Šventajame Rašte Viešpats sako: "Jūs būsite mano draugai, jei darysite, ką jums įsakau" (Jn 15, 14).

Sykį Viešpats pasakė Abramui: "Palik savo šalį, gimines, tėvų namus ir eik į kraštą, kurį tau parodysiu. Aš padarysiu tavę didelę tautą, tavę laiminsiu, ir padarysiu tavo vardą garsų, tapsi palaiminimu. Aš laiminsiu tuos, kurie linki tau gero, ir prakeiksiu tuos, kurie tavę keikia, ir per tavę bus palaimintos visos žemės giminės".

Abramas padarė taip, kaip jam buvo liepęs Viešpats. Jis pasiėmė su savimi žmoną Sarają, brolio sūnų Lotą, turėtą, kokį jie turėjo, visus žmones, kuriuos buvo išgijęs Harane, ir išvyko į pažadėtąją Kanaano žemę. Bekeliaudami jie priėjo vietovę, vadinamą "Morės ažuolynu". Ten Abramui pasirodė Viešpats ir tarė: "Tavo palikuonims duosiu šitą šalį".

(Pradžios knyga 12, 1 - 7)

ABRAMAS IR LOTAS

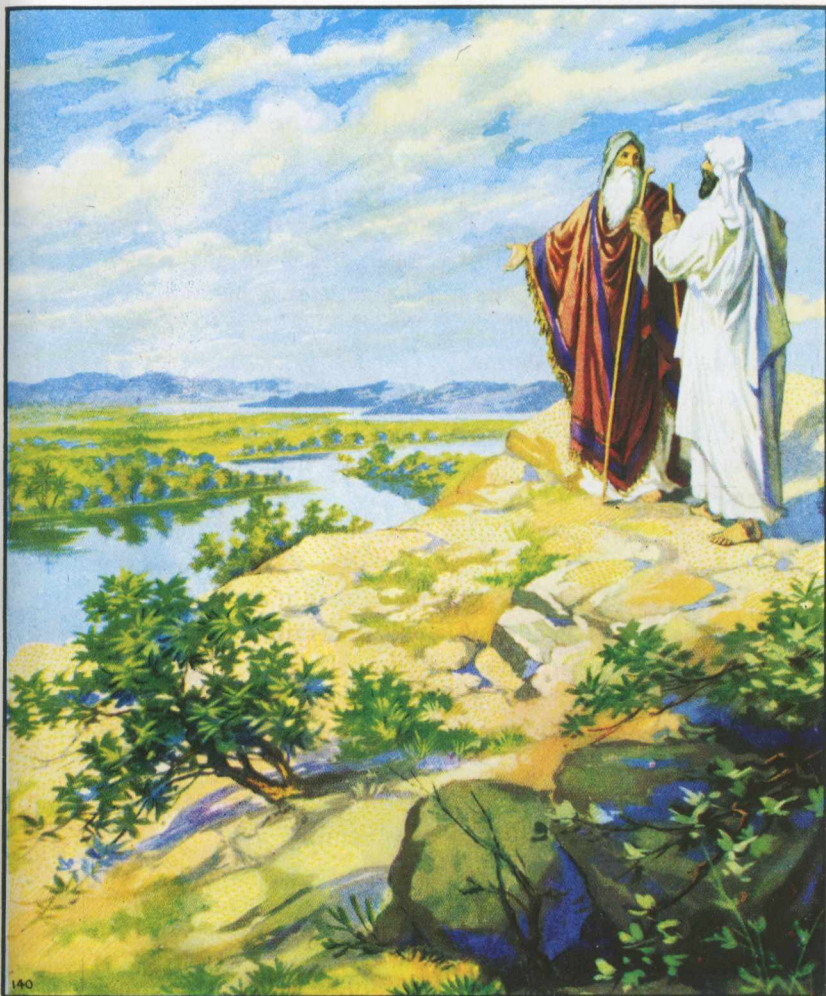
Abramas ir visi jo žmonės tol ėjo Kanaano žeme, kuria jiems buvo nurodęs Viešpats, kol priėjo Betelio apylinkės ir ten apsistojo.

Abramas buvo labai turtingas. Jis turėjo aukso, sidabro ir gausybę gyvulių. Jo sūnėnas Lotas taip pat buvo turtingas. Turėjo daugybę palapinių, smulkiųjų ir stambiųjų raguočių. Po kurio laiko jiedviem pasidarė ankšta gyventi drauge, nes jiedu abu turėjo daug turto. Netrukus ėmė kivirčytis ir jų piemenys. Tada Abramas tarė Lotui: "Tenebūnie vaidų tarp manęs ir tavęs, tarp mano ir tavo kerdžių, nes esame giminaičiai! Ar ne visa šalis tau atvira? Skirkis nuo manęs! Jei eisi į kairę, aš eisiu į dešinę, o jei tu eisi į dešinę, aš eisiu į kairę".

Lotas ėmė žvalgytis po aplinkines žemes. Pastebėjęs, kad Jordano apylinkės labai derlingos ir puikiai drėkinamos, jis atsiskyrė nuo Abramo ir persikėlė su savo palapinėmis į šias žemes. Išsistatė jas iki pat Sodomos miesto. Nors šio miesto gyventojai buvo labai pikti ir dideli nusidėjėliai, Lotas, susigundęs derlingais pasėliais ir žolingomis lankomis, apsigyveno šitų nedorų žmonių draugėje. Už tai jį ištiko daugybė nelaimių. Mat rinkdamasis vietą apsigyventi, jis nepasitarė su Dievu, kaip kad pridera. Sodoma jį išsirinko savo nuožiūra.

O Abramas, apsigyvenęs prie Mamrės ažuolyno, pastatė aukurą Viešpačiui.

(Pradžios knyga 13, 1 - 18)

DIEVO PAŽADAS ABRAMUI

Mamrės girioje Viešpats kalbėjo Abramui: "Pakelk akis ir pažvelk iš vietos, kurioje esi, į žiemius ir į pietus, į rytus ir į vakarus! Visą šalį, kurią matai, duosiu tau ir tavo palikuonims visims laikams. Padarysiu tavo palikuonių tiek daug, kiek smilčių ant žemės. Jei kas suskaičiuotų žemės dulkes, tai ir tavo palikuonis galėtų suskaičiuoti".

Kiek vėliau dar padaršino: "Nebijok, Abramai! Aš esu tavo apsauga ir tavo palaima!"

Bet Abramus, sielodamasis, kad jau senas, o vaikų - kaip nėra taip nėra, ėmė abejoti: "Viešpatie, Dieve! Ką galėtum man duoti? Aš neturiu vaikų... Man nedavei vaikų, ir štai tarnas paveldės mano turtus".

Į tai Viešpats jam atsakė: "Ne šitas bus tavo paveldėtojas, bet tas, kuris tau gims".

Taip pasakęs, išsivedė Abramą laukan ir tarė jam: "Pažvelk į dangų ir, jei gali, suskaičiuok žvaigždes! Taip nesuskaičiuojami bus ir tavo palikuonys!"

Ir pasakė Dievas Abramui: "Savo žmonos Sarajos nebevadink Saraja, bet Sara. Aš ją palaiminsiu, kad iš jos pakils tautos ir tautų karaliai".

Abramas patikėjo Viešpačiu, ir Dievas pripažino jo dievobaimingumą ir pavadino Abraomu.

(Pradžios knyga 15, 1 - 6. 17, 15 - 16)

TRYS DIEVO PASIUNTINIAI APLANKO ABRAOMĄ

Kartą Abraomas per pačią vidudienio kaitrą sėdėjo prie savo palapinės. Staiga išvydo priešais stovinčius tris vyrus. Abraomas suprato juos esančius Viešpaties pasiuntinius. Jis priėmė svečius ir pavaišino. Po pietų vienas iš jų pasakė Abraomui: "Aš tikrai sugrįšiu pas tave kitais metais šiuo laiku, ir tavo žmona Sara turės sūnų!"

Išgirdusi šiuos žodžius, Sara tylomis sau nusijuokusi, tarė: "Būdama pasenusi ir turėdama seną vyrą, argi dar patirsiu Dievo malonę?"

O Viešpats tarė Abraomui: "Kodėl Sara juokėsi, galvodama: "Ar aš iš tikrųjų gimdysiu pasenusi?" Ar yra kas nors Viešpačiui neįmanomo? Kitais metais šiuo laiku aš sugrįšiu pas tave. Tada Sara turės sūnų".

Paskui Dievas dar pasakė: "Ar aš slėpsiu nuo Abraomo, ką ketinu daryti? Juk Abraomui tikrai lemta tapti didele ir galinga tauta. Jame bus palaimintos visos tautos. Aš išrinkau jį..."

Atėjus žadėtam laikui, Dievo pažadas įvyko. Dievas visada laikosi duoto žodžio, ir nieko neįmanoma jam nėra!

(Pradžios knyga 18, 1 - 19. 21, 1 - 3)

Содомома и Гомора

Содомома и Гомора - Содомома, Гомора, Адам и Ева

Содомома и Гомора - Содомома, Гомора, Адам и Ева

Содомома и Гомора

SODOMOS IR GOMOROS MIESTŲ ŽŪTIS

Keturis miestus - Sodomą, Gomorą, Adeną ir Sevojimą - dangiškoji ugnis nušlavė nuo žemės paviršiaus. Viešpaties rūstybę sukėlė šių miestų gyventojų nedorybės ir bjaurios jų nuodėmės. Dievas apreiškė Abraomui, kad Sodoma bus sunaikinta. Abraomas meldėsi už šį nuodėmingą miestą, ir Viešpats pažadėjo jo nepražudysiąs, jei tenai atsirasią bent dešimtis teisuolių. Bet jų neatsirado.

Ir štai kas atsitiko. Sodomoje gyveno dievobaimingas žmogus Lotas su savo žmona ir dviem dukterimis. Dievas atsiuntė į šį miestą du angelus, pasivertusius žmonėmis. Tai buvo vakare. Svetingasis Lotas juodu priėmė savo namuose, nežinodamas, kad tai angelai.

"Jiems dar neatsigulus, Sodomos miesto vyrai, jauni ir seni, apsupo namus, šaukdami Lotą, klausė: "Kur yra tie vyrai, kurie šįvakar atėjo pas tave? Išvesk juos laukan, kad su jais ištvirkautume". Lotas išėjo pas juos į prieangį ir, užrakinę duris, tarė: "Mano broliai, prašau, nesielkite taip piktai!.. Tik tiems vyrams nieko nedarykite, nes jie juk yra po mano stogu". Bet jie tarė: "...Jis čia atvyko, kad gyventų kaip ateivis, o nori teisėju būti! Dabar mes pasielsime su tavimi pikčiau negu su jais". Jie veržėsi prie Loto, norėdami išlaužti duris. "Tačiau vyrai savo rankomis įtempė Lotą į namą ir užrakino duris. O tie, kurie buvo lauke, visi apako... Lotui juodu tarė: "...Mes rengiamės sunaikinti šią vietą, kadangi jų blogų darbų garsas pasiekė Viešpatį..." Tada tie vyrai nutvėrė jį už rankos, jo žmoną ir abi dukteris... ir išvedę paleido už miesto ribų. Išvedę juos tarė: "...Nežiūrėkite atgal... Gelbėkitės, bėgdami į kalnus, kad nežūtumėte!"

"Saulėi tekant, Lotas įėjo į Zoarą. Tuomet Viešpats siuntė ant Sodomos ir Gomoros srios ir ugnies lietų. Jis sunaikino tuos miestus, visą apylinkę, visus miesto gyventojus ir augalus. Bet jo žmona pažvelgė atgal ir pavirto druskos stulpu".

Manoma, kad šitie sunaikinti miestai buvo dabartinėje Mirties jūros pietinėje pakrantėje. Posakis "sodoma ir gomora" vartojamas ir dabar, kai kalbama apie išgalėjusį ištvirkavimą žemėje.

(Pradžios knyga 19 skyrius, Pakartoto įstatymo knyga 29, 23)

ABRAOMAS AUKOJA IZAOKĄ

Nuo tos dienos, kai Abraomą aplankė trys Dievo pasiuntiniai, prabėgo metai. Sara pagimdė sūnų. Abraomas pavadino jį Izaoku.

Izaokui paūgėjus, Viešpats nusprendė patikrinti Abraomo tikėjimą ir meilę jam ir pasakė Abraomui: "Imk Izaoką, savo vienintelį sūnų, kurį myli, ir eik į Morijos šalį, ten aukok jį deginamąja auka ant kalno, kurį tau parodysiu!"

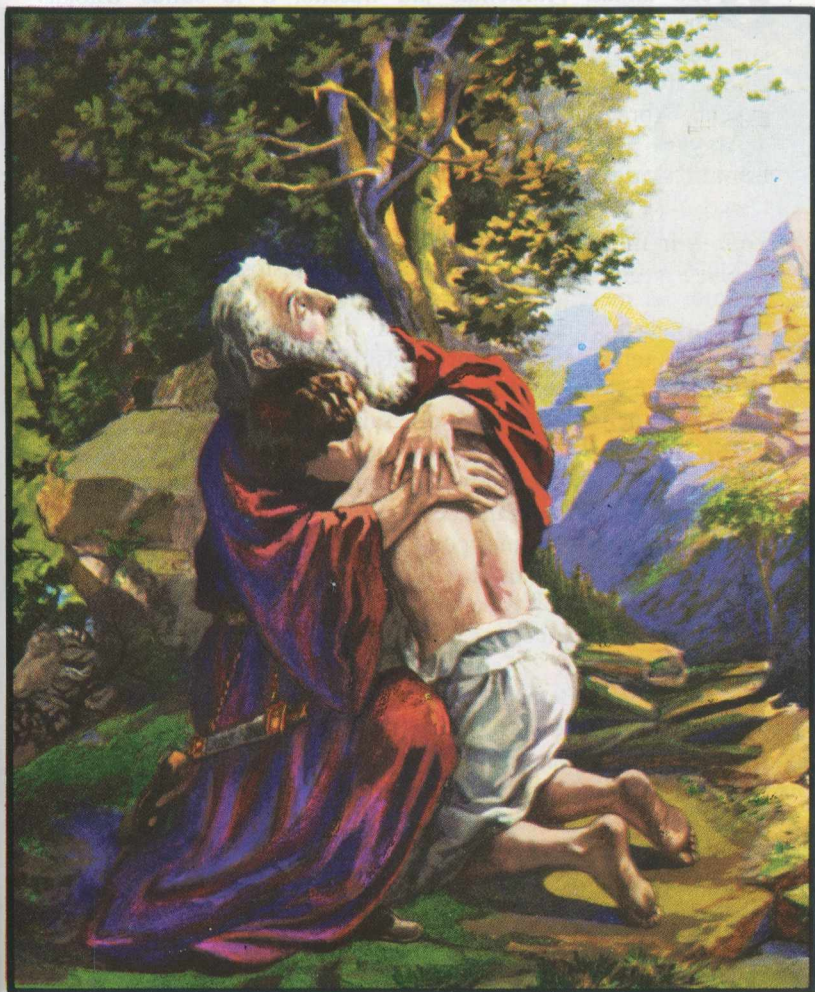
Nelengva buvo Abraomui ryžtis tokiam žingsniui. Bet, trokšdamas visada vykdyti Dievo valią - mat visa širdimi mylėjo Viešpatį, savo Dievą - jis prisiskaldė malkų, susikrovė jas ant asilo ir, pasiėmęs du tarnus bei sūnų Izaoką, patraukė į Viešpaties nurodytą vietą.

Izaokas, nežinodamas, ką tėvas turės paaukoti, klausė jį: "Mano tėve!.. Štai ugnis ir malkos, bet kur yra avis deginamajai aukai?" Abraomas atsakė: "Dievas parūpins avi deginamajai aukai, mano sūnau".

Kai jie priėjo Morijos kalną, Abraomas paliko tarnus apačioje. Pats su sūnumi užkopė ant kalno, sukrovė ten aukurą, sudėjo ant jo malkas ir, surišęs savo sūnų Izaoką, paguldė jį ant aukuro... Bet staiga pasigirdo Dievo angelo balsas: "Abraomai, Abraomai!.. Nepaliesk savo ranka vaiko ir nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad esi dievobaimingas ir nepagailėjai man savo vienintelio sūnaus... Prisiekiu!.. Aš tave laiminsiu!.."

Dievas visada laimina tuos, kurie myli jį visa širdimi ir vykdo visus jo paliepimus bei priesakus.

(Pradžios knyga 22, 1 - 18)

Bėgo laikas. Abraomas jau nuseno, o jo sūnus Izaokas suaugo... Syki Abraomas, pasišaukęs ištikimą tarną, liepė jam keliauti į gimtąją Mezopotamiją ir parvesti iš ten Izaokui žmoną. Tarnas pakluso ir išvyko į Mezopotamiją, į miestą, kur gyveno Abraomo brolis Nakoras.

Atvykęs Mezopotamijon, ėmė melstis, kad Viešpats atsiųstų Izaokui skirtąją merginą: "Viešpatie, mano valdovo Abraomo Dieve, leisk šiandien įvykti, ko atkeliavau, ir tuo parodyk man savo malonę mano valdovui Abraomui! Miesto gyventojų dukterims ateinant vandens semti, atsistosis prie vandens šaltinio. Jei mergaitė, kuriai sakysiu: "Palenk savo ąsotį ir leisk man atsigerti", atsakys: "Gerk! Aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu", tebūnie ji ta, kurią paskyrei savo tarnui Izaokui. Iš to suprasiu, kad parodei malonę mano valdovui".

Dar jam nebaigus maldos, prie šaltinio atėjo gražuolė mergina, vardu Rebeka. Ji prisipylė ąsotį vandens ir jau buvo beeinanti atgalios. Tik kelią jai pastojų Abraomo tarnas, ir paprašė: "Duok man truputį vandens atsigerti iš savo ąsočio!" Mergina ištiesė jam ąsotį: "Gerk, mano pone!" O pagirdžiusi pakeleivį, tarė: "Ir tavo kupranugarius pagirdysiu". Tarnas su nuostaba sekė akimis merginą, kol ji sėmė vandenį kupranugariams. Paskui paklausė jos: "Kieno duktė esi? Ar yra tavo tėvo namuose mums vietos pernaktuoti?" Rebeka atsakė esanti Abraomo brolio Nakoro sūnaus Betuelio duktė. Išgirdęs tai, tarnas nusilenkė Viešpačiui ir pašlovino jį už tai, kad buvo atvestas tiesiai į Abraomo brolio namus.

Paskui jis atėjo į Betuelio namus ir visiems ten esantiems papasakojo, kaip Abraomas siuntęs jį į savo gimtinę parvesti jo sūnui žmonos. Tada Betuelis pašaukė dukterį ir paklausė: "Ar eisi su tuo žmogumi?" Rebeka sutiko eiti. Sutiko ją išleisti ir visa šeima. Palaiminę išlydėjo merginą, žinodami, kad tokia yra Dievo valia. Kam nors ryžtantis, labai svarbu prašyti maldoje Viešpaties patarimo ir pagalbos. Ir jis atsiųs savo dosnų palaiminimą.

(Pradžios knyga 24, 1 - 60)

IZAOKAS IR REBEKA

Rebeka su Abraomo tarnu ilgai keliavo kupranugariais, kol galiausiai atvyko į kraštą, kur jų laukė Izaokas. Vakaro metą, išėjęs laukuosna pamąstyti, Izaokas staiga išvydo artėjant karavaną su jam skirta sužadėtine. Nei Izaokas, nei Rebeka iki tol nebuvo vienas kito matę. Bet jiedu karštai pamilo kits kitą ir laimingai gyveno, nes paties Dievo buvo skirti ir siūsti vienas kitam.

O Viešpats padovanojo jiems du sūnus - Ezavą ir Jokūbą. Jiedu buvo dvyniai. Tik Ezavas buvo gimęs pirma Jokūbo, todėl jį vadino pirmagimiu.

Berniukams užaugus, Ezavas tapo medžiotoju. "Jis mėgo laukus, o Jokūbas buvo ramus, mėgo gyventi namuose. Izaokas mylėjo Ezavą, nes mėgo jo sumedžiotą žvėrieną, bet Rebeka labiau mylėjo Jokūbą".

(Pradžios knyga 24, 63 - 67)

JOKŪBAS GAUNA TĖVO PALAIMINIMĄ

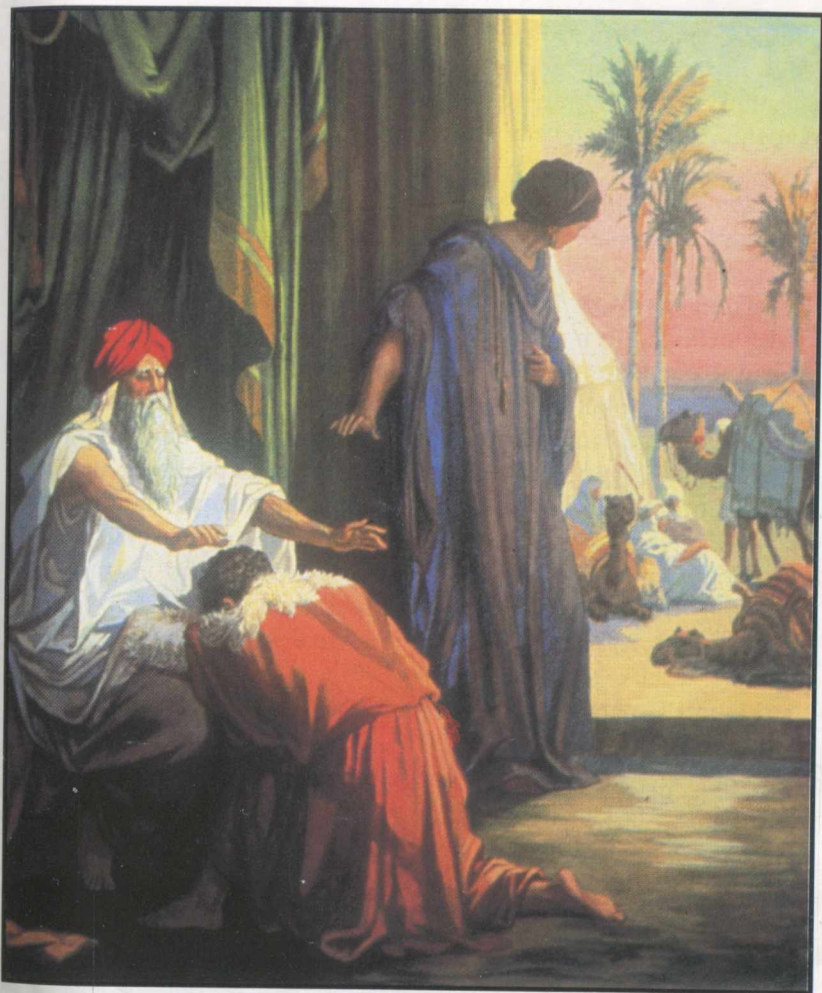
Senasis Izaokas, nujausdamas besiartinančią mirtį, vieną dieną rengėsi palaiminti savo pirmagimį Ezavą. Bet prieš tai pasišaukė mylimą sūnų ir liepė paruošti jam mėgstamą patiekalą iš laukinių paukščių mėsos. Išgirdusi tai, Rebeka nutarė nesnausti - pasinaudoti tinkama proga ir gauti tėvo palaiminimą Jokūbui.

Kol Ezavas buvo išėjęs į laukus gaudyti paukščių, Rebeka pasiuntė Jokūbą atnešti iš kaimenės du ožiukus ir spėriai paruošė Izaoko mėgstamą valgį iš ožiukų mėsos. Aprenge Jokūbą puošniais Ezavo rūbais, o švelnias jo rankas ir kaklą apvyniojo ožiukų kailiais - kad tėvas, prisilietęs prie lygios Jokūbo odos, nesuprastų apgaulės (mat Ezavas iš prigimties buvo baisiai plaukuotas).

Atnešęs motinos paskubomis padarytąjį valgį, Jokūbas prašėsi tėvo palaiminamas. Senukas, norėdamas įsitikinti, kad prieš jį tikrai jo mylimasis medžioklis - iš senatvės jam buvo aptemusios akys - palietė gauruotas Jokūbo rankas ir... patikėjo. Pasigardžiavęs savo mėgstamu valgiu, senasis Izaokas ramiai palaimino Jokūbą vietoj Ezavo.

Taip Jokūbas apgavo savo brolių Ezavą ir buvo palaimintas tėvo per apsirikimą. Už tai Ezavas neapkentė savo brolio ir žadėjo jį nužudyti.

(Pradžios knyga 27, 1 - 41)

JOKŪBO SAPNAS

Rebeka nugirdo, jog Ezavas grąšina nužudyti jos numylėtinį Jokubą. Persakiusi visa tai mylimajam sūnui, ji patarė jam pasislėpti pas jos brolių Labaną, Mezopotamijoje ir pagyventi kurį laiką pas jį - kol atslūgs Ezavo pyktis.

Izaokas, pasikvietęs išsiruošusį kelionėn Jokubą, prisakė jam neimti į žmonas nė vienos iš šio krašto merginų kananiečių. Liepė vesti Mezopotamijoje, savo motinos gimtinėje. Paskui palaimino tokiais žodžiais: "Visagalis Dievas telaimina tave... Tesuteikia tau ir tavo palikuonims Abraomo palaiminimą, kad paveldėtum Dievo pažadėtąją šalį".

Ir leidosi Jokūbas kelionėn į Mezopotamijos kraštą... Kelyje užklupus nakčiai, nakvynės apsistojo po atviru dangumi ir, pasidėjęs po galva akmenį, užmigo. Ir prisisapnavo tą naktį Jokūbui Dievo siųstas sapnas: laiptai, remiantys dangų, ir tais laiptais bekopinėję Dievo angelai. Paskui pats Viešpats kreipėsi į jį: "Aš esu Viešpats, tavo tėvo Abraomo ir Izaoko Dievas. Tą žemę, ant kurios guli, duosiu tau ir tavo palikuonims. Aš būsiu su tavimi ir tave saugosiu ir lydėsiu visur... Ir nepaliksiu tavęs".

Jokūbas, pabudęs iš miego, tarė: "Tikrai Viešpats yra šioje vietoje, o aš to nežinojau!"

Jokūbas paėmė akmenį, kurį naktį buvo pasidėjęs po galva, ir, pastatęs jį kaip paminklą, davė Dievui įžadą: "Jei Viešpats Dievas bus su manimi, mane saugos šitame kelyje ir duos man duonos valgyti ir drabužių apsivilkti, jei sveikas sugrįšiu į savo tėvo namus ir pagarbinsiu Viešpatį savo Dievą, tai šitas akmuo, kurį pastačiau paminklu, taps Dievo namais. Tada duosiu tau pilną dešimtinę iš viso, ką man suteiksi".

(Pradžios knyga 27, 41 - 46. 28, 1 - 22)

JOKŪBAS SUSITINKA RACHELĖ

Pagaliau po Jokūbo kojomis buvo Mesopotamijos žemė. Puikiose ganyklose jis priėjo šulinį, uždengtą didžiuliu akmeniu. Kai keletą piemenų bandos susirinkdavo girdyklon, akmenį nustumdavo, o paskui juo vėl uždengdavo šulinį.

Jokūbas paklausė netoliese buvusių piemenų: "Ar pažistate Labaną, Nakoro sūnų?" Jie atsakė: "Pažistame. Štai jo duktė Rachelė ateina su avimis". Rachelė ginė prie šulinio savo tėvo avių bandą.

Pamatęs Rachelę, Jokūbas nustūmė nuo šulinio akmenį ir pagirdė savo dėdės Labano avis. Paskui jis pabučiavo Rachelę ir pravirko iš džiaugsmo, pasakęs, kad jis - jos pusbrolis. Rachelė nubėgo namo pranešti apie atvykėlį tėvui. Labonas išbėgo Jokūbo pasitikti. Apkabino jį, pabučiavo ir įsivedė į namus.

Jokūbas liko gyventi pas dėdę ir jam tarnauti, ganydamas jo bandas. "Aš tau tarnausiu septynerius metus už jaunesniąją dukterį Rachelę..." Kadangi jis mylėjo ją, jam tas laikas atrodė kaip kelios dienos.

Labonas atidavė Jokūbui į žmonas dvi savo dukteris - Leją ir Rachelę. Anais laikais būdavo galima vesti giminaitę. Taip pat turėti keletą žmonių. Čia, Mesopotamijoje, Jokūbui gimė vienuolika sūnų ir viena duktė, o vėliau, Kanaane, dar vienas sūnus.

Jokūbas pasidarė labai turtingas. Gyveno jis palapinėje su savo žmonomis ir vaikais. Jo buvo daugybė tarnų ir vergų, gausybė avių, kupranugarių, asilų.

(Pradžios knyga 29, 1 - 28)

JOKŪBO "KOVA" SU DIEVU

Praėjus kuriam laikui, Viešpats įsakė Jokūbui grįžti gimtinėn. Jokūbas paėmė savo žmonas ir vaikus, susikrovė visą savo mantą ir iškeliavo į Kanaano žemę. Nežinodamas, ar jau atsileido Ezavo pyktis, jis nusprendė nusiųsti broliui daugybę dovanų ir jam įsiteikti.

Pakeliui į gimtinę Jokūbo karavanui kelią pastojo upelis. Jokūbas pervedė per jį visus savo šeimynykščius. Kai pats grįžo vakare vienas per upelį atgal, staiga kažin kas ėmė su juo grumtis. Tos grumtynės truko lig pat ryto. Tuo metu Jokūbui buvo sužeistas klubo sąnarys. Auštant Jokūbas išgirdo: "Paleisk mane, nes jau aušta!" Jokūbas atsakė: "Nepaleisiu tavęs, jei manęs nepalaiminsi!" Tas klausė: "Kuo tu vardu?" Jis atsakė: "Jokūbas". Tada nepažįstamasis tarė: "Tu nebesivadinsi Jokūbu, bet Izraeliu, nes tu kovojai su Dievu ir su žmonėmis, ir nugalėjai".

Jokūbas klausė: "Pasakyk man savo vardą!" Bet tas atsakė: "Kam gi klausi mano vardo?" Ir jis jį palimino.

Likęs vienas, Jokūbas suprato grūmėsis su pačiu Dievo siųstu angelu. Viešpats dosniai palaimino Jokūbą už tai, kad šis nenuilsdamas meldėsi ir troško būti palaimintas.

(Pradžios knyga 32, 13 - 30)

JOKŪBAS IR EZAVAS SUSITAIKO

Prisiartinęs prie Kanaano žemės, Jokūbas pamatė, kad Ezavas ateina jo pasitikti. Su juo buvo keturi šimtai vyrų. Tada Jokūbas bėgte leidosi pirma visų ir, artėdamas prie brolio, septyniskart nusilenkė jam lig pat žemės. Ezavas taip pat ėmė bėgti link jo ir pribėgęs apkabino Jokūbą. Abudu broliai pravirko. Paskui prie jūdviejų prisiartino Jokūbo žmonos, vaikai ir tarnaitės ir taip pat nusilenkė Ezavui.

Ezavas paklausė Jokūbą: "Kam atsiuntei man tokią gausybę dovanų?" O Jokūbas atsakė: "Kad pelnyčiau tavo malonę". Tada Ezavas tarė: "Daug visko turiu, broli mano. Tagul kas tavo, ir būna tavo. Bet Jokūbas paprieštaravo: "Ne, jeigu tavo akyse įgijau malonę, tai priimk mano dovanas..."

Paskui Ezavas grįžo namo, o Jokūbas, apsigyvenęs Kanaano žemėje netoli Sikemo miesto, nusipirko dalį lauko ir pasistatė jame palapinę. Pastatė aukurą ir pašlovino Viešpatį.

Taip išsipildė stebuklingas kadaise bėglio susapnuotas sapnas. Viešpats davė Jokūbui viską, ką buvo pažadėjęs, ir Jokūbas nepamiršo Dievui dėkoti.

(Pradžios knyga 33, 1 - 20)

JUOZAPAS - MYLIMIAUSIAS JOKŪBO SŪNUS

Ir štai Jokūbas vēl gyvena Kanaano zemēje. Čia Rachelei gimē dar vienas sūnus - Benjaminas. Taigi Jokūbas turējo dvylika sūnų: Rubeną, Simeoną, Levi, Judą, Daną, Neftalį, Gadą, Asirą, Isacharą, Zabuloną, Juozapą bei patį jauniausią - Benjaminą - ir vieną dukterį Diną. Iš visų savo sūnų Jokūbas labiausiai mylėjo Juozapą, "nes jis gimē jam sulaukus žilos senatvės".

"Juozapas, būdamas septyniolikos metų, ganē su savo broliais avis... Juozapas pranešdavo tėvui, kai jie ką pikta kalbėdavo. Kartą Jokūbas padovanojo Juozapui labai gražų margą apdarą. Jo broliai, pastebėję, kad jų tėvas Juozapą myli labiau už visus kitus, neapkentė jo ir nesugyveno su juo".

Juozapas dar nežinojo, kaip lems jo gyvenimą brolių neapykanta ir pavydas. Juozapas mylėjo Dievą ir gyveno pagal jo įsakymus. Dėl to vėliau patirtą sielvartą, Dievo padedamas, išgyveno kaip Viešpaties laiminimą jam ir jo šeimai.

(Pradžios knyga 37, 1 - 4)

JUOZAPO SAPNAI

"**K**artą Juozapas sapnavo sapną ir jį papasakojo savo broliams. Jie tada ėmė nekęsti jo dar labiau.

Jis jiems tarė: "Pasiklausykite mano sapno: buvome berišą pėdus laukuose, mano pėdas atsistojo, o jūsų pėdai sustojo aplinkui ir nusilenkė prieš mano pėdą".

Broliai jam atsakė: "Bene būsi mūsų karalius? O gal mus valdysi?" Neapykanta tarp brolių augo dėl jo sapnų ir jo kalbų.

Jis sapnavo dar kitą sapną ir jį papasakojo savo broliams: "Sapnavau, kad saulė, mėnulis ir vienuolika žvaigždžių lenkėsi prieš mane". Kai jis papasakojo tą sapną savo tėvui, tėvas jį subarė: "Kas tai per sapnas! Nejaugi mes: aš, tavo motina ir broliai ateisime ir nusilenksime iki žemės prieš tave?"

Jo broliai pavyduliavo, bet tėvas įsidėmėjo tą sapną".

Kartą, kai Juozapo broliai ganė gyvulius toli nuo namų, Jokūbas siuntė mylimiausiąjį Juozapą jų aplankyti ir sužinoti, kaip jiems sekasi. Juozapas džiugus leidosi į kelią.

Ilgai klaidžiojo jis laukais, kol pagaliau susirado savo brolius. O šie, pamatę jį ateinantį, piktai vienas kitam kalbėjo: "Štai ateina mūsų sapnuotojas!.."

Ir kai Juozapas artinosi laukui, jie susitarė nužudyti jį: "Dabar užmuškime jį, įmeskime į duobę ir sakykime tėvui: "Plėšrus žvėris jį sudraskė". Tada pamatysime, kas bus iš jo sapnų!"

(Pradžios knyga 37, 5 - 20)

BROLIAI PARDUODA JUOZAPĄ

Vyriausiasis brolis Rubenas buvo gailėstingėsnis už kitus. Todėl jis nusprendė išgelbėti Juozapą ir parvesti jį pas tėvą. Todėl Rubenas ėmė juos įkalbinėti, užuot nužudžius, įmesti jį šulinį. Broliai jo paklausė ir, kai Juozapas atėjo, nuvilkę jam margaspalvį rūbą, ėmė jį į išsekusį šulinį.

Staiga jie pamatė pirklių karavaną, gabenantį prekes iš Gileado į Egiptą. Tada vienas iš brolių, Judas, pasiūlė Juozapą parduoti pirkliams. Visi sutiko, ir jie pardavė broį už dvidešimt sidabrinių.

Pirkliai išsivedė Juozapą į Egiptą. O broliai likę papjovė ožiuką ir, ištepe jo krauju Juozapo drabužį, nusiuntė jį tėvui su žodžiais: "Štai ką radome. Pažiūrėk, ar tai ne tavo sūnaus apdaras?" Jokūbas pažino rūbą ir sielvartingai sušuko: "Tai mano sūnaus apdaras! Plėšrus žvėris jį sudraskė! Juozapas tikrai nebegyvas!" Nenumaldomo skausmo apimtas, apraudodamas savo mylimiausio sūnaus netektį, nežinodamas, kad pikti sūnūs jį apgavo.

Bet nuo visaregio ir visagalio Dievo neįmanoma nieko nuslėpti. Jis regėjo brolių širdyse pavydą, privedusį juos prie neapykantos, nusikaltimo ir melo.

Privalome nuolatos melstis, kad širdy neišsišaknytų net ir pats menkiausias blogis! Juk iš jo gali iškeroti didelis blogio medis!

(Pradžios knyga 37, 21 - 35)

JUOZAPAS - RŪMININKO ŪKVEDYS

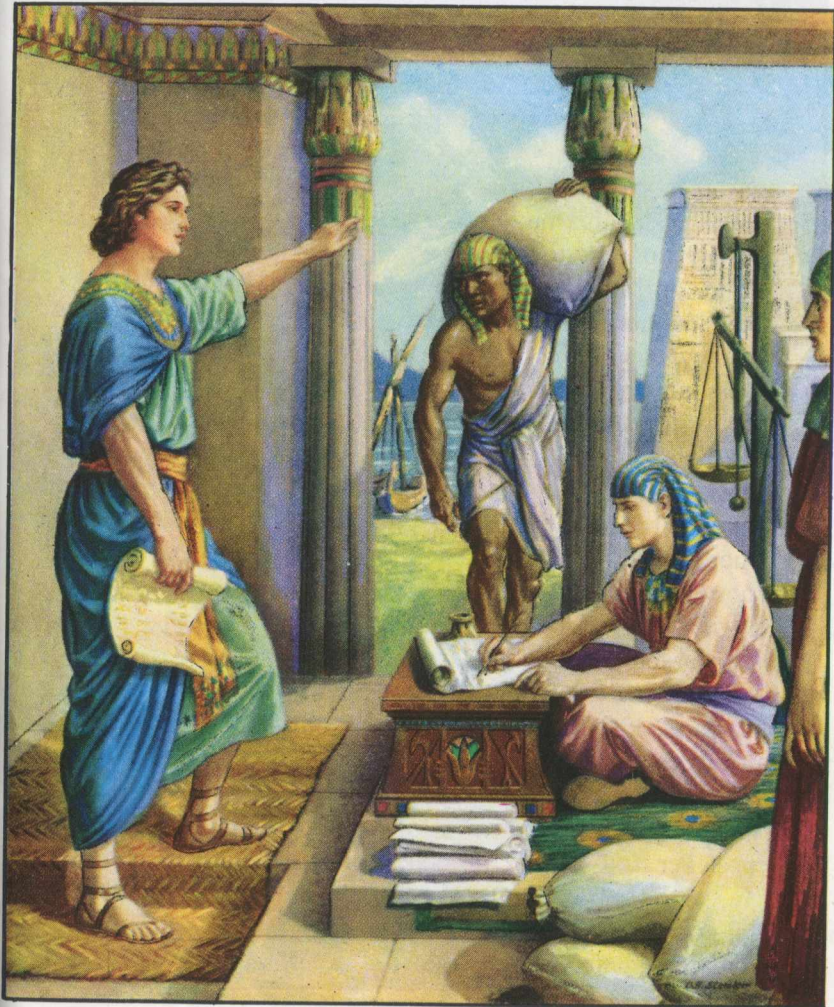
Pirkliai, atvykę į Egiptą, pardavė Juozapą faraono sargybos viršininkui. Viešpats visa kuo padėjo Juozapui, nes jis dorai elgėsi, nuolat prašydavo Dievo pagalbos. Todėl Juozapui sekdavosi viskas, ko jis tik imdavosi.

Jo šeimininkas, vardu Putifaras, pastebėjo, kad Dievas padeda Juozapui nuveikti visus darbus, kurių šisai tik besiimtų. Todėl jisai pamilo Juozapą, paskyrė jį savo namų valdytoju ir patikėjo jam prižiūrėti visą savo turtą. Dėl Juozapo Dievas palaimino rūmininko namus. Juozapas juos išmintingai valdė, ir šeimininkas neturėjo jokių rūpesčių.

Juozapas buvo gražus jaunikaitis. Taip jau atsitiko, kad jį išimylėjo Putifaro žmona. Kadangi ji buvo stabmeldė ir nepripažino Viešpaties bei jo išakymų, ėmė gundyti Juozapą svetimoteriauti. Dievobaimingasis Juozapas atsisakė jos viliojimo ir tarė: "Kaip tad galėčiau padaryti tokį nusikaltimą Dievui?"

Putifaro žmona nutarė jam atkeršyti. Jinai pamelavo savo vyrui, šmeiždama Juozapą: "Pas mane atėjo tas vergas, hebrajas, kurį mums atvedei, kėsindamasis mane įžeisti. Bet, kai aš pradėjau šaukti, jis paliko savo drabužį šalia manęs ir išbėgo". Valdovas, išgirdęs žmonos žodžius, užsidedė pykčiu. Juozapas buvo įmestas į kalėjimą, kur kalėjo karaliaus kaliniai. Bet Viešpats ir ten buvo su Juozapu ir jį laimino.

(Pradžios knyga 39, 1 - 6)

(Papyrus 38, 7 - 23, 40, 1 - 22)

Visagalio Dievo globojamas, Juozapas pelnė kalėjimo viršininko palankumą ir buvo paskirtas prižiūrėtoju. Kalėjimo viršininkas Juozapu visiškai pasikliovė.

Dievas yra pažadėjęs visada ir visur būti su tais, kurie jį myli. Jeigu ir ištiktų kokia neganda, jis visada juos išvaduos ir palaimins.

Juozapas pasitikėjo Dievu ir laukė iš jo pagalbos.

Į tą patį kalėjimą buvo uždaryti du karaliaus tarnai. Vienas iš jų - vyno pilstytojas - pilstęs vyną į faraono taurę prie jo stalo, antrasis, padavinėjęs į faraono stalą valgius, pramintas duonos padavėju. Jiedu buvo prasikaltę faraonui.

Sykį vyno pilstytojas ir duonos padavėjas susapnavo tokius sapnus, kurių patys neįstengė suprasti. Tada Juozapas pasakė: "Argi aiškinti sapnus nėra Dievo reikalas? Papasakokite juos man". Vyno pilstytojas pirmasis papasakojo savo sapną. Jis buvo susapnavęs vynuogienojų su trimis šakelėmis. Paskui ant jo pasirodė žiedai, išaugo ir prisirpo uogos. Jis nuraškė tas uogas, išspaudė jų sultis į faraono taurę ir padavė šiam.

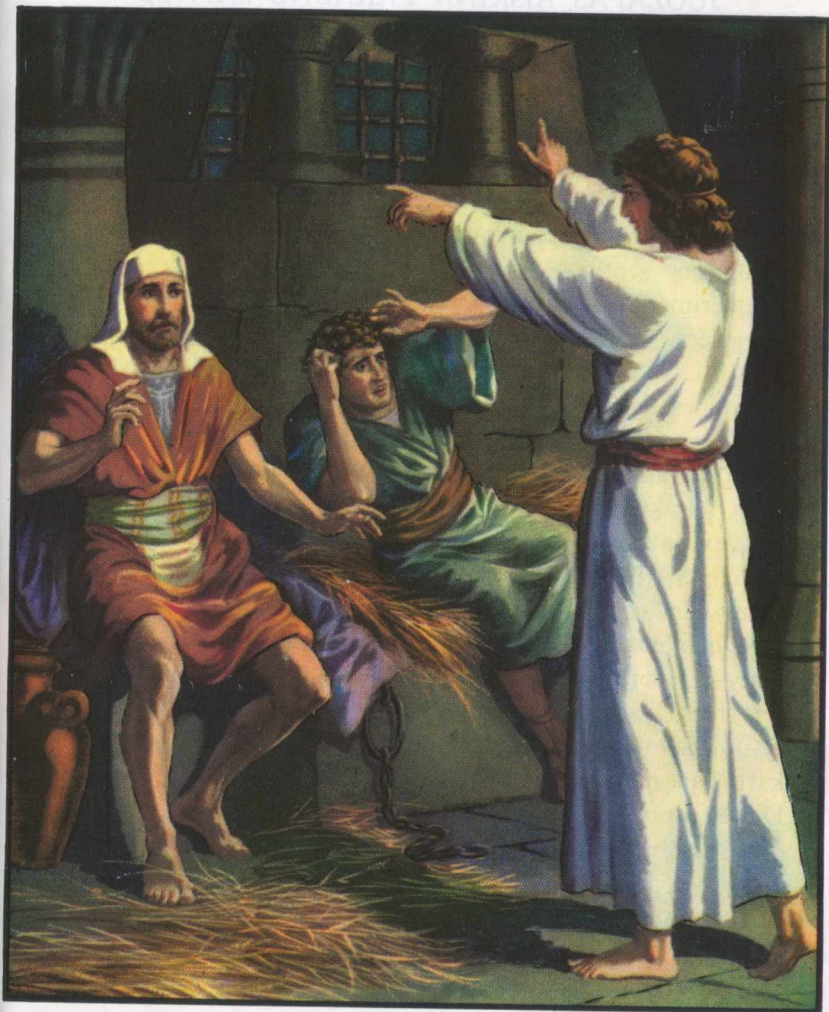
Juozapas iškart jam paaiškino: "Trys šakelės yra trys dienos. Per tris dienas faraonas sugrąžins tavo tarnybon. Tu padavinėsi faraonui taurę į jo rankas, kaip pirma darydavai.

Paskui savo sapną papasakojo ir duonos padavėjas. Jis buvo susapnavęs, kad ant jo galvos viena ant kitos sudėtos trys kiaurašonės pintinės, o viršutinė iš jų prikrauta visokiausių karališkų valgių, kuriuos lesioja paukščiai.

Išklausęs Juozapas jam pasakė: "Trys pintinės yra trys dienos. Per tris dienas faraono įsakymu bus nukirsta tavo galva, tavo lavonas bus pakartas ant medžio, ir paukščiai les jį".

Po trijų dienų viskas įvyko taip, kaip buvo išpranašavęs Juozapas.

(Pradžios knyga 39, 7 - 23. 40, 1 - 22)

JUOZAPAS AIŠKINA FARAONO SAPNUS

Kartą Egipto faraonas susapnavo save paupy. Jam bestovint ant kranto, iš vandens išlipa septynios riebios karvės ir ima ganytis nendryne... Paskui išlipa dar septynios, tik labai sulysusios, ir praryja anas... Ir antrasis tos nakties sapnas buvo labai panašus: ant vieno stiebo užaugusias septynias pilnas grūdų varpas praryja ant to paties stiebo užaugusios septynios menkos ir visai tuščios.

Sunerimęs faraonas susikvietė visus Egipto žynius. Tačiau, ką galėtų reikšti šiedu sapnai, nė vienas iš jų paaiškinti negalėjo... Tada pagalbon pasisiūlė rūmų vyno pilstytojas. Prisiminęs kalėjimą, jis papasakojo valdovui apie Juozapą - kaip šis neklysdamas iš sapno nuspėjęs jo ir duonos padavėjo lemtį. Faraonas tuoj pasiuntė pakviesti Juozapo ir, kai šis atėjo, pasakė: "Aš girdėjau, kad tu gerai aiškini sapnus". Bet Juozapas atsakė: "Visai ne aš! Dievas duos faraonui palankų aiškinimą". Faraonas papasakojo jam abu sapnus. Juozapas išklausė ir tarė: "Dievas apreiškė faraonui, ką jis mano daryti. Septynios gražiosios karvės ir septynios gražiosios varpos yra septyneri derliaus metai. Sapnas reiškia vieną ir tą patį. O septynios plonosios ir bjauriosios karvės ir septynios tuščiosios, rytų vėjo nusvilintos varpos, bus septyneri bado metai. Du kartus pasikartojęs faraono sapnas reiškia, jog tai yra tikrai Dievo nustatyta ir greitai įvyks".

Paskui Juozapas patarė faraonui paskirti Egiptui išmintingą valdytoją, kuris pasirūpintų per tuos septynerius derlingus metus supilti gausias grūdų atsargas.

(Pradžios knyga 41, 1 - 36)

JUOZAPAS - VISO EGIPTO VALDYTOJAS

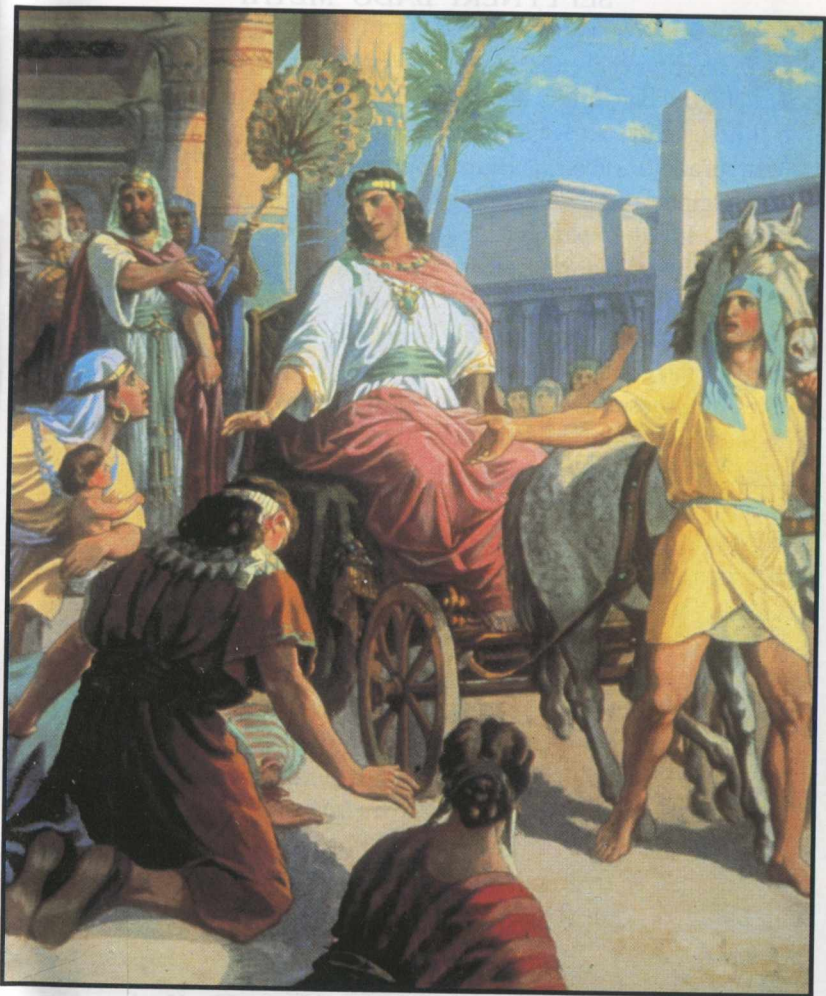
Faraonas liko labai patenkintas Juozapu. Jis pasakė savo tarnams: "Ar rasime tokį vyrą kaip šita, kuriame yra Dievo dvasia?" Paskui jis kreipėsi į Juozapą: "Dievas tau visa tai apreiškė ir nėra nė vieno, kuris būtų toks protingas ir išmintingas kaip tu. Tu būsi mano namų viršininkas, ir tavo įsakymo klausys visa tauta. Tik sostu aš būsiu aukščiau už tave".

Ir, nusimovęs nuo rankos žiedą, užmovė jį ant piršto būsimajam valdytojui, kaip savo palankumo ir valdžios ženklą, o ant kaklo užkabino aukso grandinę. Dar aprenė Juozapą brangiais drabužiais. Paskui su naujuoju valdytoju faraonas keliavo po šalį. Tikrasis valdovas sėdėjo pirmoje karietoje, o antroje jo vietininku tapęs Juozapas. Juos lydintis šauklis visur kvietė žmones klauptis ant kelių ir taip pagerbti naująjį Egipto valdytoją.

Taip Juozapas buvo išaukštintas. Jis tuoj ėmėsi darbo. Kol buvo derlingi metai, jis liepė pilti į aruodus grūdų atsargas, kad, prasidėjus badmečiui, Egipto tauta nemirtų iš bado.

(Pradžios knyga 41, 37 - 48)

SEPTYNIERI BADO METAI

(Pradžios knyga, II, 24 - 25, 26)

SEPTYNERI BADO METAI

Po septynerių metų, kaip ir buvo pranašauta, prasidėjo badmetis. Egiptiečiai buvo iš anksto pasirūpinę duonos, o kitos šalys neturėjo maisto atsargų.

Ir pradėjo plūsti į Egiptą žmonės pirkti javų... Išgirdęs, kad Egipte pardavinėjami grūdai, pasiuntė ir Jokūbas savo sūnus... Ir atėjo pas Juozapą dešimt jo brolių, ir žemai jam nusilenkė, prašydami gelbėti nuo bado. Juozapo jie nepažino, o jis juos pažino. Tačiau, dėdamasis lyg niekur nieko, kalbėjo rūščiai - girdi, šnipinėti čia atėję?! Broliai ilgai dievagojosi, kad jie varguoliai, - vieno tėvo vaikai, o dar vienas, jaunėlis, likęs namuose. Duona jiems visai baigusis...

Juozapas įsakė suimti juos. Trečią dieną jis pasakė jiems: "Jeigu jūs - dori žmonės, tai tegu vienas iš jūsų lieka čia, o visi kiti tegu nuveža namo duonos, kad jūsų šeimos nebadautų. Paskui atveskite man savo jaunėlį brolių, kad patvirtintumėt savo žodžius ir kad patikėčiau, jog į šią šalį atėjote be piktų kėslių".

Išgirdę tai, broliai kalbėjo vienas kitam: "Iš tikrųjų esame nusikaltę savo broliui. Prisimename jo sielvartą, kai jis mus maldavo, bet mes jo neklausėme. Todėl šitos bėdos užklupo mus".

Jie nežinojo, kad Juozapas juos supranta (jie šnekėjosi per vertėją). Išgirdęs šiuos brolių žodžius, išbėgo Juozapas laukan ir slapčia braukė ašaras. O susitvardęs grįžo ir toliau su broliais per vertėją kalbėjosi. Galų gale, įsakęs surišti Simeoną ir palikti jį kaip įkaitą, kitus paleido namo su pilnais grūdų maišais, liepęs būtinai atsivesti ir jaunėlį.

(Pradžios knyga 41, 54 - 57. 42, 1 - 25)

JUOZAPAS ATSIVERIA BROLIAMS

Kai Juozapo broliai parėjo namo ir papasakojo tėvui, kas jiems nutikę, Jokūbas atkakliai pareiškė neleisias į Egiptą jaunėlio Benjamino - paskutinės savo paguodos senatvėje.

Tačiau vėl pasibaigė grūdai, kuriuos broliai buvo parsivežę iš Egipto, ir Jokūbas vėl siuntė juos tenai, sakydamas: "Vėl nuvykite ir nupirkite mums maisto". Bet sūnūs jam priminė, kad Egipto žemės valdytojas įsakęs jiems be jauniausiojo brolio nesirodyti... Ilgai dar Jokūbas nenorėjo išleisti su jais Benjamino, tačiau bado visiškai prispiertas, palaimino visus sūnus kelionėn, sakydamas: "Visagalis Dievas tesuteikia jums malonę to vyro akivaizdoje, kad jis paleistų jums jūsų brolių Benjaminą!"

Taigi broliai atėjo į Egiptą, o su jais ir Benjaminas. Vos tik jį pamatęs, Juozapas išbėgo į kitą kambarį, ašarų nesuturėdamas. Grįžo nusiprausęs veidą ir liepė tarnams vaišes ruošti. O broliai sutriko, nesuprasdami, kodėl valdytojas rodo jiems tiek garbės.

Pagaliau Juozapas jau nebeįstengė susitvardyti. Jis garsiai praverko ir tarė broliams: "Aš esu Juozapas! Ar mano tėvas dar gyvas?" Dar labiau sumišo broliai. Ir neįstengė jam nieko atsakyti. Tada tarė Juozapas jiems: "Prieikite!" Jie prisiartino, ir jis pasakė jiems: "Aš esu Juozapas, jūsų brolis, kurį pardavėte į Egiptą. Nesisielokite ir nebijokite, kad mane pardavėte. Žmonių gyvybei išlaikyti Dievas mane siuntė pirma jūsų! Taigi ne jūs mane čia atsiuntėte, bet Dievas. Jis mane padarė tarsi tėvu faraonui, viso jo dvaro tvarkytoju ir Egipto šalies valdytoju. Skubiai vykite pas mano tėvą ir jam sakykite: "Juozapas kalba: Dievas mane padarė viso Egipto viešpačiu. Atvyk pas mane, negaišk!.. Aš tave viskuo aprūpinsiu dar penkerius metus, kol badas viešpataus, kad tu nebeskurstum su savo šeima!"

Po šių žodžių Juozapas ašarodamas puolė Benjaminui ant kaklo. Paskui ėmė glėbesčiuoti ir bučiuoti visus brolius iš eilės. Jis juos mylėjo ir iš visos širdies atleido už viską, ką bloga anie buvo jam padarę.

(Pradžios knyga 42, 36 - 38. 43, 1 - 34. 45, 1 - 15)

JUOZAPAS SUSITINKA SU TĖVU

Išgirdęs, kad Juozapą aplankė broliai, faraonas įsakė jiems įduoti kelionėn maisto, drabužių ir vežimą. Ir pakvietė juos visus atvykti su šeimomis.

Išgirdęs, kad mylimiausias sūnus Juozapas gyvas ir kad galės jį pamatyti, Jokūbas džiaugsmu nesitvėrė: "Gana! Mano sūnus Juozapas dar gyvas! Vyksiu ir prieš mirtį jį pamatysiu!" O Dievas per sapną Jokūbą padrąsino: "Jokūbai!.. Aš esu tavo tėvų Dievas. Nebijok vykti į Egiptą. Ten padarysiu iš tavęs didelę tautą! Aš lydėsiu tave į Egiptą ir parvesiu atgal".

Jokūbas su savo vaikais, vaikaičiais ir su visu turtu iškeliavo į Egiptą. Juozapas, pasikinkęs vežimą, išvažiavo jo pasitikti. O išvydęs savo brangųjį tėvą, jis puolė jam ant kaklo ir ilgai verkė iš džiaugsmo.

Išgirdęs, kad Juozapo artimieji jau atvykę, faraonas pasikvietė Juozapą ir pasakė jam: "Tavo tėvas ir broliai atvyko pas tave. Egipto šalis yra tavo žinioje. Geriausioje šalies dalyje apgyvendink juos!"

Juozapas atidavė giminaičiams valdyti geriausią Egipto žemių dalį ir visą laiką tiekė jiems duoną ir visa, ko tik reikėjo.

Jokūbas nebegrižo į Kanaano žemę, liko Egipte. Prieš mirtį jis palaimino du Juozapo sūnus - Manasą ir Efraimą, o paskui - ir dvylika savo sūnų. Kaip Jokūbas buvo prisakęs, po mirties sūnūs pargabeno jo kūną į Kanaano žemę ir palaidojo jį oloje, Makpelos lauke, kur jau ilsėjosi Abraomas su Sara ir Izaokas su Rebeka.

(Pradžios knyga 45 - 50)

IZRAELIO TAUTOS VERGIJA EGIPTĖ

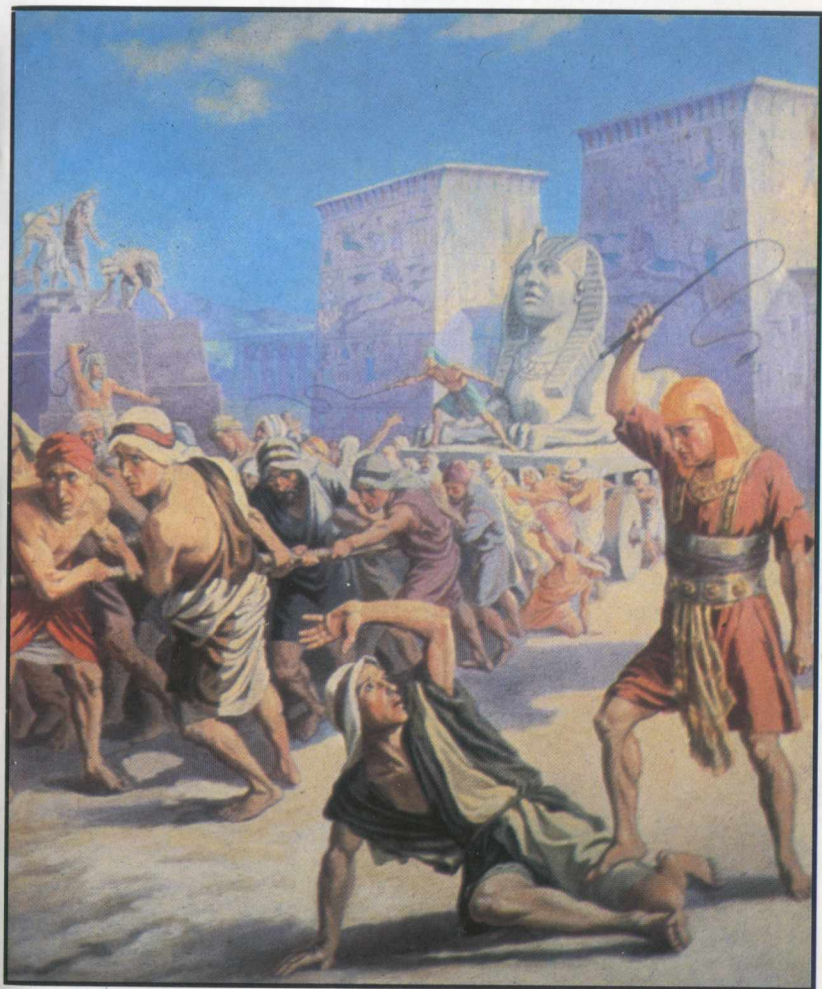
Prabėgo daug metų. Jokūbas ir visi jo sūnūs išmirė. Kadaisė, kai Jokūbas kovojo su Dievu, Viešpats, palaiminęs jį, davė jam naują vardą - Izraelis, išvertus - "kovojęs su Dievu". Todėl visi Jokūbo palikuonys iki šiol vadinami Izraelio tauta, izraelitais. Dar juos vadina žydų tauta, Dievo tauta. Pagal dvylika Jokūbo sūnų, tą tautą sudarė dvylika genčių (giminių).

Mirus Juozapui, Egiptą ėmė valdyti kitas faraonas, nieko nežinojęs apie išmintingąjį Juozapą ir jo gerus darbus. Matydamas, kad Izraelio tauta tapo geresnė ir galingesnė už Egipto tautą, faraonas sakė savo tautiečiams: "Žiūrėkite, izraelitų tauta yra gausesnė ir galingesnė už mus. Suraskime būdą sustabdyti jų daugėjimą. Jei kiltų karas, kad jie neprisijungtų prie mūsų priešų, nekariautų prieš mus ir nepasitrauktų iš šalies".

Faraonas paskyrė Izraelio tautai viršininkus, kad jie alintų izraelitus sunkiais darbais. Tačiau juo daugiau alinama, juo sparčiau gausėjo ir stiprėjo Izraelio tauta. Visi ėmė izraelitų bijoti. Todėl egiptiečiai dar žiauriau ėmė versti juos dirbti, stengėsi padaryti jų gyvenimą nepakeliamai sunkų.

Bet Dievas matė, kaip ilgai kenčia juo pasikliaujanti tauta, ir nutarė pasiųsti jai Išgelbėtoją.

(Išėjimo knyga 1, 6 - 14)

KŪDIKIS MOZĒ PINTINĒJE

Faraonas, pamatēš, kad nuo sunkaus darbo Izraelio tauta ne tik nesilpsta, bet netgi vis stiprēja, isakē savo tautiečiams, kad neštū ī upē kiekviena gimusī izraelitū berniukā.

Viena izraelitē pagimdē sūnū. Moteriškē žinojo, kad Dievas gali išgelbēti jos kūdikī, todēl meldēsi ir patikējo jī globoti Dievui. Tris mēnesius jī slēpē savo sūnelī, bet kai jau nebeistengē šito ilgiau daryti, paēmē pintinē, ištepē derva, paguldē ī jā berniukā ir paslēpē Nilo paupy, nendryne. Šis kūdikis buvo vardu Mozē.

Pats Dievas pasirinko šī žmogū išgelbēti savo tautā, todēl jis idējo ī motinos širdī tvirtā tikėjimā, jog Viešpats pasirūpins jo gyvybe. Ir jī pasiuntē savo dukterī stebēti, kas nutiks mažyliui.

(Išėjimo knyga 2, 1 - 4)

TARAONO DUKTE RANDA MOZE

FARAONO DUKTĖ RANDA MOZĖ

Faraono duktė su savo tarnaitėmis atėjo prie upės maudytis. Ji pastebėjo pintinėle tarp nendrių. Išgirdusi kūdikio verksmą, pasiuntė vergę atnešti jos. Atidengusi pintinėle, faraono duktė išvydo gražų kūdikį, gailiai beverkiantį. Pagailo jai berniuko ir nutarė jį išūnyti.

Tuoj pribėgo kūdikio sesuo ir pasisiūlė surasti jam žindyvę. Faraono duktė sutiko. Kai mergaitė atvedė motiną, faraono duktė paprašė: "Paimk šį vaikelį, maitink ir užaugink jį, o aš tau už tai sumokėsiu". Motina su džiaugsmu pasiėmė savo sūnų, dėkodama Viešpačiui, kad išklausė jos malda. Paūgėjusį Mozę motina nuvedė faraono dukteriai, ir jis apsigyveno rūmuose kaip jos sūnus.

Nors Mozė augo faraono rūmuose, jisai žinojo save esant izraelitą. Užaugęs jis nusprendė pažiūrėti, kaip gyvena jo tauta. Ir patyrė, kad ji engiama. Kartą Mozė, išvydęs egiptietį, mušantį izraelitą, ir norėdamas savo gentainį apginti, egiptietį užmušė, o jo kūną paslėpė smėlyje.

Kitą dieną Mozė pamatė du besivaidijančius izraelitus ir vieno iš jų paklausė: "Kodėl tu muši savo artimą?" Tas atsakė: "Kas tave paskyrė mūsų teisėju? Ar tik nebūsi sumanęs mane užmušti - kaip tą egiptietį?" Tada Mozė išsigando. "Matyt sužinojo", - toptelėjo jam. Kai apie tai sužinojo faraonas, norėjo Mozę nužudyti.

Mozė pabėgo nuo faraono į Midiano žemę. Ten jis susipažino su kunigu Jetru ir jo šeima ir pas juos apsigyveno. Kunigas Jetras išleido už Mozės savo dukterį Ziporą.

(Išėjimo knyga 2, 3 dalys)

DEGANTIS ERŠKĖČIŲ KRŪMAS

Mozės gyvenimas labai pasikeitė. Pirmuosius keturiasdešimt metų jis praleido Egipte ir buvo užaugintas kaip faraono dukters sūnus. Kitus keturiasdešimt metų Mozė buvo savo uošvio Jetro piemuo.

Daug laiko praslinko, mirė Egipto karalius. Izraelitus spaudė baudžiava ir jie šaukėsi pagalbos.

"Mozė ganė savo uošvio, midianitų kunigo Jetro, avis. Kartą jis buvo nusivareš avis už dykumos, prie Dievo kalno Horebo. Jam pasirodė Viešpaties angelas ugnies liepsnoje, kylančioje iš krūmo. Jam atrodė - krūmas degė, tačiau nesudegė. Mozė pagalvojo: "Eisiu ir pažiūrėsiu ši nuostabų reginį, kodėl nesudega tas krūmas?"—

Viešpats pamatė, kad jis ateina pasižiūrėti, ir kreipėsi į jį iš degančio krūmo: "Moze, Moze!.. Nesiartink, nusiauk kurpes, nes vieta, ant kurios tu stovi, yra šventa žemė... Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas". Mozė užsidengė veidą, nes nedrįso pažvelgti į Dievą.

Viešpats jam toliau kalbėjo iš krūmo: "Aš matau savo tautos vargą Egipte ir išgirdau jų pagalbos šauksmą, žinau, kaip žiauriai elgiasi darbo prižiūrėtojai ir pažįstu jos kančias. Aš atėjau jos išvaduoti iš egiptiečių valdžios ir išvesti iš tos šalies į puikią ir erdvią šalį, plūstančią pienu ir medum... Izraelitų šauksmas pasiekė mane. Aš mačiau jų priespaudą - kaip egiptiečiai juos engė. Taigi dabar eik. Aš siunčiu tave pas faraoną, kad išvestum iš Egipto mano tautą!"—

Bet Mozė abejojo. Jis manė esąs nevertas tokios kilnios užduoties. Jis tarė Dievui: "Kas aš, kad eičiau pas faraoną ir išvesčiau iš Egipto izraelitus?" Dievas jam atsakė: "Aš būsiu su tavimi".

(Išėjimo knyga 3, 1 - 10)

MOSE IR AARONAS PAS PAAONAA

(Lascino la casa di Dio e si ritirò)

MOZĖ IR AARONAS PAS FARAONĄ

Kai Viešpats pasakė Mozei siunčias jį pas faraoną, kad šis paleistų Dievo tautą, Mozė jam atsakė: "O, Viešpatie!... Aš nesu iškalbingas, kalbėdamas mikčioju... pasiųsk geriau ką nors kitą".

Tada Dievas priminė Mozei jo brolių Aaroną: "Žinau, kad tavo brolis Aaronas, levitas, yra iškalbus... Aš būsiu tavo ir jo burna ir jus pamokysiu, ką turite sakyti ir daryti. Jis kalbės už tave į tautą. Jis tebūnie tau burna, o tu būk jam vadovu".

Paskui Mozė su Aaronu atėjo pas faraoną ir pasakė jam: "Išleisk mano tautą, kad jie švęstų man šventę tyruose", - taip sako Viešpats Izraelio Dievas.

Bet faraonas pareiškė: "Kas man jūsų Viešpats, kad klausyčiau jo balso ir išleisčiau Izraelį? Aš nepažįstu Viešpaties ir neišleisiu jūsų... Moze ir Aaronai, kodėl atitraukiate žmones nuo jų darbų? Eikite savo baudžios darbų dirbti!"

Ir faraonas ėmė elgtis su izraelitais dar žiauriau, įsakė prižiūrėtojams dar labiau juos engti, dar sunkesniais darbais užkrauti.

Daug ženklų ir stebuklų, siųstų Viešpaties, matė faraonas. Vistiek kietaširdis valdovas nenorėjo išleisti Dievo tautos.

Viešpaties valia egiptiečius ištiko devynios šiurpios nelaimės: vanduo Nilo upėje virto krauju, Egipto žemę užplūdo rupūžės, žemės dulkės virto mašalais, priviso begalė šunmusių, užėjo maras, žmonės ir gyvuliai apteko votimis, paskui - kruša, skėriai ir tamsa visoje Egipto žemėje... O faraonas vis žiaurėjo. Kad ir pats kentėdamas nuo visų nelaimių, vis tiek nedavė Izraelio tautai išeiti. Tada Mozė ir Aaronas jam ėmė grasinti paskutine, dešimtają nelaime.

(Išėjimo knyga 7, 8, 9, 10 dalys)

VELYKŲ AVINĖLIO KRAUJAS

Taigi faraono širdis neatsileido, nors ir regėjęs didžius Dievo stebuklus ir bausmes. Ir pasakė jam Mozė: "Viešpats taip kalba: "Apie vidurnaktį pradėsiu vykdyti bausmę Egipto krašte. Tada mirs visi pirmagimiai, pradedant faraono pirmagimiu, sėdinčiu jo soste, ir baigiant vergės pirmagimiu, esančios prie girnų, ir visi gyvulių pirmagimiai".

O visai Izraelio tautai per Mozė liepė kiekvienai šeimai papjauti metinį avinėlį, išsikepti jį ir tegu kiekvienas šeimoje jo pavalgo. To avinėlio krauju Dievas liepė izraelitams paženklinti savo namų durų staktas. Viešpats pasakė: "Kraujas ant namų staktų parodys, kur jūs gyvenate. Pamatęs kraują, aplenksiu jus, kad Egipto šalies bausmė nepaliestų jūsų".

Izraelio tautos sūnūs viską padarė taip, kaip Dievo buvo liepta. O egiptiečiai atsigulė miegoti kaip visada. Vidurnaktį mirė visi jų pirmagimiai.

Nuo to laiko Viešpats paskyrė izraelitams šventę, pavadintą Velykomis (Pascha). Velykos reiškia praėjimas pro šalį*, perėjimas*. Prisimindami savo išsigelbėjimą, izraelitai kasmet tą dieną privalo valgyti avieną su nerauginta duona.

(Išėjimo knyga 11. 12, 1 - 17, 30)

* *Numanomos dvi šio žodžio reikšmės:*

1. *Viešpats aplenkė Izraelio sūnų namus, t.y. pasigailėjo jų pirmagimių.*

2. *Izraelitai, vedami Dievo, pereina Raudonąją jūrą, o krikščionys (Dievo tauta) Kristaus prisikėlimu pereina iš mirties į gyvenimą.*

VIESTATIS IŠVEDA Į VRAIDĖLO TAUTA IS EGIPTO

VIEŠPATS IŠVEDA IZRAELIO TAUTĄ IŠ EGIPTO

"**N**aktį faraonas pasišaukė Možę su Aaronu ir tarė: "Išeikite iš mano krašto, jūs ir izraelitai! Eikite, tarnaukite Viešpačiui, kaip kalbėjote. Pasiimkite avis ir raguočius, kaip sakėte! Eikite ir melskite dar ir man palaimos!"

Visi egiptiečiai ėmė raginti izraelitus kuo skubiau palikti jų šalį, sakydami: "Visi mes mirsime. Apie šešis šimtus tūkstančių vyrų, neskaitant vaikų, pradėjo žygiuoti iš Ramsės į Sukotą. Taip pat didelė minia kitų žmonių ėjo su jais ir didelės kaimenės avių bei galvijų. Jie kepė iš tešlos, kurią išsinešė iš Egipto, neraugintus papločius. Ji dar nebuvo irūgusi, nes jie buvo skubiai išvaryti iš Egipto ir nespėjo pasigaminti maisto kelionei".

Izraelitai buvo gyvenę Egipte keturis šimtus trisdešimt metų.

Dievas nuvedė Izraelio tautą dykumos keliu Raudonosios jūros link. Tik pats Dievas žinojo, kur vesti savo išrinktąją tautą. Todėl dieną jis rodė jiems kelią kaip debesies stulpas, o naktį - kaip ugnies stulpas. Kai debesis sustodavo, izraelitai pasistatydavo palapines ir ilsėdavosi, o kai debesis vėl pajudėdavo, vėl leisdavosi į kelią. Nei debesies, nei ugnies stulpas niekad nepalikdavo jų.

Taip ir mums - jei pasikliausime Dievu, leisimės jo vadovaujami, mus visada globos jo dvasia, išvengsime klaidingų žingsnių ir gyvenimo klystkelių. Tada Dievo gerumo debesies gobs mus ir šviesiomis dienomis, ir tamsiomis išmėginimų bei nerimo naktimis. Jo meilės ir paguodos žodis niekada mūsų neapleis, jeigu savo maldose jo šauksimės.

(Išėjimo knyga 12, 31 - 40. 13, 20 - 22)

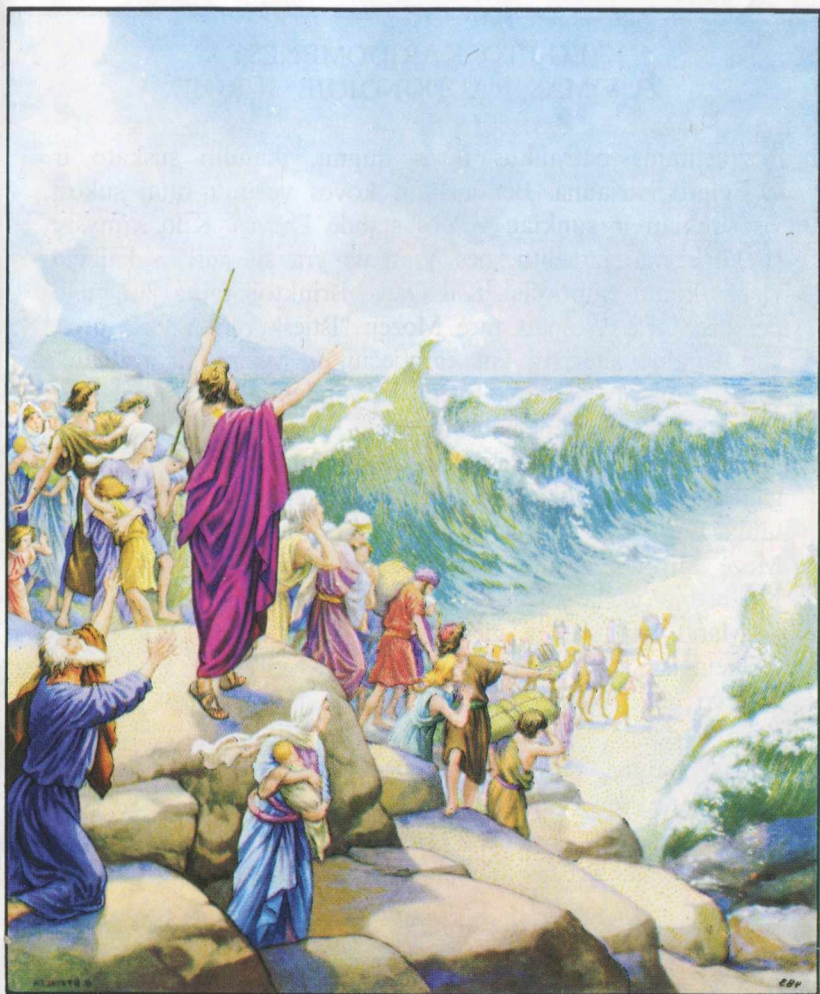
PERĖJIMAS PER RAUDONĄJĄ JŪRĄ

Faraonas sužinojęs, kad izraelitai išėjo ne laikinai - Dievui aukų aukoti, o paliko Egiptą visam laikui ir daugiau jam nebetarnaus, baisiai įtūžo.

Surinko jis savo kariuomenę - raitelius ir geriausius karius, pasiėmė kovos vežimus ir puolė vyti išėjusios tautos. Ji, spėriai besiarantinanti su visa kariauna, izraelitai pastebėjo tiktai pasiekę Raudonąją jūrą. Bėgti nebuvo kur, ir žmonės, apimti baimės, ėmė priekaištauti Mozei, jog jis išvedęs juos iš Egipto tik tam, kad jie žūtų dykumoje. Bet Mozė jiems tarė: "Nebijokite, nusiraminkite! Patirsite Viešpaties išgelbėjimą! Egiptiečių, kuriuos šiandien matote, niekados daugiau nebe-matysite. Viešpats kariaus už jus, o jūs laikykitės ramiai!"

Ir tikrai - Dievas liepė Mozei, atsistojus ant jūros kranto, ištiesti ranką vandenų pusėn. Visą naktį pūtė stiprus rytų vėjas - visą naktį skyrėsi jūros bangos, darydamos kelią Viešpaties išrinktajai tautai. Dar neišaušus, Izraelis jau galėjo leistis į kelią sausu jūros dugnu, iš kairės ir dešinės saugomas mūrais stojusio vandens.

(Išėjimo knyga 14, 5 - 22)

EGIPTO KARIUOMENĖS ŽUVIMAS RAUDONOJOJE JŪROJE

Izraelitams patraukus jūros dugnu, įkandin suskato ir Egipto kariauna. Bet auštant kovos vežimų ratai sukosi vis sunkiau ir sunkiau - juos stabdė Dievas. Kilo sąmyšis: "Bėkime nuo izraelitų, nes Viešpats yra su jais!" - kalbėjo vienas kitam egiptiečiai. Kai Dievo išrinktoji tauta jau buvo perėjusi jūrą, Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk ranką virš jūros, kad vanduo sugrižtų ant egiptiečių, jų vežimų ir raitelių!" Mozė taip ir padarė. Ir jūros vandenys vėl susiglaudė, paskandindami egiptiečius.

Taip Dievas tą dieną išgelbėjo savo tautą. Ir išvydo izraelitai galingą Dievo ranką, kuria jis nubaudė egiptiečius, ir pabūgo tauta Viešpaties, ir įtikėjo jį Dievą ir Mozę, jo tarną. Tada Mozė su visa tauta užtraukė iškilmingą giesmę didžio Išgelbėtojo garbei:

"Mano stiprybė ir giesmė yra Viešpats. Jis yra mano Gelbėtojas...

Tavo dešinė, Viešpatie, yra galinga jėga!

Tavo dešinė, Viešpatie, sutriuškina priešą.

Savo didybe Tu parbloški priešus...

Viešpatie, kas yra Tau lygus tarp dievaičių?

Kas yra toks šventas, kaip Tu? Toks galingas garbės darbais - stebuklais... Viešpats karaliauja per amžius!"

(Išėjimo knyga 14, 23 - 31. 15, 1 - 19)

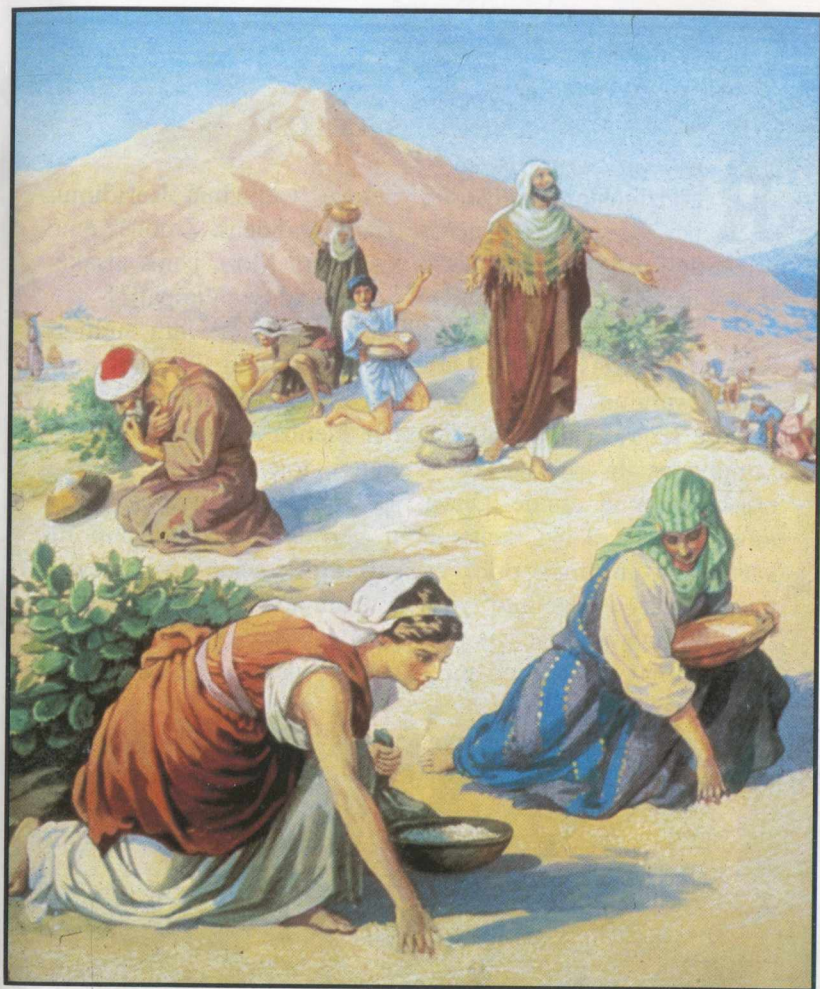
MANA IŠ DANGAUS

Dievo vedami izraelitai keliavo toliau. Atėję į Sino dykumą, jie pradėjo murmėti prieš Mozę ir Aaroną, sakydami, kad Egipte jiems buvę geriau, nes čia, dykumoje, jie turi kęsti badą.

Mozė atsakė: "Viešpats išgirdo jūsų murmėjimą prieš jį. O kas mudu esame? Ne prieš mus yra jūsų murmėjimas, bet prieš Viešpatį". Paskui Viešpats tarė Mozei: "Aš girdėjau izraelitų murmėjimą. Sakyk jiems, kad vakaro prieblandoje gausite mėsos, o rytą pasisotinsite duona. Žinokite, kad aš esu Viešpats, jūsų Dievas".

Vakare atskrido pulkai putpelių ir aptūpė visą stovyklą. Izraelitai galėjo iki soties pasimėgauti skania jų mėsa. O rytą jie pamatė aplink stovyklą iškritusią rasą. Kai ji išgaravo, dykuma buvo nuklota panašiomis į šerkšną baltomis kruopelytėmis - dangaus duona, kurią tautai atsiuntė Viešpats. Izraelitai ją pavadino mana. Jos skonis priminė kvietinius paplotėlius su medumi. Viešpats liepė kas rytą rinkti jos tiek, kiek reikia vienai dienai. O jeigu kuris ir prisirinkdavo daugiau, tai rytą likučio vis tiek neberasdavo. Tik penktadienį Dievas liepė prisirinkti manos dvejoms dienoms, nes šeštadienis - šabas - būdavo poilsio diena, izraelitams Dievo paskirta, ir tą dieną niekas nedirbdavo. Ir tik penktadienį dvejoms dienoms surinkta mana nepražūdavo.

(Išėjimo knyga 16, 1 - 31)

VANDUO IŠ UOLOS

Kai izraelitai atkeliavo į vietovę, vadinamą Refidimu, pasirodė, kad ten nėra geriamo vandens. Žmonės ėmė priekaištauti Mozei: "Duok mums gerti". Mozė jiems atsakė: "Ko burnojate prieš mane. Kodėl gundote Viešpatį?" –

Ir ėmė šauktis Dievo pagalbos. Dievas liepė jam suduoti per uolą. Mozė padarė, kaip buvo lieptas, ir iš uolos ėmė trykšti vanduo. Ir visi žmonės troškuli numalšino.

Mozė šią vietą pavadino "Masa ir Meriba" - hebrajų kalba - "gundymas ir priekaištai", kadangi toje vietoje izraelitai priekaištavo ir gundė Dievą, sakydami: "Ar yra Viešpats mūsų tarpe?" Taigi, keliaudami per dykumą, izraelitai ne kartą buvo murmėję prieš Viešpatį, jam priekaištavę. Dievas, mėgindamas jų tikėjimo tvirtybę, trumpam leisdavo susidurti su sunkumais. Ir jie tuoj pat imdavo abejoti Jo buvimu. Murmėjimas - tai nuodėmė. Viešpats niekada nesiunčia nepakeliamų išmėginimų.

Jis visada suteikia jėgų, paguodžia ir padeda mūsų tikėjimui tvirtėti.

(Išėjimo knyga 17, 1 - 7)

DEŠIMT ĮSAKYMŲ

Mozė buvo labai kuklus žmogus. Tai buvo Dievo išsirinktasis indas, jam ištikimas ir paklusnus. Todėl Viešpats ir kreipdavosi į žmones per Mozę.

Izraeliui priėjus Sinajaus kalną, Mozė užkopė ant jo pasikalbėti su Dievu. Čia jis gavo dvi akmenines plokštes su iškaltais pirmaisiais ir pagrindiniais Dievo įsakymais:

"Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris tave išvedžiau iš Egipto šalies vergijos.

Neturėk kitų dievų šalia manęs.

Nedaryk sau jokio drožinio nė jokio atvaizdo, kas yra danguje, žemėje ar vandenyje! Nesilenk prieš juos ir netarnauk jiems!

Nevartok bereikalingai Viešpaties, savo Dievo, vardo, nes Viešpats nepaliks nenubausto to, kuris bereikalingai vartoja jo vardą.

Atsimink sabatos dieną, kad ją švęstum! Šešias dienas dirbk ir atlik visus savo darbus, o septintoji diena yra sabata, pašvęsta Viešpačiui, tavo Dievui.

Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos!

Neužmušk!

Nesvetimauk!

Nevok!

Neliudyk neteisingai prieš savo artimą!

Negeisk savo artimo namų nei savo artimo žmonos, nei jo tarno, nei tarnaitės, nei jaučio, nei asilo - iš viso nieko, kas priklauso jam!"

(Išėjimo knyga 20)

(Išėjimo knyga 32, 1 - 20) *stebukli ir teikiamos malonės*

Mozė ilgai kalbėjosi su Viešpačiu ant Sinajaus kalno. Nesulaukdamį jo pareinant, žmonės ėjo pas Aaroną ir prašė: "Padaryk mums dievaitį, kuris eitų pirma mūsų, nes mes nežinome, kas atsitiko Mozei, kuris išvedė mus iš Egipto žemės".

Aaronas jiems atsakė: "Imkite iš savo žmonių, sūnų ir dukterų auksinius auskarus ir atneškite pas mane".

Jie sunėšė savo auskarus, ir Aaronas nuliejo iš jų aukso veršį. Izraelitai, pamatę aukso veršį, sušuko: "Izraeli, štai tavo dievas, kuris tave išvedė iš Egipto žemės!" Atsikėlę anksti rytą, jie aukojo deginamąsias ir padėkos aukas, valgė, gėrė ir linksminosi.

Viešpats kalbėjo Mozei: "Eik, tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, nusidėjo. Jie nuklydo nuo kelio, kurį jiems nurodžiau". Dievas pagrasino sunaikinsiąs šią piktą ir netikusią tautą, bet Mozė ėmė jo maldauti, sakydamas: "Kodėl, Viešpatie, tavo rūstybė užsidega prieš tavo tautą, kurią išvedei iš Egipto žemės didžia galia ir stipria ranka? Meldžiu tave, kad egiptiečiai nesakytų: Išvedei juos apgaulingai nužudyti kalnuose ir išnaikinti nuo žemės paviršiaus. Leiskis permaldaujamas dėl savo tautos nusikaltimų..."

Viešpats leidosi permaldaujamas ir nedarė nieko, ką ketino daryti savo tautai už tai, kad ji pamiršo ir ėmė garbinti vieną iš Egipto dievaičių.

Prisiartinęs prie stovyklos ir išvydęs aukso veršį bei linksmybes, Mozė taip įpyko, kad išmetė iš rankų abi plokštes ir sudaužė jas kalno papėdėje. Nutvėręs aukso veršį, sudegino jį ir, sutrynęs į dulkes, subėrė į vandenį.

Ši istorija mums primena, kad mums nevalia pamiršti Gyvojo ir Visagalio Dievo. Nevalia pamiršti jo padarytų stebuklų ir teikiamos malonės.

(Išėjimo knyga 32, 1 - 20)

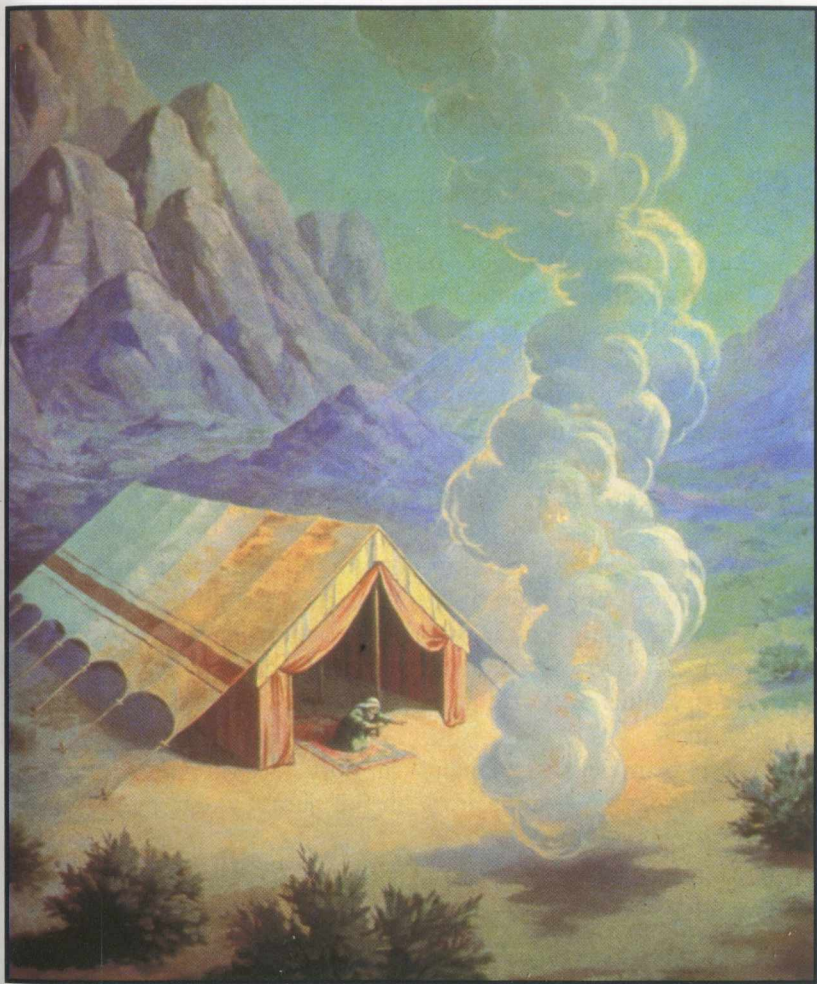

"SUSITIKIMO PADANGTĖ"

Netrukus Mozė toli nuo Izraelio stovyklos pastatė palapinę ir ją pavadino Susitikimo padangtė. Čia ateidavo kiekvienas, kas ieškojo Dievo.

"Mozei įėjus į padangtę, visi žmonės pakildavo ir, stovėdami savo palapinių angose, sekdamo jį akimis, kol jis įeidavo padangtėn. Mozei įėjus į susitikimo padangtę, debesies stulpas nusileisdavo ir stovėdavo prie angos. Viešpats kalbėdavosi su Moze. Visi, matydami debesies stulpą, stovintį prie padangtės angos, pakildavo ir nusilenkdavo savo palapinių angose. Viešpats kalbėdavo su Moze, kaip paprastai žmogus kalbasi su savo draugu. Jam grįžtant į stovyklą, jo tarnas, Nuno sūnus, jaunuolis Jozuė nepasitraukdavo nuo padangtės".

(Išėjimo knyga 33, 7 - 11)

AUKOS ŠVENTOVĖS STATYBAI

Syki Viešpats per Mozę liepė savo išrinktajai tautai statyti šventovę, kurioje žmonės galėtų atnašauti aukas Dievui ir kuri būtų nuolatinė jo buveinė.

"Mozė kalbėjo tautai: "Kiekvienas duokite Viešpačiui dovanas laisva valia: auksą, sidabrą, varį, mėlynus, raudonus ir violetinius siūlus, baltą ploną drobę, ožkų vilną, raudonai ir mėlynai dažytus avinų kailius, akacijos medį, aliejų lempoms žibinti ir tepalui gaminti, maloniai kvepiančius smilkalus, onikso akmenėlius ir perlus efodui ir krūtinės apdarui pagražinti. Kas iš jūsų sumanus, teateina ir tedirba, ką Viešpats liepia..."

Išklausę jo žodžių, visi, kuriuos skatino širdis, visi, kuriuos įkvėpė dvasia, ėmė nešti aukas Viešpaties šventovei ir visoms jo reikmėms, taip pat ir kunigų aprangai auskarus, žiedus, apyrankes, auksinius indus, purpurą, baltą ploną drobę, dažytus kailius ir vilną, taip pat brangakmenius, kvepalus ir aliejus.

Viešpats mylėjo duodančius su noru. Jis dosniai laimina tuos, kurie visa širdimi ir iš meilės jam aukoja aukas jo sumanymams įkūnyti.

(Išėjimo knyga 35, 4 - 29)

NAUJOSIOS ŠVENTYKLOS PAŠVENTINIMAS

Aplink šventyklą buvo 50 m ilgio ir 25 m pločio kiemas. Aplinkui jį visą ant variu padengtų stulpų kabėjo užuolaidos. Pati šventykla buvo stačiakampė - apie 15 m ilgio, 5 m pločio ir 5 m aukščio. Įėjimas iš rytų pusės.

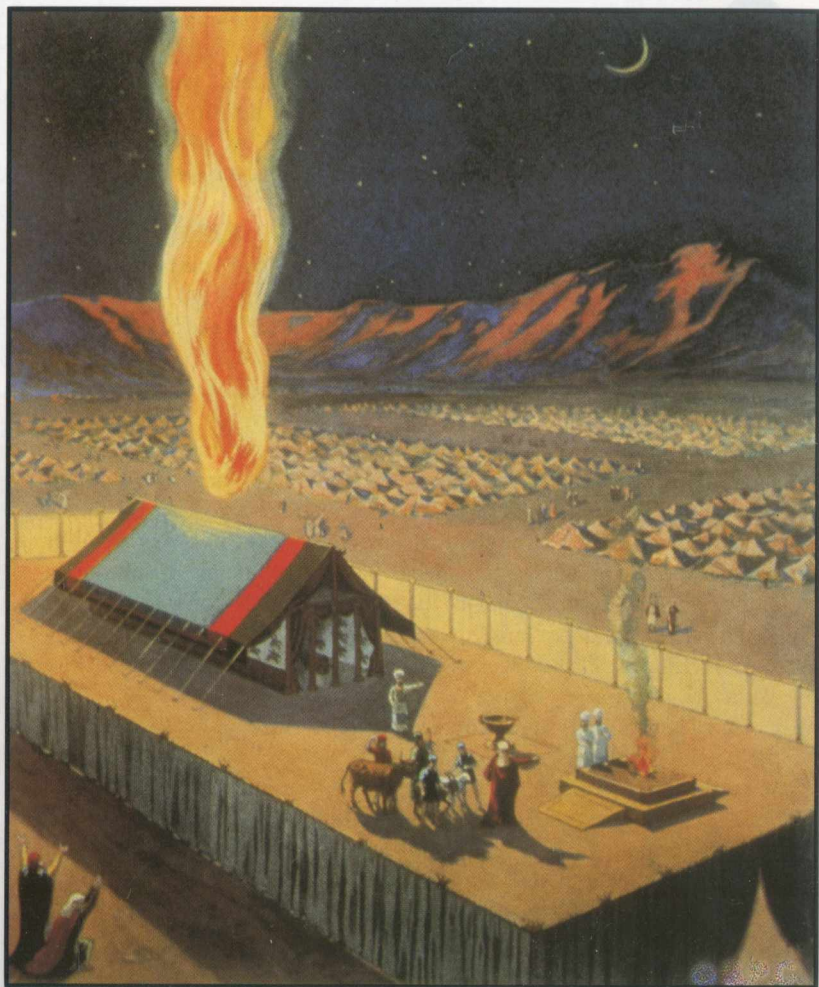
Šventyklos viduje buvo du būstai. Pirmajame, didesniajame būste, pavadintame "Šventove", stovėjo auksinis smilkymo altorius, o prie jo - auksinis stalas, ant kurio buvo padėta dvylika kepalų duonos. Ši duona buvo vadinama "aukojimo duona", arba šventąja duona. Tame pačiame būste stovėjo auksinė septynšakė žvakidė. Antrasis būstas nuo pirmojo buvo atskirtas uždanga. Ten stovėjo Sandoros skrynja su dviejų auksinių angelų atvaizdais, o joje akmeninės plokštės, kuriose buvo surašyti dešimt Dievo įsakymų. Visas antrasis būstas buvo kupinas Dievo buvimo ir garbės, ir todėl pavadintas "Šventų Šventoji".

Į "Šventovę" buvo leidžiama įeiti tik kunigams, o į "Šventų Šventąją" - tik vyriausiajam kunigui vieną kartą per metus.

Kai naujoji šventykla buvo pastatyta, Mozė pašventino ją ir dvasininkus, kurie turėjo joje tarnauti. Tada naująją šventyklą apgaubė debesis, ir ji prisipildė Dievo garbės. Naktimis debesis degte degė šventykloje, o dienomis pakildavo virš jos. Kartais debesis virš šventyklos iškildavo labai aukštai - tai buvo Dievo ženklas. Pagal šį ženklą žmonės leisdavosi keliauti į tą puikiąją Kanaano žemę, į kurią Dievas juos vedė iš Egipto.

Biblijoje šventykla vadinama taip pat "apreiškimo arba susirinkimų šventykla" - nes aplink ją žmonės susirinkdavo melstis.

(Išėjimo knyga 40, 17 - 38)

U tom je vrijeme, kad Mojsije bio Kanaana - na svojoj ljetovnoj vjerojato-
(Škripta knjiga 13. 1 - 34. 14. 1 - 30)

ŽVALGAI KANAANE

Pagaliau izraelitai priartėjo prie Kanaano žemės ir išsikūrė Parano dykumoje. Iš čia Mozė pasiuntė į žvalgybą dvylika garbiausių vyrų - po vieną iš kiekvienos giminės, pasakęs jiems: "Pradėkite šalies pietuose, ir nuėję į kalnus, apžiūrėkite žemę ir tautą, kuri ten gyvena: ar ji galinga ar silpna... ar pati žemė gera, ar bloga... kokie miestai... Būkite drąsūs ir mums parneškite tos žemės vaisių".

Dvylika žvalgų leidosi į kelią. 40 dienų jie apžiūrinėjo Kanaano žemę. Aptiko jie ten nuostabių sodų, pievų bei laukų ir didelių įtvirtintų miestų. Grįždami jie parsinešė granatų, figų bei kitokių vaisių, taip pat vynuogių kekę - tokią didelę, kad panešė tikrai dviese, persvertą ant lazdos.

Parėję žvalgai papasakojo apie nuostabią šalį, kur pieno upės teka, medaus upeliai plaukia, ir pranešė, kad tos šalies žmonės labai stiprūs, o gyveną jie dideliuose įtvirtintuose miestuose ir kad izraelitams jų neišveikti. Taip jie paskleidė negerus gandus, įbaugindami žmones, nes jie buvo užmiršę Dievo pažadą pagelbėti. Ir tik du žvalgai, Jozuė ir Kalebas, buvo ištikimi Viešpačiui ir nenorėjo baiginti žmonių. Kalebas sakė: "Eikime ir užimkime tą žemę, nes mes esame pajėgūs juos nugalėti". Bet žmonės nenorėjo jų ir girdėti, ėmė priekaištauti Mozei su Aaronu - kam šie išvedė juos iš Egipto. Paskui vienas kitam ėmė sakyti: "Išsirinkime kitą vadą ir grįžkime į Egiptą".

Išgirdę šiuos maištingus žodžius, Mozė ir Aaronas baisiai nuliūdo. Jiedviems buvo labai skaudu regėti žmonių užsispyrimą ir jų nepatiklumą. Tada Dievas tarė Mozei: "Kaip ilgai šita tauta niekins mane? Kodėl jie netiki man, matydami visus stebuklus, kuriuos padariau jų akivaizdoje?" Paskui Viešpats sakė, kad jis pasirengęs sunaikinti visą tautą ir sukurti naują, kilusią iš paties Mozės, tačiau Mozė permaldavo Viešpaties rūstį ir išprašė savo tautai atleidimą. Ir Dievas dėl Mozės vėl atleido maištingajai tautai, bet už bausmę pažadėjo, kad į Kanaaną įeis ir šioje žemėje gyvens ne jie patys, o tik jų vaikai. Dar Jozuė bei Kalebas - už savo tikėjimą Viešpačiu.

(Skaičių knyga 13, 1 - 34. 14, 1 - 30)

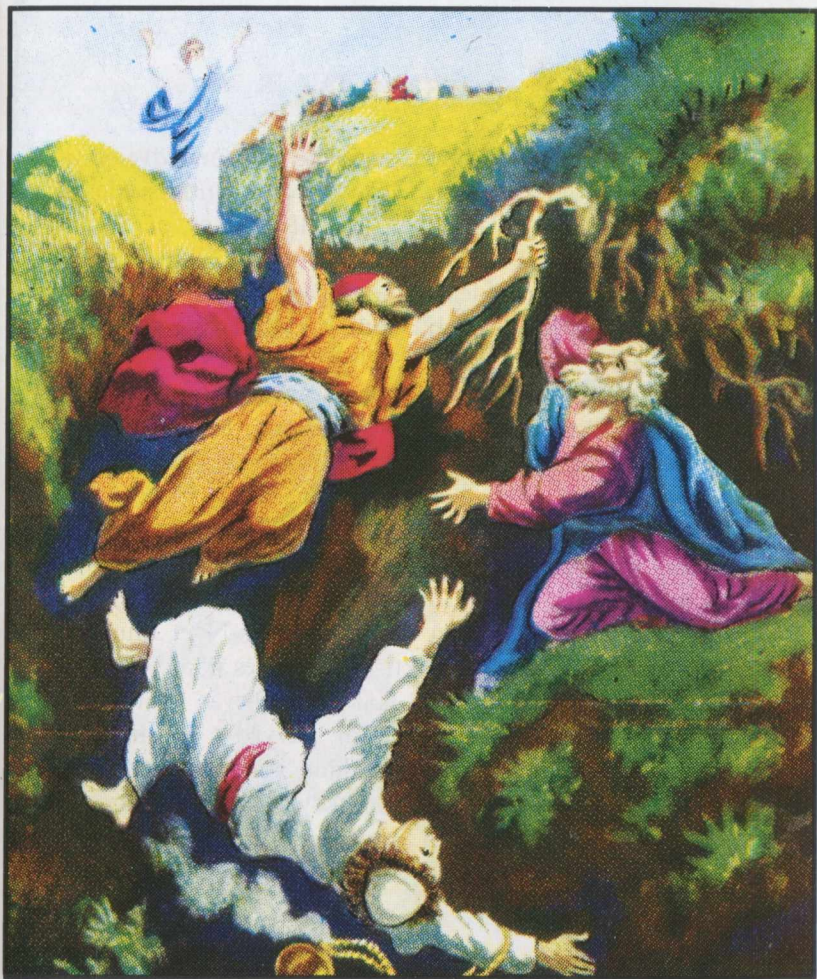
NUBAUDŽIAMIE KORĖ, DATANAS IR ABIRAMAS

Viešpats liepė Izraeliui klausyti Mozės ir daryti taip, kaip jis sako, nes Mozė paties Dievo paskirtas tautos vadu. Bet kartą izraelitai, iki šiol tik murmėdavę prieš vadą, sukilo. Du šimtai penkiasdešimt žmonių, vadovaujami maištininkų Korės, Datano ir Abiramo, pasiskelbė daugiau Mozės nebeklausysią. Tada vadas susikvietė visą tautą ir, Dievo nurodymu, liepė visiems pasitraukti nuo palapinių tų trijų smarkuolių, kurie sukurstė maištą, ir nesiliesti prie jų daiktų. Paskui Mozė pasakė: "Dabar patirsite, kad Viešpats siuntė mane visa tai daryti ir kad aš nieko nedarau savo valia. Jei jie mirs paprasta žmonių mirtimi, kaip paprastai miršta visi žmonės, tai Viešpats manęs nesiuntė. Bet jei Viešpats padarys naują stebuklą, kad žemė, atvėrusi nasrus, praris juos ir visa, kas jiems priklauso, ir jie gyvi pateks į mirusiųjų buveinę, žinokite, kad jie piktžodžiavo Viešpačiui".

"Vos tik Mozė tai ištarrė, žemė sudrebėjo, prasivėrė... ir, atvėrusi savo nasrus, prarijo juos su jų palapinėmis, žmonėmis ir visu lobiu". O Viešpaties siūsta ugnis sunaikino tuos du šimtus penkiasdešimt vyrų...

Taip Dievas visiems parodė, kaip baisu sukilti prieš jo valią ir niekinti tikruosius geradarius.

(Skaičių knyga 16, 1 - 3, 23 - 25)

VARINIS ŽALTYS

Toliau keliaudami dykuma, izraelitai vėl ėmė dvejoti ir murmėti prieš Dievą ir Mozę: "Kodėl mus išvedei iš Egipto, ar kad mirtume tyruose? Trūksta duonos, nėra vandens, mums įgrįso tas menkavertis maistas..." Kaip bausmę už šį murmėjimą Dievas leido nuodingas gyvates, nuo kurių įkandimo žmonės ėmė mirti. Tada izraelitai atgailaudami atėjo pas Mozę: "Nusidėjome, kalbėdami prieš Viešpatį ir tave. Melsk, kad atimtų nuo mūsų gyvates".

Mozė ėmė melstis už tautą, ir Viešpats jam liepė: "Padaryk metalinį žaltį ir iškelk jį ant stulpo. Kas igeltas į jį pažvelgs, liks gyvas".

Mozė paklausė. Jis padirbdino vario žaltį ir iškėlė jį aukštai virš žemės. Jei gyvatės įkastas žmogus pažvelgdavo į šį vario žaltį, pasveikdavo.

Kaip svarbu tikėti tuo, ką sako Viešpats! Nors mums ir atrodo, kad neįmanoma pasveikti nuo gyvatės įkandimo vien pažvelgus į padarytą žaltį, bet kai pats Dievas šitai teigia, jis rodo mums kelią išsigelbėti. Tai pavyzdys mums.

Nuo nuodėmės geluonies mes galime išsigelbėti, su meile žvelgdami į Jėzų Kristų, už mus nukryžiuotą, ir priimdami jį į savo širdį.

(Skaičių knyga 21, 4 - 9)

PRANAŠAS BALAAMAS IR ANGELAS

Moabitai buvo Izraelio tautos priešai ir troško jai pikto. Kartą jie paprašė Dievo pranašą Balaamą ateiti ir prakeikti Dievo tautą. Bet Dievas pranašui pasakė: "Neik su jais ir neprakeik tautos, nes ji yra palaiminta". Tačiau jis nepaklausė ir išvyko pas moabitus. Ir susilaukė už tai Dievo išpėjimo - Dievo angelas jam pastojo kelią.

Balaamas jojo ant savo asilės, lydimas dviejų tarnų. Staiga asilė išvydo ant kelio bestovintį angelą su pliku kardu rankoje ir pasuko iš kelio, paskui suklupo po pranašu. Šis ir vėl ėmė skaudžiai ją pliekti.

Tada Viešpats davė asilei žmogaus balsą, ir ji paklausė: "Ką aš tau padariau? Kodėl mane muši? Ir jau trečią kartą!" Dabar Viešpaties valia atsivėrė Balaamo akys, ir jis taip pat išvydo angelą su kardu. Išvydęs puolė ant kelių. O angelas tarė: "Kodėl muši jau trečią kartą savo asilę? Aš atėjau tau kliudyti, nes nepritariu tavo kelionei". Balaamas jam atsakė: "Nusidėjau, nežinodamas, kad tu stovi prieš mane. O dabar, jeigu tau nepatinka, kad keliauju, - grįšiu". Angelas jam atsakė: "Eik su jais ir kalbėk tikrai tą, ką tau įsakysiu".

Moabitai, pamatę atvykstantį Balaamą, ėmė reikalauti: "Prakeik Izraelį! Bet Balaamas atsakė: "Kaipgi aš keikčiau, ko Dievas nekeikia? Kaip gi aš smerkčiau, ko Viešpats nesmerkia?"

Ir Balaamas, užuot prakeikęs, palaimino Izraelio tautą.

(Skaičių knyga 22, 3 - 35. 23, 7 - 20)

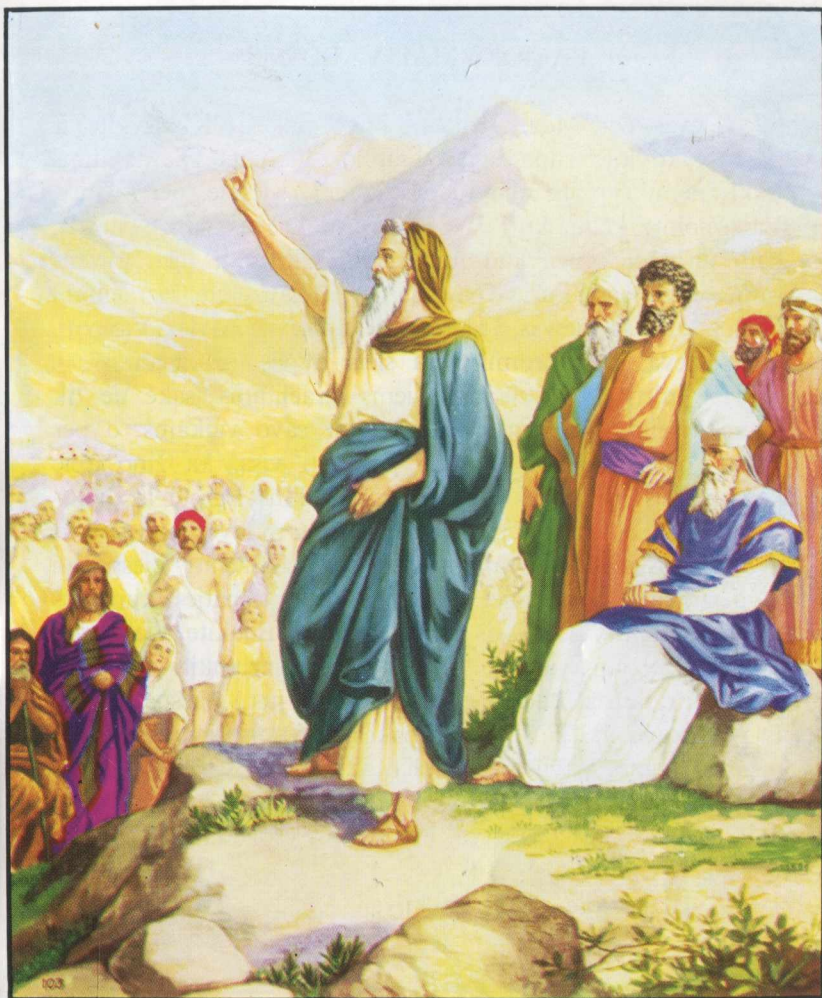

Mozė labai suseno, ir Dievas jam apreiškė, kad jis greit miršias. Prieš mirtį Mozė meldė Viešpatį, kad į jo vietą paskirtų vietininką, kuris valdytų Dievo žmones - kad jie nebūtų kaip avys be piemens.

Tada Viešpats jam tarė: "Imk Nuno sūnų Jozuę, kuriame yra mano dvasia, ir ant jo uždėk savo ranką. Jis teatsistoja kunigo Eleazaro ir visos minios priekyje, o tu jį įvesk į pareigas, visiems matant, ir suteik jam galios, kad jo klausytų visi izraelitai. Kai reikės pagalbos, tegul kunigas Eleazaras kreipiasi į Viešpatį patarimo - Urimo. Taip Jozuė galės vadovauti izraelitams". Mozė padarė taip, kaip Viešpats buvo liepęs.

Jūs turbūt atmenate pasakojimą "Žvalgai Kanaane". Nuno sūnus Jozuė buvo vienas iš tų dviejų žvalgų, kurie tikėjo, jog Dievas padės Izraelio tautai įeiti į Kanaaną. Jie drąsino žmones, sakydami: "Viešpats su mumis, nebijokite jų!" Po to įvykio praslinko daug laiko. Keturiasdešimt metų izraelitai klajojo po dykumą. Per tuos metus visi iš Egipto išėjusieji suaugę žmonės išmirė ir neišvydo žadėtosios Kanaano žemės. Viskas atsitiko kaip Dievas buvo sakęs: "Šiuose tyruose liks jūsų lavonai. Visi, kurie esate surašyti, dvidešimt metų ir vyresni, murmėjote prieš mane, neįeisite į žemę, kurią jums pažadėjau, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jozuę. Jūsų kūdikius, apie kuriuos sakėte, kad jie bus priešų grobis, įvesiu į tą žemę, kurią jūs paniekinote. Jūs mirsite tyruose. Jūsų vaikai klajos tyruose keturiasdešimt metų dėl jūsų neištikimybės, kol jūs visi išmirsite tyruose. Keturiasdešimt metų, skaitant metus už vieną dieną, kai tyrinėjote jums pažadėtą šalį, jūs kentėsite bausmę už neklusnumą ir patirsite, ką reiškia, kai nuo jūsų pasitraukiu".

(Skaičių knyga 14, 29 - 31, 34 - 35. 27, 18 - 23)

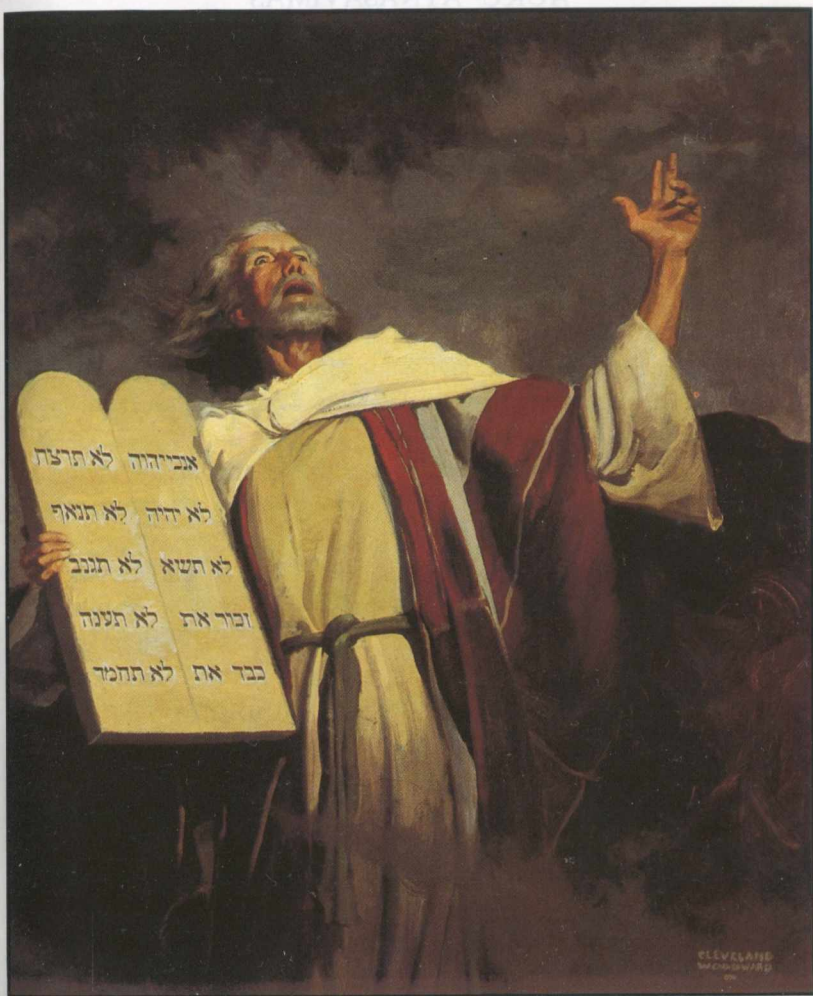

PAMOKYMAI VAIKAMS

Dievas per Možę Izraeliui buvo įsakęs: "Klausykite ir vykdykite rūpestingai visa, ką Viešpats Dievas jums įsakė, nenukrypkite nuo tų dėsnių nei į dešinę, nei į kairę. Vaikščiokite keliu, kurį Viešpats, jūsų Dievas, jums parodė, kad būtumėte gyvi, kad jums gerai sektųsi ir ilgai gyventumėte žemėje, kurią paveldėsite... Klausykite, izraelitai... Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Dievas! Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis".

Prieš mirtį Možė susirinkusiems izraelitams įsakė ne tik patiems laikytis Dievo žodžių, bet ir savo vaikams, o per juos ir būsimosioms kartoms perduoti visa, ką žino apie nepaprastus Viešpaties ženklus ir stebuklus Egipte ir dykumoje. Izraelio vadas liepė savo žmonėms mokyti savo vaikus vykdyti visus Dievo įsakymus ir nepiktžodžiauti Viešpačiui kaip izraelitai dykumoje: "Neužmirškite Viešpaties, kuris jus išvedė iš Egipto žemės, iš vergijos namų. Bijokite Viešpaties, savo Dievo, jam vienam tarnaukite... Negarbinkite dievaičių svetimųjų tautų, kurios gyvena aplink jus... Viešpats, jūsų Dievas, kuris yra su jumis, nepakęs tokio elgesio ir išnaikins jus nuo žemės paviršiaus. Uoliai vykdykite Viešpaties, savo Dievo, įsakymus, paliepiamus ir įstatymus, kuriuos jis jums davė. Vykdykite, kas gera ir tinka Viešpačiui..."

(Pakartoto įstatymo knyga 5, 32 - 33. 6, 4 - 25)

AUKŲ ATNAŠAVIMAS

Dievas per Mozę kiekvienam izraelitui įsakė: "Kai būsi žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos paveldėti, ir ten gyvensi, pridėk pintinę visų savo pirmojo derliaus vaisių ir nunešk ją į vietą, kurią Viešpats Dievas pasirinks. Nuėjęs pas kunigą, kuris tuo metu eis pareigas, jam sakyk: "Pripažįstu šiandien Viešpaties Dievo akivaizdoje, kad esu žemėje, kurią jis prisiekė mūsų protėviams mums duoti... Štai dabar aukoju pirmuosius vaisius tos žemės, kurią Viešpats man davė". Palik auką Viešpaties Dievo akivaizdoje ir garbink jį. Džiaukitės tu, levitas* ir ateivis, kuris gyvena tavo apylinkėje, gėrybėmis, kurias Viešpats Dievas duoda tau ir tavo namams.

Kai atiduosi viso savo derliaus dešimtinę, trečiaisiais metais duok levitui, svetimtaučiu, našlaičiui ir našlei, gyvenantiems su tavimi, kad jie būtų sotūs...

Šiandien Viešpats Dievas tau įsako vykdyti šituos įsakymus ir paliepinus, todėl vykdyk juos visa širdimi ir siela. Šiandien pareiškiu, kad pasirinkai Viešpatį Dievą ir vaikščiosi jo nurodytais keliais: laikysies jo įsakymų, paliepinimų ir įstatymų, ir būsi klusnus jo valiai. Viešpats šiandien išsirinko tave būti jo tauta, kaip jis pažadėjo, jei vykdysi visus jo įsakymus. Jis padarys tavo tautą kilnesnę už visas tautas, kurias sutvėrė. Tu kelsi jo vardą, garbę ir šlovę, būsi Viešpačiui Dievui pašvęsta tauta".

(Pakartoto įstatymo knyga 26, 1 - 19)

** Levitai buvo Levio, vieno iš dvylikos Jokūbo sūnų, palikuonys. Dievas juos išrinko, kad tarnautų jo šventykloje. Todėl jiems nebuvo skirta žemių, o kitos izraelitų gentys turėjo juos išlaikyti.*

MOZĖS MIRTIS

"**M**ozė iš Moabo dykumų nuėjo iki Nebo kalno ir įkopė į Pisgos kalno viršūnę ties Jerichu. Ten Viešpats jam parodė visą Gileadą iki Dano žemių ir visas Neftalio, Efraimo, Manaso ir Judo žemes iki Vakarų jūros krašto. Pietinę dalį, palmių miesto Jericho laukus iki Šoaro. Viešpats jam tarė: "Tai žemė, kurią pažadėjau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui duoti jo palikuonims. Tu ją matai savo akimis, bet į ją neįeisi".

Viešpaties tarnas Mozė mirė Moabo žemėje, kaip Viešpats buvo pasakęs. Jį palaidojo Moabo žemės slėnyje ties Betegoru. Nė vienas žmogus nežino jo kapo iki šios dienos. Mozė mirė šimto dvidešimties metų. Nesusilpnėjo jo akys ir sveikata iki mirties. Izraelitai jį apraudojo trisdešimt dienų Moabo lygumose. Po to gedulas pasibaigė.

Nuno sūnus Jozuė turėjo dieviškos dvasios išmintį, nes Mozė buvo jį palaiminęs ir paskyręs savo įpėdiniu. Izraelitai jo klausė ir darė, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei".

Niekad Izraelyje nebuvo tokio pranašo kaip Mozė, su kuriuo Viešpats būtų pats kalbėjęs. Niekas iš pranašų nedarė tokių ženklų ir stebuklų, kokius Viešpats įsakė Mozei daryti Egipto žemėje faraonui, jo tarnams ir visam jo kraštui. Nė vienas iš pranašų nesugebėjo daryti tokių didelių ir baisių dalykų, kuriuos Mozė darė izraelitų akyse.

(Pakartoto įstatymo 34, 1 - 12)

RAABA IŠGELBSTI ŽVALGUS

Mozei mirus, Viešpats pasakė Jozuei, Nuno sūnui: "Mano tarnas Mozė mirė. Pasiruošk ir eik per Jordaną su visa tauta į žemę, kurią duodu izraelitams. Kiekvieną vietą, ant kurios jūsų koja atsistos, jums duodu, kaip pažadėjau Mozei... Niekas tavęs nenugalės per visą tavo gyvenimą. Kaip buvau su Moze, taip visuomet būsiu ir su tavimi. Aš nepaliksiu tavęs... Ryžtingai, drąsiai ir atidžiai vykdyk įstatymą, kaip tau įsakė mano tarnas Mozė. Nenukrypk nuo jo, ir tau visuomet seksis, kur tik eisi".

Izraelitai vis artėjo prie Kanaano žemės. Ir atėjo valanda, kai jie turėjo stoti į kovą su nusidėjėliais šios žemės gyventojais. Jau pasirodė tvirti didelio Jericho miesto mūrai. Jozuė pasiuntė į miestą du žvalgus. Jiedu apsistojo nakvynės pas moteriškę, vardu Raabą. Kažkas apie tai pranešė Jericho karaliui, ir šis įsakė savo tarnams suimti šnipus.

Bet Raaba buvo girdėjusi apie izraelitų patirtus iš Dievo stebuklus ir tikėjo, kad Viešpats atiduos jiems Jerichą. Mat miestas stovėjo izraelitams pažadėtoje žemėje. Tad, tikėdama Dievą, ji paslėpė žvalgus, o karaliaus tarnams pareiškė, jog ateiviai vakare palikę jos namus. Ir tarnai puolė jų vytis keliu, vedančiu iš Jericho į Jordaną. Užslinkus nakčiai, Raaba nuleido žvalgus pro langą, mat jos būstas buvo miesto sienoje. Ir patarė jiems tris dienas pasislėpti kalnuose, kad neužklyptų karaliaus tarnai.

(Jozuės knyga 1, 1 - 7. 2, 1 - 16)

(102 - 1 4 51 - 7 5 11 4 1 - 34)

PERĖJIMAS PER JORDANĄ

Besiartinant prie Jericho, Izraelio tautai reikėjo pereiti per Jordano upę. Nuno sūnus Jozuė pasakė žmonėms, kad Viešpats jiems žada saugų persikėlimą per upę ir pergalę prieš septynias Kanaano tautas.

"Viešpats tarė Jozuei: "Šiandien pradedu aukštinti tave viso Izraelio akyse, kad jie patirtų, jog aš būsiu su tavimi, kaip buvau su Moze. Įsakyk kunigams, nešantiems Sandoros skrynį: "Kai įbrisisite į Jordaną, sustokite jame". Po to Jozuė tarė izraelitams: "Ateikite arčiau ir išklausykite Viešpaties, jūsų Dievo Žodžius. Iš to pažinsite, kad Gyvasis Dievas yra su jumis ir kad jis išvays pirma jūsų kananitus, hetitus, hevejitus, perezitus, gorgesitus, amoritus ir jebusitus.

Viešpaties, visos žemės Valdovo, Sandoros skrynį eis per Jordaną pirma jūsų... Kai tik Viešpaties, visos žemės Valdovo, skrynį nešančių kunigų kojos palies Jordano vandenį, tekas žemyn iš aukštumų vanduo, sustos kaip pylimas... "Kai tik kunigai su Sandoros skrynį įbrido į vandenį (Jordanas buvo patvinęs pjūties metu), vanduo sustojo tekėjęs. Vanduo, tekantis iš aukštumų, sustojo kaip pylimas nuo Adamo miesto, kuris yra prie Zaretano, o vanduo, tekantis Druskos jūros link, visai išseko".

Kol kunigai stovėjo viduryje upės, laikydami Sandoros skrynį, visa tauta perėjo į kitą krantą sausu upės dugnu. Tada dvylikai vyrų Jozuė paliepė eiti ir paimti dvylika akmenų iš upės dugno - atminimui apie šį stebuklą. Kai visa tauta jau buvo perėjusi Jordaną, Viešpats pasakė Jozuei: "Įsakyk kunigams, nešantiems Sandoros skrynį, kad jie išeitų iš Jordano!" Kunigai išėjo iš upės, ir vanduo vėl ėmė tekėti savo vaga. Dvylika akmenų iš Jordano upės dugno Jozuė pastatė Gilgalos vietovėje.

(Jozuės knyga 3, 7 - 17. 4, 1 - 24)

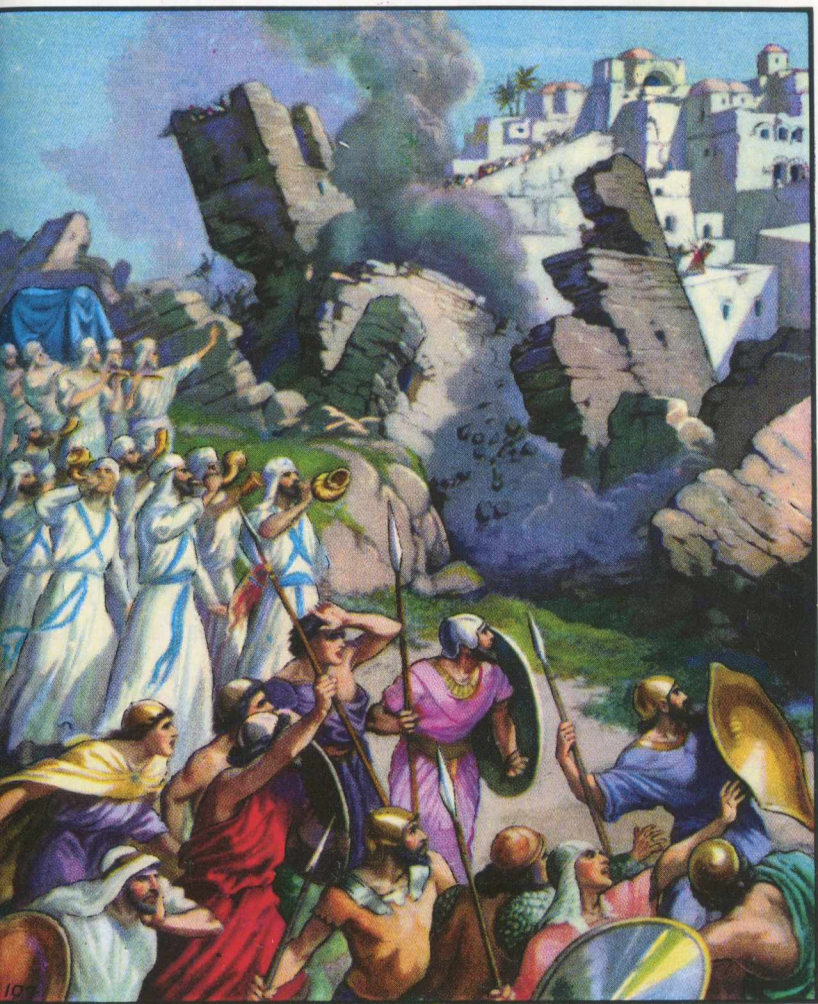
JERICO UŽĖMIMAS

Izraelitams prisiartinus prie Jericho, šio miesto karalius įsakė uždaryti visus vartus. Bet Viešpats tarė Jozuei: "Žiūrėk, aš atidaviau į tavo rankas Jerichą, jo karalių ir narsiuosius karius. Tegu jūsų kariai apeina aplink miestą kasdien po kartą. Taip darykite šešias dienas. Septyni kunigai tegu neša skrynios priekyje septynis avino rago trimitus. Septintą dieną apeikite miestą septynis kartus, kunigams trimituojant. Išgirde ilgą trimito garsą, visi kariai privalo garsiai šaukti. Tada sugrius miesto sienų mūrai, ir jie galės įsiveržti į miestą kiekvienoje vietoje".

Ginkluotieji žygiavo priekyje kunigų, kurie pūtė trimitus, o užpakalinė apsauga, gaudžiant trimitams, ėjo paskui skrynią. Jozuė išpėjo tautą: "Jums nevalia rėkauti nė kalbėti iki aš jums pasakysiu: "Šaukite!" Tada jūs imkite šaukti". Jozuė įsakė Viešpaties skrynią nešti aplink miestą. Apėję aplinkui vieną kartą, jie sugrižo į stovyklą ir nakvojo joje... Ir kitą dieną jie apėjo miestą vieną kartą ir sugrižo į stovyklą. Taip jie darė šešias dienas... Septintą dieną, žygiuojant apie miestą septintą kartą, kai kunigai pūtė trimitus, Jozuė tarė tautai: "Šaukite! Viešpats jums atidavė miestą!.." Gaudžiant trimitams, tauta pradėjo garsiai šaukti, ir sienų mūrai sugriuvo. Kariai įsiveržė ir užėmė miestą".

Du žvalgai, lankęsi čia anksčiau, pažadėjo išgelbėti Raabą ir jos giminaičius už tai, kad ji paslėpė juos nuo persekiotojų. Jie liepė moteriškai - vos prasidės Jericho puolimas, priirti prie savo lango raudoną virvę. Taigi Raaba su visa savo gimine išsigelbėjo. O Jericho miestas buvo paverstas pelenais.

(Jozuės knyga 6, 1 - 24)

MŪŠIS SU AMORIT AIS

Vienąsyk tarp izraelitų ir amoritų kilo didelis mūšis. Ir užsitęsė jis iki saulės laidos. Matydamas, kad diena jau gęsta ir kad izraelitai iki sutemų nespės sutriuškinti priešo, Jozuė, visiems izraelitams girdint, ėmė melstis, kad diena būtų dar pratęsta ir kad saulė dar nenusileistų: "Saulė, stovėk Gibeone, o mėnuli, Ajalono slėnyje!"

Viešpats išklauė jo malda, ir tądien nakties tamsa neapgobė žemės.

Nebuvo tokios dienos nei anksčiau, nei vėliau, kad šitaip Viešpats būtų į prašymą atsakęs! Tądien pats Dievas kovojo už savo tautą!

Mūšiui pasibaigus, Jozuės kariauna su pergale grįžo į stovyklą. Prieš mūšį Viešpats Jozuei buvo kalbėjęs: "Nebijok jų. Aš juos atiduodu į tavo rankas! Nė vienas iš jų tau nepasipriešins".

Ir buvo sakęs žodžius, kuriuos jisai sako kiekvienam jį tikinčiam: "Nebijokite ir nenusigąskite, nes taip Viešpats padarys visiems jūsų priešams, su kuriais jūs kariausite".

(Jozuės knyga 10, 6 - 15)

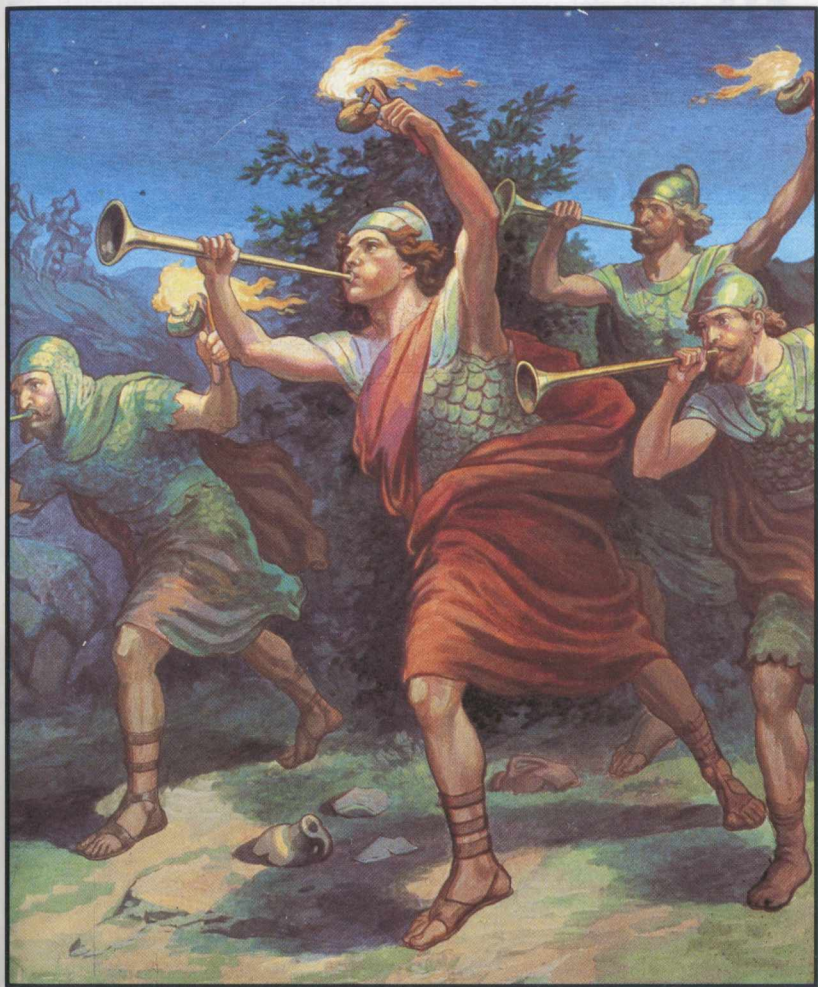
Prieš ateinant iš Egipto izraelitams, Kanaane gyveno įvairios stabmeldžių tautos: hetitai, hevejitai, amoritai, kananitai, perezitai, evėjitai ir gorgesitai. Kartais jie visi vadinami kanaaniečiais. Už nuodėmių gausybę Viešpats nutarė kanaaniečius išnaikinti. Svarbiausios jų dievybės buvo Baalis ir jo žmona Aštartė. Vado garbstymus lydėdavo begėdiškos orgijos. Vadinamose "aukštumose" būdavo aukojamos aukos, tarp jų - ir žmonės.

Izraelitai apsigyveno Kanaano teritorijoje, kurios ribos šiaurėje apytikriai siekė dabartinio Libano vidurį pietuose - Sinajaus pusiasalį, taip pat į rytus nuo Jordano upės. Mozė padalino šią žemę vienuolikai iš dvylikos izraelitų genčių - palikuonių dvylikos Jokūbo sūnų: Rubeno, Simeono, Levio, Judo, Dano, Nefalimo, Gado, Asiro, Isacharo, Zabulono, Juozapo (jo gentis savo ruožtu suskilo dar į dvi gimines - jo sūnų Efraimo ir Manasijo) ir Benjamino. Levio gentis, Dievo išrinkta tarnauti jo šventykloje, negavo savo žemės dalies, o gyveno tam tikruose kitų genčių miestuose.

Atsikėlusios į Kanaaną, pirmuosius 300 - 400 metų 12 Izraelio genčių neturėjo vieno valdovo. Daugiausia juos vienijo tai, kad jie tikėjo vieną Dievą, dangaus ir žemės Kūrėją. Vis dėlto jie nukrypėdavo į stabmeldystę, kariaudavo tarp savęs ir su kitomis aplinkinėmis gentimis, kurios norėjo sunaikinti izraelitus. Už nusikaltimus ir stabmeldystę Viešpats bausdavo Izraelį, leisdamas izraelitus pavergti priešams - moabitams, amonitams, amalekitams, filistiečiams, kanaaniečiams, madianitams ir sidoniečiams. Šių tautų pavergti, izraelitai dažnai būdavo suvargę, viskam abejingi. Norėdamas padėti savo tautai, Viešpats iš jos iškeldavo vadus - teisėjus, kurie ją gelbėdavo nuo priešų. Teisėjams mirus, tauta vėlėi nugrimzdavo į stabmeldystę ir kartais elgdavosi net blogiau už savo pirmtakus, šitaip iš naujo sukeldama Viešpaties rūstybę. Izraelio teisėjai buvo: Gofanilas, Aodas, Samageras, Debora ir Barakas, Gedeonas, Abimelechas, Fola, Jairas, Jeftajus, Jasefonas, Elonas, Abdonas, Samsonas, vyriausiasis kunigas Elijas ir Samuelis. Šioje knygoje bus pasakojama tik apie kai kuriuos iš jų.

"Tomis dienomis Izraelis neturėjo karaliaus. Kiekvienas darė tai, ką manė esant teisinga".

(Teisėjų knyga)

Mirus Jozuei, izraelio tauta vēl ģēnēt ižēdinēti Dievā ir melstis stabams. Uģ baumsē Viešpats leido jā nugalēti madianitams.

Po septyneto metų Izraelio sūnūs vėl ėmė šauktis Dievo pagalbos, ir Viešpats išgirdo jų šauksmą - davė jiems naują vadą - Gedeoną.

Gedeonas laikė save silpnu, bet Dievas jam pasakė: "Aš būsiu su tavimi, tu nugalėsi madianitus labai lengvai".

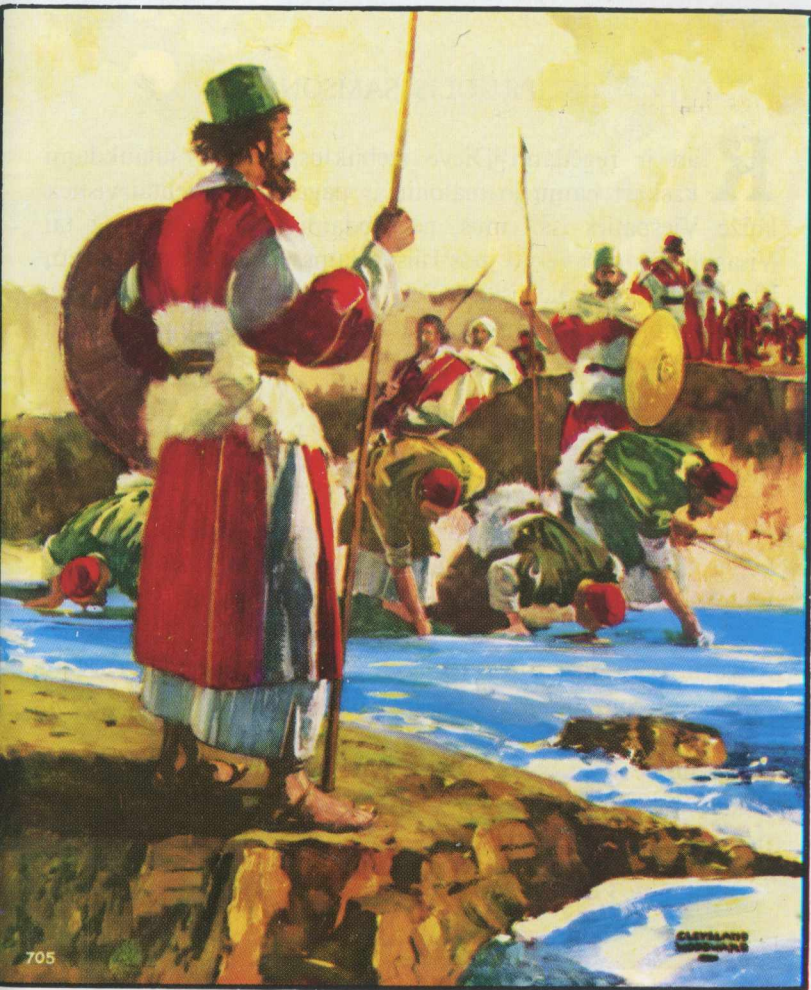
Pirmiausia Viešpats liepė Gedeonui sugriauti aukurus stabams, kuriuos turėjo jo tėvas. Gedeonas paėmė dešimt žmonių, ir jie visi kartu sugriovė aukurą Baaliui ir nukirto prie jo augusį šventąjį medį.

Po to Gedeoną apgobė Viešpaties dvasia, ir jis pradėjo telkti didelę kariuomenę prieš Izraelio priešus. Bet prieš susirinkimą Gedeonas paprašė Dievo parodyti, kad jisai tikrai išsirinkęs jį izraelitus išgelbėti. Viešpats davė jam ženklą, kokio jis pats paprašė: vilna, kurią Gedeonas ištiesė klojime nakčiai, pasidarė šlapia, o žemė aplink buvo sausa. O kitą naktį, priešingai, žemė aplink vilną buvo šlapia, o vilna buvo visiškai sausa.

Kitą dieną Gedeonas su savo kariuomene įsitaisė priešais madianitų stovyklą. Bet Viešpats jam pasakė: "Turi per daug vyrų, negaliu visų leisti kovoti prieš madianitus, kad Izraelis negalėtų didžiuotis: "Aš išsivadavau savo jėgomis". Paskelbk žmonėms: "Kas bijo ir nedrąsus, tegrižta namo!" Gedeonas taip pasakė, ir dvidešimt du tūkstančiai žmonių grįžo atgal, o dešimt tūkstančių pasiliko. Bet Dievas kalbėjo, kad žmonių vis dar per daug. Jis liepė Gedeonui, nusivedus juos prie vandens, stebėti, kaip kuris gers. Dauguma atsiklaupę ėmė gerti tiesiai iš upės. Tik trys šimtai žmonių sėmė vandenį ir gėrė iš rieškučių. Tada Dievas Gedeonui pasakė: "Tais trimis šimtais vyrų, kurie gėrė iš rieškučių, aš jus išgelbėsiu ir atiduosiu madianitus į jūsų rankas..."—

Taip ir atsitiko. Viešpats padarė didį stebuklą: trys šimtai izraelitų nugalėjo madianitus ir amalekitus, nors šių buvo it skėriu.

(Teisėjų knyga 6, 7 skyriai)

STIPRUOLIS SAMSONAS

Kad ir regėdami Dievo stebuklus, kad ir sulaukdami kaskart naujų jo malonių ir pagalbos, izraelitai vistiek laužė Viešpaties įsakymus, negerbdami savo Dievo. Už tai Visagalis leido pavergti juos filistiečiams. Keturiasdešimt metų išbuvo Izraelis jų nelaisvėje. Bet Dievas, būdamas gailestingas, palengvino vergiją išrinktajai tautai ir davė Izraeliui gelbėtoją - teisėją (tuo metu Kanaane valdė teisėjai) - stipruolį Samsoną.

Samsono jėga slypėjo plaukuose. Dar prieš jam gimstant, tėvai buvo Dievo išpėti nekirpti berniukui plaukų, nes jam lemta būti nazarėju (pašvęstuoju Dievui).

Samsonas buvo toks stiprus, jog kartą it ožiuką sudraskė kelyje sutikęs liūtą. Kitąkart per dieną asilo žandikauliu nudobė tūkstantį filistiečių. Jis be vargo galėjo sutraukti net ir pačias tvirčiausias virves bei grandines.

Kartą Samsonas atėjo į Gazos miestą ir liko ten nakvoti. Filistiečiai, susitarę jį nužudyti, uždarė miesto vartus ir ėmė jo tykoti. Bet vidurnaktį nubudęs Samsonas nusprendė išeiti iš miesto. Priėjęs vartus, jis pamatė, jog jie užrakinti. Tada pakėlė juos su visomis staktomis ir sklendėmis, užsivertė ant pečių ir užnešė ant kalno.

(Teisėjų knyga 13, 1 - 5. 14, 5, 6. 15, 14, 15. 16, 3)

Dvidešimt metų Samsonas teisėjavo Izraelyje. Filistiečiams, jo tautos priešams, dėl to buvo labai neramu. Jie troško jį nužudyti, bet, nežinodami, kur slypi jo galia, nieko neįstengė jam padaryti.

Kartą jie įkalbėjo Samsono mylimąją žmoną Dalilę išgauti iš jo jėgos paslaptį. Daug sykių ji šito klausinėjo, bet Samsonas nenorėjo sakyti teisybės. Tada jinai ėmė maldauti jį prisipažinti, kol galiausiai įgrišo savo prašinėjimu. Netekęs kantrybės, jis pagaliau atskleidė savo paslaptį: "Mano galva niekados nebuvo nuskusta, nes aš esu pašvęstas Dievui nuo pat gimimo. Jei man nuskustų galvos plaukus, tai netekčiau jėgos ir tapčiau silpnas, kaip bet kuris kitas žmogus".

Tai išgirdusi, Dalilė užmigdė jį ir pasišaukė filistiečius. Šie atėję nukirpo jam plaukus. Tada Samsonas ėmė silpti. Jėgos jį apleido. Apleido ir Viešpats.

Filistiečiai sukaustė jį dviem vario grandinėm, išdūrė jam akis ir pristatė kalėjime prie girnų. Bet po kurio laiko Samsono plaukai ėmė atauginėti, ir jėgos pamažu grįžo.

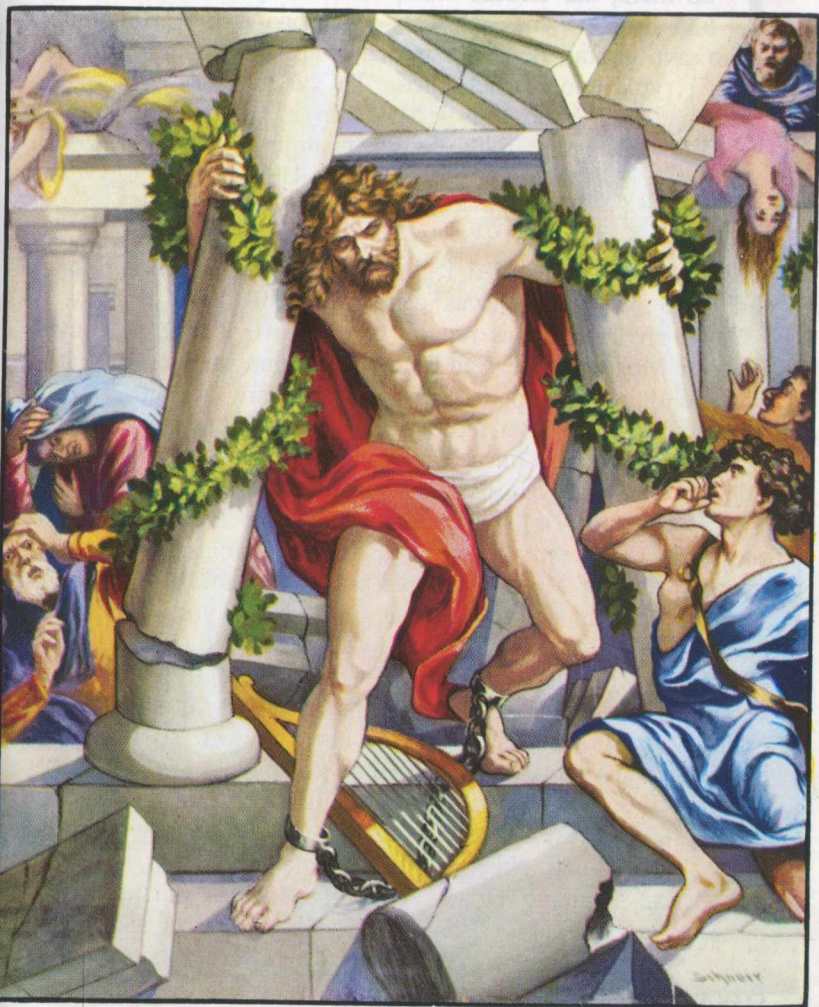
Sykį filistiečiai, susirinkę aukoti savo dievui - stabui, ėmė taip jį šlovinti: "Mūsų dievas atidavė mums į rankas mūsų priešą Samsoną, kuris nusiaubė mūsų šalį ir daug mūsų žmonių išžudė!"

Jiems įsismaginus, kažkuris pasiūlė: "Pašaukite Samsoną, kad jis mus palinksmintų!" Samsoną atvedė ir pastatė tarp dviejų didžiųjų kolonų, ant kurių laikėsi visos rūmos. Tada jis ėmė šauktis Dievo: "Viešpatie, Dieve, atsimink mane, prašau! Sustiprink mane, Viešpatie, dar kartą, kad atkeršyčiau filistiečiams vienu smūgiu už savo akis!"

Ir, įsirišęs į kolonas, dar sušuko: "Mirštu drauge su filistiečiais!"

Ir griuvo pastatas, ir žuvo po griuvėsiais visi, kas tik jame buvo.

(Teisėjų knyga 16, 15 - 30)

Tuo metu, kai Izraelio tautą valdė teisėjai, Judėjos žemėje kilo badas. Vienas izraelitas su žmona ir dviem sūnumis paliko savo gimtajį Betliejaus miestą ir apsigyveno toli, Moabo šalyje, į rytus nuo Mirties jūros. "To vyro vardas Elimelekas, jo žmona Naomė, o sūnūs - Maklonas ir Chiljanas... Naomės vyras Elimelekas mirė, ji liko su dviem sūnumis. Jie vedė žmonas moabites. Viena vardu Orpa, o kita - Ruta. Jie ten išgyveno apie dešimt metų. Paskui Maklonas ir Chiljanas mirė. Moteris neteko abiejų sūnų ir vyro".

Naomė nusprendė grįžti į gimtąją Judėjos žemę, nes žinojo, kad bado ten nesą, Dievas davęs žmonėms gerą derlių.

"Ji su savo marčiomis rengėsi grįžti į savo kraštą, nes buvo girdėjusi Moabo krašte, kad Viešpats laimino savo kraštą geru derliumi. Joms grįžtant į Judėją, Naomė tarė savo marčioms: "Eikite namo pas savo motinas. Viešpats laimins jus, nes jūs parodėte daug meilės mirusiems ir man. Viešpats jums tesuteikia palaimą būsimo vyro namuose. Naomė atsisveikindama pabučiavo savo marčias, kurios gaudžiai verkė ir kalbėjo: "Mes norime eiti su tavimi pas tavo žmones". Naomė atsakė: "Grįžkite, mano dukros! Kodėl jūs norite eiti su manimi? Ar manote - aš galiu užauginti sūnų, kad jie taptų jūsų vyrais? Grįžkite, mano dukros! Aš juk per sena vedyboms. Jei turėčiau viltį dar šianakt ištekti ir pagimdyti sūnų, argi jūs lauktumėte, kol jis užaugs. Argi dėl jų susilaikytumėte nuo santuokos? Ne, mano dukros! Man labai skaudu, bet tai yra ne mano, o Viešpaties valia". Jos verkė. Orpa pabučiavo savo anytą ir grįžo pas savuosius, o Ruta pasiliko su ja. Ruta sakė: "Neverस्क manęs tavo palikti, aš noriu būti su tavimi. Kur tu eisi, ir aš eisiu kur tu gyvensi, aš gyvensiu. Tavo tauta yra mano tauta, ir tavo Dievas - mano Dievas! Kur tu mirsi, aš mirsiu ir ten būsiu palaidota. Tagul Viešpats mane baudžia, bet tik mirtis atskirs mane nuo tavęs". Naomė matė, kad Ruta tvirtai pasiryžusi eiti su ja, ir nutilo". Ruta labai mylėjo savo anytą ir nenorėjo palikti jos vienos.

(Rutos knyga 1, 1 - 17)

RUTA BOAZO LAUKE

Naomė su Ruta atkeliavo į Betliejų. "Joms atėjus į Betliejų, visas miestas sujudo. Moterys klausinėjo: "Ar šita yra Naomė?" Ji joms atsakė: "Nevadinkite manęs Naome (žavioji), vadinkite mane Mara (karčioji). Visagalis labai apkartino mano gyvenimą. Išvykdama buvau turtinga, o grįžau tuščiomis rankomis".

Kartą Ruta nuėjo į lauką, priklausiusi Naomės giminaičiui Boazui, ir ėmė rankioti pjovėjų paliktas varpas. Mat buvo Dievo duotas per Možę nurodymas, kad lauke nubirusios varpos priklauso ne šeimininkui, o beturčiams. Šeimininkas išgirdo, kad tai Naomės marti. Ta pati, kuri palikusi savo gimines ir atėjusi į šį svetimą kraštą, kad galėtų pasirūpinti savo mylima anyta. Jis pasišaukė Rutą ir leido jai ateidinėti kasdien. O savo tarnams įsakė jos neskriausti ir palikti ražienoje daugiau varpų.

Paskui Bozas pasakė Rutai: "Teatlygina tau Viešpats už tavo darbą. Pilnas užmokestis tau teks iš Viešpaties, Izraelio Dievo, po kurio sparnais tu prisiglaudei!"

Geroji, drovioji Ruta atsakė jam: "Mano pone, savo maloniais žodžiais paguodei mane. Prakalbinai lyg savo tarnaitę, nors nesu tavo tarnaitė".

Netrukus Bozas vedė Rutą, ir ji pagimdė jam sūnų. "Tuomet moterys sakė Naomei: "Garbė Viešpačiui ir jo vardui, kuris nepaliko tavęs be įpėdinio! Jis bus tau sielos atgaiva ir pasirūpins tavimi senatvėje. Juk ji pagimdė tavo marti, kuri myli tave ir yra tau daugiau negu septyni sūnūs!" Naomė rūpinosi kūdikiu ir tapo jo aukle. Kaimynės ji vadino Obedu - Sūnus gimė Naomei!" Obedas buvo Jesės tėvas, ir karaliaus Dovydo senelis. Dovydas buvo didysis Izraelio karalius. Apie jį dar skaitysime.

(Rutos knyga 1, 19 - 21. 2, 1 - 16. 4, 13 - 17)

ONOS MALDA

ONOS MALDA

Izraelio žemėje, Ramo miestelyje, gyveno žmogus, vardu Elkana. Jo žmonos vardas buvo Ona. Ji neturėjo vaikų ir dėl to labai liūdėjo. Kiekvienais metais tam tikromis dienomis jiedu eidavo iš savo miesto į Šilomą nusilenkti Viešpačiui ir atnašauti jam aukos. Šilome buvo nedidelė Viešpaties šventykla. Įėję į šventyklą, jiedu meldavosi, ir Ona visada verkdamo ir nevalgydavo. Elkana mylėjo savo žmoną ir labai jos gailėjo.

Kartą, kai jiedu vėl atėjo į Šilomą, ir Ona verkė, Elkana jai tarė: "Ona, ko verki? Kodėl nevalgai? Ko liūdi? Argi aš tau nesu vertesnis už dešimtį sūnų?"

Ir įėjo Ona į Viešpaties šventyklą, ir, gaudžiai verkdamo, meldėsi Viešpačiui. Ji padarė įžadą: "Kareivijų Viešpatie, jei tu pažvelgsi į savo tarnaitės skausmą, mane atsiminsi, būsi man malonus ir duosi man sūnų, tai aš visą jo gyvenimą paskirsiu tau, Viešpatie, ir skustuvas nepalies jo galvos".

Kunigas Elis, kuris tuo metu tarnavo šventykloje, pastebėjo klūpančią ir verkiančią Oną. Jis matė, kad jos lūpos juda, o balso nesigirdi, todėl pagalvojo, kad Ona girta. Elis... tarė: "Kaip ilgai būsi girta? Išsipagiriok!" Ona atsakė: "Kunige, aš esu nelaiminga moteris, aš negėriau nei vyno, nei kitų svaiginančių gėrimų, tik išliejau savo širdį Viešpačiui. Nelai-kyk manęs niekuo verta moterimi, iš didelio sielvarto aš kalbėjau". Elis tarė: "Eik rami, o Izraelio Dievas teįvykdo tavo prašymą". Ji atsakė: "Būk man malonus!" Tada ji pavalgė ir nebeliūdėjo.

Viešpats išklausė Onos maldą, ir jai gimė sūnus.

(1 Samuelio knyga 1, 1 - 18)

SAMUELIO PAŠVENTIMAS DIEVUI

Sūnų Ona pavadino Samueliu. Kai berniukas paūgėjo, jinai atvedė jį į šventyklą ir pasakė kunigui Eliui: "Aš esu ta pati moteris, kuri čia stovėjo tavo akivaizdoje ir meldėsi, prašydama sūnaus. Viešpatie, tu išklausei mano prašymą ir suteikei ko prašiau. Aš jį pažadėjau tau, visą jo amžių jis tau priklausys".

Ištarusi šiuos žodžius, Ona nusilenkė gailestingajam Dievui, dėkodama ir šlovindama jį savo malda: "Mano širdis džiaugiasi Viešpačiu. Aš... džiaugiuosi tavo pagalba. Niekas nėra toks šventas kaip tu, Viešpatie! Šalia tavęs nėra kito, ir nėra kitos tokios uolos, kaip mūsų Dievas. Nekalbėkite taip išdidžiai, nei išūliai! Viešpats Dievas žino viską, jis įvertina visų veiksmus... Savo šventųjų kojas jis apsaugos, o piktieji nutils tamsoje, ne savo jėga žmogus laimi. Viešpats visiškai sunaikins priešus".

Ona paliko mažąjį Samuelį pas kunigą Elį. Ten jis ir augo, įgydamas vis didesnę Dievo ir žmonių palankumą. Motina kasmet atnešdavo jam į šventyklą naujus drabužėlius, kuriais apsitašęs jis tarnavo Viešpačiui.

(1 Samuelio knyga 1, 25 - 28. 2, 1 - 10, 18, 19, 26)

BALSAS, ŠAUKIANTIS SAMUELĮ

Tuo metu, kai jaunasis Samuelis gyveno šventykloje, Dievo Žodis žmonėms buvo apreiškiamas retai, nedažni buvo ir regėjimai.

"Kartą Elis miegojo. Jo regėjimas buvo nusilpęs, jis negalėjo gerai matyti. Šventovės lempa dar nebuvo užgesusi. Ir Samuelis miegojo Viešpaties šventovėje, kur buvo Dievo skrynia. Viešpats pašaukė Samuelį. Tas atsiliepė: "Aš čia!" Nubėgęs pas Elį, Samuelis tarė: "Aš čia! Ar tu mane šaukei?" Tas atsakė: "Aš tavęs nešaukiau, eik ir miegok!" Jis grįžęs atsigulė. Viešpats antrą kartą šaukė Samuelį. Atsikėlęs Samuelis vėl nuėjo pas Elį ir tarė: "Aš čia! Tu mane šaukei?" Šitas atsakė: "Aš nešaukiau tavęs, mano sūnau, eik ir atsigulk!" Samuelis dar nepažino Viešpaties, jam dar nebuvo apsireiškęs Dievo Žodis. Viešpats šaukė Samuelį trečią kartą. Atsikėlęs jis vėl nuėjo pas Elį ir sakė: "Aš čia! Tu mane šaukei?" Elis, supratęs, kad Viešpats šaukia berniuką, tarė Samueliui: "Eik ir atsigulk. Bet jei tave vėl šauks, sakyk: "Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas klauso!" Nuėjęs Samuelis atsigulė. Viešpats pasirodė ir šaukė, kaip pirma: "Samueli, Samueli!" Samuelis atsiliepė: "Kalbėk, tavo tarnas klauso!"

Tada Viešpats pasakė jam, ką padarysiąs su kunigo Elio namais. Jis pasakė nubausiąs kunigą už tai, kad šis žinojęs apie savo sūnų nedorybes ir netikusį elgesį, bet jų nesudraudęs.

(1 Samuelio knyga 3, 1 - 14)

ELIO MIRTIS

Viešpats vėl nubaudė Izraelio tautą už jos nedorybes - vėl leido filistiečiams pavergti ją.

"Jie išsirikiavo prieš Izraelį, puolė ir žiaurioje kovoje jį sumušė. Izraelitų kovos lauke žuvo maždaug keturi tūkstančiai vyrų. Likusiems kariams sugrįžus į stovyklą, Izraelio vyresnieji tarė: "Kodėl Viešpats leido šiandien filistiečiams nugalėti? Atsigabenkime iš Šilomo Viešpaties Sandoros skrynią, kad ji būtų su mumis ir mus išgelbėtų nuo priešų". Buvo pasiūsti pasiuntiniai į Šilomą ir atgabeno kareivijų Viešpaties... Sandoros skrynią. Elio sūnūs Hofnis ir Pinejas lydėjo Dievo Sandoros skrynią... Filistiečiai kovoje vėl nugalėjo izraelitus. Visi izraelitai išbėgiojo. Kiekvienas į savo namus. Pralaimėjimas buvo labai didelis. Izraelitų krito trisdešimt tūkstančių pėstininkų. Dievo skrynia buvo priešų paimta, o Elio sūnūs Hofnis ir Pinejas žuvo".

Į Šilmo miestą, kur gyveno Elis, iš mūšio lauko atbėgo vienas karys ir pranešė apie šiurpų savo tautos pralaimėjimą. Išgirdę šią žinią, miesto gyventojai ėmė garsiai raudoti. Tuo metu kunigas Elis sėdėjo pakelėje prie pat miesto vartų. Jis išgirdo iš miesto sklindantį verksmą ir paklausė kario, kas atsitiko. Šis jam atsakė: "Filistiečiai kovoje vėl nugalėjo izraelitus... Dievo skrynia buvo priešų paimta, o Elio sūnūs Hofnis ir Pinejas žuvo".

Kai tik karys paminėjo Sandoros skrynią, Elis krito kniūpsčias ir mirė. Keturiasdešimt metų jis buvo teisėjaves Izraelyje, o mirė, sulaukęs devyniasdešimt aštuonerių.

Elio namams atsitiko, kaip Viešpats buvo sakęs Samueliui tą naktį, kai jį pašaukė. Taip Izraelis sužinojo, kad Samuelį Viešpats pasirinko savo pranašu.

(1 Samuelio 4, 10 - 18)

SAULIUS - IZRAELIO KARALIUS

Samuelis tapo didžiuoju Izraelio tautos pranašu. Jis nuolat ragino savo tautą gręžtis nuo stabų ir atsikreipti į tikrąjį Dievą. Kai Samuelis paseno, jis paskyrė savo sūnus Izraelio teisėjais. Bet šie, užuot sekę tėvo pėdomis, tapo savanaudžiais, ėmė dovanas ir neteisingai teisė žmones.

Tada Izraelio vyresnieji atėjo pas Samuelį ir pasakė jam: "Tu pasenai, o tavo sūnūs neina tavo pėdomis. Surask mums karalių, kuris mus valdytų ir teistų, kaip daroma visose pagonių tautose".

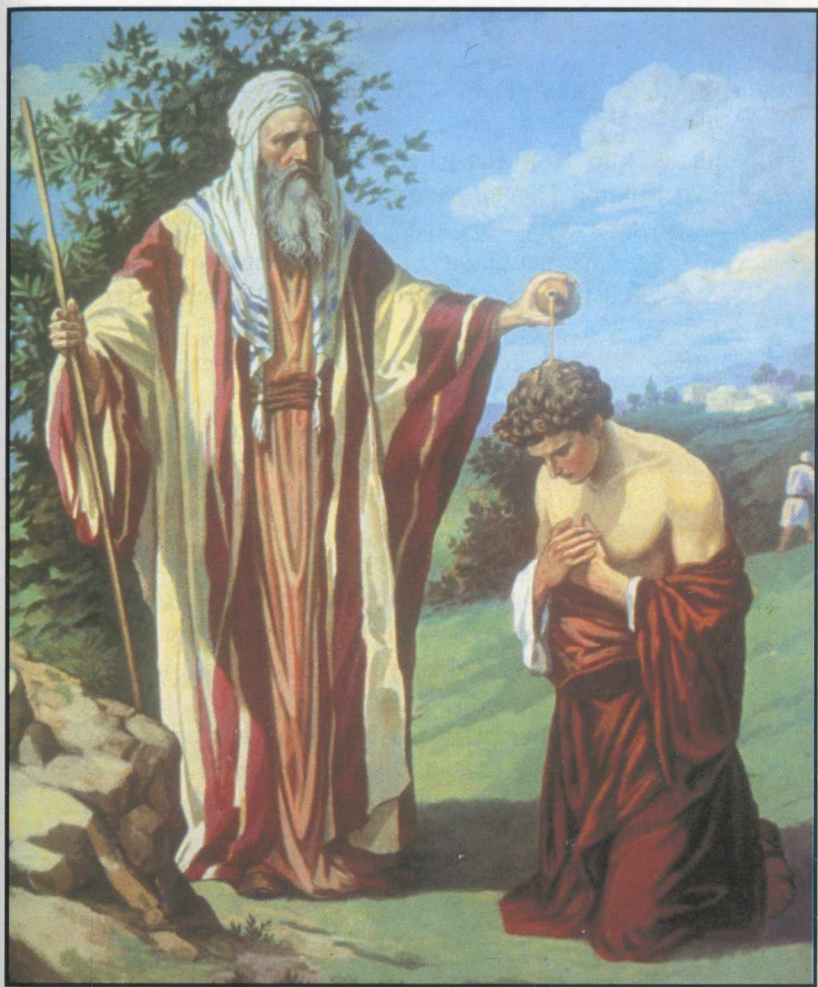
Samueliui labai nepatiko, kad tautiečiams negana turėti valdovu Dievo. Ir jis meldėsi. O Viešpats atsakė: "Visuomet klausyk tautos balso. Juk ne tave jie atmetė, bet mane, kad jiems neviešpatačiau. Tą jie įrodė savo darbais, kai juos išvedžiau iš Egipto, ir iki šios dienos. Jie paliko mane ir tarnavo kitiems dievams. Dabar jie daro ir tau tą patį. Išklausyk jų norus, bet rimtai juos išpėk ir jiems išdėstyk karaliaus teises, kuris jiems viešpataus!"

Samuelis persakė Dievo žodžius savo tautai ir išpėjo, kad karalius pavergsias juos ir spausias, ir jie imsia lieti dėl to ašaras, bet Viešpats nebenorės jų girdėti. Tačiau izraelitai neklausė Samuelio patarimo ir toliau reikalavo karaliaus.

Kartą Viešpats pasiuntė Samueliui liekną ir stiprų jaunuolį, vardu Saulius. Kai Samuelis jį sutiko, Viešpats tarė Samueliui: "Štai vyras, apie kurį tau sakiau! Šitas viešpataus mano tautai".

Samuelis paėmė indą su aliejumi ir išpylė jį Sauliui ant galvos. Paskui pabučiavo jį ir pasakė: "Viešpats patepė tave savo tautos Izraelio vadu". Taip Saulius buvo pašventintas Izraelio tautos karalium.

(1 Samuelio knyga 8, 1 - 22. 9, 17. 10, 1)

PIEMUO DOVYDAS - BŪSIMASIS KARALIUS

Sauliaus, kurį Samuelis patepė karaliumi, širdis ne visada buvo ištikima Dievui. Savo valdymo metais jis ne visuo-
met klausydavo Viešpaties paliepinų. Todėl kartą Samuelis
jam pasakė: "Aš neisiu su tavimi, kadangi tu nepaklusai
Viešpaties Žodžiui, Viešpats atmetė tave, tu nebūsi Izraelio
karalius".

Netrukus Viešpats parodė Samueliui jauną, gražų ir labai
stiprų jaunuolį, vardu Dovydą. Dovydas ganė tėvo avis. Jis
buvo geras piemuo, ir jei atsitikdavo, kad liūtas nusinešdavo
iš bandos avį, jis pasivydavo jį ir išplėsdavo gyvulį iš liūto
nasrų.

Viešpaties nurodymu Samuelis patepė Dovydą Izraelio
karaliumi. Nuo to laiko Dievo dvasia nuolat buvo su Dovydu.
Saulių Dievo dvasia apleido, o apniko piktoji dvasia. Tada
Saulius liepė tarnams surasti muzikantą, kuris savo muzika
galėtų jį nuraminti. Tarnai atvedė jam Dovydą, ir šis ėmė
tarnauti rūmuose. Dovydas labai patiko Sauliui, ir Saulius
paskyrė jį savo ginklanešiu. Kai karalių imdavo kamuoti
piktoji nevilties dvasia, Dovydas jam skambindavo arfa. Tada
Sauliui palengvėdavo, nes piktoji dvasia tuo metu pasitrauk-
davo nuo jo.

(1 Samuelio knyga 13, 13, 14. 16, 11 - 23)

(1 Samuelio knyga 8, 1 - 22, 9, 17, 10, 1)

Kartą filistiečių kariuomenė patraukė prieš izraelitus. Tada Izraelio kariuomenė su Sauliumi priešakyje taipogi pasirengė mūšiui - užėmė kalvą priešais filistiečių kariuomenę.

Sauliaus kariuomenėje buvo ir trys vyresnieji Dovydo broliai. Po kurio laiko tėvas pasiuntė Dovydą į Izraelio stovyklą nunešti broliams duonos ir sužinoti, kaip jiems sekasi.

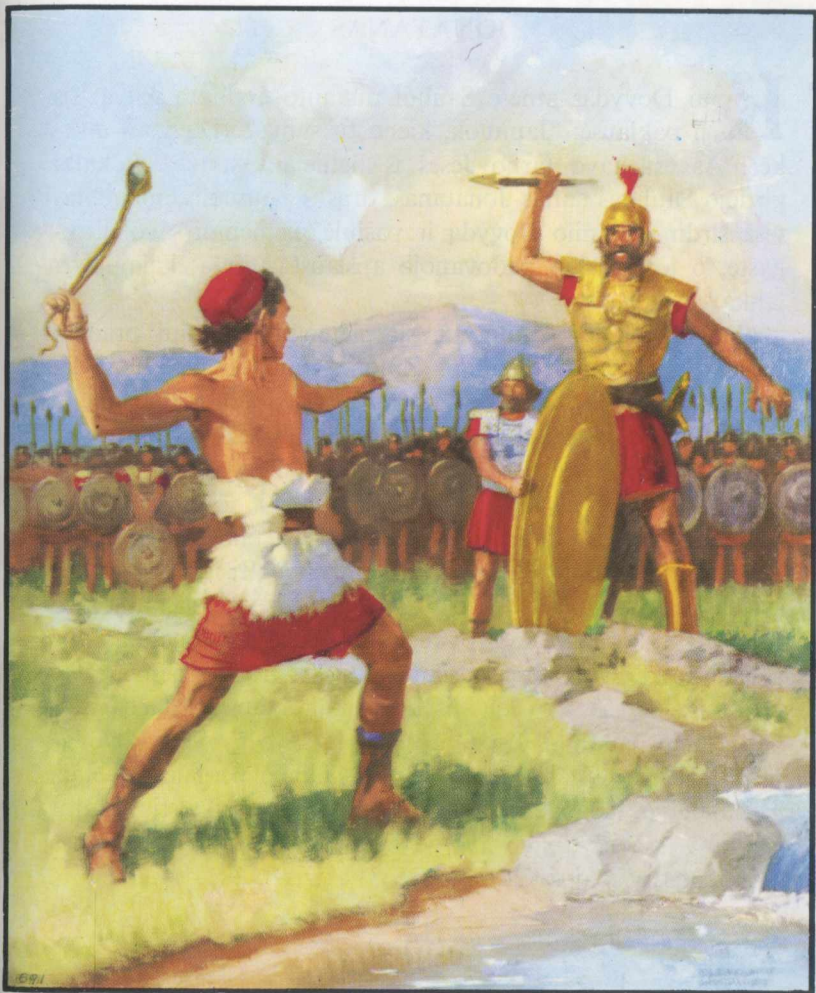
Prasiskverbęs pro izraelitų kariuomenės gretas prie brolių, jis staiga pamatė filistietį milžiną, vardu Galijotą, apsitaisiusį vario šarvais, su šalmu ir milžiniška ietimi bei skydu rankose. Galijotas šaipėsi iš Dievo tautos, plūdo tikrąjį Dievą ir sakė, girdi, jei kuris nors izraelitas jį nugalėsias, tai filistiečiai būsia Izraelio vergai. Tačiau kautis su Galijotu niekas nesiryžo. Visus baugino viena tik jo išvaizda.

Išgirdęs, kaip Galijotas plūsta Dievą ir izraelitų kariuomenę, Dovydas priėjo prie Sauliaus ir paprašė, kad šis leistų jam grumtis su milžinu. Saulius pasakė: "Tu esi per jaunas. Jis yra prityręs karys". Bet Dovydas papasakojo, kaip Dievas jam, piemenaujantiui, padėdavęs grumtis su liūtais ir lokiais. Ir Saulius leido. Dovydui uždėjo šarvus, užmovė vario šalną. Bet jis, nepratęs prie tokios ginkluotės, šarvus nusiėmė, o pasiliko tik piemens lazda ir, išsigriebęs iš upelio penketa apskritų akmenų, įsidėjo juos į piemens maišelį. Taip apsiginklavęs nuėjo kautis su filistiečiu.

Pamatęs ateinantį Dovydą, Galijotas ėmė šaipytis iš jo: "Ar aš šuo, kad tu pasitinki mane lazda?" Dovydas atsakė filistiečiui: "Tu ateini su kardu ir ietimi, o aš ateinu Kareivijų Viešpaties, Izraelio Dievo, karių vardu, iš kurių tyčiojaisi".

Tada Dovydas įkišo ranką į savo maišelį, išsitraukė akmenį, įsidėjo į svaidyklę ir paleido Galijotui tiesiai į kaktą. Milžinas griuvo visu ūgiu kur stovėjęs, o išsigandusi filistiečių kariuomenė leidosi bėgti, izraelitams palengvindama pergalę.

(1 Samuelio knyga 17, 1 - 53)

JONATANAS

Kai Dovydas atnešė Sauliui nukauto Galijoto galvą, šis jį paklausė: "Jaunuoli, kieno tu sūnus?" Dovydas atsakė: "Aš esu tavo tarno Jesės iš Betliejaus sūnus". Pokalbį girdėjo Sauliaus sūnus Jonatanas, drąsus jaunuolis. Jonatanas visa širdimi pamilo Dovydą ir pasiūlė piemeniui savo draugystę, o jos vardan padovanojo apsiaustą, diržą, kalaviją ir lanką.

Nuoširdi sūnaus draugystė su piemeniu ilgainiui pradėjo nebepatikti karaliui Sauliui. Žmonės jau šlovino Dovydą: Saulius nugalėjo tūkstantį, o Dovydas dešimtį tūkstančių. Išgirdusį šiuos žodžius, Saulių apėmė pavydas, nes jis troško šlovės tik sau. Ir ėmė karalius neapkęsti Dovydo. Ir sumanė jį nužudyti.

Kartą, kai Saulius buvo kankinamas piktosios dvasios, Dovydas jį ramino švelnia arfos muzika. Neišlaikęs karalius sviedė į muzikantą ietį. Bet Dovydas spėjo išsilenkti.

Keletą sykių nuo tėvo pykčio Dovydą gynė Jonatanas. Jis priekaištavo tėvui, sumaniusiam pikta: "Karaliau, nenusikalsk prieš savo tarną Dovydą, jis nenusikalto tau. Jo darbai tau buvo labai naudingi. Jis statė į pavojų savo gyvybę, kovodamas su filistiečiu. Jo dėka Viešpats suteikė pergalę Izraeliui. Tu matei ir džiaugeisi. Kodėl dabar nori nusikalsti nekaltu krauju - nužudyti Dovydą be priežasties?" Saulius paklausė savo sūnaus ir prisiekė Dovydo nežudyti.

(1 Samuelio knyga 17, 57, 58. 18, 1 - 11. 19, 1 - 6)

Sauliaus neapykanta Dovydui vėl sustiprėjo, ir pagaliau jis vis dėlto nusprendė Dovydą nužudyti. Jonatanas sužinojęs pranešė savo mylimam draugui. Tada Dovydas pabėgo ir, sutelkęs būrį ištikimų vyrų, su jais pasislėpė kalnuose. O Saulius su kariuomene jį persekiojo. Bet Dievas buvo su Dovydu ir neleido jo sugauti. Tuo tarpu Dovydas turėjo ne vieną progą nužudyti Saulių, bet nenorėjo daryti pikto pašventintam karaliui, nes bijojo Dievo.

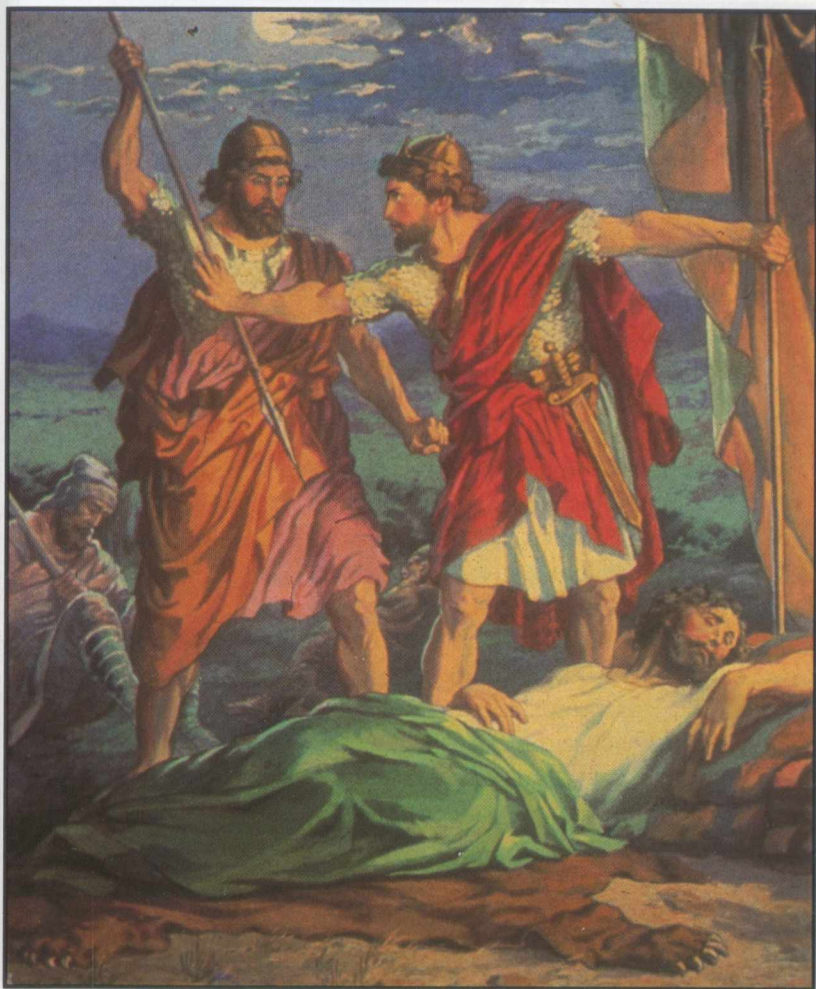
Kartą Saulius surinko trijų tūkstančių rinktinių izraelitų būrį ir patraukė į kalnus ieškoti Dovydo. Šis, sužinojęs, kad Saulius su kariais apsinakvojo ant vienos iš kalvų, naktį su savo draugu Abišaju nusileido į Sauliaus stovyklą, kur visi jau buvo sumigę. Prisiartinęs prie miegančio Sauliaus, jo galvūgalyje pamatė į žemę įsmeigtą ietį. Draugas Dovydui tarė: "Leisk man jį vienu smūgiu prismeigti ietimi prie žemės". Tačiau Dovydas neleido jam žudyti Dievo pateptojo, pasakęs, jog ateis diena ir Viešpats pats jį nubausiąs. Jis paėmė Sauliaus ietį bei ašotį su vandeniu ir nuėjo.

Kitą dieną Dovydas užsilipo ant kalno priešais Sauliaus stovyklą, garsiai pašaukė karalių ir parodė jam jo daiktus. Tada Saulius, matydamas, kad Dovydas galėjo, bet neatkeršijo jam už visa pikta, pasakė: "Aš nusidėjau. Sugrižk, mano sūnau Dovydai, aš tau nieko blogo nedarysiu, nes tu šią naktį nenužudei manęs. Aš kvilau elgiausi ir labai klydau".

Saulius pažadėjo Dovydui daugiau jo nebepersekioti. Bet neapykanta Dovydui pasiliko, nes jis neprašė Dievo jam atleisti ir apvalyti jo širdį.

Ir mes neįstengsime nugalėti pykčio, pavydo, neapykantos, nepasitenkinimo, nepaklusnumo ir kitų negerų jausmų, jeigu malda neprašysime Viešpaties apvalyti nuo nuodėmės mūsų širdį.

(1 Samuelio knyga 20, 1 - 43. 26, 2 - 21)

DOVYDO PATEPIMAS IZRAELIO KARALIUMI

Kartą iš Sauliaus kariuomenės stovyklos pas Dovydą atbėgo žmogus ir pranešė, kad mūšyje su filistiečiais žuvo karalius ir jo sūnus Jonatanas. Tas žmogus manė, kad išgirdęs apie savo priešo mirtį, Dovydas apsidžiaugs. Bet Dovydas nebeprisiminė piktos Sauliaus širdies. Apimtas sielvarto, jis ėmė raudoti:

"Saulius ir Jonatanas vienas kitam mielas ir brangus! Gyvenime ir mirtyje jie nebuvo perskirti.

Jie buvo greitesni negu arai, stipresni negu liūtai.

Izraelio dukterys, raudokite Sauliaus,

kuris jus aprengdavo purpuru ir papuošalais,

apsagstydamas auksiniais pagražinimais jūsų drabužius!..

Aš gailiuosi tavęs, mano broli Jonatanai!

Labai mielas tu man buvai.

Tavo meilė man buvo nuostabesnė už moterų meilę!.."

Taip Dovydas apraudojo jų mirtį. Paskui Dievo lieptas jis persikėlė į Hebrono miestą. Čia netrukus jį aplankė keletas vyrų iš Judėjos giminės ir patepė savo, t.y. pietinės Izraelio žemių dalies, karaliumi. Dievas tesėjo savo pažadą, duotą jam per pranašą Samuelį.

(2 Samuelio knyga 1, 1 - 4, 23 - 27. 2, 1 - 4)

Kai Dovydas pradėjo karaliauti visame Izraelyje, jis įsikūrė Jeruzalėje. Dievas palaimino Dovydą, suteikė jam išminties ir stiprybės nugalėti visus Izraelio priešus.

Dovydas labai mylėjo Dievą ir troško turėti netoliese, savo mieste, šventąją Sandoros skrynią. Viename mušyje filistiečiai šią skrynią pagrobė ir išsigabeno. Vėliau jie gražino skrynią izraelitams, ir ji buvo laikoma Kiriat - Jarimo vietovėje, vieno žmogaus, vardu Aminalabo, namuose. Dovydas nusprendė ją perkelti į šventąjį Jeruzalės miestą.

Kartą jis subūrė daugybę žmonių ir iškeliavo pasiimti skrynios. Koks laimingas buvo Dovydas, kai skrynia buvo atnešta į Jeruzalę ir užnešta į Siono kalną! Jis garbino gailestingąjį Dievą, skambindamas arfa ir iš džiaugsmo šoko Viešpačiui. Ir visa tauta šlovino Dievą šūkniais ir trimitų garsais. Skrynia buvo padėta Dovydo pastatytos Šventyklos viduryje. Paskui Dovydas atnašavo deginimo ir taikos aukas. Baigęs aukoti, jis palaimino tautą Kareivijų Viešpaties vardu ir dalijo visiems izraelitams duoną, paplotėlius ir keptą mėsą.

Paskui Viešpats Dovydui pažadėjo sustiprinti karališkuosius namus, tardamas: "Aš būsiu jam tėvas, o jis bus man sūnus. Jei jis nusikals, plaksiu jį rykštėmis ir žmogiškais smūgiais. Bet savo malonės aš neatimsiu nuo jo, kaip ją atėmiau nuo Sauliaus, kurį pašalinau. Tavo dinastija bus amžina, patvari. Tavo sostas bus tvirtas amžiams!" Visus šiuos žodžius ir regėjimus pranašas Natanas nunešdavo Dovydui. Dovydas, stojęs Viešpaties akivaizdoje, tarė: "Aš nevertas, Viešpatie Dieve, neverta ir mano giminė, kad taip toli mane atvedei!.. Tu pasirodei didingas, Viešpatie Dieve! Juk nėra nė vieno tau lygaus!.. Dabar, Viešpatie Dieve, ištesėk per amžius savo žodį apie savo tarną bei jo giminę; padaryk, kaip kalbėjai..."

(2 Samuelio knyga 6, 2 - 19. 7, 14 - 16, 18 - 29)

DOVYDO GIESMĖS

Dar bepiemenaudamas, Dovydas labai mėgo skambinti arfa ir giedoti paties sukurtas giesmes. Tapęs didžiu karaliumi, jis ir toliau kūrė giesmes, kurias šventyklos choras giedodavo Viešpaties garbei.

Šventajame Rašte (Biblijoje) užrašyta daug Dovydo giesmių. Visos jos iš meilės Dievui, visos šlovina jo vardą.

Dovydas puikiai žinojo, kaip reikia avims gero piemens - ganytojo, nes jaunystėje pats rūpinosi banda. Todėl vienoje iš savo giesmių jis taip gieda apie Viešpatį:

"Viešpats yra mano ganytojas, man nieko nestinga.
Jis veda mane į vešlią žaliuojančią pievą,
leidžia ilsėtis prie vandens,
mano sielą gaivina, veda mane teisingais takais savo
garbei.

Nors eičiau tamsiu mirties slėniu,
nebijosiu, nes tu drauge būsi.

Tavo lazda bei ramstis drąsina mane.

Tu paruošei vaišes man, prispaudėjams stebint.

Aliejumi man patepi galvą, pili man sklidiną taurę.
Gerumas ir malonė lydi mane visas mano gyvenimo
dienas.

Aš liksiu Viešpaties namuose visados".

(23 Psalmė)

PRANAŠAS NATANAS PAS DOVYDĄ

Dovydas labai mylėjo Viešpatį ir stengėsi būti jam paklusnus. Tačiau šėtonas labai stengėsi jį sugundyti. Ir kartą Dovydas padarė didelę nuodėmę.

Vieną pavakarę jis buvo išėjęs ant savo namo stogo pakvėpuoti grynu oru. Iš ten pamatė moterį, vardu Betsabėja. Iš pirmo žvilgsnio pamilo ją. Bet vesti negalėjo, nes jinai turėjo vyrą. Tada šėtonas pašnibždėjo Dovydui pikta mintį. Šis paklausė piktojo ir išsiuntė Betsabėjos vyrą Uriją į karą. Ten anas žuvo. Tada Dovydas vedė Betsabėją.

Po kurio laiko Viešpats nusiuntė pas Dovydą pranašą Nataną. Šis, atėjęs pas Dovydą, ėmė pasakoti: "Du vyrai gyveno viename mieste. Vienas buvo turtingas, o antras - beturtis. Turtingasis turėjo labai daug avių ir raguočių, o beturtis turėjo tik vieną avytę, kurią buvo pirkęs. Ji augo kartu su jo vaikais, maitinosi jo kąsneliu, gėrė iš jo taurės ir gulėjo jo guolyje. Ji jam buvo kaip duktė. Kartą užėjo keleivis pas turtingąjį vyrą. Jis gailėjo savo avių ir raguočių paruošti keleiviui maisto. Paėmęs beturčio mylimą avytę, ją paplovė ir paruošė keleiviui vaišes".

Kai pranašas baigė, Dovydas pasipiktinęs sušuko: "Kaip Viešpats gyvas, tas žmogus turi mirti! O už avytę jis atlygins keturgubai, nes jis taip pasielgė be gailesčio".

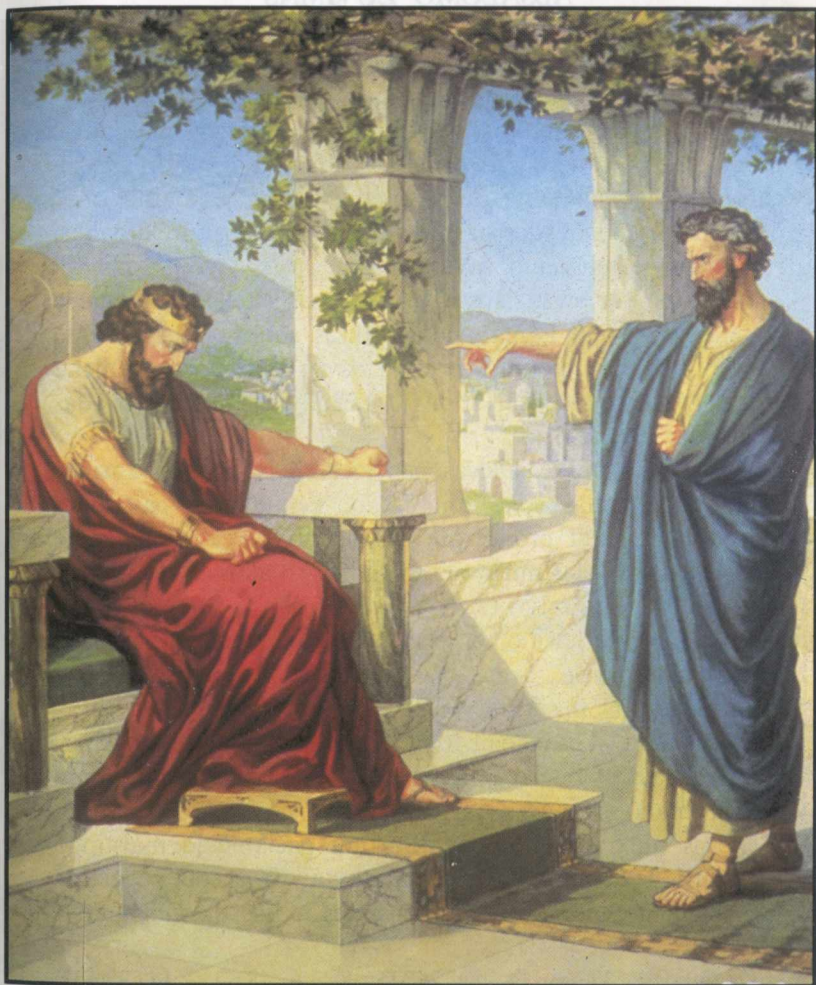
Tada Natanas tarė Dovydui: "Tu esi tas žmogus! Karalius, supratęs savo kaltę, ėmė atgailauti: "Aš nusidėjau Viešpačiui!"

Tada Natanas pasakė: "Viešpats atleidžia tau kaltę, tu nemirsi. Bet, kadangi davei progos Viešpaties priešams Dievą niekinti, sūnus, kuris tau gimė, mirs".

Dievas atleido Dovydui nuodėmę, bet sūnelis mirė.

Vėliau Dovydas sukūrė liūdną atgailos giesmę: "...Nuplauk mane, kad būčiau baltesnis už sniegą... Dieve, tyrą širdį sutverk ir tvirtą dvasią atnaujink".

(2 Samuelio knyga 11, 2 - 17. 12, 1 - 14. Psalmė 50, 9 -12)

ABSALOMO ŽUVIMAS

Vienas iš karaliaus Dovydo sūnų, karaliaus labai mylimas, buvo Absalomas - išvaizdus jaunuolis, ilgaus gražiais plaukais, bet piktos ir klastingos širdies. Geisdamas paveržti iš tėvo sostą, jis stengėsi gudrumu ir veidmainyste patraukti Izraelio tautą savo pusėn ir sukurstė maištą prieš jį mylintį tėvą. Dovydas su visa šeima bei kariais turėjo palikti rūmus ir gelbėtis nuo savo sūnaus...

Sužinojęs, kur tėvas slapstosi, Absalomas sutelkė kariuomenę ir rengėsi mūšiui. Pamatęs, kad tikras sūnus ketina su juo kautis, Dovydas pasiuntė prieš jį savo būrį, prisakęs nieko bloga Absalomui nedaryti ir jo nežudyti - mat, Dovydas jį vis dar tebemylėjo.

Mušis vyko miške. Dievas padėjo laimėti Dovydo kariuomenei. Absalomas šoko ant mulo, ketindamas pasprukti. Tačiau jam jojant pro kerotą ažuolą, plaukai užsikabino už medžio šakų. Mulas nurisnojo toliau, o Absalomas liko kaboti ant medžio, kojomis nesiekdamas žemės.

Tada Dovydo kariuomenės vadas Joabas peršovė karaliaus sūnaus širdį strėle.

Sužinojęs, kas nutiko, Dovydas labai nuliūdo ir ilgai verkė: "Mano sūnau, Absalomai! Mano sūnau, mano sūnau, Absalomai! O kad aš būčiau miręs tavo vietoje, Absalomai! Mano sūnau, mano sūnau!"

Dievas nubaudė Absalomą mirtimi pačiame jo maištingo gyvenimo žydėjime. Biblijoje pasakyta: "Kas piktžodžiauja savo tėvui ir motinai, to žiburys užges ir liks tik gili tamsa".

(2 Samuelio knyga 14, 25, 26. 15, 1 - 6. 18, 2 - 14, 32, 33)

ABSALOMO ŽUVIMAS

IŠMINTINGASIS SALIAMONAS

Mirus Dovydui, Izraelio karaliumi Viešpats pasirinko jo gerąjį sūnų Saliamoną. Kartą Dievas pasirodė Saliamonui sapne ir pasakė padarysias viską, ko tik jis panorėsiąs. Saliamonas, žinodamas, kaip sunku būti geram ir išmintingam karaliui, paprašė Viešpatį duoti jam išminties, kad galėtų protingai valdyti savo didelę tautą. Viešpats jam atsakė: "Kadangi prašei išminties teisei suvokti, o ne ilgo amžiaus, ne turtų, ne savo priešų gyvybės, tai įvykdau tavo prašymą: duodu tau tokią išmintį ir sumanumą, kokio neturėjo niekas prieš tave ir neturės ateityje. Taip pat duodu tau ir ko neprašei - turtų ir garbės. Nė vienas karalius tau neprilygs. Ir jei vaikščiosi mano keliais, laikydamasis mano nuostatų ir įsakymų, kaip darė tavo tėvas Dovydas, duosiu tau ir ilgą amžių".

Kartą atėjo pas Saliamoną dvi besiginčijančios kaimynės ir atsinešė kūdikį. Kiekviena tvirtino, kad tai jos vaikas. Saliamonas liepė perkirsti vaiką perpus ir padalyti abiems. (Žinoma, jis net neketino žudyti kūdikio). Tada viena pasakė: "Gera, nebus nei man, nei tau, padalinkite jį!" O kita sušuko: "...Atiduok jai gyvąjį kūdikį ir nežudyk jo!"

Taip Saliamonas sužinojo, kuri jų tikroji motina. Motina vaiką geriau jau atiduos, kad tik jis liktų gyvas.

Jeigu mes, mylėdami Viešpatį ir jo klausydami, taip pat prašysime išminties, jis mums jos duos. Juk Kristus pasakė: "Prašykite, ir jums bus duota".

(1 Karalių knyga 3, 5 - 28)

DIEVO ŠVENTOVĖ

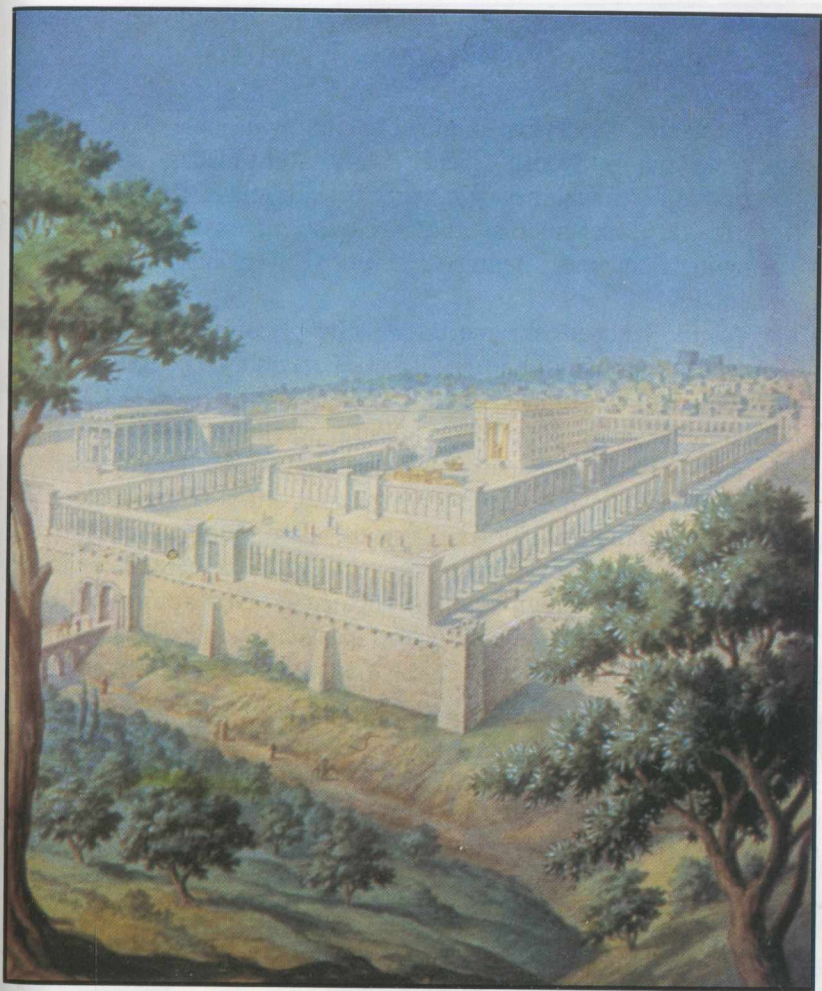
Dievas apreiškė Dovydui, kad jo sūnus Saliamonas pastatys Viešpaties namus, kurie bus vadinami šventykla. Juose gyvens Dievo šlovė ir dvasia.

Saliamonas įvykdė Dievo paliepimą ir pastatė jam nuostabią šventyklą. Iš vidaus ji buvo paaukuota, todėl šviestuvų šviesoje viskas spindėjo ir mirgėjo. Aplink šventovę Saliamonas įrėngė kiemą ir aptvėrė jį mūro siena. Kieme stovėjo dešimt didelių bronzinių praustuvų aukojamiems gyvuliams apmazgoti. Vienas iš jų, šiek tiek didesnis, buvo pastatytas ant dvylikos bronzinių buivolų. Jame laikytas vanduo kunigams apsiplauti. Kieme taipogi stovėjo ir didelis bronzinis aukuras.

Šventyklos viduje buvo vieta, vadinama Šventų Švenčiausiąja, grynu auksu padengtomis sienomis. Joje buvo laikoma Sandomoros skrynia. Priešais šią patalpą stovėjo auksinis aukuras, kuriame buvo deginami smilkalai, ir du didžiuliai angelai - cherubinai, išdrožti iš alyvmedžio ir paaukuoti. Jie buvo tokie dideli, kad išskeisti jų sparnai iš kraštų lietė sienas, o per vidurį susiėjo.

Visos šventovės sienos buvo papuoštos cherubinių figūromis, palmių medžių ir pražystančių gėlių piešiniais. Šventyklos grindys buvo paaukuotos.

(1 Karalių knyga 6, 14 - 36)

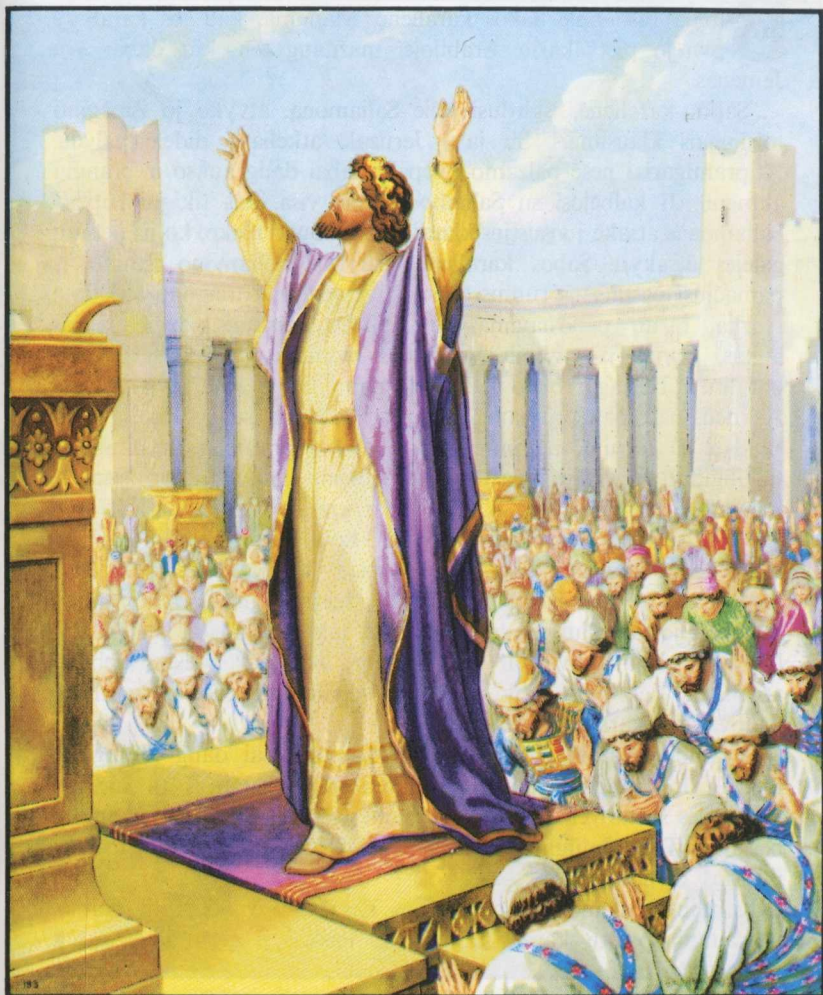

SALIAMONO MALDA ŠVENTOVĖJE

Pastačius šventyklą, kunigai iškilmingai įnešė Sandoros skrynią į Šventų Švenčiausiąją, kur niekas, išskyrus vyriausiąjį kunigą, negalėjo įeiti. Beje, kunigas įžengdavo į ją tik kartą per metus atnašauti aukų už save patį ir už žmonių nuodėmes. Įėjimą į Šventų Švenčiausiąją dengė užuolaida.

Vos tik Sandoros skrynia buvo įnešta į šventyklą, ir kunigai su choru pašlovino Kūrėją, debesies pavidalu pasirodė pati Dievo dvasia, ir šventovė prisipildė Dievo šlovės. Tada Saliamonas atsistojo priešais aukurą, iškėlė rankas į dangų ir ėmė melstis: "Viešpatie, Izraelio Dieve, nei danguje, nei žemėje nėra dievo, kuris būtų lygus tau, kuris teiktų malonę ir turėtų sandorą su savo tarnais, jam ištikimai tarnaujančiais... Argi Dievas galėtų gyventi, kaip žmogus žemėje? Štai dangus ir dangų dangūs nepajėgia tavęs apimti, kaip tave talpins šitie namai, kuriuos pastačiau! Pažvelk į savo tarno maldą ir prašymą, Viešpatie, mano Dieve, išklausyk šiandien savo tarno maldą, kai meldžiuosi tavo akivaizdoje! Niekad neišleisk iš savo akių tos vietos, kurią pasirinkai, kad tavo vardas būtų garbinamas! Išklausyk savo tarno maldą iš šios vietos! Išgirk savo tarno ir savosios tautos maldą, kai jie melsis šioje vietoje!"

(1 Karalių knyga 8, 3 - 11. 22 - 52)

SALIAMONAS IR SABOS KARALIENĖ

Biblija rašo apie Sabos karalienę. Manoma, kad jos karalystė plytėjo pietvakarių Arabijoje, maždaug ten, kur dabar yra Jemenas.

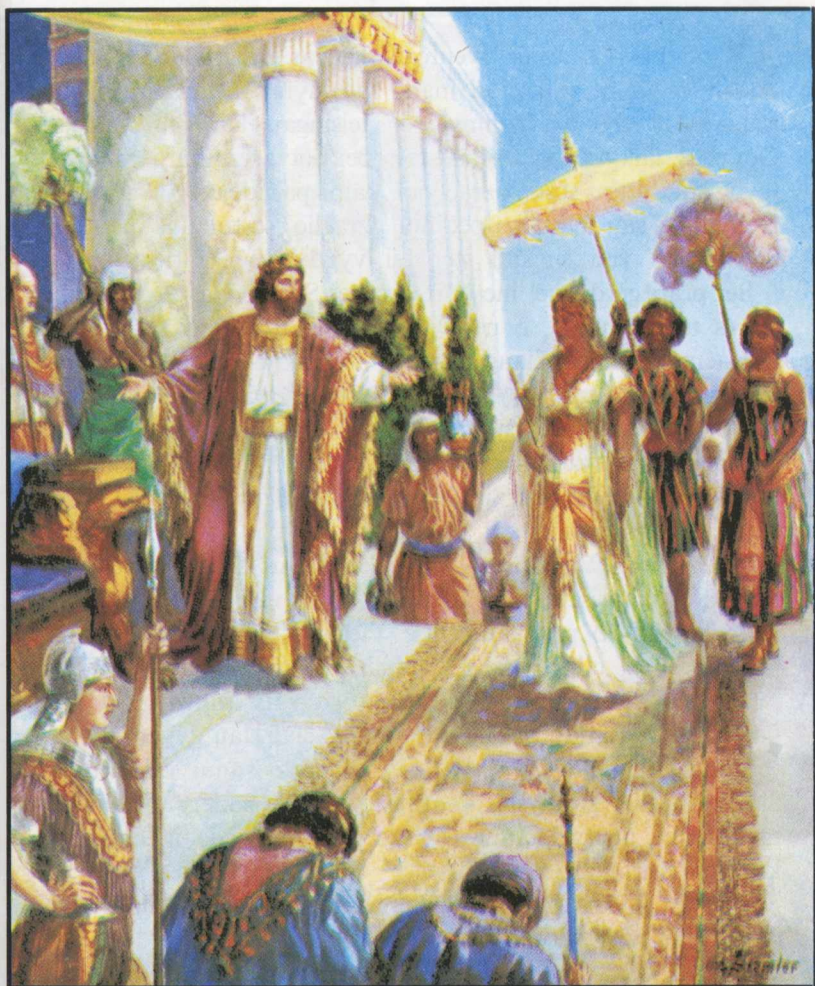
"Sabos karalienė, išgirdusi apie Saliamoną, atvyko jo išmėginti mįslingais klausimais. Su ja į Jeruzalę atkeliavo didelė palyda. Kupranugariai nešė balzamo kvepalų, labai daug aukso ir brangių akmenų. Ji kalbėjosi su Saliamonu apie visa, kas tik jai rūpėjo. Saliamonas atsakė į visus jos klausimus. Nebuvo nieko, ko jis nebūtų galėjęs atsakyti. Sabos karalienė, patyrusi Saliamono išmintį ir pamačiusi pastatytus rūmus, paruoštus valgius, pareigūnų sėdėjimo tvarką, tarnų patarnavimą, jų apdarus, gėrimus, deginamąsias aukas, kurias jis aukojo Viešpaties namuose, nustebusi kalbėjo karaliui: "Teisingai buvo kalbama mano šalyje apie tavo išmintį! Aš netikėjau pasakojimams, kol neatvykau ir savo akimis neišsitikinau. Iš tikrųjų, nė pusės man nebuvo pranešta. Išmintimi ir turtingumu tu viršiji žinias, kurias girdėjau. Laimingi tavo žmonės, laimingi tavo pareigūnai, kurie nuolat yra su tavimi ir girdi tavo išmintį! Tebūnie šlovinamas Viešpats, tavo Dievas, kuris taip pamėgo tave, kad pasodino Izraelio soste! Viešpats myli Izraelį ir todėl paskyrė tave karaliumi teisei ir teisingumui įgyvendinti". Ji padovanojo karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso, labai daug balzamo aliejaus kvepalų ir brangiųjų akmenų. Niekad nebuvo atgabenta tiek balzaminio aliejaus kvepalų, kiek Sabos karalienė padovanojo karaliui Saliamonui.

Hiramo laivai iš Ofyro parvežė aukso, labai daug almugimo medžių ir brangiųjų akmenų. Karalius pagamino iš tų medžių Viešpaties šventovei, karaliaus rūmams įvairių reikmenų ir kanklių bei arfų. Tiek almugimo medžių nebuvo nei atgabenta, nei matyta iki šios dienos.

Karalius Saliamonas davė Sabos karalienei visa, ko ji norėjo, neskaitant įprastų karališkų dovanų. Paskui ji grįžo į savo šalį su visa palyda".

(1 Karalių knyga 10, 1 - 13)

SALAMONAS NUSIREZIA NUO DEVO

(1) Karami Kuzma II. 1 - 12

SALIAMONAS NUSIGRĘŽIA NUO DIEVO

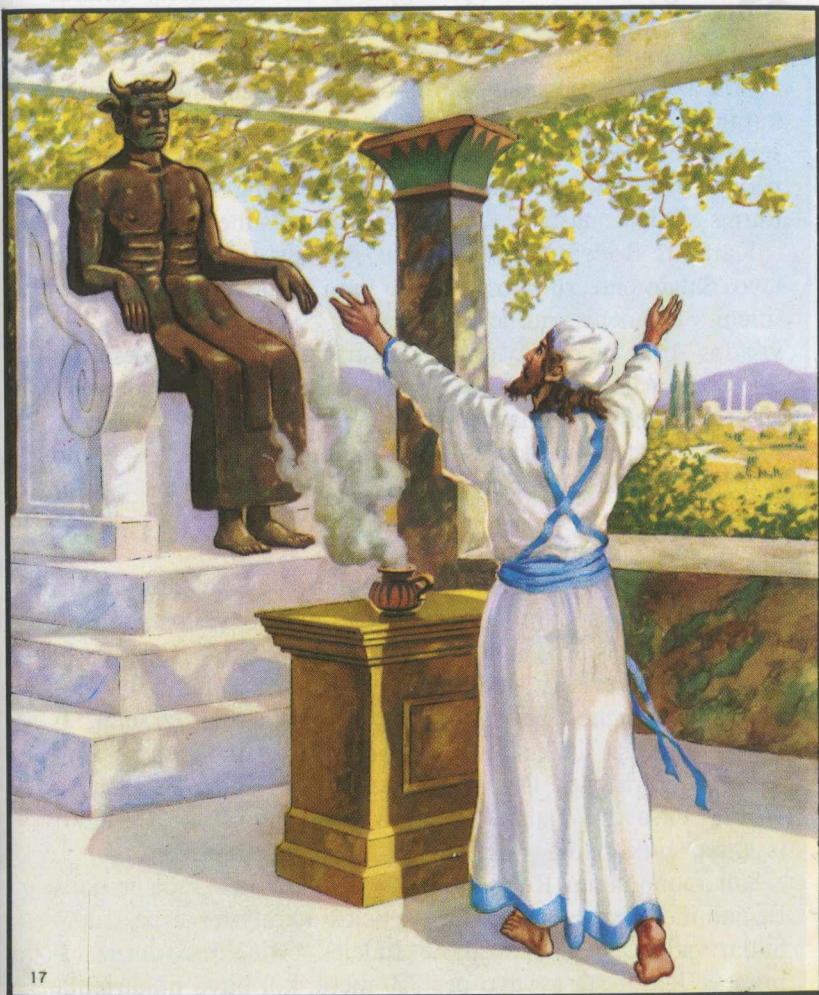
Kai buvo statoma šventovė, Dievas Saliamonui pasakė: "Jeigu tu vaikščiosi mano nurodytais keliais, kaip tau įsakiau, ir elgsies sąžiningai ir teisingai, kaip tavo tėvas Dovydas, laikysies mano nuostatų bei potvarkių, tai įamžinsi savo karalystės sostą Izraelyje, kaip pažadėjau tavo tėvui Dovydui: Tau nestigs įpėdinių Izraelio sostui". Iš pradžių Saliamonas visa širdimi stengėsi vykdyti Viešpaties valią.

Bet prabėgo daugel metų, ir nusenęs Saliamonas ėmė trokšti šlovės tarp žmonių, o ne Dievo akyse. Ilgai begyvendamas, jis paėmė į žmonas daug pagonių - visos jos meldėsi stabams ir nepripažino tikrojo Dievo. Ir šitos žmonos palenkė Saliamoną į stabmeldystę. Jis netgi aukurus savo žmonių garbinamiems stabams pastatė. Ir taip elgėsi Saliamonas - tas, kuris žinojo tiesą ir buvo pažinęs gyvąjį Dievą!

Dievas užsirūstino ant Saliamono už tai, kad šis širdimi nusigrėžė nuo Viešpaties Dievo, kuris du kartus buvo jam pasirodęs ir prisakęs negarbinti kitų dievų. Bet Saliamonas neįvykdė Dievo priesako. Tada Viešpats Saliamonui pasakė: "Kadangi tu taip pasielgei, nesilaikei mano Sandoros bei mano nuostatų, kuriuos tau daviau, tai aš atimsiu iš tavęs karalystę ir ją atiduosiu tavo tarnui. Tačiau, tau gyvam esant, to nedarysiu dėl tavo tėvo Dovydo. Tavo sūnui valdant, ją atimsiu. Visos karalystės neatimsiu. Vieną padermę paliksiu tavo sūnui, atsižvelgdamas į savo tarną Dovydą ir Jeruzalę, kuriuos išsirinkau".

Taip ir įvyko. Dėl nuodėmės Izraelio šalis suskilo į dvi dalis, ėmė vaidytis tarpusavyje.

(1 Karalių knyga 11, 1 - 13)

KARALYSTĖS PADALIJIMAS

Šlovinga Izraelio karalystė gyvavo tik 120 metų: Saulius valdė 40 metų, po tiek pat Dovydas bei Saliamonas.

Saliamonui mirus, karalystė suskilo į Izraelį ir Judėją. Atsitiko taip: į Sichemą susirinko izraelitai karūnuoti mirusio karaliaus Saliamono sūnaus Roboamo. Kariuomenės vadas Jeroboamas nuėjo pas Robomą ir pasakė: "Tavo tėvas uždėjo mums kietą jungą. Tu dabar palengvink savo tėvo mums uždėtą naštą, tai mes tau tarnausime".

Karalius Roboamas pasitarė su senoliais, kurie tarnavo jo tėvo Saliamono rūmuose, ir šie jam patarė: "Jei šiandien šitiems žmonėms nusileisi ir kalbėsi švelniais žodžiais, jie visados bus tavo pavaldiniai. Karalius atmetė senesniųjų duotą patarimą ir tarėsi su jaunesniaisiais, kurie užaugo su juo. Jie patarė jam labai blogai ...Tu taip atsakyk: "Mano mažasis pirštas yra storesnis už mano tėvo strėnas. Mano tėvas jums uždėjo sunkų jungą, bet aš jį dar jums pasunkinsiu. Mano tėvas jus plakė botagais, o aš jus plaksiu dygliuotais rimbais".

Ir pamatė visi izraelitai, kad karalius jų nepaklausė. Kaip žinome, Izraelį sudarė 12 genčių, kilusių iš dvylikos protėvio Jokūbo sūnų. Išgirdę naujojo karaliaus Roboamo žodžius, 10 genčių sukilo prieš jį, atsiskyrė ir išsirinko karaliumi Jerobomą. Šventajame Rašte jų karalystė vadinama Izraeliu. Ji buvo įsikūrusi šiaurinėje Palestinos dalyje, todėl ją vadino Šiaurine karalyste. Iš pradžių jos sostinė buvo Sichemas, paskui Tirsa ir pagaliau Samarija. Ji gyvavo apie 200 metų ir buvo nukariauta Asirijos 721 m. prieš Kristų.

Saliamono sūnui Robomui liko ištikimos tik Juda ir dalis Benjamino genties. Jie įkūrė Judėjos karalystę, arba Judą. Ši dar vadinta Pietine karalyste. Judėjos sostinė buvo Jeruzalės miestas. Karalystė gyvavo per 350 metų, kol buvo nukariauta Babilono - maždaug 586 m. prieš Kristaus gimimą.

(1 Karalių knyga 12)

JUDĖJA - PIETŲ KARALYSTĖ

Pietinė karalystė Judėja gyvavo apie tris su puse amžius. Ji iširo praėjus maždaug po 135 metų nuo Šiaurinės karalystės žlugimo. Pietinėje karalystėje pasikeitė 20 karalių: Roboamas, Abijas, Asas*, Joelis*, Joramas, Achazijas, karalienė Atalija, Joasas*, Amazija*, Ozėjas*, Jotamas*, Achazas*, Eizechijas*, Manasijas, Amonas, Josija*, Achasja, Joabimas*, Jechojadas ir Zidhijas.

Pusė pietinės karalystės valdovų buvo nusigręžę nuo Viešpaties Dievo, garbino stabus ir ėjo nuodėmių keliu, kiti tarnavo gyvajam Dievui (pastaruosius pažymėjome žvaigždutėmis). Kai kuriems, pavyzdžiui Eizechijui ir Josijai, valdant, Pietinėje karalystėje būta didelių praragėjimų - karaliai įsakydavo griauti stabmeldžių šventoves, skaityti žmonėms Dievo Žodį, nedaryti blogų darbų, laikytis sandoros su Dievu.

Pagal gyventojų skaičių Judėja buvo kelis kartus mažesnė už Izraelio karalystę. Palyginti su kitomis kaimyninėmis tautomis, jos abi buvo nedidelės. Jos kariaudavo tarpusavyje. Tačiau didžiausi jų priešai buvo pagonių tautos: šiaurėje Sirija, rytuose galingi Asirija ir Babilonas, pietvakariuose filistiečiai, pietryčiuose moabitai.

Kai Judėja ir Izraelis būdavo ištikimi Viešpačiui Dievui, jie laimėdavo mūšius, bet kai tauta ir karalius gyvendavo nuodėmėse, Viešpats juos atiduodavo priešui į rankas. Vis dėlto Viešpats niekada, ir po šiai dienai, nebuvo nuleidęs akių nuo šitos tautos: "Jis ją rado negyvenamoje tyrumos platybėje. Globojo ir rūpinosi ja, saugojo kaip savo akį".

(Pakartoto įstatymo knyga 32, 10)

18

ir šaunokimū visus jo giminės vīrus izsūtījis... Tātad ir izvērko.
12-14 daļas) 12. Kārtinā kņava 12-14 daļas)

Ši karalystė gyvavo daugiau kaip du šimtus metų. Per tą laiką pasikeitė devyniolika karalių: Jeroboamas, Nabatas, Baasas, Elis, Simris, Amris, Achabas, Achasja, Joramas, Jujis, Jochazas, Joas, Jeroboamas II, Zacharijas, Selumas, Menaimas, Takijas, Takėjas ir Ozėjas. Šios karalystės istorija labai kruvina. Ji nuolat kariavo su Judėjos karalyste ir kitomis tautomis. Karalius žudė jų sūnūs ir valdiniai, norėdami patys užimti sostą, o kai užimdavo, kiti žudydavo juos ir t.t.

Taip Šiaurinės karalystės soste pasikeitė dešimt dinastijų, t. y. šeimos linijų. O Pietinėje karalystėje visada valdė viena - karaliaus Dovydo dinastija.

Vargšė Izraelio tauta labai nukentėjo ir materialiai, ir dvasiškai. Šiaurinės karalystės karaliai Viešpaties akyse elgėsi nedorai. Jie išklydo iš Dievo kelio, griebėsi prievartos, tapo bedieviais, o jų karalystėje viešpatavo nedorybė ir stabmeldystė. Šiauriniai karaliai įstūmė į nuodėmę ir savo tautą. Jau pirmasis karalius Jeroboamas išmokė žmones garbinti stabus. Štai kaip tai įvyko: Jeroboamas bijojo, kad sostas sugriš Dovydo giminei. Jeigu tauta vaikščios aukoti į Viešpaties šventyklą Jeruzalėje, tai pakryps ir į Judėjos karalių Roboamą, o jis Jeroboamą nužudys. Karalius apsigalvojęs padirbdino du auksinius veršius ir kalbėjo tautai: "Per toli jums vaikščioti į Jeruzalę. Izraeli, štai tavo dievai, kurie išvedė tave iš Egipto šalies!" Jis pastatė vieną jų Betelyje, o kitą - Dane. Tai buvo didelis nusikaltimas, nes tauta buvo verčiama garbinti stabus.

Ten gyveno pranašas Agėjas. Jis taip kalbėjo: "Viešpats, Izraelio Dievas sako: "Tu elgiesi blogiau už visus pirma tavęs buvusius, pasidirbdinai kitų dievų, nulietų stabų, mane įžeidei ir atsukai man nugarą. Todėl aš bausiu Jeroboamo giminę ir išnaikinsiu visus jo giminės vyrus Izraelyje..." Taip ir įvyko.

(1 Karalių knyga 12, 14 dalys)

Ši karalystė gyvavo daugiau kaip du šimtus metų. Per

PRANAŠAS ELIJAS

Bėgo metai, karaliai keitėsi. Vienu metu Izraelio valdovu tapo Achabas - pats nedoriausias iš visų iki tol valstybę valdžiusių karalių. Jis turėjo stabmeldę žmoną, vardu Jezabelę. Ji įkalbėjo Achabą melstis dievaičiui Baaliui ir pastatyti jam šventovę. Ji visaip persekiojo tuos, kurie išpažino gyvąjį Dievą.

Tuo metu Izraelyje gyveno Elijas - ištikimas Dievo pranašas, raginęs visus atsigręžti į Gyvąjį Dievą. Achabas ir Jezabelė Elijo nekentė ir jį persekiojo už tai, kad daugelio žmonių širdyse jis stengėsi pažadinti atgailą.

Tuo metu Izraelio tauta buvo paklydusi iš Viešpaties parodyto kelio ir ėmusi tarnauti stabams. Už atpuolimą Dievas Izraelį nubaudė, apie bausmę pranešęs per pranašą Eliją. Kartą šis atėjo pas karalių Achabą ir išpranašavo, kad nepraeis ir pusketvirtų metų, kai jo karalystę ištiks badas. Ir tikrai - užėjo baisi sausra. Trejus su puse metų Izraelio žemė nematė lietaus. Tuo tarpu Elijas užsitraukė karalių šeimos nemalonę. Viešpats liepė karalių persekiojamam Elijui pasislėpti. Kas rytą ir kas vakarą varnai atnešdavo jam duonos ir mėsos, o troškulį jis malšino upelio vandeniu.

Viešpats saugo kiekvieną, kuris jį myli ir lieka jam ištikimas.

(1 Karalių knyga 17, 1 - 6)

(1) Karami Karami (17. 7. 1911)

NAŠLĖS SŪNAUS PRIKĖLIMAS

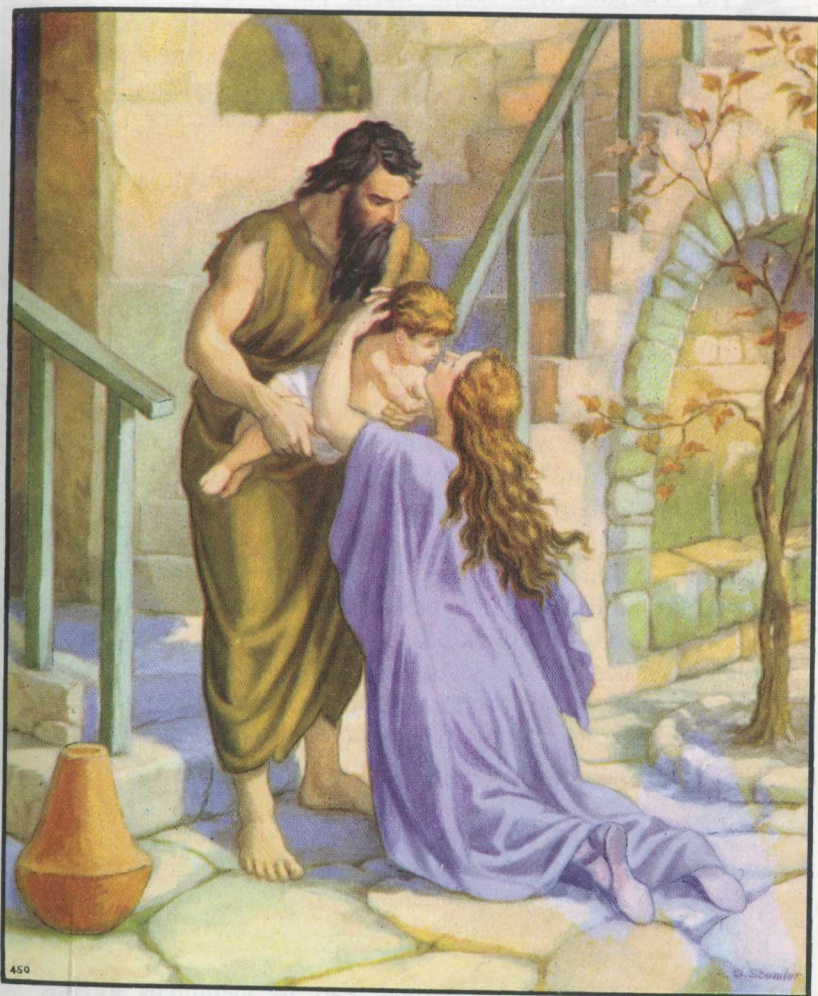
Po kurio laiko vanduo upelyje išseko, ir Viešpats liepė Elijui eiti į Sarepto miestelį netoli Sidono ir apsigyventi ten pas vieną našlę. Atėjęs į jos namus, Elijas paprašė vandens ir riekelės duonos. Našlė gyveno su sūnumi ir buvo labai neturtinga. Ji neturėjo nieko. Buvo likusi jai tik paskutinė sauja miltų ir šlakelis aliejaus ąsotyje. Kai ji apie tai pasakė Elijui, šis ją nuramino: "Nebijok!.. Miltų ąsotyje nepristigs ir puodelyje aliejaus nesumažės iki tos dienos, kol Viešpats žemei duos lietaus".

Taigi pranašas Elijas apsigyveno tos našlės namuose, ir Dievas padarė stebuklą: jie kasdien kepdavo duoną, bet miltų ir aliejaus nemažėjo, kaip ir buvo žadėjęs Elijas.

Tačiau netrukus našlės sūnelis susirgo ir mirė. Sielvarto prislėgta motina pamanė, kad tai Dievas baudžia ją už praeities nuodėmes. Verkdamą ji atėjo pas pranašą su mirusiu berniuku ant rankų. Elijas pasakė jai: "Duok man savo sūnų!" Jis paėmė iš motinos rankų negyvą vaikutį ir nusinešė į savo kambarį. Paguldęs jį į savo lovą, ėmė melstis Viešpačiui: "Viešpatie, mano Dieve, argi tai našlei, pas kurią aš gyvenu, tu nori siųsti nelaimę, numarindamas jos sūnų?.." Paskui tris kartus nusilenkęs ant vaiko, meldėsi: "Viešpatie, mano Dieve, prašau, gražink šitam vaikui gyvybę!" Viešpats išklausė Elijo malda, ir vaikas atgijo. Elijas, paėmęs vaiką, jį nunešė iš aukštutinio kambario žemyn ir atidavė motinai, tardamas: "Žiūrėk, tavo sūnus gyvas!"

Laiminga moteris pranašui tarė: "Dabar žinau, kad tu esi Dievo vyras ir kad Viešpaties Žodis tavo burnoje yra tiesa".

(1 Karalių knyga 17, 7 - 24)

Syki Viešpats liepė Elijui nueiti pas karalių Achabą ir paprašyti, kad šis sukviestų visus Baalio stabo pranašus, giraičių pranašus bei visą Izraelio tautą ant Karmelio kalno. Kai visi susirinko, Elijas kreipėsi į juos tokiais žodžiais: "Kaip ilgai jūs patys save apgaudinėsite? Jei Viešpats yra Dievas, sekite jį, o jei Baalis - sekite Baalį!"

Niekas jam neatsakė nei vienu žodžiu. Tad Elijas kalbėjo toliau: "Aš likau vienas Viešpaties pranašas, o Baalio pranašų yra keturi šimtai penkiasdešimt. Duokite mums jaučių, jie tepasirenka vieną jautį ir, jį supjaustę į gabalus, tepadedą ant malkų, bet neuždega. O aš paruošiu kitą jautį ir uždėsiu ant malkų, bet neuždegsiu. Tegul jie šaukiasi savo Dievo, o aš šauksiuos Viešpaties. Tas, kuris atsiųs ugnį, yra Dievas!" Žmonės atsakė: "Pasiūlymas geras".

Baalio pranašai užvertė jautį ant aukuro ir ėmė šaukti: "Baali! Išgirsk mus!" Ir klykė jie it bepročiai visą dieną, bet jokio atsako taip ir nesulaukė. Tada Elijas tarė tautai: "Ateikite pas mane". Kai žmonės priėjo, jis, paėmęs dvylika akmenų, pastatė iš jų aukurą, sukrovė ant jo malkas, perskrodęs jautį užkėlė ant malkų. Paskui liepė triskart užpilti ant aukuro po keturis kibirus vandens - kad prisipildytų aplink iškastas griovys. Paskui Elijas meldėsi: "Viešpatie, Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dieve, tebūnie šiandien žinoma, kad tu esi Izraelio Dievas, o aš tavo tarnas. Visa šita tavo paliepimu padariau. Išklausyk mane, Viešpatie, išklausk mane, kad šita tauta patirtų, jog tu, Viešpatie, esi Dievas, kad esi tas, kuris gali pakeisti širdis!" Tada Viešpaties ugnis krito ant aukuro ir sudegino auką, malkas, akmenis ir dulkes, net griovelyje buvusį vandenį išgarino. Visi žmonės, tai matydami, puolė ant žemės ir šaukė: "Viešpats yra Dievas! Viešpats yra Dievas!"

Taip Viešpats visiems parodė, kad jis vienintelis gyvasis Dievas, o Baalio pranašai pasirodė esą apgavikai.

(1 Karalių knyga 18, 18 - 39)

STEBUKLAS SU VANDENIU IR STEBUKLAS SU ALIEJUMI

Po Elijo didžiu pranašu Izraelio žemėje tapo Eliziejus, ir Dievas darė per jį daug stebuklų.

Kartą į Eliziejų kreipėsi Jericho miesto gyventojai, skųsdamiesi: "Miestas gražus, kaip tu pats matai, bet vanduo blogas..." Pranašas paprašė atnešti naują indą su druska. Paėmęs žiupsnį druskos, ėbėrė į šaltinio vandenį. Ir paskelbė, kad pagal Viešpaties žodį šaltinio vanduo būsias geras, o žemė derlinga... Jo žodžiai išsipildė.

O kartą pas Eliziejų atėjo viena našlė ir verkdamą pasipasakojo, kad po vyro mirties ji neišsimokanti skolų ir kad žmogus, kuriam ji skolinga, noris abu jos sūnus padaryti savo vergais. Eliziejus paklausė: "Kuo galiu padėti? Sakyk, ką turi namuose?" Moteris atsakė: "Nieko kito neturiu, tik ąsotėlį aliejaus". Pranašas pasakė jai: "Eik ir pasiskolink tuščių indų iš visų savo kaimynų. Sugrįžusi užsirakink duris. Būdamą su sūnumis namuose, pilk aliejų į visus tuščius indus".

Argi tai įmanoma? Bet našlė patikėjo pranašu. Taigi prisiskolino daugybę tuščių indų ir kartu su sūnumis ėmė pilstyti aliejų. Didelei jos nuostabai, ąsotis, regėjos, nė nemanė ištuštėti. Aliejus baigėsi tik tada, kai jau nebebuvo į ką pilti. Žiūrėdamą į daugybę indų, pilnų aliejaus, moteriškė negalėjo savo akimis patikėti... Atbėgusi pas Elisziejų, papasakojo apie stebuklą. Pranašas jai pasakė: "Parduok aliejų ir užmokėk skolą. Kas liks, naudokite pragyvenimui".

(2 Karalių knyga 2, 19 - 22. 4, 1 - 7)

Dievas, o Barcho pranašas pasirodė esą apgavikais.

(2 Karalių knyga 18, 26 - 29)

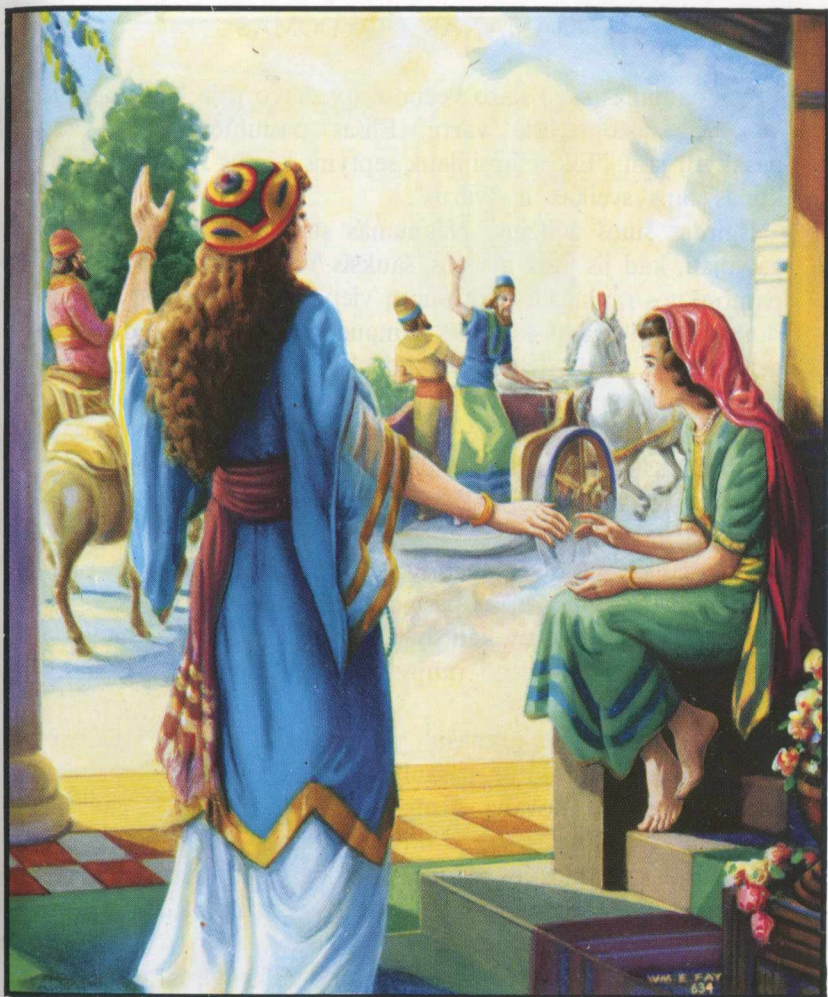
SIRIJOS KARIUOMENĖS VADAS NAAMANAS

Sirijos kariuomenės vadas Naamanas sirgo baisia, nepagydoma liga - raupsais... Kartą tarp sirų belaisvių pateko maža mergytė izraelitė. Ji buvo pristatyta patarnauti Naamano žmonai. Žinodama apie Dievo stebuklus, padarytus per pranašą Eliziejų, kartą užsiminė savo poniai: "Jei mano valdovas būtų Samarijoje, tai pranašas pagydytų jį nuo raupsų". Žmona persakė jos žodžius vyrui, o šis papasakojo apie tai karaliui. Tada Sirijos valdovas pasakė: "Gera, vyk! O aš pasiūsiu Izraelio karaliui laišką".

Pasiėmęs daugybę dovanų, atkeliavo Naamanas į Izraelį, nuvyko į karaliaus rūmus ir atidavė laišką. Izraelio valdovas perskaitė: "Kartu su šituo laišku, siunčiu pas tave savo valdininką Naamaną, kad jį pagydytum nuo raupsų". Nežinodamas, ką ir bedaryti, karalius ėmė tik rankom skėščioti - perplėšė savo rūbą ir sušuko: "Argi aš Dievas, kad gyvybė ir mirtis būtų mano rankose? Jis siunčia pas mane, kad pagydyčiau vyrą nuo raupsų! Pagalvokite ir supraskite, jis ieško tik priekabių prie manęs".

Išgirdęs apie tai, Eliziejus pasiuntė savo tarną į rūmus, kad tas pasakytų karaliui: "Kam plėsei savo drabužius? Tegul jis ateina pas mane. Jis patirs, kad Izraelyje yra pranašas!"

(2 Karalių knyga 5, 1 - 8)

NAAMANAS IŠGYDOMAS

Naamanas savo karo vežimu atvažiavo prie Eliso namų ir sustojo prie vartų. Elisas pasiuntė tarną, kad pasakytų jam: "Eik ir apsiplauk septynis kartus Jordane, tavo kūnas taps sveikas ir švarus".

Išgirdęs šiuos žodžius, Naamanas supyko ir pasakė: "Aš galvojau, kad jis išeis, atsistos, šauksis Viešpaties, savo Dievo, pamosikuos ranka virš raupsuotų vietų ir šitaip pagydys nuo raupų. Argi Damasko upės Amano ir Parparo vanduo ne geresnis už visus Izraelio vandenį? Argi negalėčiau jose apsiplauti ir tapti švarus?" Ir įtūžęs važiavo tolyn nuo Eliziejaus namų. Tačiau jo vergai ėmė jį įkalbinėti: "Jei pranašas tau būtų įsakęs atlikti kokią didelį dalyką, argi nebūtum daręs? Tuo labiau šiuo atveju, kai tik pasakė: Apsiplauk ir būsi švarus".

Naamanas sutiko paklausyti pranašo. Nuėjo jis prie Jordano ir septynis kartus pasinėrė. Ir... o stebukle!.. pažvelgęs į savo odą, negalėjo patikėti: lygut lygutėlė, švarut švarutėlė - kaip kūdikio... Nė vieno raupselio - net žymelės ant kūno nebuvo likę!..

Grįžo Naamanas pranašui padėkoti ir kalbėjo: "Dabar žinau, kad niekur kitur pasaulyje nėra Dievo, tik Izraelyje. Priimk, meldžiu, dovaną iš manęs, tavo tarno! Būtų gausiai atsilyginęs, tik Eliziejus iš jo dovanų neėmė. Tada Naamanas gražiai atsisveikino ir pažadėjo jokiems dievaičiams aukų nebeatnašauti - garbinti tiktai vieną Izraelio Dievą, kol gyvas būsiąs.

(2 Karalių knyga 5, 9 - 17)

Po kurio laiko tarp Sirijos ir Izraelio kilo karas. Izraelitai skynė pergalę po pergalės, nes pranašas Eliziejus prieš kiekvieną mūši pranešdavo savo karaliui, kaip išsidėsčiusi priešų kariuomenė.

Sirijos karalius jau buvo bemanas, kad jo kariuomenėje atsirado išdavikas. Bet vienas iš tarnų paaiškino valdovui: "Nė vieno, mano valdove, karaliau! Bet pranašas Eliziejus, kuris gyvena Izraelyje, praneša Izraelio karaliui, net ką kalbi savo miegamajame kambaryje".

Tada valdovas, įsakęs sužinoti, kur pranašas gyvena, vieną naktį pasiuntė didelį pulką sirų, kad jį suimtų. Jis pasiuntė raitelių, kovos vežimų ir stipriai ginkluotų karių būrį, kurie nakčia apsupo miestą. "Sirams artinantis, Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, aptemdyk jų akis". Elizejaus prašymas išsipildė..."

Pranašas Eliziejus išvedė sirus iš savo miesto ir atvedė į Samariją, kuri tuo metu buvo Izraelio šiaurinės karalystės sostinė. "Atvykus į Samariją, Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, atverk jų akis, kad jie vėl matytų!" Viešpats atvėrė jų akis. Jie pamatė esą Samarijoje. Izraelio karalius, juos pamatęs, klausė Elizejų: "Mano tėve, ar juos sunaikinti?" Eliziejus atsakė: "Ne! Argi tu žudai tuos, kuriuos paimi karo metu į nelaisvę? Aprūpink juos duona ir vandeniu, kad pavalgytų ir atsigertų. Tada tegul jie eina pas savo valdovą!" Karalius jiems iškėlė puotą. Kai jie pavalgė ir atsigėrė, paleido juos grįžti į Siriją. Jie sugrįžo pas savo valdovą. Nuo to laiko Sirijos kariuomenė daugiau nebepuldinėjo Izraelio".

Dievo Žodis mus moko ne keršyti, o daryti gera ir mylėti priešus: "Jei tavo priešas alksta, pavalgydink jį. Jei trokšta - pagirdyk. Mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus..."-"Nugalėk pikta gerumu".

(2 Karalių knyga 6, 8 - 23. Patarlių knyga 25, 21. Evangelija pagal Matą 5, 44. Laiškas Romiečiams 12, 21)

JOASO KARŪNAVIMAS

Achazijas buvo vienas iš Judėjos karalių. Jam mirus, motina Atalija išžudė visą karališkąją giminę ir pati užėmė sostą. Gyvas liko tik jos vienerių metų anūkas Joasas, Achazijo sūnus. Jį išgelbėjo Joseba, Achazijo sesuo. Šešerius metus ji slėpė sūnėną šventovėje - kol vaikeliui sukako septyneri. Tada jos vyras kunigas Jojadas surengė samokslą prieš karalienę. Susikvietė į šventovę visus karius, šimtininkus, pasiuntinius, karaliaus asmens sargybą ir, parodęs visiems valdovo sūnų, sutarė karūnuoti jį. Pagal jo komandą kariai apsupo šventovę, o jis pats, išvedęs jaunąjį Joasą prieš minią, jį karūnavo. Sveikindami jaunąjį valdovą, žmonės plojo ir šaukė: "Tegyvuoja karalius!" O žiaurioji karalienė Atalija buvo nužudyta.

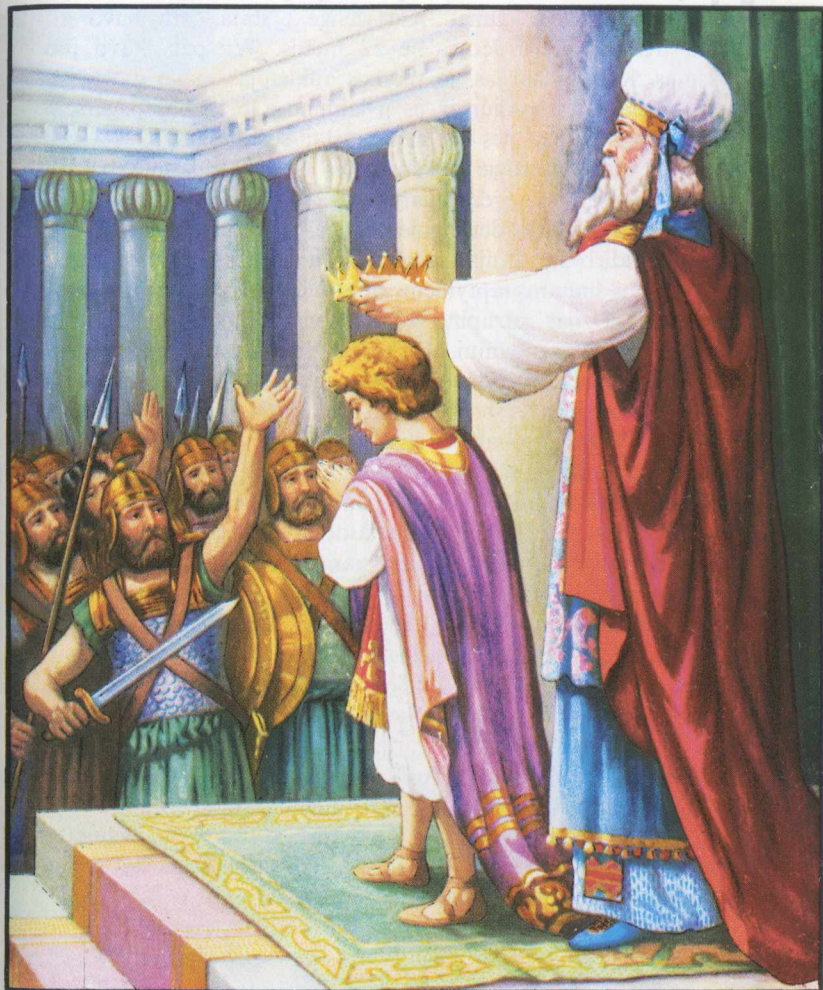
Joasas tol mylėjo Dievą ir laikėsi jo įsakymų, kol buvo gyvas kunigas Jojadas. Ir apgriuvusią šventovę suremontavo. Bet vos tik Jojadas paliko šį pasaulį, karalius Joasas atsitolino nuo Dievo, ėmė garbinti stabus. O paskui jį nusigrėžė nuo savo Dievo ir tauta. Ir kai pranašas Zacharijas, mirusiojo kunigo Jojado sūnus, ėmė gėdinti izraelitus ir barti, karaliaus paliepimu buvo užmuštas akmenimis šventovės prieangyje... Neatleido Viešpats šitos piktadarybės. Joaso karalystę ir jį patį užgriuvo nelaimės. Sirai, apiplėšę Izraelio šventovę, išsivežė jos brangenybes, nužudė daug gyventojų. Joasas buvo sužeistas kovoje. Kai jis negaluodamas gulėjo, atėję du tarnai jį nužudė.

(2 Karalių knyga 11, 12 dalys. 2 Kronikų knyga 24,

1 - 25)

(2 Karalių knyga 6, 8 - 23. Patarių knyga 25. 21)

Evangelija pagal Matą 5, 44. Laikas Romiečiams 12, 21)

KARALIAUS UZIJŲ PUIKYBĖ IR BAUSMĖ

Uzijas* buvo dešimtas Judėjos viešpatystės karalius. Jis tapo karaliumi labai jaunas. Kai įžengė į sostą, jam buvo tik 16 metų. Karaliavo jis Jeruzalėje 52 metus. "Viešpats buvo juo patenkintas. Kol Zacharijas, jo tikybos auklėtojas, buvo gyvas, jis ištikimai tarnavo Viešpačiui, ir jis jį laimino... Jo vardas pagarsėjo net iki Egipto sienos, nes jis nepaprastai sustiprėjo...

Uzijas pastatė Jeruzalėje bokštus... Jis taip pat pastatė bokštų tyruose ir iškasė daug rezervuarų, nes jis turėjo daug gyvulių Safeloje ir slėnyje, ūkių derlingoje žemėje, o vynuogynus įkalnėse. Jis mėgo žemdirbystę. Uzijas laikėsi kovai paruošęs kariuomenės... vadovavo trimis šimtams septyniems tūkstančiams penkiems šimtams kariuomenės... Uzijas parūpino kariuomenei skydų, iečių, šalmų, lankų ir akmenų svaidymui. Jis turėjo Jeruzalėje naujai išrastų karinių mašinų strėlėms ir dideliems akmenims svaidyti, kurias įstatė bokštuose ir kertiniuose bokšteliuose. Jo vardas plačiai išgarsėjo, nes nuostabi Viešpaties pagalba lydėjo jį, ir jis tapo galingas. Bet galybė ir išdidumas pražudė jį. Eidamas į Viešpaties šventovę smilkyti ant smilkomojo aukuro, jis paniekino Viešpatį, savo Dievą. Kunigas Azarijas sekė jį su aštuoniasdešimtimi drąsių Viešpaties kunigų. Jie, pasipriešindami tokiam karaliaus Uzijo elgesiui, tarė: "Uzijau, tu neturi teisės smilkyti Viešpačiui. Tai kunigų aronitų pareiga. Išeik iš šventovės! Tu elgiesi neteisingai, Viešpats Dievas nepriskaitys to tavo garbei". Uzijas jau laikė rankoje smilkytuvą, pasiruošęs smilkyti. Jis labai įniršo už pastabą. Raupsai išsivertė jo kaktoje, kunigams stebint, Viešpaties namuose prie smilkalų aukuro. Vyriausiasis kunigas Azarijas ir visi kiti kunigai nustebę žiūrėjo į jį, aptekusį raupsais ir skubiai išvarė jį iš šventovės. Jis pats skubėjo pasišalinti, supratęs, kad tai buvo Viešpaties bausmė. Karalius Uzijas liko raupsuotas iki savo mirties. Jis gyveno izoliuotas atskiruose namuose ir buvo atskirtas nuo šventovės. Jo sūnus Jotamas tvarkė karaliaus reikalus ir valdė kraštą".

Dievo Žodis mus moko nesididžiuoti: "Praeina pasaulis ir jojo geismai. Kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius".

(1 Kronikų knyga 26. 1 Jono laiškas 2, 17)

* *Kitas jo vardas - Azarijas*

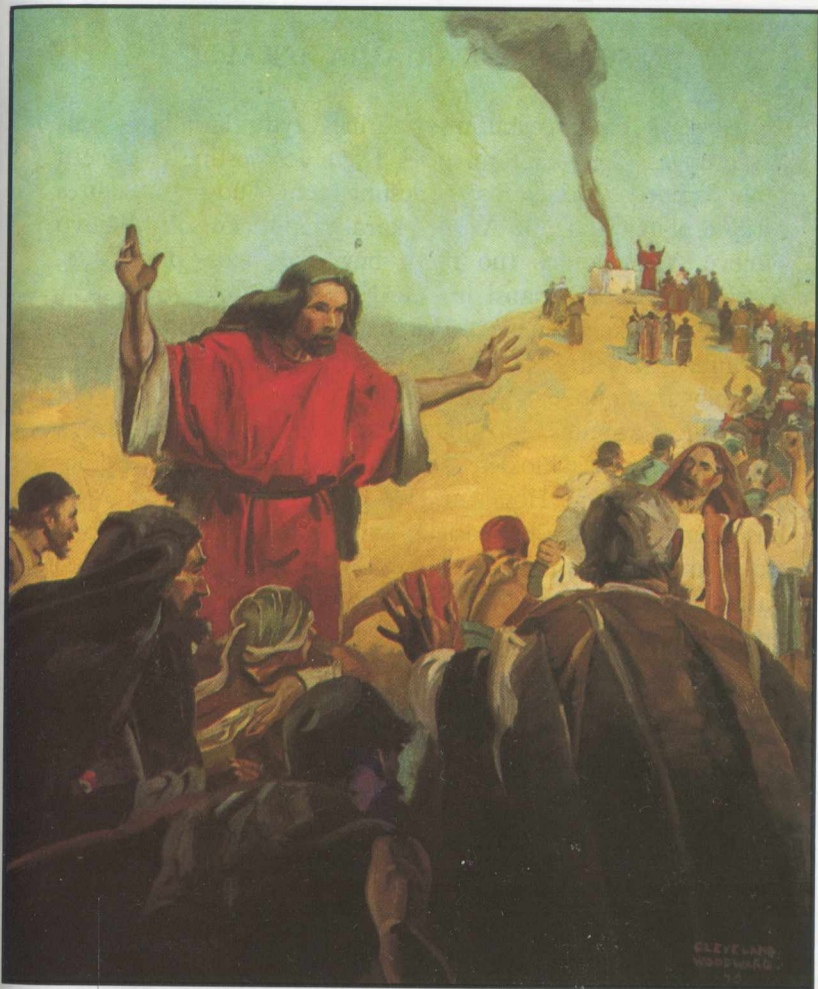

IZRAELIS NUSIGRĘŽIA NUO DIEVO

Taip įvyko dėl to, kad izraelitai nusidėjo Viešpačiui, savo Dievui, kuris juos išvedė iš Egipto žemės ir faraono priespaudos. Garbino svetimus dievus ir elgėsi pagal papročius tautų, kurias Viešpats išvarė prieš izraelitams užimant tą kraštą. Be to, izraelitai vykdė Izraelio karalių nuostatus. Tai buvo nusikaltimas Viešpačiui, jų Dievui. Jie visur pristeigė stabų garbinimo vietų, pradedant kaimais, kur stovėjo sargybos, ir baigiant sutvirtintais miestais. Jie statė stabus ir Ašerai statulas, stulpus kiekvienoje kalvoje ir po kiekvienu žaliuojančiu medžiu. Ten jie smilkė kaip pagonys, kuriuos Viešpats ištrėmė. Tuo jie įžeidė Viešpatį. Jie tarnavo stabams, tą Viešpats buvo jiems uždraudęs. Viešpats išpėjo Izraelį per savo pranašus ir regėtojus: "Atsisakykite savo pikto darbo ir kelių ir laikykite mano įsakymus bei nuostatus. Laikykitės visų nurodymų, kuriuos daviau jūsų protėviams, siųsdamas savo tarnus, pranašus". Tačiau jie neklausė. Buvo kietasprandžiai, kaip ir jų protėviai, kurie netikėjo Viešpačiu. Izraelitai atmetė jo nuostatus ir Sandorą, kurią jis buvo padaręs su jų protėviais. Jie garbino beverčius stabus ir patys tapo beverčiai, sekė aplinkinėmis tautomis, ko Viešpats buvo įsakęs nedaryti. Jie sulaužė Viešpaties, savo Dievo, įsakymus, pasidarė du lietinius veršius ir Ašeros stabų. Garbino dangaus kūnus ir tarnavo Baaliui. Jie aukojo savo sūnus bei dukteris ant aukuro, žyniavo ir būrė iš gamtos reiškinių. Tuo jie nusikalto Viešpačiui ir įžeidė jį.

Viešpats, labai užsirūstinęs ant izraelitų, atstūmė juos. Paliko tik viena Judėjos padermė.

(2 Karalių knyga 17, 7 - 18)

ASIRIJA NUKARIAUJA IZRAELĮ

Hosėjas buvo paskutinis šiaurinės žydų karalystės valdovas (730 - 721 m. prieš K.g.). Jos sostinė tuo metu buvo Samarija. Valdė Hosėjas dešimt metų. Tuo metu Šiaurės rytuose plytėjo didžiulė Asirijos karalystė, kurios sostinė buvo Ninevė. Visos tautos tuo metu buvo karingos, plėšikiškos, o asirai - visų žiauriausi ir beširdiškiausi. 724 m. prieš K.g. didžiulė asirų kariuomenė, vadovaujama karaliaus Salmanesero, patraukė į Izraelį. Izraelio karalius Hosėjas tapo Salmanesero valdiniu ir sumokėjo jam duoklę.

"Asirijos karalius, sužinojęs, kad Hosėjas kažką ruošia, nemoka metinės duoklės, siunčia pasiuntinius pas Egipto karalių Soą, suėmė Hosėją ir įmetė į kalėjimą. Asirijos karalius užėmė visą kraštą, pasiekė Samariją ir ją laikė apgulęs trejus metus. Devintaisiais Hosėjo valdymo metais Asirijos karalius paėmė Samariją, ištrėmė izraelitus į Asiriją ir juos apgyvendino Haloje, Gozane, prie Haboro upės ir medų miestuose".

Taip Viešpats leido priešams nubausti jo tautą už jos neklusnumą ir nedorybes. O atsitiko tai 721 m. prieš K.g. Vėliau, bemaž po 200 metų, tik visai nedaug buvusios Šiaurinės karalystės žmonių sugrįžo iš Asirijos į Izraelį, o drauge su jais - ir paimti nelaisvėn žydai iš Pietinės karalystės.

(2 Karalių knyga 17, 2 - 6)

SAMARIEČIAI

Kai Šiaurės karalystės izraelitai buvo paimti į nelaisvę (721 m. pr. K.g.) ir nusivaryti į Asiriją, šalis liko tuščia, beveik be žmonių. Jos sostinė buvo Samarijos miestas. Po kurio laiko ten apsigyveno kitų tautybių žmonės, iš kurių per kelis šimtmečius susidarė samariečių tauta. Štai kaip visa tai atsitiko: "Asirijos karalius atkėlė į Samarijos miestus izraelitų vieton žmonių iš Babilono, Kuto, Avo, Hamato ir Sefarvaimo. Jie įsikūrė Samarijoje ir paveldėjo izraelitų nuosavybę.

Ten apsigyvenę, jie negarbino Viešpaties. Viešpats siuntė liūtų, kurie juos žudė. Asirijos karaliui buvo pranešta: "Tautos, kurias atkėlei į Samarijos miestus, nepažįsta tos šalies Dievo garbinimo būdo, todėl jų Dievas siuntė liūtų, kurie žudo juos". Asirijos karalius įsakė: "Nusiųskite ten vieną tremtinių kunigą, kad jis nuvykęs ten apsigyventų ir juos pamokytų tos šalies Dievo garbinimo būdo". Vienas tremtinių kunigas, parvykęs apsigyveno Betelyje ir mokė juos, kaip reikia garbinti Viešpatį. Tačiau kiekviena tauta pasidarė savo stabą ir, pastačiusi jį samaritų aukštumų šventovėje, garbino. Kiekviena tauta tame mieste, kur ji gyveno, pasistatė stabą... Jie garbino Viešpatį ir kartu tarnavo stabams, kaip buvo papratę savame krašte".

Tiesa, vėliau jie atsisakė kitų dievų ir garbino tik gyvąjį, tikrąjį Dievą, bet izraelitais taip niekad ir netapo. Jie laikėsi savo apeigų, turėjo savo kunigus (net buvo pasistatę ant Garizimo kalno šventovę, kurią žydai sugriovė).

Žydai labai neapkentė samariečių ir juos niekino.

(2. Karalių knyga 17, 24 - 33)

KARALIAUS HISKIJO MALDA

Kai 721 metais Šiaurinę žydų karalystę užgrobė asirai izraelitus perkėlė į Asiriją, mažoji pietinė karalystė Juda gyvavo su Dievo padėjimu dar 130 metų.

Kol Jeruzalėje karaliavo Judos valdovas Hiskijas, stabmeldžių karalystėje nebuvo. Hiskijas, karštai mylėdamas Dievą, ne tik laikėsi jo įsakymų, duotų per Možę, bet ir visus stabus, visas dievaičių statulas išnaikino. Iškirto giraites, kuriose stabmeldžiai savo dievus buvo garbinę... Atsisakė Hiskijas lenktis kitiems dievams. Atsisakė ir tarnauti galingajam Asirijos karaliui Sencheribui, pavergusiam visas gretimas tautas. Ėmė tada Sencheribas grasinti Hiskijui ir ši nuolat bauginti, vis reikalaudamas gražiuoju pasiduoti. Jis atsiuntė Judos valdovui laišką, kuriame išjuokė karaliaus pasitikėjimą visagaliu Dievu, vis tebereikalaudamas nesipriešinti, girdi, kitos tautos prieš asiriečių stiprybę neatsilaikiusios jokių dievų padedamos... Hiskijas, perskaitęs laišką, ėjo į Dievo šventyklą ir ten karštai meldėsi: "Viešpatie, Izraelio Dieve, kuris viešpatauji cherubinams. Tu vienas esi pasaulio karalysčių Valdovas. Tu sukūrei dangų ir žemę. Išgirsk, Viešpatie, mano maldas! Atverk, Viešpatie, savo akis ir pamatyk! Išgirsk Sencheribo žodžius, kuriais jis ižeidė Gyvąjį Dievą! Viešpatie, Asirijos karaliai naikino tautas ir jų šalis. Sudegino jų stabus, nes jie nebuvo dievai, tik žmonių rankų padarai, - medis ir akmuo, todėl jie galėjo juos sunaikinti. Dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, išgelbėk mus iš jo rankų, kad visos pasaulio karalystės patvirtintų, jog tu vienas, Viešpatie, esi Dievas!"

Ir išklausė Viešpats Hiskijo maldą, ir nubaudė išžaliuosius asirus - kad niekino šventą Jo vardą. Ir pralaimėjo Sencheribas, galingasis vadas, Hiskijui.

(2 Karalių knyga 18, 1 - 7. 19, 9 - 19)

KARALIAUS JOSIJO SANDORA

Judo karaliumi Josijas tapo būdamas aštuonerių metų, ir karaliavo Jeruzalėje 31 - erius metus. Būdamas šešiolikos metų, jis jau buvo su Viešpačiu Dievu visa savo širdimi.

12 - aisiais valdymo metais Josijas sugriovė visas pagonių šventyklas ir aukurus Judėjos šalyje, sudaužė dievaičių statulas bei paveikslus. 18 - aisiais ėmėsi remontuoti Jeruzalės šventovę. Sidabrą remontui aukojo jo valdiniai. Kartą kunigas Hilkijas, imdamas sidabrinius pinigus iš aukų dėžės, užtiko tarp jų knygą. Joje buvo surašyti Dievo įsakymai, duoti per Možę. Knygą atidavė raštininkui Šafanui, o šis atnešė karaliui Josijui. Karalius įsakė perskaityti. O išgirdęs, kas joje parašyta, taip susikrimto, kad iš didelio sielvarto ėmė nelaimingas valdovas net rankas laužyti... Baisiai liūdėjo ir krintosi, kad taip toli jo tauta buvo nuklydusi nuo Dievo įsakymų. Todėl atgailavo ir prašė Dievą atleisti nuodėmes paklydusiai tautai. Paskui, surinkęs šventovėje žmones, perskaitė jiems Viešpaties žodžius ir paskelbė sandorą su Dievu, žadėdamas laikytis visų jo įsakymų. Susirinkusieji sandorą patvirtino. Ir sunaikino Josijas visus stabus ir dievaičius, kurie dar Izraelio žemėje buvo užsilikę. Visus iki vieno!.. Ir kol jis buvo gyvas ir viešpatavo, Izraelio tauta garbino tikrai tikrąjį Dievą ir jam buvo ištikima.

(2 Kronikų knyga 34, 1 - 8, 14 - 19, 29 - 33)

12. Karalių knyga 18, 1 - 7, 29, 9 - 19

PRANAŠAS JEREMIJAS

Ano meto pranašas Jeremijas daug kentė kartu su Izraelio tauta. Ir liudydamas apie Dievą, už savo pranašystes ne sykį kentėjo, mat neretai priekaištaudavo savo tautiečiams už stabmeldystę ir neištikimybę Dievui.

Kartą Jeruzalėje Jeremijas šitaip barėsi šventyklos kieme ir žadėjo didžias nelaimes ant nusidėjėlių galvų: "Aš užleisiu ant šito miesto ir ant visų jo miestų nelaimę, kurią paskelbiau, nes jie yra kietasprandžiai ir neklauso mano žodžio", - sako Kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas.

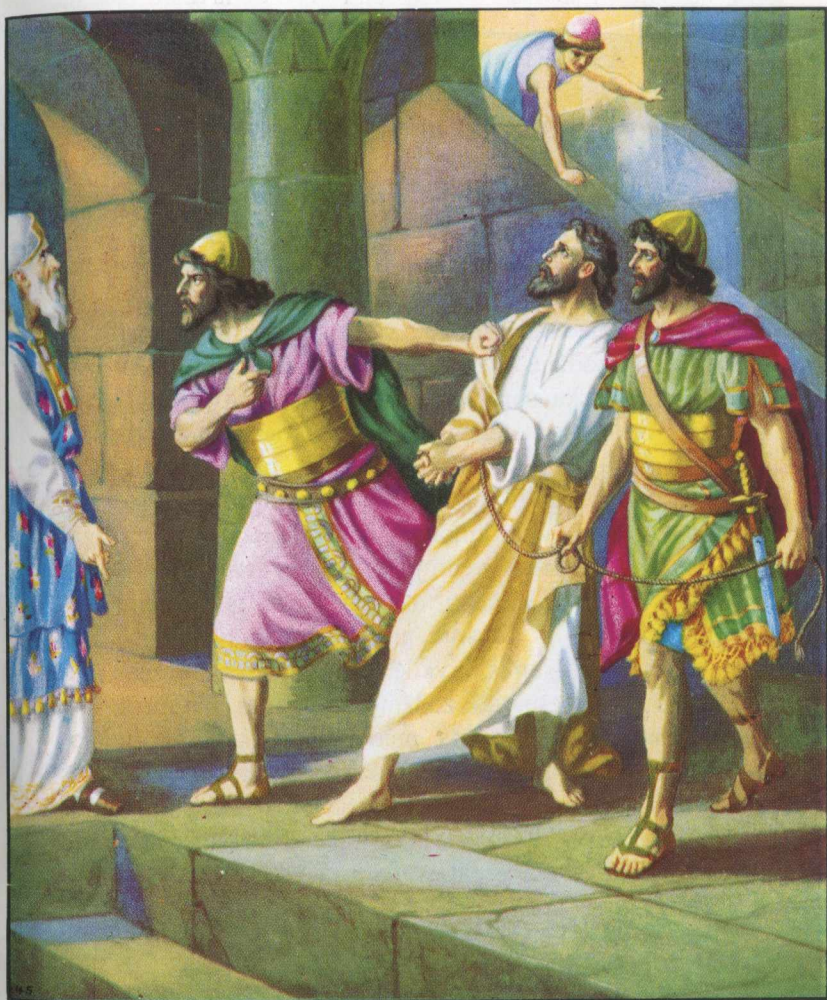
Ir išgirdo jo pranašystę vyriausias šventovės kunigas. Jis skaudžiai pranašą sumušė, paskui surišęs bėdžių rūšin įmetė ir nepaleido, kol rytojaus diena išaušo. Bet išėjęs Jeremijas ir toliau pranašavo ką pranašavęs, žadėjo ką žadėjęs - dar pridurdamas, kad ir pats vyriausysis kunigas bei jo namiškiai nukentėsia nuo priešų rankos.

Jeremijas pasitikėjo Viešpačiui ir iš širdies kalbėjo: "Viešpatie, tu perkalbėjai mane, tu pagavai mane ir nugalėjai. Aš esu pajuoka. Kiekvienas tyčiojasi iš manęs. Kiekvieną kartą, kai kalbu, turiu šaukti: "Netiesa, smurtas!" Viešpaties Žodis man tapo plūdimu ir pašaipa visam gyvenimui. Aš galvojau: "Nebeminėsiu ir nebekalbėsiu jo vardu". Tada mano širdyje degė tarsi ugnis ir palietė mano kaulus. Aš stengiaus susilaikyti, bet negalėjau".

Daug persekiotojų turėjo Jeremijas. Bet Dievas visada buvo su juo ir jį stiprino. Ir Jeremijas kalbėjo: "Bet Viešpats yra su manimi kaip galingas karžygys! Todėl mano persekiotojai suklups ir nieko nelaimės. Jie bus sugėdinti ir jiems nepavyks, jie neteks garbės amžinai. Kareivijų Viešpatie, kuris mėgini teisųjį, matai jo inkstus* ir širdį... Giedokite Viešpačiui, girkite Viešpatį, nes jis išgelbėjo vargšo gyvybę iš piktadarių rankų!"

(Jeremijo pranašystė 19, 13 - 15. 20, 1 - 13)

** Žydai ne tik širdį, bet ir inkstus laikė žmogaus gyvybės centru*

BARUCHAS UŽRAŠO JEREMIJO PRANAŠYSTĒ

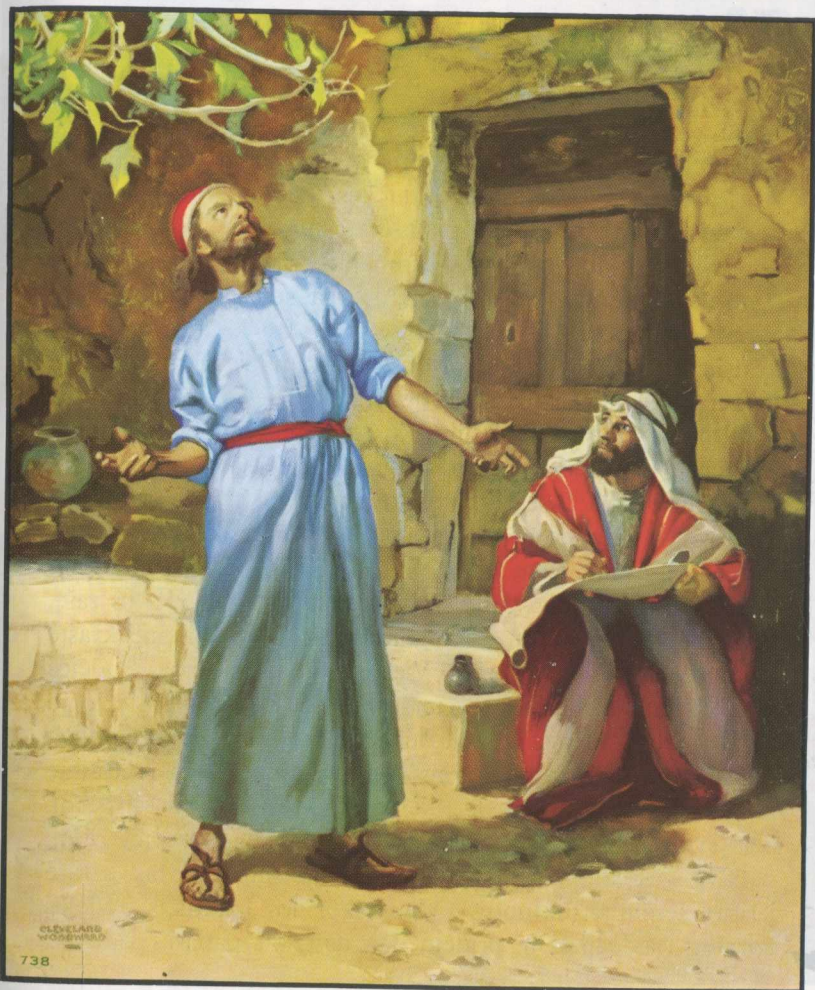
Kartā Viešpats tarē Jeremijui: "Imk ritinī ir užrašyk visus mano tau kalbētus žodžius apie Izraeli, Judējā ir visas tautas, apie kurias tau kalbėjau... Gal Judēja, girdēdama kuo ketinu jā bausti, atsisakys pikto kelio, ir aš jiems atleisiju jų nusikaltimus. (Juda - viena iš dvylikos Izraelio genčių. Judos genties sostinė - Jeruzalē).

Jeremijas pasikvietē žmogų, vardu Baruchą, ir paprašē užrašyti visus žodžius, kuriuos Dievas pasakys jo lūpomis. Kai Baruchas viską surašē į papiruso ritinī, "Jeremijas tarē Baruchui: "Aš neturiu teisės eiti į Viešpaties namus, nes esu suimtas. Tai tu eik į Viešpaties namus pasninko dieną ir paskaityk mano padiktuotus ir tavo surašytus į ritinī Viešpaties žodžius visų žmonių akivaizdoje. Skaityk, tegul girdi ir visi Judėjos gyventojai, atėję į Jeruzalę. Gal jie nusižeminę maldaus Viešpatį, atsisakys savo pikto keliu, nes Viešpaties rūstybė ir bausmė grėsia šitam miestui".

Baruchas, Nerijo sūnus, įvykdē, ką pranašas Jeremijas jam įsakē, perskaitē Viešpaties žodžius Viešpaties namuose.

Penktaisiais metais devintą mėnesį, viešpataujant Judėjos karaliui Joakimui, Josijo sūnui, Jeruzalėje buvo pasninkas visai tautai ir visiems žmonėms, kurie buvo atėję iš Judėjos miestų į Jeruzalę. Baruchas perskaitē iš ritinio Jeremijo žodžius visai tautai Viešpaties namuose..."

(Jeremijo pranašystē 36, 1 - 10)

CLEVELAND
WOODWARD

738

(Jeremijo pranašystė 36: 14 - 32)

PRANAŠYSČIŲ KNYGOS SUNAIKINIMAS

Kai Baruchas šventykloje perskaitė papiruso ritinyje užrašytus pranašo Jeremijo žodžius, Judo kunigaikščiai išsigando. Atbėgo jie pas karalių Joakimą. Šis, išklauses savo valdinius, liepė knygą tuojau pat atgabenti į ištaigingus žiemos rūmus, kuriuose tuo metu gyveno. Kai knyga buvo atnešta ir jam skaitoma, valdovas besiklausydamas ėmė perskaitytą dalį po dalies, pjaustė jas mažu peiliuku ir metė popieriaus skiauteles į besikūrenantį priešais židinį... Taip perskaityta karaliui pranašysčių knyga sudegė jo didenybės židinio liepsnose. O užkietėjusios jo ir jo tarnų širdys neatsileido net išgirdusios, kad už neištikimybę Dievui Izraelio laukia Babilono nelaisvė. Jie nepatikėjo Dievo Žodžiu. Maža to - itūžęs valdovas liepė suimti pranašą Jeremiją ir raštininką Baruchą. Bet šiuodu buvo saugiai paslėpęs pats Dievas.

Po kurio laiko Viešpats pasakė Jeremijui: "Imk kitą ritinį ir surašyk į jį visus žodžius, buvusius ritinyje, kurį Joakimas, Judėjos karalius, sudegino. O Joakimui, Judėjos karaliui sakyk: "Tu sudeginai ritinį ir klausei Jeremijo, kodėl jis rašė, kad Babilonijos karalius atžygiuos ir sunaikins šitame krašte žmones ir gyvulius? Todėl Viešpats apie Joakimą, Judėjos karalių, sako, kad jo palikuonis nesėdės Dovydo soste, o jo lavonas bus išmestas ir gulės dieną karštyje ir naktį šaltyje". "Aš nubausiu jį, jo palikuonis bei tarnus ir užleisiu nelaime ant Jeruzalės gyventojų ir Judėjos žmonių, kaip juos išpėjau, bet jie neklausė", - sako Viešpats. Jeremijas ėmė kitą ritinį, padavė jį raštininkui Baruchui, Nerijo sūnui, o tas užrašė į ritinį Jeremijo diktuosius žodžius, kuriuos Joakimas, Judėjos karalius, sudegino, ir pridėjo dar daugiau panašių žodžių".

(Jeremijo pranašystė 36, 14 - 32)

Kaip Viešpats per pranašą Jeremiją išpranašavo, taip ir atsitiko: Babilono kariuomenė paėmė judėjus į nelaisvę. Šitaip jie buvo nubausti dėl to, kad tauta neatgailavo, nusikaltusi Viešpačiui, nors daugel kartų buvo smerkiama ir ispėta. Neatsisakė nuo stabmeldystės, blogio ir nuodėmių, nors Pietų karalystės žmonės savo akimis regėjo, kaip Viešpats buvo nubaudęs Šiaurės karalystę. Pietų karalystės gyventojai vistiek savivaliavo. Tada Viešpats nutarė sunaikinti šią karalystę - nubausti taip, kaip prieš 130 metų buvo nubaudęs šiaurės izraelitus. Ir pasiuntė prieš ją babiloniečius.

"Pradėdamas valdyti, Joachinas buvo aštuoniolikos metų ir karaliavo Jeruzalėje tik tris mėnesius... Tuo laiku Babilonijos karaliaus Nabuchodonosoro didikai apgulė Jeruzalę. Nabuchodonosoras, jo didikams laikant apgultą miestą, pats atvyko. Judėjos karalius Joachinas, jo motina, tarnai, vadai ir rūmų valdininkai pasidavė į nelaisvę. Tai įvyko aštuntaisiais Babilonijos karaliaus Nabuchodonosoro valdymo metais. Jis išgabeno visus Viešpaties namų ir karaliaus rūmų turtus ir sukapojo visus auksinius daiktus, kuriuos Izraelio karalius Saliamonas buvo padaręs pagal Viešpaties nurodymą. Jis ištrėmė Jeruzalės gyventojus, visus kunigaikščius ir karius - dešimt tūkstančių belaisvių. Visus amatininkus, įskaitant ir kalvius. Paliko tik šalies varguomenę". Užkariautojai perkėlė juos į Babiloną.

"Judėjos karaliumi jis paskyrė Joachino dėdę Mataniją, jo vardą pakeitė Židkiju. Pradėdamas valdyti Židkijas buvo dvidešimt vienerių metų. Jis karaliavo Jeruzalėje vienuolika metų. Jis nusikalto Viešpačiui kaip ir Joachinas. Dievo rūstybė privedė prie to, kad jis Jeruzalę ir Judėją pašalino iš savo akių".

JERUZALĖS ŠVENTYKLOS SUGRIOVIMAS

Jau skaitėme, kaip Viešpaties įsakytas Izraelio karalius Saliamonas pastatė Jeruzalėje nuostabiai gražią Viešpaties šventyklą. Tačiau babiloniečių armija, nukariavusi Izraelį, sunaikino ir šią įstabią šventovę. Štai kas apie tai parašyta Biblijoje: "Penkto mėnesio septintą dieną devynioliktais Babilonijos karaliaus Nabuchodonosoro valdymo metais į Jeruzalę atvyko Babilonijos karaliaus valdininkas, sargybų viršininkas Nebuzaradanas ir sudegino Viešpaties namus, karaliaus rūmus ir visus miesto žymesnius pastatus. Chaldėjų ginkluotosios pajėgos, kurios buvo su sargybų viršininku, nugriovė aplink Jeruzalę esančias sienas. Išlikusius miesto gyventojus ir pabėgėlius į Babilonijos karaliaus pusę, sargybų viršininkas Nebuzaradanas išvedė į Babilonijos nelaisvę. Krašto varguomenės dalį jis paliko vynuogynų prižiūrėti ir laukų arti.

Chaldėjai sulaužė žalvarines kolonas, papėdes ir žalvarinį baseiną Viešpaties namuose ir jų žalvarį išgabeno į Babiloną. Jie surinko puodus, kastuvus, žvakių gnybtuvus, dubenis ir visus žalvarinius indus, kurie buvo vartojami šventovėje. Sargybų viršininkas pasiėmė indus smilkalams bei auksines ir sidabrinės taures. Dviejų kolonų, baseino ir papėdžių, kuriuos Saliamonas padirbo Viešpaties namams, buvo tiek žalvario, kad buvo neįmanoma pasverti. Viena kolona buvo aštuoniolikos mastų aukščio, ant jo žalvarinė galvena trijų mastų aukščio. Groteliai ir granatiniai obuolėliai buvo iš žalvario. Tokių pat pagražinimų turėjo ir antroji kolona". Tai įvyko 587/586 m. pr. K. g. Saliamono šventykla išstovėjo per 400 metų. Vėliau žydai dar keletą sykių statėsi Jeruzalėje šventyklą. Bet jau tokios gražios, kaip karaliaus Saliamono, niekad nebepastatė.

(2 Karalių knyga 25, 8 - 17)

DANIELIUS IR TRYŠ JO DRAUGAI

Babilono karalius Nabuchodonosoras, paėmęs nelaisvėn Jeruzalės gyventojus, liepė savo pavaldiniams išrinkti iš belaisvių vaikus, kilusius iš karalių ar kunigaikščių giminės, be jokios ydos, gražius, tinkančius mokytis visokios išminties, išmanančius, protingus ir sugebančius tarnauti karaliaus rūmuose, ir juos išmokyti chaldejų rašto ir kalbos. Karalius paskyrė jiems kasdieninį maisto davinį ir vyno, kurį jis pats gėrė. Juos privalėjo mokyti trejus metus, kad, tam laikui pasibaigus, jie galėtų stoti į karaliaus tarnybą.

Tarp izraelitų paauglių buvo Danielius, Ananijas, Misaelis ir Azarijas. Babilono rūmuose Danielių vadino Baltazaru, Ananiją - Sadraku, Misaelį - Mesaku, o Azariją - Abdenegu. Šie jaunuoliai tikėjo Dievą ir jį mylėjo. Danielius nusprendė nesusitepti valgiais ir vynu nuo karališkojo stalo. Turbūt todėl, kad šie valgiai buvo paruošti taip pat iš tokių gyvulių ir paukščių mėsos, kurių izraelitams negalima buvo valgyti pagal Mozės įstatymą, o taip pat todėl, kad juos aukodavo babiloniečių dievaičiams. Jis paprašė belaisvių prižiūrėtojo leisti jam ir trims jo draugams maitintis daržovėmis ir gerti vandenį. Iš pradžių prižiūrėtojas nenorėjo išpildyti jų prašymo - bijojo, kad jaunuoliai susiesės, o tai gali nepatikti karaliui. Bet Danielius perkalbėjo jį, siūlydamas išbandyti juos, dešimt dienų duoti jiems daržoves ir vandenį... Po dešimties dienų keturių tikinčiųjų jaunuolių veidai dar labiau pagražėjo, ir jų kūnas buvo pilnesnis nei tų, kurie maitinosi valgiais nuo karaliaus stalo.

Dievas davė Danieliui, Ananijui, Misaeliui ir Azarijui išminties bei supratimo. Be to, Danielius turėjo visokių regėjimų ir sapnų aiškinimo dovaną.

Praėjus trejiems metams, karalius įsakė pas jį atvesti visus atrinktuosius izraelitus. Karalius kalbėjosi su visais. Iš jų nebuvo nė vieno tokio, kaip Danielius, Ananijas, Misaelis ir Azarijas. Taip jie įstojo į karaliaus tarnystę. Jų atsakymai į karaliaus klausimą, karaliaus nuomone, buvo dešimt kartų pranašesni už visų ženklų aiškintojų ir žynių jo karalystėje.

(Danieliaus pranašystė 1, 3 - 20)

AUKSINIS STABAS IR TRYS NARSŪS JAUNUOLIAI

Babilono karalius Nabuchodonosoras paliepė nulieti auksinį stabą - 60 uolekčių aukščio, 6 uolekčių pločio - ir pastatyti jį Deiros lauke. Paskui karalius paskelbė: "Jums įvairių padermių ir kalbų tautos, įsakoma: kai tik išgirsite rago... ir visokių muzikos instrumentų garsą, privalote parpulti ir garbinti statulą... Kas neparpuls ir negarbins jos, tuojau bus įmestas į liepsnojančią krosnį!"

Kai kurie chaldėjai apskundė karaliui: "Štai, žydai... Sadrakas, Mesakas ir Abdenegas nevykdė tavo įsakymo, jie negerbia tavo dievų, nei auksinės statulos... negarbina". Tada įpykęs Nabuchodonosoras įsakė atvesti Sadraką, Mesaką ir Abdenegą ir jiems pasakė: "Jei negarbinsite, tuojau būsite įmesti į liepsnojančią krosnį, ir koks dievas išgelbės jus iš mano rankos!?" Jie atsakė karaliui: "Karaliau, mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali išgelbėti mus iš krosnies ir iš tavo rankos.

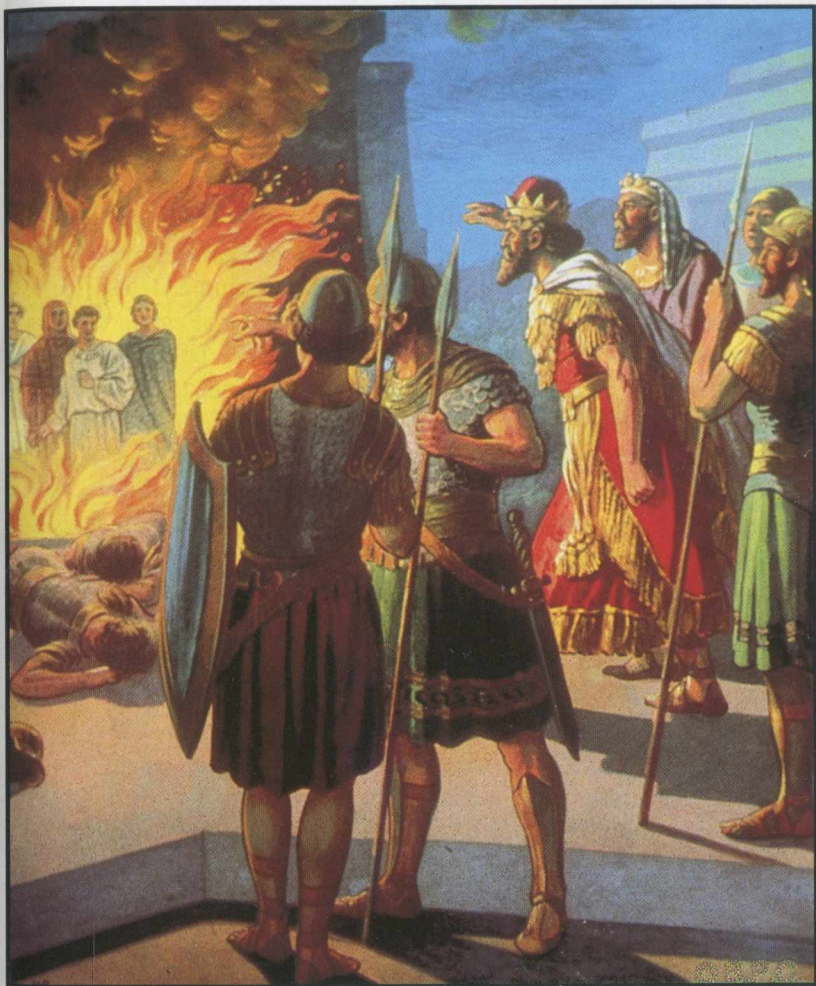
O jei jis nenorės, tai tebūnie tau žinoma, karaliau, kad mes tavo dievams netarnausime ir auksinės statulos, kurią pastatydinai, negarbinsime!"

Tada Nabuchodonosoras įtūžo ir liepė stipriausiems savo kariuomenės vyrams surišti nepaklusniusius judėjus ir įmesti į įkaitusią krosnį.

Kadangi karaliaus paliepimas buvo griežtas, ir krosnis labai įkaitinta, tai liepsna pražudė ir tuos, kurie sviedė jaunuolius į ugnį. Trejetas mestųjų į krosnį įkrito surišti. Išžiūrėjęs į liepsną, Nabuchodonosoras nustebė, greitai atsistojo ir tarė savo didikams: "Ar ne tris vyrus mes įmetėme į krosnį surištus? Štai aš matau keturis vyrus nesuristus, vaikščiojančius ugnyje, ir nieko jiems neatsitikę, o ketvirtojo išvaizda panaši į Dievo Sūnaus".

Karalius priėjo prie krosnies ir pašaukė: "Sadrakai, Mesakai ir Abdenegai, Aukščiausiojo Dievo tarnai, išeikite!" Ir jie išėjo iš liepsnos. Ugnis neturėjo galios jų kūnams: jų plaukai nebuvo apdege, drabužiai neapsvilę, net degusių kvapas nuo jų neskrido. Tada Nabuchodonosoras tarė: "Tebūnie garbinamas Sadrako, Mesako ir Abdenego Dievas... Jo ženklai - didingi! Jo stebuklai - galingi! Jo karalystė - amžina, ir jo valdžia nesibaigianti!" Ir išaukštino karalius Sedraką, Mesaką ir Abdenegą Babilono šalyje.

(Danieliaus pranašystė 3 dalis)

DANIELIUS IŠAIŠKINA UŽRAŠĄ ANT SIENOS

Po Nabuchodonosoro Babiloną valdė jo sūnus Baltazaras. Kartą Baltazaras iškėlė puotą savo didžiūnams. Tarnams jis liepė atnešti auksinius ir sidabrinčius indus, pagrobtus iš Jeruzalės šventyklos, ir visi svečiai, garbindami savo auksinius, sidabrinčius, varinius, geležinius, medinius ir akmeninius dievaikius, gėrė vyną iš šventų indų.

Staiga pačiame puotos įkarštyje pasirodė kažkieno ranka ir ant svetainės sienos ėmė rašyti nesuprantamus žodžius. Tai išvydęs, karalius Baltazaras baisiai išsigando. Paskui liepė sukviesti visus Babilono žynius ir išminčius. Bet išaiškinti paslaptinių žodžių prasmės nė vienas iš jų neįstengė. Tada atėjusi į svetainę Baltazaro motina papasakojo sūnui apie Danielių, kuris turėjo ypatingą dvasią, supratimu ir išvalga jis aiškino sapnus, spėjo mįsles ir atidengdavo paslaptis.

Atvestas pas karalių Danielius, prašomas už dovanas paaiškinti paslaptinį užrašą, pirmiausia ėmė priekaištauti valdovui, kad šis niekinęs šventovės indus, o pagarbinti Gyvąjį Dievą užmiršęs. Paskui perskaitė užrašą ant sienos: "MENE, MENE, TEKEL, UPARSIN" (skaičius, skaičius, svoris, dalyti).

Danielius pasakė ir šių žodžių reikšmę: mene - Dievas suskaičiavo tavo karalystės dienas ir jas užbaigė, tekkel - esi pasvertas svarstyklėmis ir rastas per lengvas, paskutinis, uparsin žodis reiškia, kad tavo karalystė padalyta ir atiduota medams ir persams".

Pranašystė greitai išsipildė: Baltazaras buvo užmuštas, o į Babilono sostą įžengė medų karalius Darijus.

(Danieliaus pranašystė 5, 1 - 31)

(Danieliaus pranašystė 3 dalyje)

DANIELIUS MELDŽIASI

Karalius Darijus, pradėjęs valdyti po Baltazaro, buvo išdidus žmogus, bet garbino stabus. Ir jis labai pamilo Danielių už jo išmintį ir gabumus.

Darijui reikėjo paskirti šimtą dvidešimt satrapų savo karalystei valdyti, o šiems paskyrė tris aukščiausius kunigaikščius, iš kurių vienas buvo Danielius. Satrapai jiems atsiskaitydavo. Danielius pranoko kitus kunigaikščius giliu protu, ir karalius galvojo paskirti viršininku visai karalystei. Kunigaikščiai ir satrapai ieškojo priežasties Danielių apkaltinti dėl karalystės valdymo metodų, bet nerado jokios priekabės ir nieko bloga.

Tada jie sugalvojo klastingą planą, kad apkaltinti Danielių karaliui. Jie žinojo, kad Danielius dažnai meldėsi savajam - tikrajam Dievui. Todėl jie prikalbėjo karalių išleisti įsakymą, kuris draudė 30 dienų kreiptis su bet kokių prašymu į koki nors dievą ar žmogų, išskyrus karalių Darijų. Peržengęs šį įsakymą, turėjo būti įmestas į liūtų duobę.

Karalius nežinojo tikros šio prašymo priežasties ir sutiko pasirašyti įsakymą. Danielius, sužinojęs apie šį naują įsakymą, nenustojė melstis savajam Dievui. Buto viršutiniame kambaryje langai buvo nukreipti į Jeruzalę. Jis juos laikė atvirus ir tris kartus į dieną atsiklaupęs meldėsi. Malda Danieliui suteikdavo dvasinių jėgų, nusiramimą ir palaimą.

Danieliaus priešai sekė jį ir surado besimeldžiantį savajam Dievui. Su šiuo kaltinimu jie nuskubėjo pas karalių.

(Danieliaus pranašystė 6, 1 - 11)

DANIELIUS LIŪTŲ DUOBĖJE

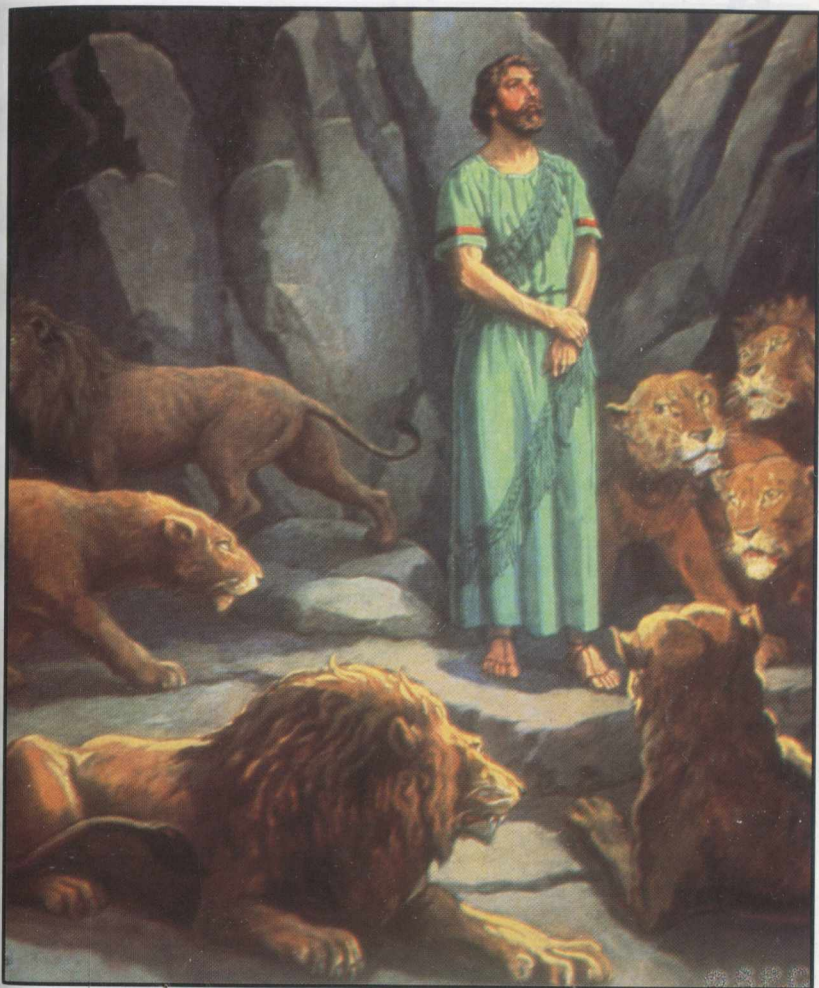
Atėję pas karalių Darijų, Danieliaus priešai pasakė, kad Danielius nekreipia dėmesio nei į karalių, nei į jo pasirašytą įsakymą ir tris kartus per dieną meldžiasi. Išgirdęs tai, karalius labai nuliūdo ir mėgino išgelbėti Danielių. Bet anie žmonės pasakė, kad pagal persų ir medų įstatymą joks karaliaus įsakymas negali būti atšauktas. Tada karalius liepė įmesti Danielių į liūtų duobę. Bet jis žinojo, kad Danieliaus Dievas buvo didis Dievas, ir todėl jis pasakė: "Tavo Dievas, kuriam nuolat tarnauji, išgelbės tave!" Paskui karalius grįžo į savo namus ir praleido naktį pasninkaudamas. Jis nepriėmė jokių valgių ir nemiegojo visą naktį. Auštant karalius atsikėlė ir nuskubėjo prie liūtų duobės. Artėdamas, jis šaukė baimingu balsu: "Danieliau! Gyvojo Dievo tarne! Ar tavo Dievas, kuriam nuolat tarnauji, galėjo tave išgelbėti iš liūtų?" Danielius atsiliepė: "Mano Dievas atsiuntė angelą, kuris užčiaupė liūtų nasrus, ir jie nesužeidė manęs, nes jo akivaizdoje buvau nekaltas. Taip pat ir tau, karaliau, nepadariau jokio nusikaltimo".

Darijus labai apsidžiaugė, kad Danielius gyvas, ir įsakė ištraukti Danielių iš duobės. Danielių ištraukus iš duobės, nebuvo rasta jokio sužeidimo. "Karalius įsakė atvesti anuos vyrus, kurie įskundė Danielių, ir įmesti į liūtų duobę. Jie, jų vaikai ir žmonos, dar nepasiekę duobės dugno, buvo liūtų pagauti ir sutriuškinti".

Po to karalius Darijus parašė laišką visų tautų padermėms ir kalboms, kurios gyveno visoje karalystėje. Šiuo laišku jis įsakė visoms tautoms gerbti Danieliaus Dievą, nes jis yra gyvas Dievas, pasilikęs per amžius. Jo valdžia begalinė. "Jis gelbsti ir išlaisvina, daro ženklus bei stebuklus danguje ir žemėje, jis išgelbėjo Danielių iš liūtų nasrų!"

Visagalis Viešpats siunčia savo galingą pagalbą kiekvienam, kas, kaip Danielius, myli jį visa širdimi ir iki galo lieka jam ištikimas.

(Danieliaus pranašystė 6, 12 - 28)

JUDĖJŲ SUGRĮŽIMAS IŠ NELAISVĖS

Kaip jau skaitėme, Asirijos kariuomenė užkariavo šiaurės karalystę Izraelį ir išsivarė tautą į nelaisvę. (Tai atsitiko 700 m. prieš Kristaus gimimą). Šimtu metų vėliau jungtinė medų ir babiloniečių kariuomenė po dvejus metus trukusios apgulties sunaikino Ninevę. Tapusi stipria valstybe, Babilonija plėšė kaimynines tautas, tarp jų ir pietinę Judėjos karalystę su Jeruzale, ir išsivesdavo judėjus į Babilonijos nelaisvę.

Bet atėjo galas ir stipriajai Babilonijos imperijai. Ją užkariavo medai ir persai. Netrukus persų karalius Kiras leido judėjams sugrįžti į gimtąsias vietas: Taip sako persų karalius Kiras: "Visas žemės karalystės man atidavė Viešpats, dangaus Dievas, jis man pavedė atstatyti jo namus Jeruzalėje, kuri yra Judėjoje. Kas iš jūsų yra iš jo tautos, tą jo Dievas telydi į Jeruzalę, kuri yra Judėjoje, ir tegul jie atstato Viešpaties, Izraelio Dievo, namus". Į tėvynę sugrįžo per 40 tūkstančių žydų, daugiausia judėjų, t.y. Judo genties žydų - manoma, kad grįžo ir kitų venuolikos izraelitų genčių žmonių. Vis dėlto daug žydų liko persų kraštuose.

Antraisiais metais po sugrįžimo į tėvynę, izraelitai, susirinkę Jeruzalėje, nutarė atstatyti sugriautą Viešpaties šventyklą ir padėjo naujosios šventyklos pamatus. "Daugelis kunigu, levitų, šeimų vadovų ir vyresniųjų, kurie savo akimis buvo matę pirmuosius Viešpaties namus, verkė, kai tuo tarpu kiti džiūgaudami šukavo. Negalima buvo atskirti džiūgavimų nuo džiaugsmo ašarų. Žmonės krykštavo garsiai. Tas garsas buvo girdimas toli". Naujosios šventyklos statybai vadovavo judėjų karaliaus Jechonijo anūkas Zorobabelis. Tautos, per izraelitų ištremties laiką išikūrusios ten, kur anksčiau buvo gyvenę izraelitai, jų neapkentė ir ėmė trukdyti šventyklos statybas, gąsdindami ir skųsdami žydus persų karaliui Artakserksui. Jiems pavyko sustabdyti šventyklos statybą penkiolikai metų - iki naujojo persų karaliaus Darijaus atėjimo į sostą. (Tai ne tas pats Darijus, apie kurį skaitėme anksčiau ir kuris buvo užkariavęs Babiloną).

Karalius Darijus patvirtino ankstesnį karaliaus Kiro įsakymą ir nusiuntė į Jeruzalę raštą, kuriame buvo nurodyta baigti šventyklos statybą. "Šventovė buvo baigta šeštaisiais karaliaus Darijaus viešpatavimo metais, Adaro mėnesio trečią dieną". Ši šventykla daug mažesnė už puikiąją šventyklą, kurią daugiau kaip prieš 450 metų buvo pastatęs Saliamonas.

(Ezdros knyga 1 - 6 skyriai)

KARALIENĖ ESTERA

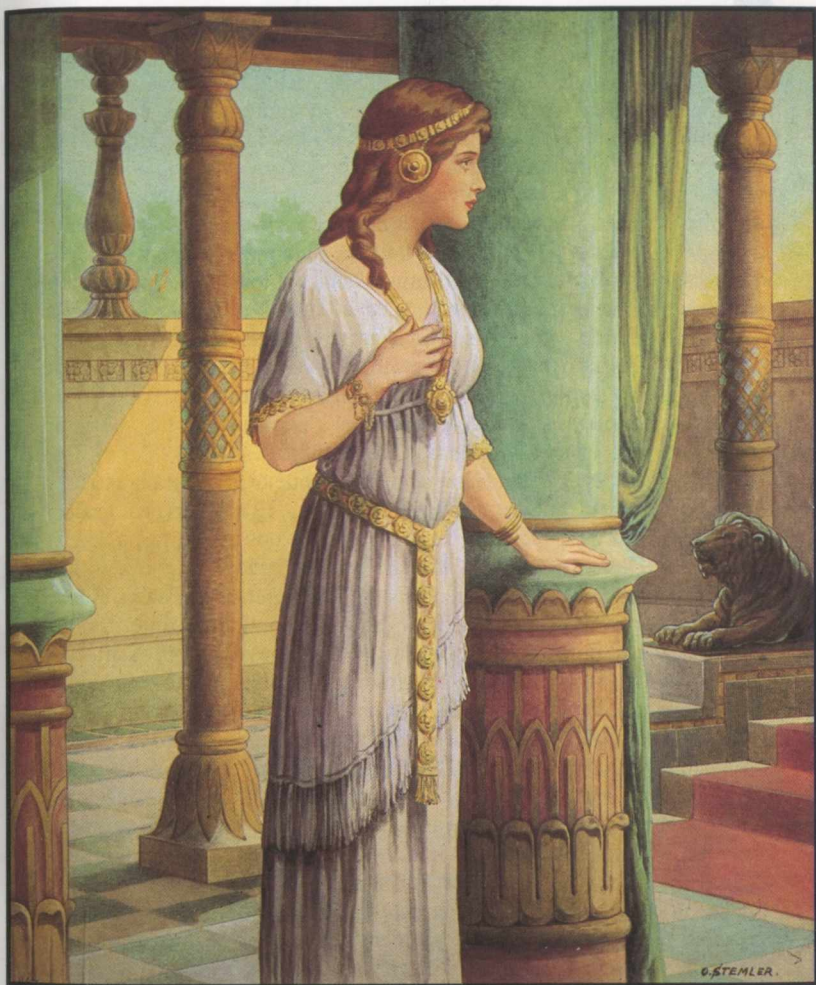
Persų karalius Artaserksas nusprendė vesti. Norėdamas susirasti pačią gražiausią žmoną visoje Persijos karalystėje, karalius į visas savo karalystės sritis išsiuntinėjo žygūnus, kad į sostinę Susą surinktų visas gražiausias merginas. Dvylika mėnesių ten jos buvo ruošiamos priėmimui karaliaus rūmuose. Anuo metu Persijoje buvo daug palikuonių tų žydų, kuriuos asirų ir babiloniečių kariuomenė kadaise buvo paėmusi į nelaisvę. "Sostinėje Susoje gyvena žydai, Jairo sūnus Mordechajus... Jis užaugino Hadasą, savo dėdės dukterį, kitu vardu vadinamą Esterą. Ji buvo labai graži ir patraukli mergaitė, bet neturėjo tėvų. Jos tėvams mirus, Mordechajus įdukrino ją. Daug gražių mergaičių buvo atgabenta į Susą. Estera taip pat buvo atgabenta į karaliaus rūmus. Karalius pamilo Esterą labiau už visas kitas moteris. Jis uždėjo jai ant galvos karališką vainiką ir paskelbė ją karaliene. Karalius kartą iškėlė didelę puotą savo kunigaikščiams ir valdininkams, tai buvo Esteros puota.

Jis sumožino mokesčius savo karalystėje ir davė karališkų dovanų... Estera dar nebuvo pasisakiusi karaliui nei savo tautybės, nei kilmės, nes Mordechajus jai buvo taip įsakęs..."

Paskui karalius aukščiau visų Persijos kunigaikščių iškėlė vieną savo kunigaikštį Hamaną. "Visi karaliaus valdininkai, kurie tarnavo prie karaliaus... priklaupdavo prieš Hamaną ir išreikšdavo jam pagarbą, nes taip karalius buvo įsakęs. Bet Mordechajus nesiklaupdavo prieš jį, tik prieš Dievą. Hamanas baisiai įtūžo ir ryžosi išžudyti visus žydus persų imperijoje..."

"Tavo karalystėje gyvena išsklaidyta žydų tauta. Jos įstatymai yra skirtingi nuo kitų tautų įstatymų, be to, jie nesilaiko karaliaus nuostatų..." - kalbėjo Hamanas. Karalius tarė Hamanui: "Su žydų tauta daryk, kaip tau patinka". Ir buvo išsiųsti laišškai pasiuntiniais į visus karaliaus kraštus: per vieną dieną išžudyti - išnaikinti visus žydus: jaunos, senus, moteris ir vaikus dvylikto mėnesio - Adaro trylikta dieną. Jų turtai paimti... Visur, kur karaliaus minėtas potvarkis buvo paskelbtas, žydai nerimavo. Jie pasninkavo, verkė, aimanavo..."

Tęsinys kt. lapė

KARALIENĖ ESTERA

(tęsinys)

Sužinojęs visa, kas atsitiko, Mordechajus pranešė Esterai karaliaus įsakymą ir "įsakė jai eiti pas karalių ir maldauti pagalbos savo tautai". Estera per tarną atsakė Mordechajui: "Visi karaliaus valdininkai ir visi kraštai žino: jei vyras ar moteris įeity į karaliaus salę nekviestas, tai, remiantis įstatymu, jis nužudomas. Išimtis yra tik tuo atveju, jei karalius ištisia į jį savo auksinį skeptrą, - tada jis paliekamas gyvas. Aš nesu kviesta pas karalių jau trisdešimt dienų, tai kaip aš galiu eiti pas jį?" Mordechajus, sužinojęs, ką Estera sakė, prašė pranešti Esterai: "Negalvok, kad tu, būdama karaliaus rūmuose, viena išliksi gyva... Kas žino, gal tam tikslui ir tapai karaliene?" Estera pasiuntė Mordechajui atsakymą: "Eik ir sušauk visus žydus Susoje. Pasninkaukite dėl manęs tris dienas ir tris naktis, nieko nevalgykite ir negerkite. Aš taip pat pasninkausiu su savo tarnaitėmis. Po to eisiu pas karalių, laužydama įstatymą. Jei žūsiu - žūsiu".

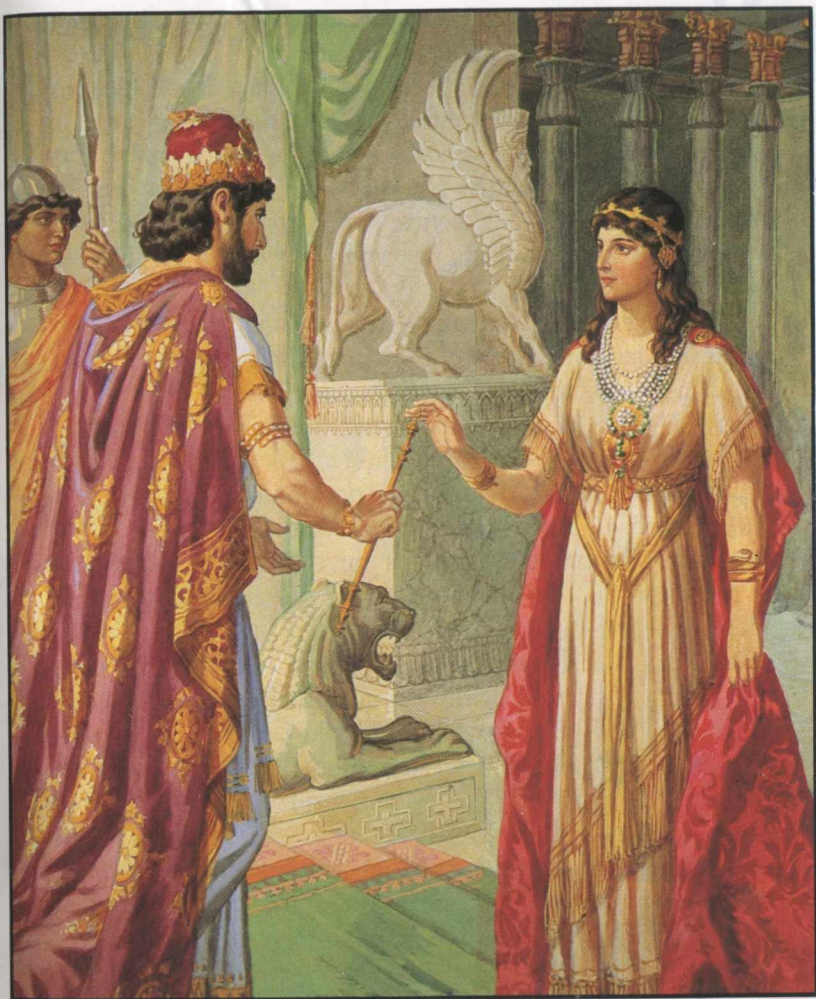
Tuo tarpu piktasis Hamanas parengė "penkiasdešimties uolekčių medį, kad ant jo būtų pakartas Mordechajus".

Trečią dieną Estera karališkai apsitašė ir nuėjo prie karaliaus rūmų įėjimo. "Jis ištiesė į Esterą auksinį skeptrą... Estera priėjusi palietė skeptrą" ir pakvietė karalių su Hamanu į puotą tą pačią dieną. Karalius ir Hamanas atėjo. Karalienė pakvietė juodu į puotą ir kitą dieną. Karalius klausė: "Karaliene Estera, ko norėtum?" Estera atsakė: "Palik mane ir mano tautą gyvus. Aš ir mano tauta esame atiduoti mirčiai ir sunaikinimui". Taip karalius sužinojo savo žmoną esant žyde ir suprato klastingą Hamano sumanymą. Karaliui įsakius, Hamanas patsai buvo pakartas ant medžio, kurį jisai buvo paruošęs Mordechajui.

Vis dėlto atšaukti ar pakeisti nurodymą - sunaikinti judėjus Persijos karalystėje - buvo neįmanoma, nes jis buvo parašytas karaliaus vardu ir patvirtintas karaliaus žiedu. Karaliaus paliepti raštininkai parašė naujus raštus apie tai, kad "karalius leido žydams kiekviename mieste susirinkti ir tartis apsigyvenimo klausimais... Raiti karaliaus pasiuntiniai eikliais žirgais skubėjo", kad perduotų šiuos raštus valdytojams šimto dvidešimt septynių karalystės sričių - nuo Indijos iki Etiopijos.

Žydų išgelbėjimui atminti Mordechajus įvedė kasmetinę šventę, vadinamą Purimą, kurią ir ligi šiolei žydai švenčia 12 - ajį žydų mėnesį Adarą 14 ir 15 d. (dabar patenka į vasario pabaigą ar kovo pradžią).

(Esteros knyga 1 - 10 skyriai)

NEHEMIJAS ATSTATINĖJA JERUZALĖS SIENAS

Nehemijas buvo įtakingas persų karaliaus Artakserkso* rūmų dvariškis sostinėje Susoje.

Vienas izraelitas grįžo iš Jeruzalės į Persiją ir papasakojo Nehemijui: "Išvengusieji tremties gyvena dideliame varge ir yra niekinami. Jeruzalės miesto apsaugos mūras sugriautas ir vartai sudeginti". Išgirdęs šituos žodžius, Nehemijas atsisėdo, verkė ir liūdėjo ištisas dienas, pasninkavo ir meldėsi. Tada karalius Artakserksas leido Nehemijui vykti į Jeruzalę ir atstatyti miesto sienas.

Grįžęs į Jeruzalę, Nehemijas su izraelitais ėmėsi atstatyti sugriautas Jeruzalės sienas ir vartus. Tai išgirdę, izraelitų priešai norėjo jiems sutrukdyti grasinimais.

Tada Nehemijas apginklavo savo žmones. "Statybininkai taip pat ir naštų nešėjai buvo ginkluoti: viena ranka dirbo, o kitoje laikė ginklą. Kiekvienas darbininkas nešiojosi prisijuosęs kardą..." Buvo dirbama per dienas ir naktis. Dievo ranka saugojo statytojus, ir siena buvo pastatyta, praslinkus 40 metų po to, kai babiloniečių kariuomenė sugriovė ir sudegino Jeruzalę.

"Septintą mėnesį visi žmonės iki vieno susirinko Vandens vartų aikštėje ir liepė Rašto žinovui Ezdruį atnešti Mozės įstatymus, kuriuos Viešpats buvo davęs Izraeliui per Možę... Kunigas Ezdras atnešė įstatymo knygą susirinkimui, kuri sudarė vyrai, moterys ir kiti, galintys suprasti knygos turinį. Jis skaitė... nuo ankstyvo ryto iki vidudienio... visų dėmesys buvo atkreiptas į įstatymą... Ezdras garbino Viešpatį, didįjį Dievą, o visi žmonės, pakėlę rankas, atsakė Amen, amen ir, parpuolę žemėn, garbino Viešpatį".

(Nehemijo knyga 1 - 8 skyriai)

** Artakserksas valdė Persiją 465 - 425 m. prieš Kristaus gimimą. Tai ne tas pats karalius Artakserksas, kuris buvo vedęs Esterą.*

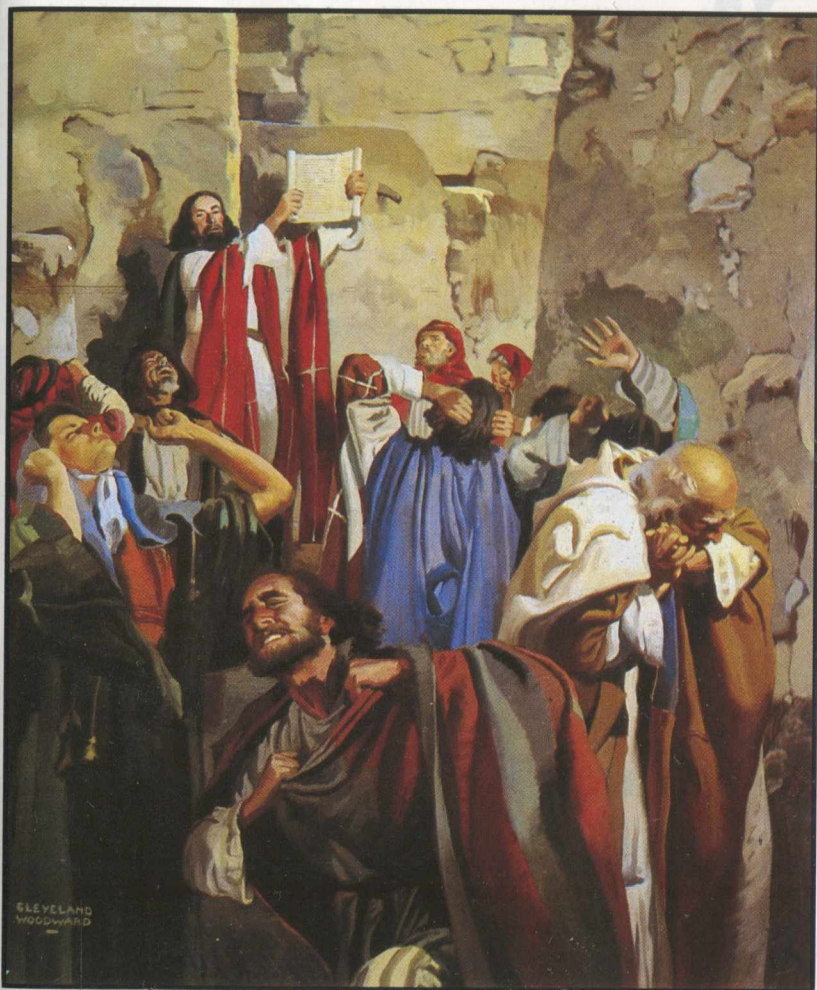

Dvidešimt ketvirtą septintojo mėnesio dieną susirinko visi Izraelio sūnūs, pasninkaujantys ir apiplyšę, ir apsibarstę galvas pelenais, paskendę sielvarte. Ir atsiskyrė Izraelio padermė nuo visų svetimųjų, ir sustoję išpažino izraelitai savo nuodėmės ir savo tėvų nusikaltimus. Ir stovėjo, ir ketvirtį dienos skaitė iš savo Viešpaties Dievo įstatymų knygos, o kitą ketvirtį dienos išpažino kaltes ir garbino savo Viešpatį Dievą. Ir atsistojo į iškilnią levitų vietą Ješua, Banis, Kadmielis, Šebanijas, Bunis, Šerebijas, Banisas, Kenanis ir garsiai meldė Dievą, savo Viešpatį. Ir pasakė levitai: "Garbinkite Viešpatį, savo Dievą, per amžių amžius. Garbė tavo prakilniam vardui, kuris stovi virš šlovės ir garbės. Tu, Viešpatie, esi vienintelis. Tu sutvėrei dangų ir visas jo kareivijas, žemę, jūras ir visa, kas jose. Tu duodi jiems visiems gyvybę. Dangaus pulkai garbina tave".

Žmonės didžiai apgailestavo nusidėję ir atsimetę nuo Viešpaties ir meldėsi: "O dabar, Visagali, amžinasis Dieve, koks didis ir galingas tu! Tavo Sandora ir malonė amžina! Pažvelk į mūsų vargus, kurie ištiko mūsų karalius, kunigaikščius, kunigus, pranašus, protėvius ir visą mūsų tautą, nuo Asirijos vergijos laikų iki šios dienos! Tu teisingai baudei mus. Tu buvai mums ištikimas, o mes nusikaltome tau... Dabar mes darome raštišką sutartį, o mūsų vyresnieji, levitai ir kunigai, pasirašo ir užanspauduoja ją". Šiuos įžadus pasirašė vadovaujantys žmonės ir uždėjo savo antspaudus. "Visi kiti: kunigai, levitai, vartininkai, giedotojai, šventovės tarnai ir tie, kurie atsiskyrė nuo krašto tautų, glaudėsi prie Dievo įstatymo. Jų žmonos, sūnūs ir dukterys, - visi, kurie suprato, prisijungė prie savo kilniųjų brolių ir išipareigojo priesaika vykdyti Dievo įstatymą, kuris buvo duotas per Dievo tarną Mozę, ir laikytis visų Viešpaties potvarkių ir nuostatų".

Šitaip Dievo Žodžio skaitymas ir malda Viešpačiui Dievui didžiai pakeitė tautos gyvenimą.

(Nehemijo knyga 9, 1 - 6. 9, 32 - 10, 29)

CLEVELAND
WOODWARD

JOBO KANČIOS

Vienam dievobaimingam Uzo šalies gyventojui Jobui viskas sekėsi. Jis buvo turtų pertekęs, laimingai augino didelę šeimyną: septynis sūnus ir tris dukteris. Buvo doras ir teisingas žmogus.

Kartą, kai pas Dievą rinkosi visi angelai, tarp jų atsirado šėtonas. Viešpaties paklaustas, iš kur atėjęs, nelabasis atsakė visą žemę apkeliavęs, visko matęs, visko regėjęs. Tada Viešpats klausė: "Ar nesutikai mano tarno Jobo? Juk žemėje nėra nė vieno jam lygaus. Jis yra ištikimas ir teisus, dievobaimingas ir vengia pikto". Bet šėtonas pareiškė, jog Dievo tarnas Jobas dievobaimingas tik todėl, kad turtų niekada nepritrūkęs, kad laimingas ir paties Visagalio saugomas, bet jei iš jo būtų viskas atimta, tai jis pradėtų keikti Dievą. Tada Dievas, žinodamas, kad Jobo širdis priklauso jam, tarė šėtonui: "Visa, ką jis turi, atiduodu tavo valdžion, bet jo paties - nepaliesk!"

Tada tai ir užgriuvo vargšą Jobą nelaimės... Neteko jis visų savo turtų, neteko vaikų. Iš turtingo ir laimingo tėvo pasidarė vienišas skurdžius. Bet vistiek nuolankiai kalbėjo: "Viešpats davė ir Viešpats atsiėmė. Tebūnie garbinamas Viešpaties vardas!" O savo žmonai: "Visa, kas gera, gavome iš Dievo, ar bloga irgi neturėtume priimti?" Matydamas, kad Jobas lieka ištikimas Dievo tarnas, šėtonas sakė Viešpačiui: "Tik paliesk jo kaulus ir kūną, ir pamatysi, ar jis nekeiks tavęs?"

Dievas leido šėtonui daryti, ką sumanęs. Tada Jobo kūną padengė bjaurios votys. Žmogus kentėjo baisius skausmus.

Sužinoję apie Jobo nelaimę, nelaimingojo aplankyti atėjo trys jo draugai. Užuo draugą užjautę, jie ėmė priekaištauti Jobui, atseit, teisiųjų Dievas nebaudžia. Taip visų apleistas Jobas liko vienas. Bet jis tikėjo ir pagalbos laukė iš Dievo.

(Jobo knyga 1, 2, 4, 5 skyriai)

JOBAS PO IŠKĘSTŲ IŠBANDYMŲ

Niekas Jobo neužjautė. Bet jis pasitikėjo Viešpačiu ir vis kartojo: "Aš žinau, kad mano atpirkėjas yra gyvas". Ir tikrai!.. Vienąkart atsitiko stebuklas. Jobui besikalbant su trimis savo draugais, staiga užėjo audra, ir iš pakilusio nuožmaus viesulo pasigirdo Dievo balsas. Jis ėmė klausinėti Jobą. Bet atsakyti į Viešpaties klausimus buvo sunku... Ir suprato Jobas, kad Kūrėjas toks didis ir išmintingas yra, jog ne visus jo sumanymus žmogaus protui suprasti, ne visus Aukščiausiojo kelius mirtingajam pažinti. Ir sakė jis, Dievui nutilus: "Viešpatie, suprantu, kad tu Visagalis. Tau viskas galima".

Po visų iškėstų kančių grąžino Viešpats Jobui sveikatą ir dovanojo turtą - dvigubai, nei žmogus jų buvo praradęs. O trims jo draugams pasakė, kad neišvengė jie Aukščiausiojo rūstybės, nes netikėję taip, kaip Jobas. Todėl liepė jiems išsipirkti auka ir prašyti Jobą melstis už juos, nes tik Jobo malda jis išklausysiąs.

Draugai paklausė Dievo ir gavo jo atleidimą. Visi giminės ir pažįstami ėjo lankyti Jobo ir nešė jam dovanų. O jis ilgai ir laimingai gyveno. Dar susilaukė septynių sūnų ir trijų dukterų ir didesnės Viešpaties palaimos negu pirma.

(Jobo knyga 37 - 42 skyriai)

PSALMYNAS

Psalmynas - viena iš labiausiai skaitomų Biblijos knygų. Ją sudaro 150 psalmių, t.y. poemų arba giesmių su melodijomis. Jos išsako Dievui viską, kas jaudina tikinčiųjų širdis: sielvartą dėl neteisybės žemėje, tikėjimą, kad šviesa nugalės tamsą, atgailą už savo nuodėmes ir išganymo troškimą. Įkvėptiausios giesmės yra apie Mesiją, pranašauja Kristaus atėjimą. Tos, kuriose atsispindi pavergto Izraelio dvasia - meldžiančios Dievo keršto priešams - žinoma, nėra krikščioniškos nei artimos sielai, kurioje gyvena Dievo dvasia.

Paprastai kalbama apie "Dovydo psalmes". Žinoma, kad jas kūrė Dievo įkvėpi žmonės.

Dovydas, dar ganydamas avis, mėgo skambinti arfa ir giedoti savo paties sudėtas giesmes. Tapęs galingu karaliumi, jis ir toliau kūrė giesmes, kurias giedodavo levitai (šventovės giedotojai) prie Sendoros skrynios, visos tautos akyse šlovindami Viešpatį.

Šventraštyje, t.y. Biblijoje, užrašyta daug Dovydo psalmių. Visos jos iš meilės Dievui, visos šlovina jo vardą.

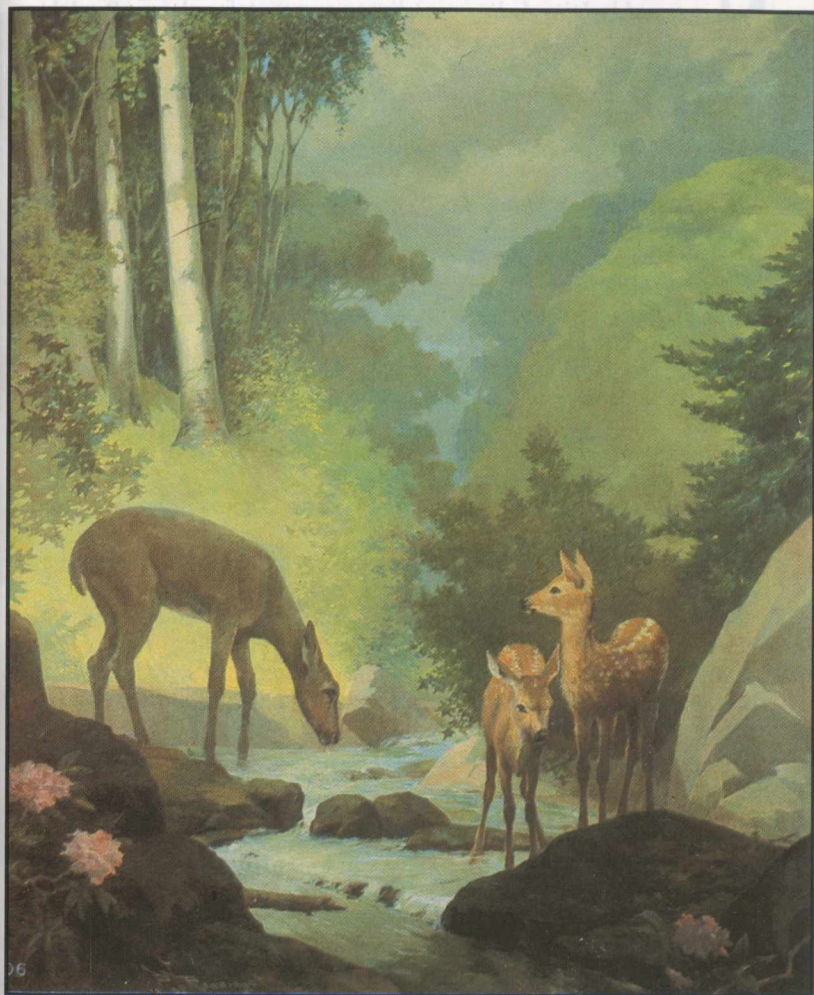
Dovydas puikiai žinojo, kaip labai avims reikia gero piemens - ganytojo, kadangi jaunystėje jis pats ganė avis. Todėl vienoje iš savo psalmių jis gieda apie Viešpatį:

"Viešpats yra mano ganytojas: man nieko nestinga. Jis veda mane į vešlią, žaliuojančią pievą, leidžia ilsėtis prie vandens, mano siela gaivina, veda mane teisingais takais savo garbei. Nors eičiau tamsiu mirties slėniu, nebijosiu, nes tu drauge būsi. Tavo lazda bei ramstis drąsina mane. Tu paruoši vaises man, prispaudėjams stebint. Aliejumi man patepi galvą, pili man sklidiną taurę. Gerumas ir malonė lydi mane visas mano gyvenimo dienas. Aš liksiu Viešpaties namuose visados". Perskaitysime dar dvi psalmes - 121-ąją ir paskutiniąją, 150-ąją.

"Pakeliu savo akis į šventąjį kalną. Iš kur kitur ateis man pagalba? Mano pagalba ateina iš Viešpaties, kuris sukūrė dangų ir žemę! Jis neleis suklupti tavajai kojai. Jis budrus tavo sargas. Tasai Izraelio globėjas - nei miega, nei snaudžia. Viešpats yra tavo sargas. Viešpats, stovėdamas šalia, tave dengia: dieną nepažeis tavęs saulė, nė naktį mėnulis. Viešpats saugo tave nuo viso, kas pikta, jis saugo tavo gyvybę. Tesaugo Viešpats išvykstantį ir grįžtantį tave dabar ir amžinai".

"Garbinkite Viešpatį! Šlovinkite Dievą jo šventovėje! Garbinkite jį dangaus skliautų tvirtovėje! Šlovinkite jį dėl jo galingų veiksmų! Šlovinkite jį dėl jo begalinės didybės! Šlovinkite jį pūsdami ragą! Šlovinkite jį arfa ir kanklių garsais! Šlovinkite Viešpatį būgnais ir šokiais! Šlovinkite jį stygomis ir vamzdžiais! Šlovinkite jį skambiais cimbolais! Tešlovina Viešpatį visa, kas gyva! Šlovinkite Viešpatį!"

(Psalms 121, 123, 150)

ISIMINKIME PSALMIŲ EILUTES

Laimingas žmogus, kuris neklauso piktų patarimų, nestoja ant paklydėlių kelio, nesėdi su nepraustaburniais. (Ps 1,1)

Vilias Tavim, Tave kas pažįsta ir niekada neapleisi, kas Tave, Viešpaties, iešk. (Ps 9, 11)

Dangus skelbia Dievo garbę, erdvės byloja jo rankų darbus. (Ps 19, 1)

Tegul bi jo Viešpaties visa žemė, tegul garbina jį visi pasaulio gyventojai! (Ps 33, 8)

Ragaukite ir matykite, kaip geras yra Viešpats! Laimingas žmogus, kuris glaudžiasi prie jo. (Ps 34, 8)

Pavesk Viešpačiui savo kelią ir pasitikėk juo, - jis suteiks ko tau reikia. (Ps 37, 5)

Šaukis manęs nelaimės dieną - tai išgelbėsiu tave, o tu šlovinsi mane. (Ps 50, 15)

Dieve, tyrą širdį sutverk ir tvirtą dvasią atnaujink. (Ps 51, 12)
Tepažįsta žemėje tavąjį kelią, visose tautose tavo išganymą! (Ps 67, 3)

Pirma negu kalnai, žemė ir pasaulis sutverti buvo, tu, Dieve, esi nuo amžių ir per amžius! (Ps 90, 2)

Bet Viešpats yra man saugi pilis ir mano Dievas - prieglaudos uola. (Ps 94, 22)

Šlovink, mano siela, Viešpatį ir neužmiršk, kiek jis man gero padarė. (Ps 103, 2)

Kaip nepasiekiamas dangus virš žemės, taip didis yra jo gailestingumas ir malonė tiems, kurie jo bijo. (Ps 103, 11)

Išminties pradžia - yra Viešpaties baimė... (Ps 111, 10)

Su manimi yra Viešpats - ko man bijoti? Ką gali padaryti man žmonės? (Ps 118, 6)

Aš esu tavo, padėk man, trokštu suvokti nuostatus tavo. (Ps 119, 94)

Kurie ašarodami sėja, tie sulauks džiaugsmo piūčiai atėjus. (Ps 126, 5)

Arti yra Viešpats visiems, kurie jo šaukiasi, visiems, kurie jo šaukiasi nuoširdžiai. (Ps 145, 18)

Pasitikėk juo, tauta, visais laikais! Išliekite jo akivaizdoje savo širdį. Dievas yra mums apsauga. (Ps 62, 8)

Kaip gi gali jaunuolis savo kelią išlaikyti tyrą? Ogi laikydamasis tavųjų žodžių. (Ps 119, 9)

Tavasis žodis yra žibintas mano kojoms ir takui šviesa. (Ps 119, 105)

TAVASIS ŽODIS
YRA ŽIBINTAS
MANO KOJOMS
IR TAKUI
ŠVIESA.

(Psalmė 119, 105)

PATARLIŲ KNYGA

Viena iš Biblijos knygų pavadinta "Patarlių knyga". Didžioji jų dalis priskiriama karaliui Saliamonui. Patarlės - tai trumpi, glausti posakiai. Daugiausia skirti jaunimui. Patarlių temos - išmintis, dorovingumas Dievo baimė, mokslingumas, moralė, susilaikymas, uolumas, savitvarda, pasikliovimas Dievu, užuojauta vargšams, gailestingumas priešams, vaikų auklėjimas, dora, darbštumas, teisingumas, blaivus protas ir t.t.

Keletą jų pateikiame:

"Pagarba ir baimė Viešpačiui yra išminties pradžia. Kvailiai niekina išmintį ir drausmę. Mano sūnau, klausyk tėvo drausmės ir neatmesk motinos pamokymo. (1, 7 - 8)

Mano sūnau, nepasiduok niekšų viliojamas, nepritark jiems. (1, 10)

Visa širdimi pasitikėk Viešpačiu, o ne savo gudrumu. Visuose savo darbuose pripažink jį, tai jis ves tave tiesos taku. (3, 5 - 6)

Mano sūnau, neatmesk Viešpaties drausmės ir nenusimink plakamas, nes ką Viešpats myli, tą baudžia, kaip tėvas savo sūnų. (3, 11 - 12)

Tinginy, eik pas skruzde, mokykis iš jos gyventi ir būk išmintingas. (6, 6)

Išmintis brangesnė už deimantus, jai niekas neprilygsta. (8, 11)

Aš myliu tuos, kurie mane myli. Kas rūpestingai manęs ieško, mane randa. (8, 17)

Kas laisvu noru duoda - turtėja. Šykštuoliai taupo ir vargsta. (11, 24)

Kas skriaudžia vargšą, įžeidžia Kūrėją, kas pasigaili beturčio, pagerbia jį. (14, 31)

Teisingumas iškelia tautą, o nuodėmė žlugdo. (14, 34)

Žmogus planuoja savo kelią, bet Viešpats jį veda. (16, 9)

Viešpaties vardas - apsaugos bokštas. Teisieji bėga į jį ir būna saugūs. (18, 10)

Žmogaus išdidumas jį sunaikina, o kuklumas veda į garbę. (18, 12)

Turtuolis ir vargšas priklauso vienas nuo kito. Juos abu Viešpats sukūrė. (22, 2)

Kaip vaikas išauklėtas, taip jis ir gyvens. (22, 6)

Negerk su girtuokliais ir nevalgyk su besočiais. (23, 20)

Mano sūnau, duok man (Dievui) savo širdį, laikykis mano kelių. (23, 26)

Jei tavo priešas alksta, pavalgydink jį, jei trokšta - pagirdyk. Taip darydamas sukelsi jame atgailos jausmą (sukrausi žarijas jam ant galvos) ir Viešpats atlygins tau". (25, 21 - 22)

(Patarlių knyga)

IŠ KOHELETO KNYGOS

Tuo po "Patarlių knygos" Biblijoje eina "Koheleto knyga". Ją sudaro 12 skyrių, kur pateikta išmintingų posakių, panašių į sudėtuosius Patarlių knygoje. "Tuštybė tuštybių", - sako pamokslininkas. - Viskas yra bevertė tuštybė, viskas be prasmės". (1, 2)

"Verčiau liūdėti negu juoktis, nes liūdesys tobulina širdį". (7, 3)

"Išmintis turtingesnė už ginklus. Vienas nusidėjėlis gali daug bloga padaryti". (9, 18)

"Kas kasa duobę, gali įkristi į ją, o kas ardo mūrą, tą gali įgelti gyvatė". (10, 8)

"Mesk savo duoną ant vandens (investuok turtą už marių), tu ją rasi po daugelio dienų". (11, 1)

"Jaunuoli, džiaukis savo jaunyste! Būk linksmas, kol jaunas! Eik, kur tavo širdis traukia ir kur akys vilioja, bet žinok, kad turėsi atsakyti Dievui". (11, 9)

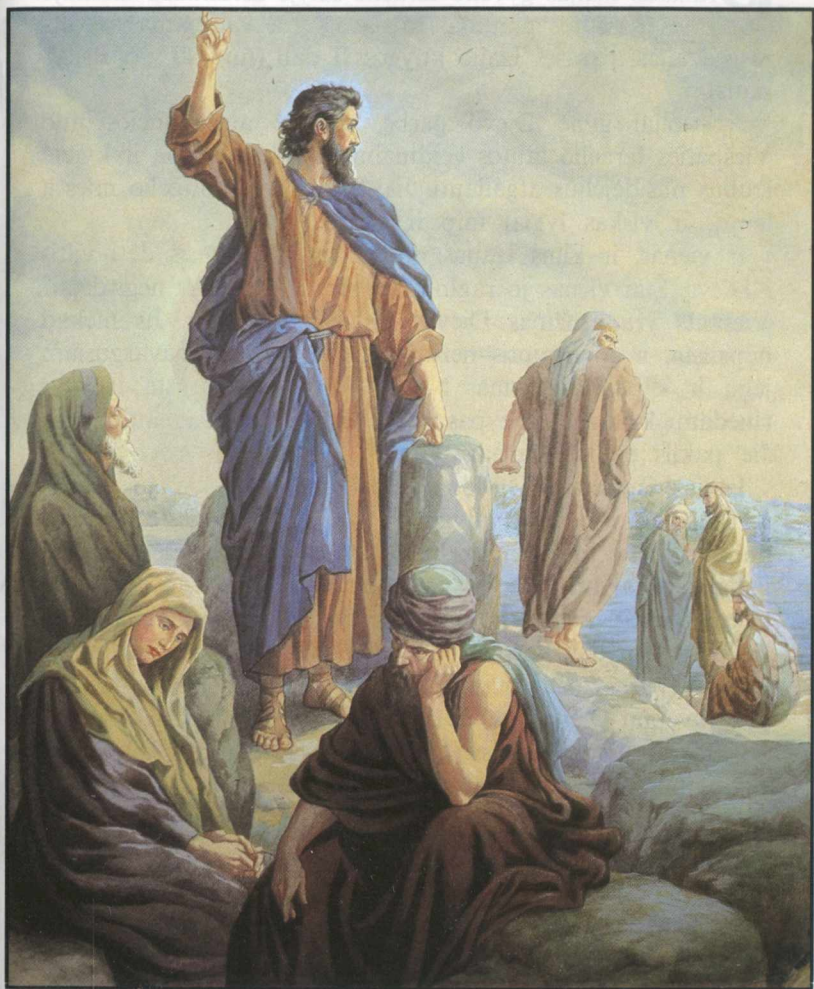
"Prisimink savo Kūrėją jaunystėje, nelauk, kol ateis laikas, kai sakysi: "Senatvė man nepatinka". Nelauk, kol aptems saulės šviesa, mėnulis bei žvaigždės, lyg debesis būtų juos uždengęs. Tuo metu namų sargai dreba, stiprieji palinksta, malėjos nebedirba, nes jų maža beliko, o žvelgiantys pro langus nebemato. Durys į gatvę užsidaro. Malūno balsas susilpnėja, paukščiai traukia savo giesmeles, o dukterų giesmių negirdėti. Tuomet lipti ir keliauti pavojinga. Migdolų medžiai pražysta, skėriai vos paslenka. Žmogus nieko nebenori, jis žengia amžinybėn. Raudotojai jau vaikščioja gatvėse. Sidabrinis siūlas nutruks, auksinis dubuo sudužs, ašotis prie šulinio subyrės ir šulinio ratas suluš. Dulkės sugriš į žemę, iš kurios kilo, o dvasia - pas Dievą, kuris ją davė". (12, 1 - 7)

PRANAŠAI

Viešpats dažnai kreipdavosi į Izraelio tautą įkvėptu žmonių lūpomis. Pranašai nebuvo vien ateities nusakytojai, kaip kad dabar šis žodis suprantamas. Dievas kartkartėmis pasiūsdavo jų Izraelio tautai ir Šiaurės, ir Pietų karalystės, - kad, jo Dvasios įkvėpti, skelbtų žmonėms jo valią, išpėtų, nuo nuodėmės sulaikytų, nuo stabų garbinimo ir liudytų apie Dievo stebuklus praeityje. Jie nelikdavo abejingi, kai karaliai, kunigai ir tauta nusidėdavo, nuklysdavo nuo Viešpaties parodyto kelio, kai iškildavo karo, bado ir kitų nelaimių grėsmė. Jie šlovino Viešpaties padarytus praeityje darbus, aiškino žmonėms, jog būtina nuoširdžiai klausyti Dievo, o ne vien atlikinėti apeigas. Jie išpėdavo, kad ateis bausmė per pagonių tautas, puldinėjusias neklusnų Izraelį. Skelbė ir Viešpaties skirtą atpildą toms tautoms už jų piktadarybes Izraeliui. Dar jie kalbėjo, kad Izraelio tauta pasklis po visą pasaulį, o paskui sugrįš į pažadėtąją žemę. Pranašavo apie Mesijo atėjimą, jo mirtį už Izraelio ir viso pasaulio nuodėmes, apie jo prisikėlimą, kalbėjo apie nuostabią ateitį, kai Mesijas, pasaulio kunigaikštis, ateisias antrą kartą į žemę ir imsis viešpatauti.

Kai kurie pranašų žodžiai ir dabar yra surašyti į knygas (Biblijoje jų - 17), kurios sudaro bemaž penktadalį šventraščio. Jų autoriai - 16 pranašų (Jeremijo - 2 knygos). Štai šias knygas parašiusių pranašų vardai apytiksliai chronologine tvarka: Joelis, Jona, Ozėjas, Izaijas, Michėjas, Safonijas, Nahumas, Jeremijas, Habakukas, Abdijas, Danielius, Ezechielis, Agėjas, Zacharijas ir Malachijas. Biblijoje jų pranašystės pateiktos kita tvarka. Pravartu visus tuos vardus išmokti, tada šias knygas bus lengviau susirasti Biblijoje.

PRANAŠAS IZAIJAS

Pranašas Izaijas gyveno Izraelio šalyje aštuntame amžiuje prieš Kristaus gimimą. Jo darbą tęsė vadinamasis Ant-rasis Izaijas, parašęs Izaijo knygos II dalį (nuo 40 - ojo sky-riaus).

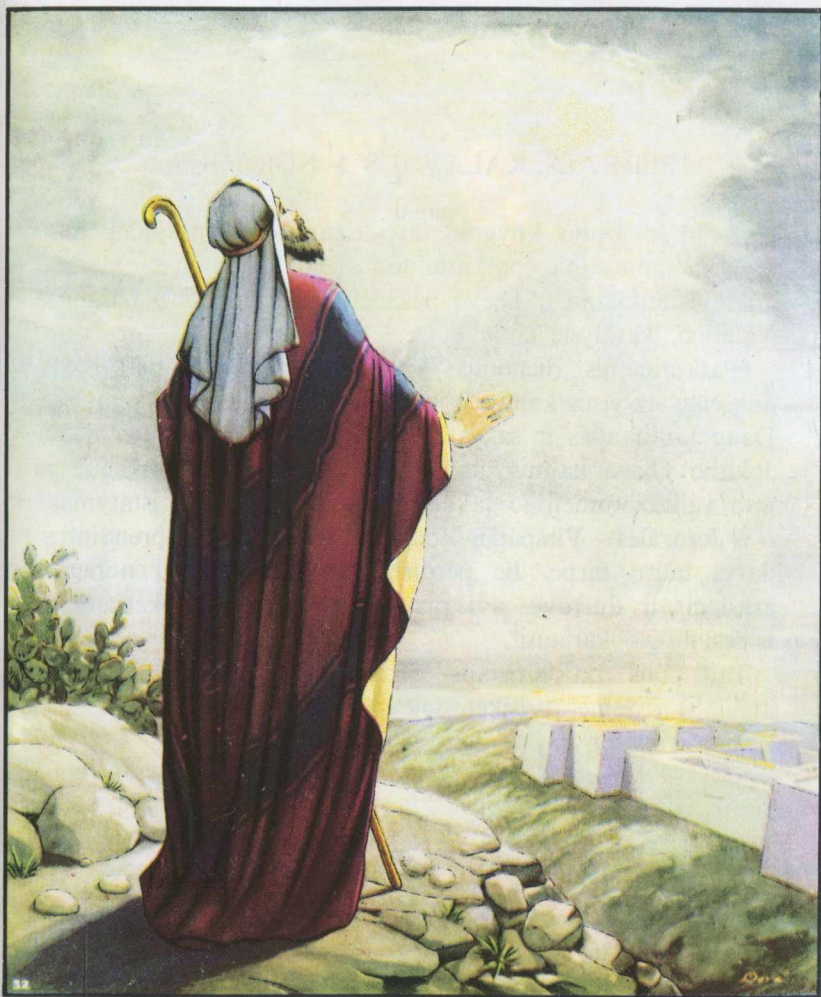
Jis uoliai gynė Dievo garbę, smerkė atpuolančios nuo Viešpaties Izraelio tautos veidmainingą, pamaldumą ir kvietė ižūlius nusidėjėlius atgailauti. Jis išpranašavo daugelio miestų lemtį, ir viskas lygiai taip ir įvyko.

Ir vienas, ir kitas Izaijas nuolat kvietė žmones dėti viltis į Dievą. Štai vienas jo raginimų: "Ar nežinai? Ar negirdėjai? Viešpats yra amžinas Dievas, jis sutvėrė žemę. Jis niekad nepailsta, ir jo išmintis neištrinama. Jis duoda pavargusiam jėgų ir silpną atgaivina. Net jaunuoliai pavargsta ir svy-rinėdami krinta. Kurie pasitiki Viešpačiu, gauna naujų jėgų. Jie pakils erelių sparnais, bėgios, vaikščios ir nepavargs".

Izaijas išpranašavo Mesijo - žmonijos Išgelbėtojo Jėzaus Kristaus gimimą. Savo knygoje jis taip tiksliai išdėstė Kristaus gimimo vietą, jo gyvenimą, kančias, mirtį ir prisikėlimą, kad galima pagalvoti, jog jis jau tada matė tai, kas įvyko po keleto šimtų metų, ir kas užrašyta Naujojo Testamento knygoje. Tai dar kartą įrodo, kad Biblija, kurioje surinktos knygos, parašytos skirtingų žmonių ir skirtingose epochose, yra įkvėpta Dievo.

"...Tikrai jis nešė mūsų ligas ir skausmus. Mes laikėme jį suvargintą, Dievo nubaustą ir kankintą. Jis buvo sužeistas dėl mūsų kalčių ir sumuštas dėl mūsų nuodėmių. Bausmė, skirta mums, krito ant jo per Jo žaizdas esame išgydyti. Mes visi buvome paklydę kaip avys, kiekvienas ėjome savo keliu. Bet Viešpats uždėjo ant jo pečių visus mūsų nu-sikaltimus. Jis buvo kankintas, bet nespriešino, neatvėrė savo burnos, kaip avinėlis vedamas pjauti, kaip kerpama avis, jis neatvėrė burnos".

(Izaijo pranašystė 40, 28 - 31. 53, 4 - 7)

"PERKALS KALAVIJUS Į NORAGUS..."

Pranašo Izaijo knygoje tarp daugelio pranašysčių mes skaitome apie paskutiniuosius laikus ir apie Mesijo, žmonių laukiamo ir Dievo pažadėto Išgelbėtojo bei pasaulio Valdovo, karalystę:

"Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas iškils aukščiau už visus kalnus ir kalnelius. Į jį plauks visos tautos. Daug tautų ateis ir sakys: "Eikime prie Viešpaties kalno, į Jokūbo Dievo namus: kad jis mokytų mus savo keliu, ir mes vaikščirotumej jo takais". Nes iš Siono išeis įstatymas, o iš Jeruzalės - Viešpaties Žodis. Jis teis tautas ir sprendimus darys tautų tarpe. Jie perdirbs savo kalavijus į noragus arkliams ir durtuvus - į pjautuvus. Tautos nebekariaus ir nebesimokys kariauti".

Taip bus po Kristaus garbingojo sugrįžimo (antrojo atėjimo) į žemę, prisikėlusioje iš numirusių žmonijoje. To siekia krikščionys jau dabar.

(Izaijo pranašystė 2, 2 - 4)

IR ŽEMĖJE NEBUS BLOGIO

Viešpats apreiškė pranašui Izajui, kad ateis laikas, kai, viešpataujant Mesijui, t.y. Jėzui Kristui, Dievo Sūnui, daugiau nebebus nei blogio, nei sielvarto. "Jis teisingai teis beturčius ir nešališkai - pažemintuosius. Jis smogs krašto tironą savo žodžiu, nužudys niekšą savo galia. Jis valdys teisingumu ir ištikimybe. Vilkas draugaus su avinėliu, leopardas gulės su ožiuku, veršis, penimi galvijai ir liūtas bus drauge, - mažas vaikas juos ganyt. Veršis ir lokys ganysis kartu, jų jaunikliai gulės drauge, ir liūtasės šiaudus kaip jautis. Motinos maitinamas kūdikis žais prie angies urvo, ir paaugęs vaikutis kiš rankutę į gyvatės olą. Niekas nekenks ir nežudys mano kalne. Kaip vanduo pripildo jūrą, taip šalis bus pilna Viešpaties pažinimo".

Dvasinė prasme šitaip jau gyvena Kristaus sekėjai.

(Izaijo pranašystė 11, 4 - 9)

Ein skandinavisches apokalyptisches Bild von Victor Sjöström

(Ozko pramena 4 1-2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100)

PRANAŠAS OZĖJAS

Jau skaitėme apie nusigręžimą nuo Viešpaties, įstatymų nepaisymą ir stabų garbinimą šiaurinėje Izraelio karalystėje. Viešpats vieną po kito siuntė Izraelio tautai ir jos karaliams savo pranašus, kaip ir bausmę po bausmės - kad atvestų visus į teisingą kelią. Bet veltui. Karaliai ir tauta ir toliau nedorai elgėsi, garbino stabus. Tad Viešpats nusprendė sužlugdyti šią karalystę ir atidavė izraelitus į priešų rankas.

Prieš pat žlungant karalystei, čia buvo pranašai Ozėjas, Izaijas ir Michėjas (paskutinysis šiaurinės karalystės karalius taip pat buvo vardu Ozėjas). Pranašo Ozėjo knygoje Dievo ryšys su Izraeliu parodytas kaip santuoka, o tautos nuklydimai nuo tikrojo Dievo - kaip žmonos neištikimybė vyrui. Štai kaip Ozėjas aiškina tautos neištikimybę: "Izraelitai, klausykite Viešpaties žodžio. Viešpats kaltina krašto gyventojus. Nėra šalyje teisingumo, gailestingumo nei Dievo pažinimo.

Keiksmi, melagystė, vagystė ir svetimavimas viešpatauja krašte. Vienas kraujo praliejimas seka kitą... Mano tauta žus, nes nepažįsta manęs! Kadangi tu (tauta) atmetei pažinimą, tai ir aš tave atmesiu, tu nebekunigausi! Kadangi pamiršai savo Dievo įstatymą, tai ir aš pamiršiu tavo vaikus... Izraeli, nesidžiauk, kaip tautos! Tu paleistuvaudamas nusigręžei nuo savo Dievo, pamėgai ištvirkėlės užmokestį, naudojaisi juo javų kūlimo metu..."

Tačiau jis kalba ir apie tai, kad Dievas lygiai taip pat ir palaimins savo tautą, jeigu ji sugrįš pas jį ir atgailaus: "Izraeli, sugrįžk prie Viešpaties, savo Dievo, tu suklupai dėl savo kaltės. Prisipažinkite kalti, atsiverskite... Aš išgydysiu jų klaidas, mylėsiu juos ir savo rūstybės neįvykdysiu. Aš būsiu kaip gaivinanti rasa Izraeliui, jis žydės kaip lelija ir šakosis kaip Libano kedrai".

Štai ką Ozėjas pranašauja apie Izraelio ateitį: "Izraelio palikuonys bus kaip jūros smiltys, nesuseikėjami ir nesuskaičiuojami". Dabar Dievas sako: "Jūs ne mano tauta", - vėliau juos vadins "Gyvojo Dievo vaikais".

(Ozėjo pranašystė 4, 1 - 2. 3, 6. 9, 1. 14, 2 - 6. 1, 10)

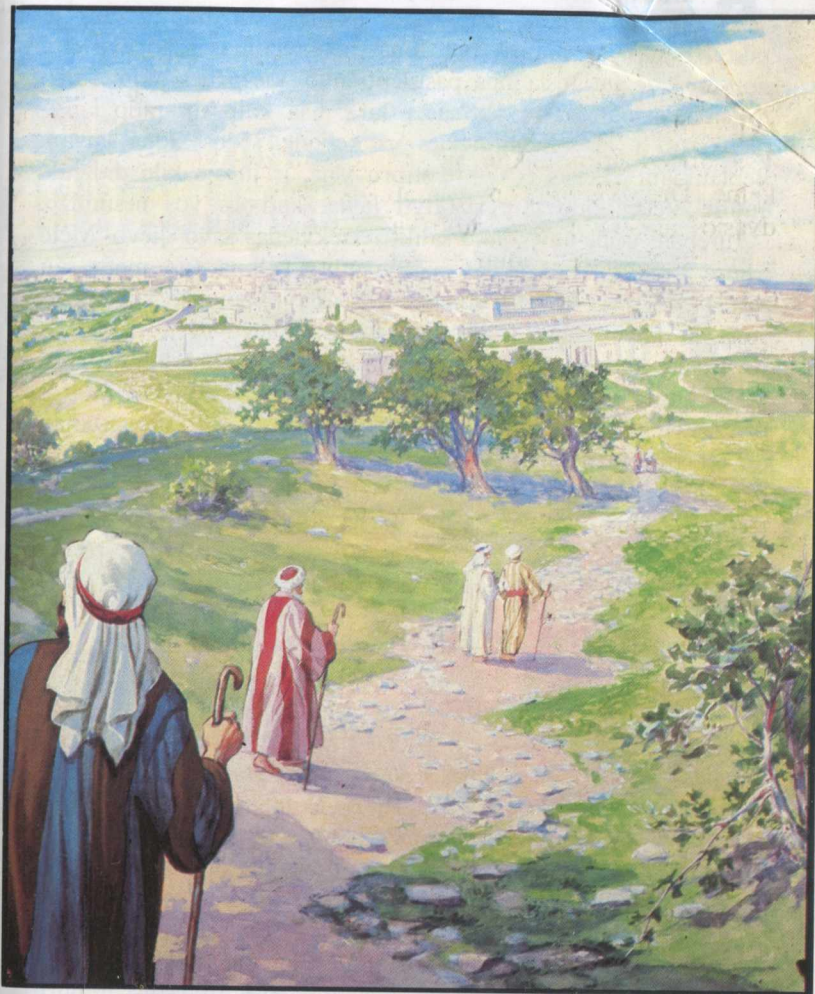
PRANAŠAS JOELIS

Nežinia, kada gyveno Joelis, bet manoma, kad jis buvo vienas iš ankstyviausių Judėjos pranašų. Beje, jis pranašavo tolimą ateitį, artėjančią Viešpaties atėjimo dieną: "Viešpaties diena arti! Mūsų sunaikinimas ateina nuo Viešpaties... Trimituokite Sione, skelbkite pavojų šventajame kalne. Dreškite krašto gyventojai... Paskui aš išliesiu savo dvasios ant visų: jūsų sūnūs ir dukterys pranašaus, senieji sapnuos sapnus ir jaunuoliai matys regėjimų. Net ir ant vergų ir vergių tose dienose išliesiu savo dvasios. Aš danguje ir žemėje darysiu nuostabių dalykų: matysite kraują, ugnį ir dūmų stulpus. Saulė aptems ir mėnulis atrodys pasruvęs krauju prieš ateinant didžiajai ir baisiajai Viešpaties diena. Tada kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas. Siono kalne ir Jeruzalėje įvyks Viešpaties pažadėtasis išgelbėjimas tiems, kuriuos jis pašauks".

Vėliau pamatysime, kaip po kelių šimtmečių apaštalasi Petras (Apd 2, 21) ir apaštalas Paulius (Rom 10, 13) cituos kai kuriuos pranašo Joelio žodžius, kuriais jis pranešė žmonėms apie Jėzų Kristų.

Joelis pranašavo ir apie Izraelio atkūrimą: "Tuo metu, kai grįš Judėjos ir Jeruzalės gerovė, aš surinksiu viso pasaulio tautas ir atvesiu jas į Juozapato slėnį. Ten juos nubausiu dėl mano tautos, ir mano tėvonystės Izraelio, kuris buvo padalytas, tauta išsklaidyta... Viešpats grūmoja iš Siono, jo balsas skamba iš Jeruzalės. Dangus ir žemė dreba. Viešpats yra savo tautos apsauga, tvirta pilis izraelitams. Tada jūs suprasite, kad aš esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris gyvena Sione, mano šventame kalne. Jeruzalė bus šventą, svetimieji nebemindžios jos".

(Joelio pranašystė)

PRANAŠAS JONA

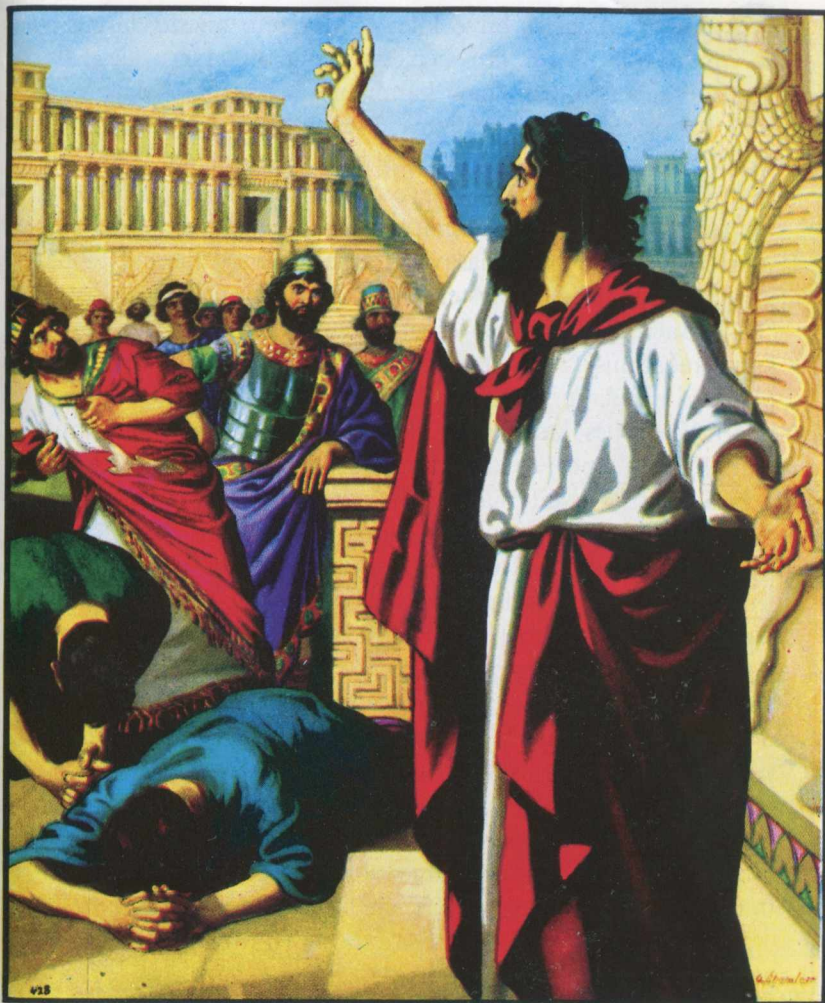
Kartą pranašui Jonai Viešpats tarė: "Eik į Ninevės didmies-
tį ir pranešk jiems, kad aš juos sunaikinsiu, nes jų
piktybės pasiekė mane". Bet Jona, nenorėdamas į Ninevę eiti,
nutarė, kad geriausia bus pasislėpti nuo Viešpaties akių Tarso
mieste. Pirmiausia nuvyko jis į Jafą. Čia kaip tik rado laivą,
plaukiantį į Tarsą. Sumokėjęs už kelionę, sėdosi Jona laivan.
Beplaukiant Dievas pasiuntė stiprų vėją, ir jūroje kilo didžiulė
audra. Vėtra ėmė taip svaityti laivą, kad šis vos nesudužo.

Jūreiviai iš nevilties ėmė šauktis kiekvienas savo dievo. Mėtė
į jūrą krovinį, kad laivas palengvėtų. O Jona tuo metu sau
ramiai miegojo laivo triume. Bet sužinojo žmonės laive, kad
Jona jų laive plaukia, norėdamas nuo Dievo akių pasislėpti.
Ir pasakė tada Jona jiems: "Imkite mane ir meskite į jūrą!
Tada jūra nurims. Aš žinau, kad esu šios baisios audros
priežastis". Kai tik jūreiviai ėmė Joną į jūrą, audra tučtuojau
liovėsi, ir jūra nurimo. Visi, kurie tik buvo sveiki ir gyvi laive
likę, puolė tada Viešpatį garbinti, aukas jam aukojo ir darė
įžadus. O Joną Viešpats įsakė didelei žuviai praryti. Ir ištupėjo
Jona tris paras žuvies skrandyje, atgailaudamas ir Viešpačiui
besimelsdamas. O ketvirtojon įsakė Viešpats žuviai į krantą Joną
išmesti.

Viešpats antrą kartą kalbėjo Jonai: "Eik į Ninevės didmies-
tį ir skelbk jiems, ką tau sakysiu". Šį sykį Jona paklausė Viešpaties
ir nuėjo į Ninevės miestą. Vaikščiojo jis miesto gatvėmis ir
skelbė: "Dar keturiasdešimt dienų, ir Ninevė bus sunaikinta".
Kai Jonos skelbiama žinia pasiekė karaliaus ausį, pakilęs iš sosto
nusivilko jis karališkąjį rūbą, apsitaissė gedulo drabužiais ir įsakė
visiems žmonėms, net ir gyvuliams, pasninkauti ir melstis -
prašyti Dievo gailestingumo ir nuodėmių atleidimo. Taip
širdingai besimeldžiantiems ir atgailaujantiems nineviečiams
Viešpats atleido ir jų nenubaudė.

Gailestingasis Viešpats nenori nusidėjėlių pražūties. Jis trokšta,
kad visi žmonės atgailautų už savo nuodėmes, melstųsi ir būtų
išganyti.

(Jonos pranašystė 1 - 4)

PRANAŠAS MICHĒJAS

Pranašas Michējas buvo kilęs iš Morešeto miesto, buvusio maždaug už 35 km į pietvakarius nuo Jeruzalės. Jis pranašavo, valdant Judėjos karaliams Joatamui, Achazui ir Ezekijui ir Izraelio karaliams Menachemui, Pekahui, bei Ozėjui. Tais pačiais kaip Izaijas laikais, apie 740 - 700 m. iki Kristaus, Michējas pranašavo tautos atpuolimą nuo Dievo, būsimąjį tautos vadų teismą, apie Samarijos ir Jeruzalės sugriovimą... Bet jis pranašavo ir apie būsimąjį karalių Sione ir jo pasaulinę karalystę, apie Mesiją - Jėzų Kristų: "Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas tvirtai stovės kaip aukščiausias kalnas. Jis iškils aukščiau kalvų, tautos plauks į jį, daug giminių ateis ir sakys: "Ateikite, eikime visi į Viešpaties kalną ir į Jokūbo Dievo namus, kad mus pamokytų ir mes vaikščiotume jo keliais!"

Iš Siono išeis įstatymas, o Viešpaties Žodis - iš Jeruzalės. Jis valdys daugelį tautų. Galingoms tautoms darys toli siekiantį sprendimą. Tada jos perkals kalavijus į noragus ir ietis į pjautuvus. Tauta prieš tautą nebekariaus. Kiekvienas saugiai sėdės po savo figmedžiu, niekieno negąsdinamas, nes Kareivijų Viešpats taip kalbėjo. Nors visos tautos garbina savo dievus, tačiau mes garbinsime Viešpatį, savo Dievą, visad ir amžinai. "Tuomet", - sako Viešpats, - aš surinksiu iš tremties raišuosius, išblaškytuosius ir tuos, kuriems leidau patirti pikta, o pabėgėlių mažą likutį padarysiu galinga tauta savame krašte, Viešpats bus jų karalius Siono kalne per amžius. Tu kaimenės stebėjimo bokšte, Siono dukters kalva, tau bus sugražinta pirmykštė valdžia, Jeruzalės karalystė!.."

Išlikę izraelitai, daugelio tautų tarpe, bus kaip rasa, kuri ateina iš Viešpaties, kaip rasos lašai augalams..."

(Michėjo pranašystė 4, 1 - 8, 5, 7)

PRANAŠAVIMAS APIE PIRMAJĄ MESIJĄ ATĖJIMĄ

Prisimink, ką skaitei šios knygos pradžioje - kaip Dievas sutvėrė žmogų - tokį gražų ir protingą, panašų į patį Kūrėją, kaip Viešpats troško, kad žmogus gyventų panašiai į Dievą: ir mylėtų, ir teisingas būtų, ir nuodėmių nedarytų. Bet jau pirmieji žmonės Adomas ir Ieva nuvylė savo Viešpatį ir jam nusidėjo. O jų sūnus užmušė brolių. Netrukus žmonija visai nusmuko. Taip paskendo nuodėmėse, kad Dievas nusprendė: "Kaip vienas visi klystkeliais eina, visi sugadinti, nebėra darančių gera, nėra ne vieno". O juk atpildas už nuodėmes - amžina pražūtis. Todėl išsirinko Dievas vieną tautą iš daugelio tautų, kad išlaikytų tikėjimą į vienintelį ir tikrąjį Dievą ir kad gyventų pagal jo įstatymus. Buvo tai Izraelio sūnų tauta. Neretai jai Dievas siųsdavo pranašus, ir per juos žadėjo Viešpats atsiųsti pasauliui Gelbėtoją - Mesiją (Pateptąjį, graikiškai - Kristų). Vienas iš pranašų, kalbėjusių apie Kristaus atėjimą, buvo Izaijas, gyvenęs prieš septynis šimtus metų iki užgimstant kūdikėliui Jėzui. Jis pranašavo: "Kūdikis mums gimė, sūnus mums duotas. Jis viešpataus, jo vardas yra nuostabasis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Taikos Kunigaikštis".

Pranašas Michėjas iš anksto pranašavo ir kur gims šventasis kūdikis: "O tu, Efrato Betliejau, esi mažas tarp Judo miestų. Iš tavęs kils tas, kuris bus valdovas Izraelyje. Jo kilmė siekia pradžios laikus, amžinybės dienas".

O pranašas Izaijas 53 savo knygos skyriuje rašo dar ir kokių tikslų Kristus ateis į pasaulį - gražinti visus prie Dievo, numirti už pasaulio nuodėmes, išgelbėti žmoniją nuo amžinosios pražūties. "Jis buvo paniekintas, žmonių atmetas, - skausmo žmogus, ligas pažinęs, nelaukiamas ir nenorimas. Jis buvo nieku laikomas. Tikrai jis nešė mūsų ligas ir skausmus. Mes laikėme jį nuvargintą, Dievo nubautą ir kankintą. Jis buvo sužeistas dėl mūsų kalčių ir sumuštas dėl mūsų nuodėmių.

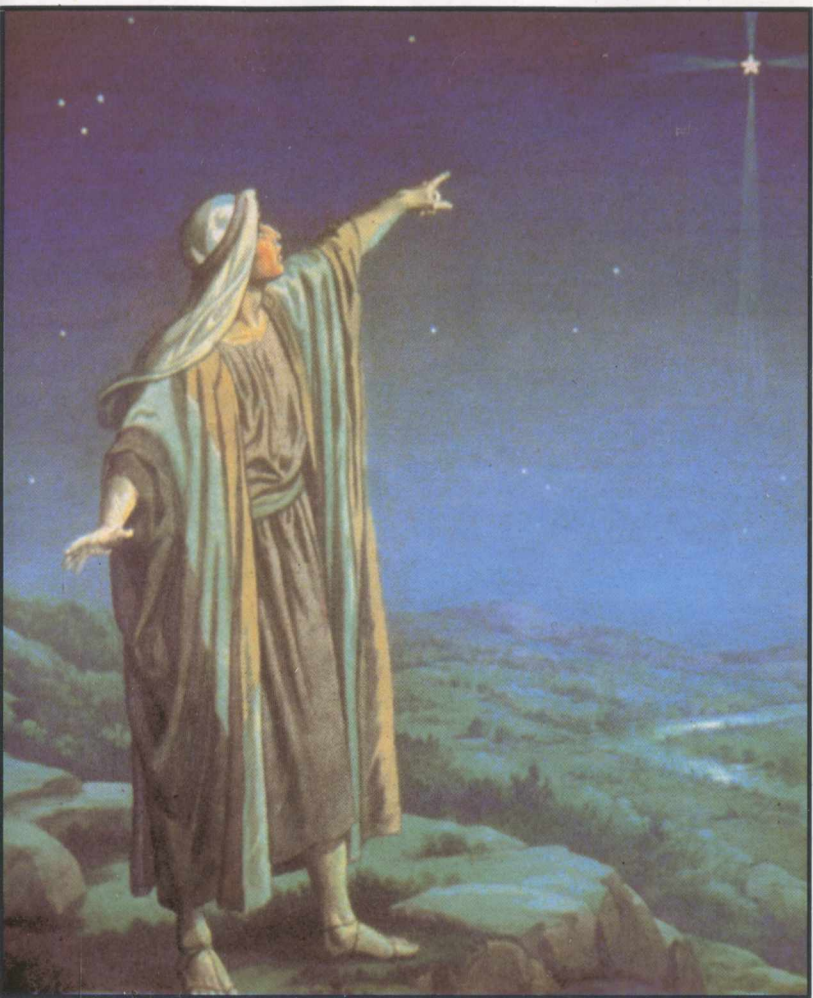
Bausmė, skirta mums, krito ant jo. Jo randais esame išgydyti. Mes visi buvome paklydusios avys, kiekvienas ėjome savo keliu. Bet Viešpats uždėjo ant jo pečių visus mūsų nusikaltimus. Jis buvo kankintas, bet nespriešino, neatvėrė savo burnos kaip avinėlis, vedamas pjauti, kaip kerpama avis. Jis neatvėrė burnos".

Viskas taip ir įvyko, nes pranašų lūpomis kalbėjo pats Dievas: "Viskas praeina, o Dievo Žodis nepraeina".

Kaip gimė Jėzus Kristus, kaip jis gyveno, ko mokė, kaip numirė už mūsų nuodėmes ir prisikėlė iš numirusių, toliau ir perskaitysi šioje knygoje.

(Michėjo pranašystė 4, 1 - 5, 2)

(Psalms 14, 3. Izaijo pranašystė 9, 6 - 7. Michėjo pranašystė 5, 2)

NAUJASIS TESTAMENTAS

NAUJASIS TESTAMENTAS

Naujoji Testamentas (ty. apie 300 puslapių smulkiais arba 800 psl. stambesniu šriftu). Šios knygos suskirstytos taip: keturios Evangelijos (pagal Matą, Marką, Luką ir Joną), Apaštalų darbai, 21 laiškas ir Apreiškimas Jonui.

Evangelija - Geroji Naujiena - (graikių kalba) - iš esmės yra tas pats mokymas, tik surašytas keturiu skirtingais Dvasios įkvėptų rašytojų. Evangelijose daugiausia aprašoma Jėzaus Kristaus, pasaulio Išganytojo, gyvenimas ir mokymai. Keturios Evangelijos užima beveik pusę Naujojo Testamento.

"Apaštalų darbuose" aprašomi įvykiai po Jėzaus Kristaus Išganytojo mirties. Ši knyga, kaip ir trečiąją Evangeliją, parašė gydytojas Lukas.

Laiškus krikščionims ir krikščionių bažnyčioms parašė Jėzaus mokiniai: Jokubas ir Judas - po vieną, Petras - du, Jonas - tris ir Paulius - tryliką. Kas parašė "Laišką žydams", tiksliai nežinoma. Manoma, kad jį bus parašęs vienas iš Pauliaus bendradarbių. Apaštalų laiškuose pateikta pamokymų, kaip dera gyventi krikščionims, aiškinama Evangelijai mokymas, minimi tie kurie pirmųjų krikščionių gyvenime įvykiai.

"Apreiškimas Jonui" parašė apaštalas Jonas - Evangelijos pagal Joną autorius. Šioje knygoje numatyta ateitis, kas turi įvykti netrukus - ateitis, apie kurią "savo tarnui Jonui" pranešė Viešpats Jėzus, - ir tolimoji ateitis, nauja žemė ir naujas dangus.

Vienas iš Naujojo Testamento knygų parašė Jėzus Kristus gyvenimo, mirties ir prisikėlimo, taip pat jo mokslo plitimo pradžios liudytojai.

NAUJASIS TESTAMENTAS

Naujajį Testamentą sudaro 27 knygos arba dalys (t.y. apie 300 puslapių smulkaus arba 800 psl. stambaus šrifto). Šios knygos suskirstytos taip: keturios Evangelijos (pagal Matą, Morką, Luką ir Joną), Apaštalų darbai, 21 laiškas ir Apreiškimas Jonui.

Evangelija - Geroji Naujiena (graikų kalba) - iš esmės yra tas pats mokymas, tik surašytas keturių Šventosios Dvasios įkvėptų rašytojų. Evangelijose daugiausia aprašoma Jėzaus Kristaus, pasaulio Išganytojo, gyvenimas ir mokymas. Keturios Evangelijos užima beveik pusę Naujojo Testamento.

"Apaštalų darbuose" aprašomi įvykiai po Jėzaus Kristaus įžengimo į dangų. Šią knygą, kaip ir trečiąją Evangeliją, parašė gydytojas Lukas.

Laiškus krikščionims ir krikščionių bažnyčioms parašė Jėzaus mokiniai: Jokūbas ir Judas - po vieną, Petras - du, Jonas - tris ir Paulius - trylika. Kas parašė "Laišką žydams", tiksliai nežinoma. Manoma, kad jį bus parašęs vienas iš Paulius bendradarbių. Apaštalų laiškuose pateikta pamokymų, kaip dera gyventi krikščionims, aiškinamas Evangelijų mokymas, minimi kai kurie pirmųjų krikščionių gyvenimo įvykiai.

"Apreiškimą Jonui" parašė apaštalas Jonas - Evangelijos pagal Joną autorius. Šioje knygoje numatyta ateitis: kas turi įvykti netrukus - ateitis, apie kurią "savo tarnui Jonui" pranešė Viešpats Jėzus, - ir tolimoji ateitis, nauja žemė ir naujas dangus.

Visas šias Naujojo Testamento knygas parašė Jėzaus Kristaus gyvenimo, mirties ir prisikėlimo, taip pat jo mokslo plitimo pradžios liudytojai.

NAUJASIS TESTAMENTAS

ZACHARIJAS IR ANGELAS ŠVENTYKLOJE

Tuo metu, kai prasidėjo Naujajame Testamente aprašomi dalykai, t.y. prieš du tūkstančius metų, žydų tauta gyveno labai sunkiai. Jau du šimtus metų neturėjo savo karaliaus. Juos valdė asirai, babiloniečiai, graikai... ir, pagaliau, Romos užkariautojai. O Dievas nekalbėjo savo tautai per pranašus, kaip kadaise buvo kalbėjęs, jau penkis šimtus metų (paskutinis Izraelio pranašas Malachijas buvo gyvenęs penktame amžiuje prieš Kristaus gimimą). Taip sunkiai besiversdama, ir laukė išrinktoji tauta Mesijo, išvaduosiančio ją iš Romos vergovės ir atvesiančio prie Dievo.

Prieš ateinant į šį pasaulį Mesijui, Dievas ėmė ruošti žmones, ji sutikti per jauną žmogų Joną.

Jonas gimė nepaprastai.

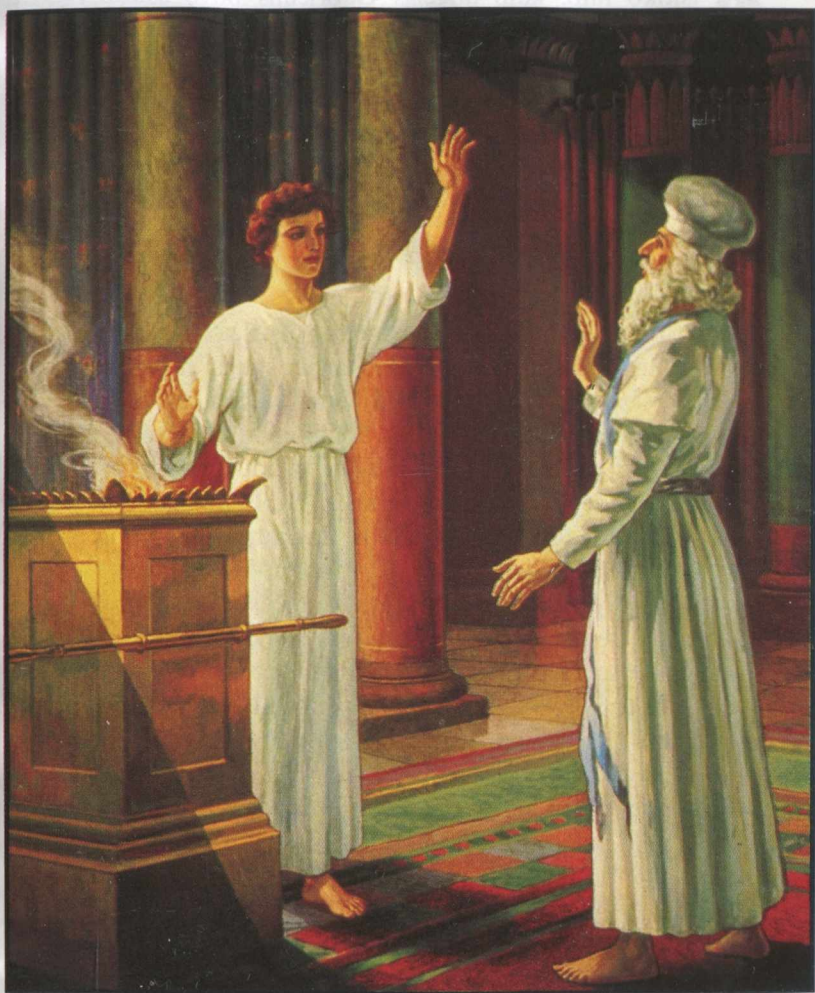
Būsimojo kūdikio tėvas kunigas Zacharijas gyveno su žmona Elzbieta Judėjos kalnuose. Abu laikėsi Dievo įsakymų, buvo dori ir teisingi, tik neturėjo vaikų, nors gerą gyvenimo galą jau buvo nuėję.

Kartą Zacharijui bebūnant Jeruzalės šventykloje ir smilkant, kai visi žmonės meldėsi lauke, pasirodė Viešpaties angelas Gabriėlius ir tarė baisiai nusigandusiam kunigui: "Nebijok, Zacharijau, tavo prašymas išklaustas. Tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi Jonu. Tau bus džiaugsmas ir paguoda, ir daugelis džiaugsis jo gimimu, nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių jis bus kupinas Šventosios Dvasios ir daugybę Izraelio sūnų atvers į Viešpatį Dievą".

Tada Zacharijas klausė angelą, vis dar netikėdamas: "Kaip aš tai patirsiu? Aš gi jau senas, ir mano žmona nebejauna". Angelas atsakė, priekaištaudamas nepatikliajam Dievo tarnui: "Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo metu".

O žmonės laukė, kol Zacharijas išeis iš šventyklos ir stebėjosi, ko gi jis delsia.

(Lk 1, 5 - 25)

Išgelbėti žmonijos nuo nuodėmių ir amžinosios pražūties Dievas atsiuntė į šį nuodėmingąjį pasaulį savo sūnų Jėzų Kristų. Jam gimus, žemėje prasidėjo nauja era. Netgi metus skaičiuojame nuo Kristaus gimimo.

Kristaus gimimo istorija nepaprasta. Reikia tiktai pagalvoti—Jis, pasaulio ir visatos Kūrėjo Sūnus, gimsta gyvulių tvarte. O netrukus jį rengiasi nužudyti tos šalies, kur jis gimė, karalius... Bet pradėkime iš pradžių.

Mažame Izraelio šiaurės miestelyje Nazarete gyveno kukli mergelė, vardu Marija. Ji mylėjo Viešpatį ir buvo tyros širdies. Ir štai kartą jai pasirodo angelas Gabrielius, atsiųstas Dievo, ir ją sveikina: "Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi!" Mergelė Marija sumišusi. Bet angelas ją ramina: "Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi iščiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą. Jis viešpataus Jokūbo namuose per amžius, ir jo viešpatavimui nebus galo".

Paklaustas mergelės: "Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?" – (Marija tada dar nebuvo ištekėjusi, tik susižiedavusi su vienu dievobaimingu vyriškiu Juozapu), – atsako: "Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu: todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi".

Sužinojęs, kad jo sužadėtinė Marija laukiasi kūdikio, Juozapas jau buvo sumanęs ją atleisti. Bet per sapną jam pasirodė Viešpaties angelas ir pasakė: "Juozapai, Dovydo Sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes kas joje prasidėjo yra iš Šventosios Dvasios, ji pagimdys sūnų, ir tu turi praminti Jį Jėzumi, nes Jis išgelbės savo žmones iš jų nuodėmių".

Nė vienas Dievo Žodis nepraeina. Atėjus laikui Marija pagimdė kūdikį Jėzų.

(Lk 1, 26 - 35)

JĒZAUS KRISTAUS GIMIMAS

Besilaukiančiai kūdikio Marijai kartu su savo sužadētinu Juozapu teko leistis į tolimą kelionę. Mat, anuo metu valdęs Romos imperiją Augustas sumanė surašydinti visus savo valdų gyventojus. Šiuo tikslu kiekvienas turėjo vykti į savo protėvių miestą. Juozapas buvo kilęs iš karaliaus Dovydo, o karalius Dovydas, valdęs Izraelį prieš tūkstantį metų iki Jėzaus gimimo, buvo gimęs Betliejaus miestelyje. Taigi Juozapas su savo sužadėtine Marija, palikę Nazaretą, leidosi Betliejaus link.

Kelionė buvo ilga. Nuo Nazareto iki Betliejaus apie 140 kilometrų. Traukinių nei automobilių anais laikais nebuvo. Tad keliauti pėsčiomis reikėjo keletą dienų. Juo labiau, kad Nazaretas buvo Izraelio šiaurėje - Galilėjoje, o Betliejus - Judėjoje ir, einant iš Galilėjos į Judėją, reikėjo pereiti kalnuotąją Samariją.

Tikriausiai į Betliejų susirašyti buvo atvykę daugybė žmonių, ir Juozapui su Marija neatsirado vietos niekur kitur, kaip tik gyvulių tvarte. (Pagal senovės padavimus jis turėjo būti oloje. Tuose kraštuose piemenys ir dabar tokiose olose laiko avis.) Matyt, čia ir gimė kūdikėlis Jėzus, nes Evangelijoje parašyta: "Ir ji pagimdė pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė ēdžiose..."

(Lk 2, 1 - 7)

ANGELAI PRANEŠA PIEMENIMS APIE JĖZAUS KRISTAUS GIMIMĄ

Ta naktį, kai gimė Kristus, ganyklose aplink Betliejų piemenys ganė avis. Kai kurie iš jų nemiegojo, saugodami bandą. "Jiems pasirodė Viešpaties angelas, ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa. Jie labai išsigando, bet angelas jiems tarė: "Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas. Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą ēdžiose". Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama: "Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!"

Taigi, ne ištaigingus rūmus išsirinko Dievas gimti savo Sūnui, pasaulio Išganytojui, o gyvulių tvartą. Ir neturtingiems piemenims apie jo gimimą pranešė pirmiems.

(Lk 2, 9 - 14)

PIEMENYS LANKO JĖZU

Nustebinti angelų pasirodymo ir žinios apie Išganytojo gimimą, piemenys, palikę savo bandą, išsiskubino į Betliejų. Evangelijoje apie tai parašyta: "Kai angelai nuo jų pakilo į dangų, piemenys kalbėjo vieni kitiems: "Bėkime į Betliejų pažiūrėti, kas ten įvyko, ką Viešpats mums paskelbė". Jie nusiskubino ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, paguldytą ēdžiose. Išvydę, jie apsakė, kas jiems buvo pranešta apie šitą kūdikį. O visi žmonės, kurie girdėjo, stebėjosi piemenų pasakojimu.

Marija dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė juos savo širdyje. Piemenys grįžo atgal, garbindami ir šlovindami Dievą už visa, ką buvo girdėję ir matę, kaip jiems buvo paskelbta".

(Lk 2, 15 - 20)

DIEVOBAIMINGASIS SIMEONAS

Praėjus aštuonioms dienoms po gimimo, Dieviškasis Kūdikis buvo apipjaustytas ir duotas jam Jėzaus vardas. Šis vardas, paskirtas jam angelo dar prieš gimstant, reiškia "Dievas gelbsti".

Pagal Viešpaties įstatymą kiekvienas pirmasis sūnus turėdavo būti pašvenčiamas Dievui. Todėl šešių savaitių Jėzų tėvai atnešė į didingą Jeruzalės šventovę. Ir atnešė auką, kaip įstatyme Viešpaties buvo įsakyta - porą purplelių arba du balandžiukus.

Tuo metu Jeruzalėje gyveno senelis Simeonas, teisingas ir garbingas žmogus. Jis laukė ateisiančio gelbėti žmonių Mesijo*, ir Šventojo Dvasia buvo su juo. Jam Šventosios Dvasios buvo pasakyta, kad nemirs, kol nepamatys Mesijo – Išganytojo, ir Šventosios Dvasios įkvėptas atėjo jis į šventovę kaip tik tuo metu, kai tėvai buvo atnešę kūdikėlį Jėzų. Paėmė Simeonas Kristų ant rankų ir palaiminęs tarė: "Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai išeiliauti, nes mano akys išvydo tavo išgelbėjimą, kurį tu prirengi visų tautų akivaizdoje: šviesą pagonims apšviesti ir tavosios Izraelio tautos garbę".

Juozapas ir Marija buvo nustebinti jo žodžių.

Paskui Simeonas palaimino ir juodu ir pasakė Marijai: "Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, - ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, - kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys".

(Lk 2, 21 - 35)

**Mesijas - hebrajų kalba, ir Kristus - graikų kalba reiškia tą patį: Pateptasis.*

IŠMINČIAI PAGARBINA KRISTŲ

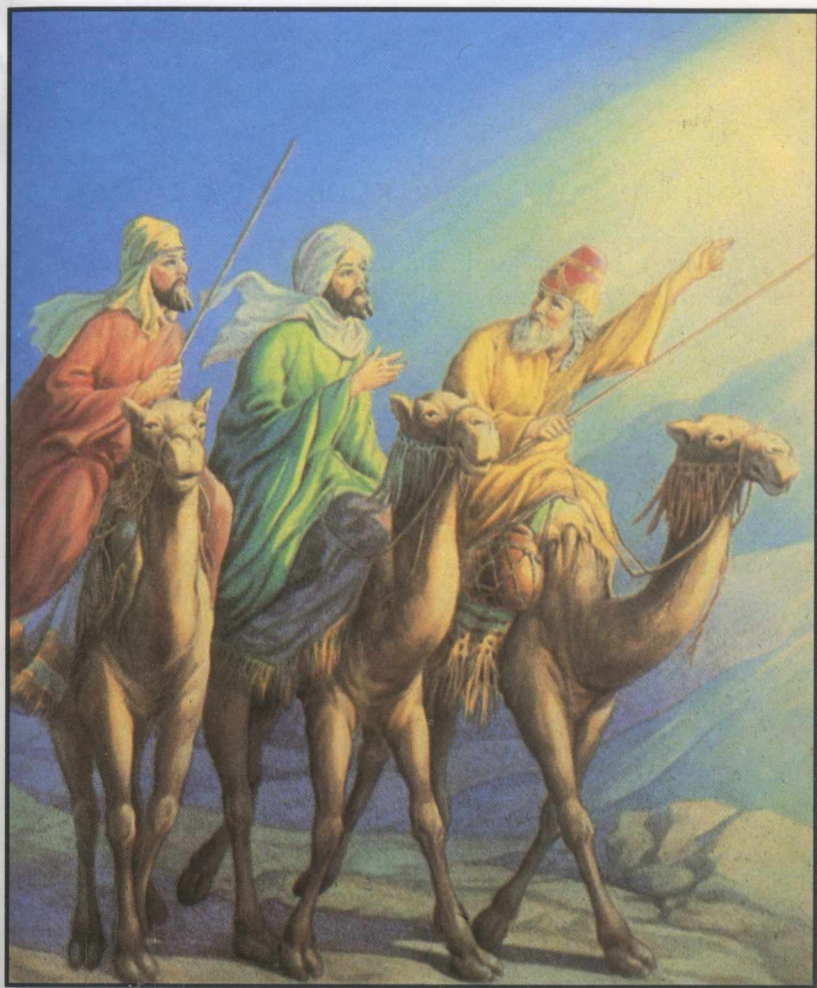
"**J**ėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo laikais, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš rytų ir klausė: "Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti".

Išgirdęs tai, baisiai sunerimo Erodas - karalius. Kartu su juo ir visa Jeruzalė. Surinko tada valdovas visus aukštuosius kunigus bei Švento Rašto žinovus ir klausė jų: "Kur turėjęs gimti Mesijas?". Šie atsakė: "Judėjos Betliejuje, nes pranašas yra parašęs: "Ir tu, Judo žemės Betliejau, anaip tol nesi menkiausias tarp žymiųjų Judo miestų, nes iš tavęs išeis vadas, kuris ganytų mano tautą - Izraelį..." Tada slapčiomis pasikvietė išminčius karalius, iškvotė juos ir sužinojo iš jų laiką, kada žvaigždė pasirodžiusi. Paskui sakė, siųsdamas juos į Betliejų: "Keliaukite ir viską sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite man, kad ir aš nuvykęs Jį pagarbinčiau".

O iš tiesų klastingasis Erodas buvo sumanęs nužudyti kūdikį, bijodamas, kad suaugęs šis neužimtų jo sosto.

Išklaukę karaliaus, išminčiai iškeliavo. "Ir štai žvaigždė, kurią jie buvo matę užtekant, traukė pirma, kol sustojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis. Išvydę žvaigždę, jie be galo džiaugėsi".

(Mt 2, 1 - 10)

IŠMINČIŲ DOVANOS IR KŪDIKIŲ IŠŽUDYMAS

Atėje į Betliejų, išminčiai įžengė į namus, ties kuriais sustojo juos vedusi žvaigždė. Išvydę kūdikį su motina Marija, pagarbino. Paskui davė Jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.

Sapne įspėti nebegrįžti pas Erodą, atgal į savo šalį išminčiai pasuko kitu keliu. Sužinojęs tai, Erodas baisiai įtūžo ir pasiuntė kareivius, kad tie išžudytų Betliejuje ir jo apylinkėse visus berniukus - dvejų metų ir jaunesnius - pagal išgautą iš išminčių laiką, kada turėjęs gimti žydų karalius.

Ir išžudė kareiviai visame Betliejuje ir visose jo apylinkėse nekaltus kūdikius. Taip išsipildė pranašo Jeremijo žodžiai: "Pasigirdo šauksmas Ramoje, garsios dejonės ir aimanos - tai Rachelė rauda savo vaikų, ir niekas jau jos nepaguos, nes jų nebėra".

(Mt 2, 1 - 12, 16 - 18 Jeremijo pranašystė 31, 15)

BĖGIMAS Į EGIPTĄ

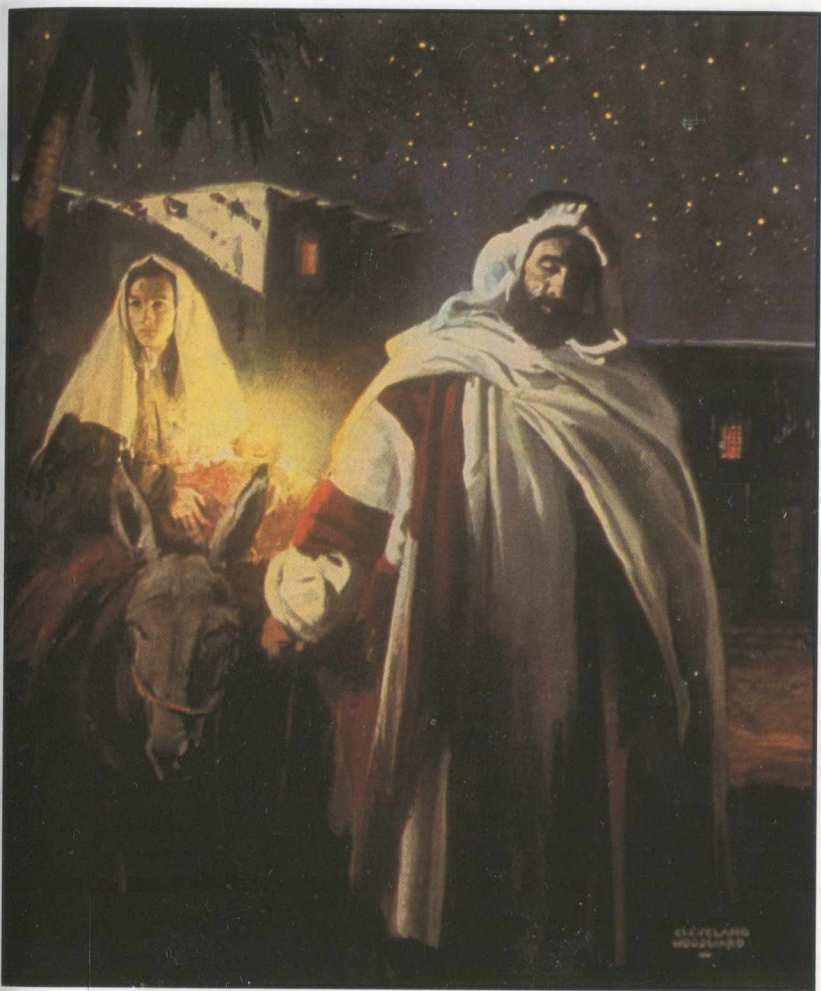
Erodas tikėjosi, jog tarp išžudytųjų kūdikių bus ir tas, apie kurį, kaip apie būsimąjį Izraelio karalių, jam buvo kalbėję išminčiai. Bet taip neįvyko.

Išminčiams iš rytų iškeliavus, Juozapui per sapną pasirodė Viešpaties angelas ir tarė: "Kelkis, imk kūdikį su motina ir bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas jį nužudyti".

Jis atsikėlė ir, pasiėmęs motiną su vaikeliu, naktį išėjo į Egiptą. Ir gyveno ten iki Erodo mirties - kad išsipildytų Viešpaties žodžiai, pasakyti per pranašą: "Iš Egipto pašauksiu savo Sūnų".

Nuo Betliejaus iki Egipto - tolimas kelias. Šimtai kilometrų. Juozapui ir Marijai buvo nelengva bėgti su mažu kūdikiu, nuolat besižvalgant, ar nesiveja Erodo kareiviai.

(Mt 2, 13 - 15)

BERNIUKAS JĖZUS NAZARETE

Juozapas su Marija ir mažuoju Jėzumi pasiliko ilgesnį laiką gyventi Egipte. Kai pasimirė karalius Erodas, Juozapui per sapną pasirodė angelas ir tarė: "Kelkis, imk kūdikį su motina ir keliauk į Izraelio kraštą, nes jau mirė tie, kurie tykojo kūdikio gyvybės".

Ir Juozapas iškeliaavo į Izraelio žemę. Išgirdęs, kad dabar Judėjoje karaliauja Erodo sūnus Archelajus, pabūgo ten vykti. Gavęs iš Dievo patarimą per sapną, apsistojo Nazareto mieste, kur anksčiau buvo gyvenusi mergelė Marija.

Apie tai, kaip gyveno Jėzus, dar berniukas, Nazarete, žinoma labai nedaug. Tik tiek, kad Juozapas buvo stalius, o Jėzus jam padėdavo ir pats tapo staliumi. Evangelijoje apie Jį tuo metu parašyta keli žodžiai. Bet ir tie keli žodžiai daug pasako. Štai jį: "O kūdikis augo ir tvirtėjo dvasia, ir darėsi išmintingesnis ir Dievo malonė buvo su juo. Ir dar: "Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse ir meilėje pas Dievą ir žmones".

Jėzus buvo klusnus savo gimdytojams. Apie tai parašyta: "Jis buvo jiems klusnus". Vaikams dera klausyti tėvų. To trokšta pats Dievas. Vienas iš dešimties Dievo įsakymų yra: "Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos!"

(Mt 2, 19 - 23. 2 Mozės 20, 12)

JĖZUS ŠVENTOVĖJE

Jėzus augo Nazarete. Čia Jis stiprėjo protu ir dvasia, ir Dievas jam buvo maloningas.

Kasmet jo tėvai eidavo į Jeruzalę švęsti Velykų. Tais metais, kai Jėzui sukako dvylika metų, tėvai pasiėmė ir jį. Išskilmėms pasibaigus, Marija ir Juozapas pasuko į namus. Jėzus nėjo su jais. Šie, manydami, kad jis kitų keleivių būryje, nepastebėjo, jog paauglys jų sūnus pasiliko Jeruzalėje. Taip kurį laiką keliavę, tėvai ėmė ieškoti Jėzaus tarp einančių namo giminių ir pažįstamų. Nesuradę, grįžo į Jeruzalę. Čia ieškojo dar tris dienas, kol pagaliau rado besėdintį šventovėje tarp mokytojų, besiklausant jų ir juos beklausinėjantį. O visi stebėjosi jo atsakymais ir išmintimi.

Jėzaus motina, nustebusi, kad jų paklusnūs sūnus pasiliko šventovėje, jų neįspėjęs, tarė: "Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs".

Jėzus tada pasakė jiems: "Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose". Tuo jis norėjo pasakyti, kad didi pareiga jam pavesta žemėje jo Dangiškojo Tėvo. Bet tėvai jo žodžių nesuprato. Tik Marija juos dėjosį širdin.

Paskui su tėvais Jėzus grįžo į Nazaretą. Jis buvo jiems paklusnus. "Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse".

(Lk 2, 40 - 51)

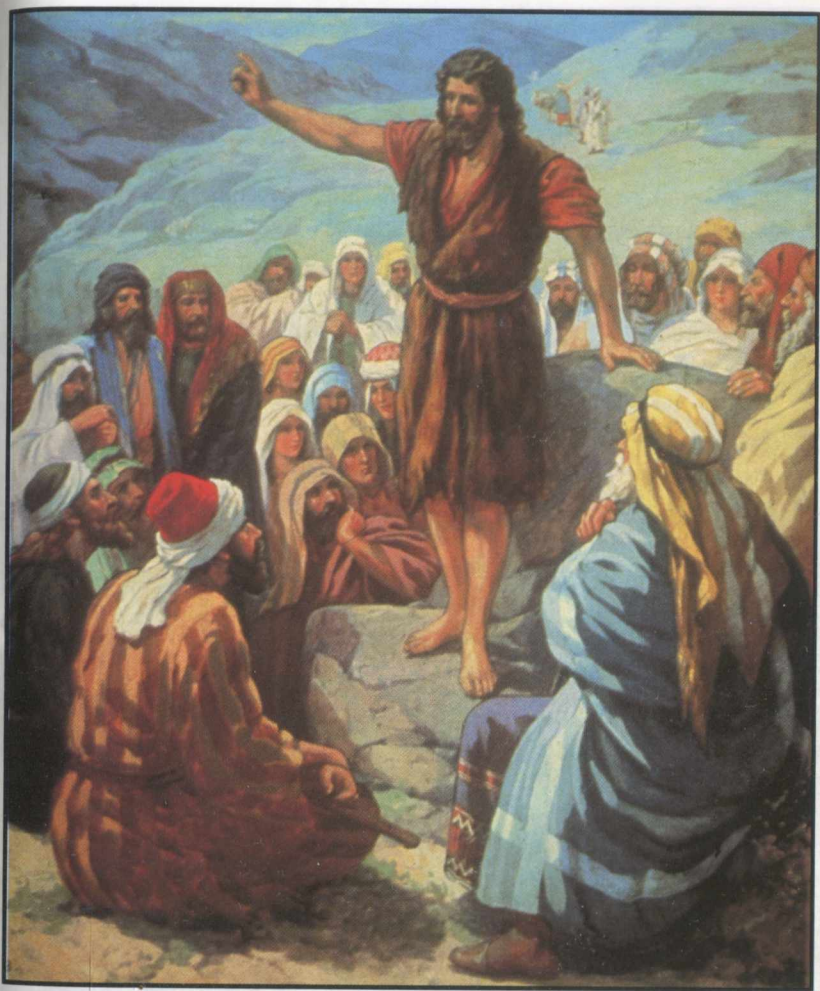
JONAS MOKO IR KRIKŠTIJA

Jaunasis Jonas, Zacharijo ir Elzbietos sūnus, gyveno dykumoje. Čia vienišą ir atsiskyrusį Dievas rengė jį pranešti žmonėms apie greitą Mesijo (Jėzaus Kristaus) atėjimą, mokyti žmones ir paraginti visus atgailauti. Kad Jonas turės paruošti žmones Mesijo atėjimui, pranašai buvo rašę jau prieš kelis šimtus metų iki jam gimstant: "Štai aš siunčiu pirma tavęs savo pasiuntinį, kuris nuties tau kelią: "taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus!"

Jono apdaras buvo iš kupranugario plaukų rūbas ir odinis diržas, o jo maistas - skėriai ir laukinis medus. Kai kartą dykumoje Jonui pasirodė Dievas, jaunasis krikštytojas ir pamokslininkas pradėjo savo veiklą. Jis vaikštinėjo po visą Jordano upės apylinkę, ragindamas žmones atgailauti ir krikštytis Jordane, kad būtų atleistos jiems nuodėmės. Išpažinti kalčių pas jį ateidavo iš Judėjos ir Jeruzalės, o jis krikštijo juos Jordane. Ir minios jį klausinėjo: "Tai ką gi mums daryti?!"

Jis joms sakydavo: "Kas turi dvejus marškinius, tepasidalija su neturinčiu, ir kas turi ko valgyti, tegul taip pat daro". Ėjo ir muitininkai krikštytis ir klausė: "Mokytėjau, o ką mums daryti?" Jis aiškino jiems: "Nereikalaukite daugiau, negu jiems nustatyta". Taip pat ir kariai klausinėjo: "O ką mums daryti?" Jis jiems sakė: "Nieko neskriauskite ir neįdavinėkite dėl pelno, tenkinkitės savo alga".

(Mk 1, 1 - 8. Lk 3, 2 - 18)

VIEŠPATIES JĖZAUS KRIKŠTAS

Kadangi žmonės žinojo, kad ateis Mesijas, ir jo laukė, daugelis pažinusių Joną klausė: "Nejaugi Jonas - tas pažadėtasis Mesijas, Išgelbėtojas?"

O Jonas jiems atsakydavo: "Aš krikštiju vandeniui, kad atsiverstumėte, bet po manęs ateis galingesnis už mane, - aš nevertas jam nė kurpių nuauti. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi".

Taip jis kalbėjo apie Jėzų Kristų.

Ir štai krikštytis pas Joną atėjo Jėzus. Jonas, žinodamas, kad Jėzus yra be nuodėmės ir atgailos krikštas Jam nereikalingas, atkalbinėjo: "Tai aš turėčiau būti tavo pakrikštytas, o tu ateini pas mane!" Bet Jėzus atsakė: "Ši kartą paklausyk! Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui". Jonas sutiko. Kai pakrikštytas Jėzus išlipo iš vandens, staiga atsivėrė dangus, ir Jonas išvydo Dievo Dvasią. Balandžio pavidalu ji leidosi virš Jėzaus. O balsas iš dangaus prabilo:

"Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi".

(Mt 3, 11 - 17)

JĖZAUS KRISTAUS GUNDYMAS DYKUMOJE

Dievo dvasia nuvedė pakrikštytą Jėzų į dykumą, kur jis turėjo būti gundomas šėtono. Keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų Jėzus nieko nevalgė. Tada prie jo prisiartino gundytojas ir tarė: "Jei tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona". Jėzus atsakė piktajam Šventojo Rašto žodžiais: "Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų".

Tada šėtonas jį gundė taip pat Šventojo Rašto žodžiais. Jis pastatė Jėzų ant šventovės stogo, sakydamas: "Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: "Jis lieps savo angelams globoti tave, ir jie nešios tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenį". O Jėzus tarė: "Taip pat parašyta Negundyk Viešpaties, savo Dievo".

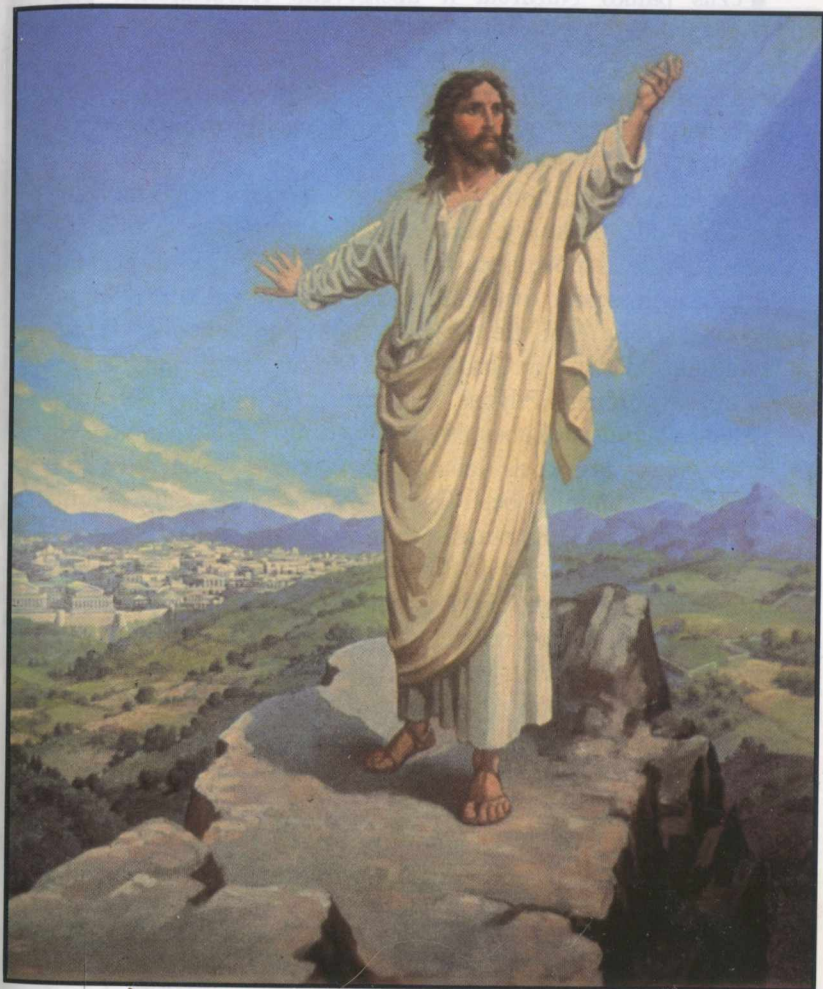
Šėtonas dar kartą bandė sugundyti Jėzų. Užsivedęs jį ant aukšto kalno ir rodydamas visas pasaulio karalystes bei jų šlovę, gundytojas kalbėjo: "Visa tai aš tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane".

O jis: "Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: "Viešpatį savo Dievą tegarbink ir jam vienam tetarnauk!"

Tada nugalėtas šėtonas pasitraukė nuo Jėzaus, o prisiartino angelai. Ir tarnavo angelai Dievo Sūnui.

Sekdami Jėzaus pavyzdžiu, mes taip pat nesileiskime sugundomi. Dažniau prisiminkime Dievo Žodį ir melskimės. Būkime budrūs ir neįsileiskime į savo sielą gudraus ir klatingo jos priešo.

(Mt 4, 1 - 11)

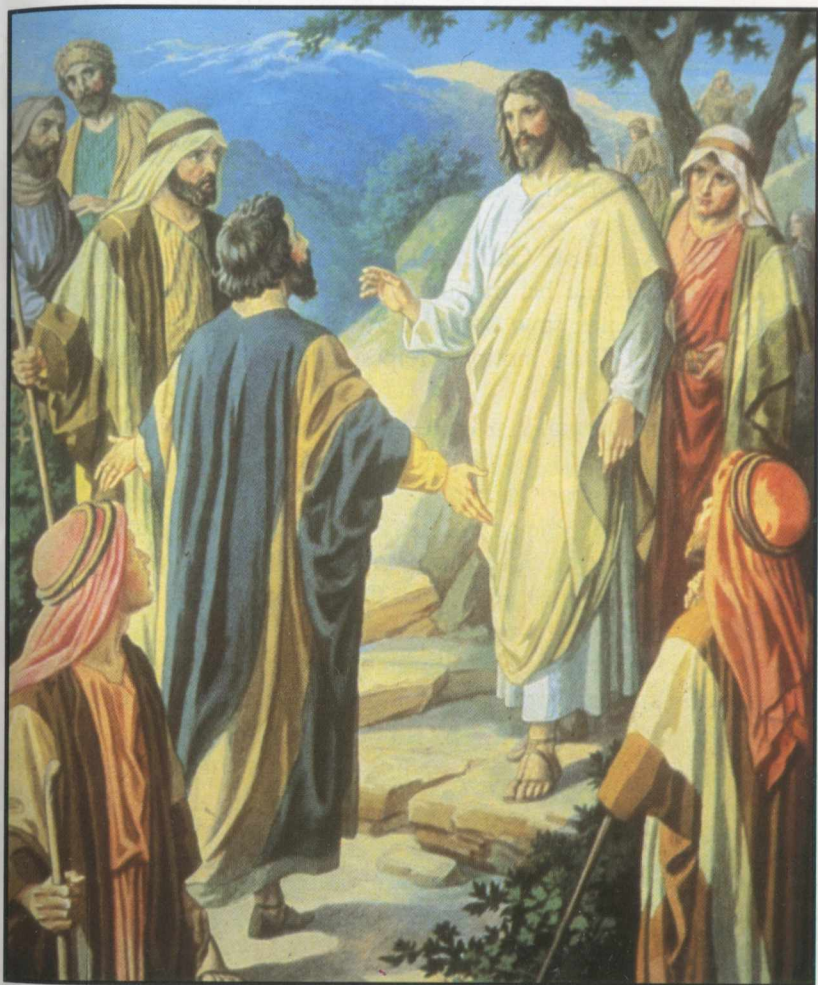
Jėzus paliko Nazaretą ir apsigyveno Kafarnaume, prie Genezareto ežero. Taip išsipildė Izaijo pranašystė: "Zabulono žeme ir Neftalio žeme! Paežerės juosta, žeme už Jordano - pagonių Galilėja! Tamsybėje tūnanti tauta išvydo skaisčią šviesą, gyvenantiems ūksmingoje mirties šalyje užtekėjo šviesybė".

Čia Jėzus ėmė skelbti: "Atgailaukite, nes prisiartino dangaus karalystė". Ir paskui jį sekė daugybė žmonių iš įvairiausių vietų. O Jėzus mokė juos ir gydė nuo visų ligų ir negalių. Jėzus išsirinko sau dvylika mokinių, kurie paskui visur su juo vaikščiojo. Štai tie dvylika mokinių: Simonas, Jėzaus pavadintas Petru, jo brolis Andriejus, Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas, Pilypas, Baltramiejus*, Matas**, Tomas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Tadas***, Simonas Kanaanietis ir Judas Iskarijotas, kuris vėliau Jėzų išdavė. Visi jie buvo kilę iš paprastų žmonių, bet Viešpats suteikė jiems laimės būti jo sūnaus Jėzaus Kristaus draugais ir mokiniiais.

Andriejus su savo broliu Simonu Petru gaudė žuvį Galilėjos ežre. Jėzus tarė jiems: "Eikite paskui mane! Aš jus padarysiu žmonių žvejais". Tai reiškė, kad jis išmokys juos nukreipti žmones nuo nuodėmių ir vesti į tiesos kelią. Ir tiedu, palikę tinklus, nusekė paskui jį. Eidamas su jais toliau, Jėzus pamatė brolius Jokūbą ir Joną su savo tėvu Zebediejumi valtyje. Jie taisė tinklus žuvims. Jėzus pašaukė brolius, ir tiedu nusekė paskui jį, palikę tėvą. Lygiai taip nuėjo paskui Kristų ir kiti mokiniai - vos tik jis juos pašaukė. Ir Jėzus juos siuntė mokyti žmones ir davė jiems galią gydyti ir vyti šalin piktąsias dvasias.

(Mt 4, 12 - 22. Mk 3, 13 - 19)

*Kitu vardu: * Natanaelis, ** Levis, *** Judas Jokūbo sūnus*

PIRMASIS KRISTAUS STEBUKLAS

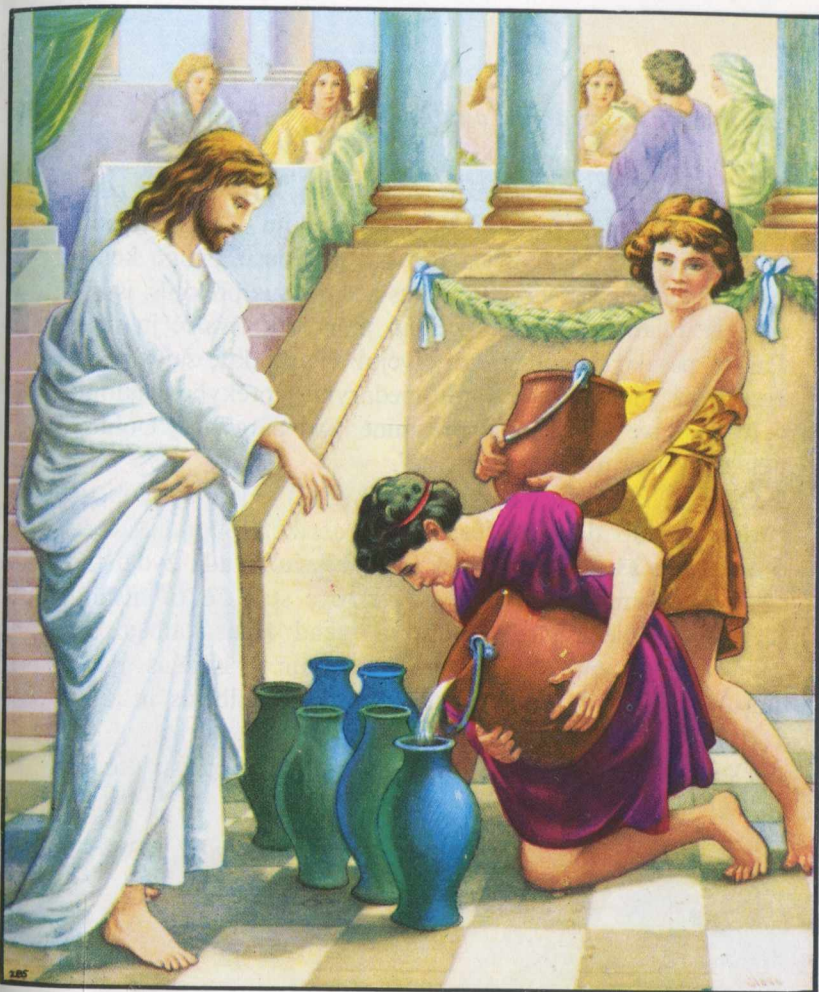
Kartą vestuvėse Galilėjos Kanoje, kur buvo ir Jėzus su savo motina bei mokiniais, pritrūko vyno. Kai Marija užsiminė apie tai savo sūnui, Jėzus atsakė, jog jo valanda dar neatėjusi. Tada motina kreipėsi į tarnus: "Darykite, ką tik jis jums lieps".

Jėzus liepė tarnams pripilti vandens stovėjusius ten šešis didelius akmeninius indus. Kai tarnai pripylė juos sklidinus, Jėzus liepė: "Dabar semkite ir neškite stalo prievaizdui".

Tarnai nunešė. Prievaizdas paragavęs pasikvietė jaunikį ir tarė: "Kiekvienas žmogus pirmiau stato geresnio vyno, o kai svečiai igeria, tuomet prastesnio. O tu laikei gerąjį vyną iki šiolei".

Toks buvo pirmasis Kristaus stebuklas, padarytas Galilėjos Kanoje. Taip jis parodė savo šlovę ir mokiniai įtikėjo jį.

(Jn 2, 1 - 11)

JĖZUS IŠVARO PREKIJUS IŠ ŠVENTOVĖS

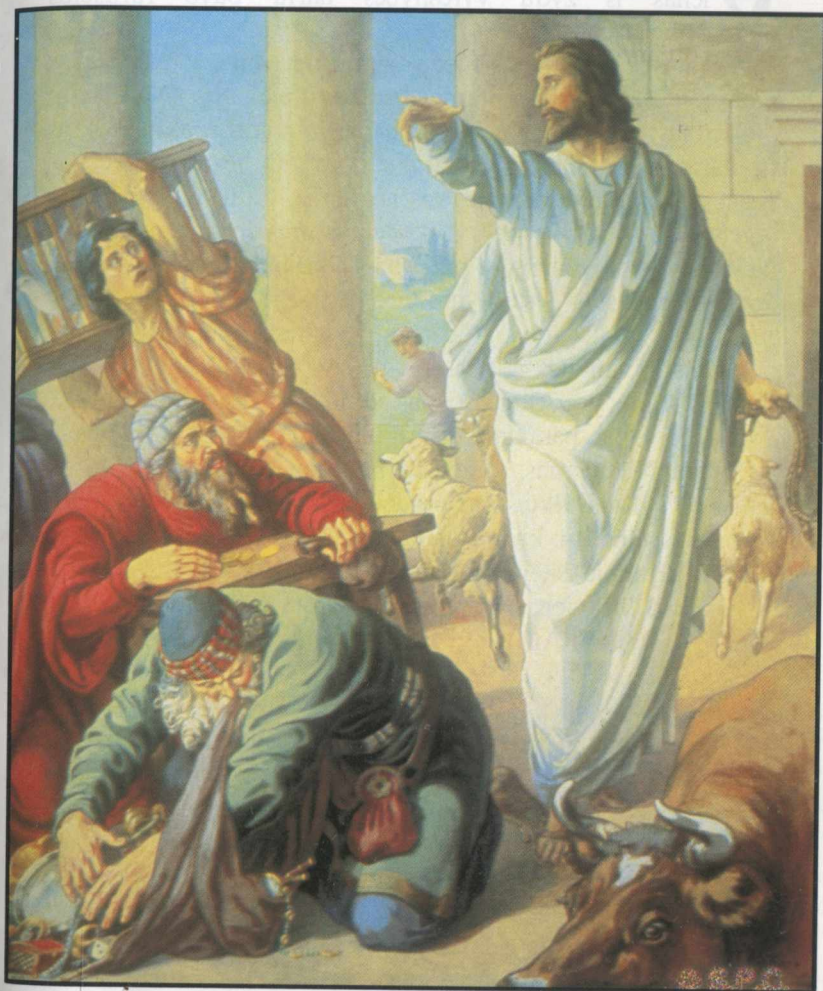
Prieš žydų Velykas Jėzus atkeliavo į Jeruzalę. Jis įžengė šventovėn ir pamatė ją pilną prekių - prekiaujančių jaučiais, avimis, balandžiais. Čia pat prisėdę ir pinigų keitėjų. Nusivijęs botagą iš virvelių, Jėzus išvijo visus prekius, išvaikė jų avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus ir išvartė jų stalus. Paskui pasakė balandžių pardavėjui: "Pasiimkite savo paukščius ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!"

Ir čia buvę jo mokiniai prisiminė, kad parašyta: "Uolumas dėl tavo namų sugrauš mane".

O žydai klausė jį: "Koki ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?" Jėzus jiems atsakė: "Sugriaukite šią šventovę, o aš per tris dienas ją atstatysiu". Tada žydai tarė: "Keturiadešimt šešerius metus šventovę statė, o tu atstatysi ją per tris dienas?!" Jie nesuprato, kad Jėzus kalbėjo apie savo kūno šventyklą. Tik vėliau - jam prisikėlus iš numirusiųjų - jo mokiniai prisiminė jį taip kalbėjus ir įtikėjo į Raštą ir į Jėzaus žodžius.

Daugelis įtikėjo į Jėzų, matydami stebuklus, padarytus, kai jis buvo atėjęs į Jeruzalę švęsti Velykų.

(Jn 2, 13 - 23)

Vienas iš žydų vyresnybės narių buvo fariziejus Nikodemas.

Kartą jis atėjo pas Jėzų naktį ir sakė: "Rabi (t.y. mokytojai), mes suprantame, kad esi atėjęs nuo Dievo kaip mokytojas, nes niekas negalėtų padaryti tokių ženklų, kokius tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo". O Jėzus atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės". Nikodemas nustebęs klausė: "Bet kaip gali gimti žmogus, būdamas nebejaunas? Argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos iščias ir vėl užgimti?" O Jėzus jam vėl kalbėjo: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kas neatgims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę. Kas gimė iš kūno yra kūnas, o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia. Nesistebėk, jog pasakiau: jums reikia atgimti iš aukštybės".

Tačiau Nikodemas, jo žodžių nesupratęs, klausė: "Kaip tai gali būti?" Tada Jėzus jam pradėjo aiškinti, kaip Dievas noris žmones išgelbėti ir kam atsiuntęs jį (Jėzų) į šį pasaulį: "Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą.

DIEVAS TAIP PAMILO PASAULĮ, JOG ATDAVĖ SAVO VIENGIMĮ SŪNŲ, KAD KIEKVIENTAS, KURIS JĮ TIKI, NEPRAŽŪTŲ, BET TURĖTŲ AMŽINĄJĮ GYVENIMĄ.

Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. Kas jį tiki, tas nebus pasmerktas, o kas netiki, jau yra nuteistas už tai, kad netiki Viengimio Dievo Sūnaus. Teismo nuosprendis yra toksai: atėjo šviesa į pasaulį, bet žmonės labiau mylėjo tamsą nei šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Kiekvienas nedorėlis neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai aikštėn neišeitų. O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą, kad išryškėtų, jog jo darbai atlikti Dieve".

(Jn 3, 1 - 21. 7, 50 - 51)

Kartą Jėzus paliko Judėją, Izraelio pietvakarių provinciją, ir išėjo į Galilėją (atstumas tarp jų - maždaug 30 km). Judėja nuo Galilėjos skyrė Samarija. Samariečiai, kaip ir žydai, tikėjo į vieną Dievą, dangaus ir žemės Sutvėrėją, bet iš Šventojo Rašto knygų pripažino tik penkias pirmąsias Mozės knygas. Jų buvo savi papročiai, savi drabužiai, savi dvasininkai, o kitados netgi sava šventykla (žydai ją nugriovė). Žydai jų neapkentė, netgi nenorėjo su jais bendrauti (žr.p. 214).

Su savo mokiniiais Kristus atėjo į Samarijos miestą Sicharą. Nuvargęs po kelionės, Jėzus prisėdo prie šulinio, o jo mokiniai nuėjo nusipirkti maisto. Buvo vidudienis, kai mieste būna ypač karšta. Viena samarietė moteris atėjo sėmtis vandens. Jėzus ją paprašė: "Duok man gerti". Samarietė atsakė: "Kaipgi tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?" Jėzus jai tarė: "Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra tas, kuris tave prašo: "Duok man gerti", rasi pati būtum jį prašiusi, ir jis tau būtų gyvojo vandens davęs!" Moteris atsiliepė: "Viešpatie, bet juk tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur imsi gyvojo vandens?"

Jėzus moteriškai atsakė: "Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą".

Liudydamas apie Dievą, Jėzus moteriškai pasakė: "Dievas yra dvasia, ir jo garbintojai turi šlovinti jį dvasia ir tiesa". Moteris jam sako: "Aš žinau, jog netrukus ateis Mesijas. Atėjęs Jis mums viską paskelbs". Jėzus jai tarė: "Tai aš, kuris su tavimi kalbu!"

Moteris, palikusi ašotį, nubėgo į miestą ir apskelbė žmonėms: "Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik nebus Jis Mesijas?!" Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters liudijimo. Atėję samariečiai prašė jį pasilikti pas juos, ir jis ten pasiliko dvi dienas. Dar daugiau žmonių įtikėjo dėl jo paties žodžių".

Per paprastos samarietės liudijimą daug žmonių įtikėjo Viešpačiu. Šis palyginimas apie tai, kad Viešpačiui lygios visos tautos, nes mes visi jo kūriniai.

(Jn 4, 1 - 42)

NEPAPRASTAS LAIMIKIS

Jėzus dažnai mokydavo žmones paežerėje. Kartais - iš valties.

Kartą, kai pakrantėje susirinko tokia minia, kad Jėzui kalbėti buvo labai sunku, jis įlipo į Simono valtį, ir, paprašęs kiek atstūmėti nuo kranto, ėmė mokyti visus iš valties.

Baigęs kalbėti, Jėzus liepė Simonui irtis į ežerą ir užmesti tinklus. Simonas atsakė: "Mokytojau, mes, kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio užmesiu tinklus".

Ir jie užmetė tinklus. O kai ėmė traukti, tinklai net trūkinėti pradėjo - tokia gausybė žuvies buvo juose. Pasikvietę į talką Zebediejaus sūnus Joną ir Jokūbą, žvejai pripylė žuvies abi valtis ligi kraštų, kad valtys vos neskendo. Tai matydamas, Simonas puolė po kojų Jėzui ir tarė: "Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš - nusidėjėlis!" Jis tai pasakė iš baimės ir jausdamasis Viešpaties akyse esąs nuodėmingas. O Jėzus jam kalbėjo: "Nebijok! Nuo šiol jau žmones žvejosi".

Ir tikrai, po kurio laiko Simonas Petras skelbė Kristaus mokslą, gelbėdamas žmones nuo amžinosios pražūties.

(Lk 5, 1 - 10)

PARALYŽIUOTOJO IŠGYDYMAS

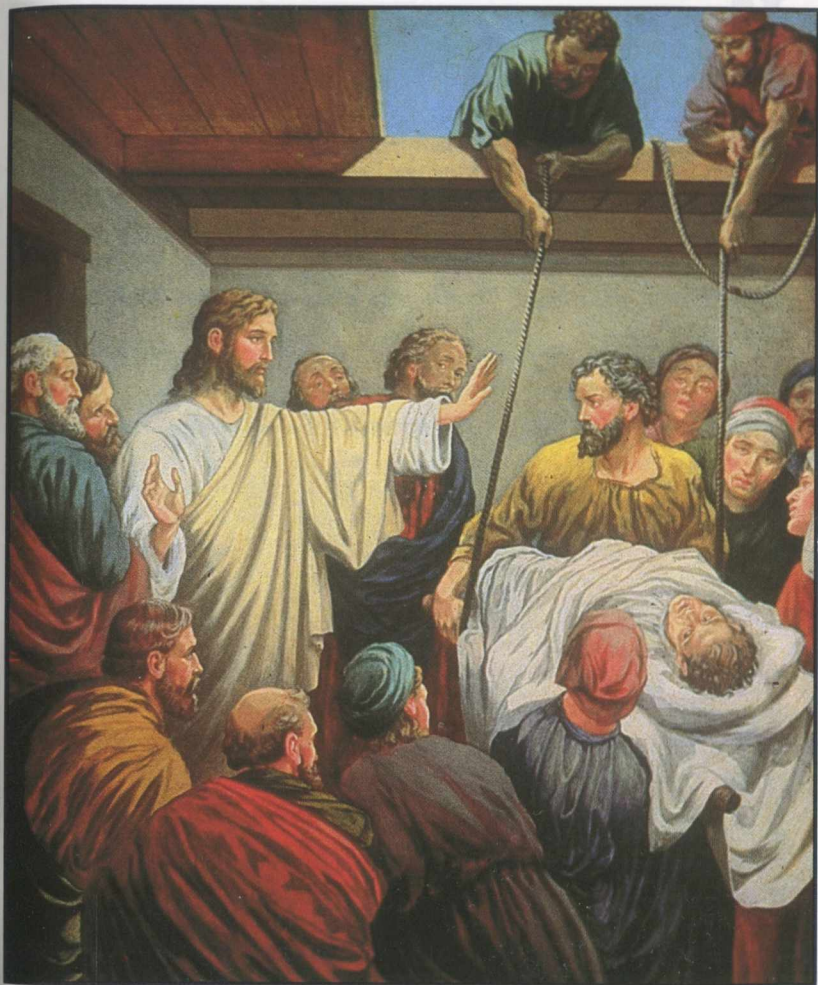
Kartą, Jėzui būnant Kafarnaumo mieste, pas jį buvo susirinkusi didžiulė garbingų ir paprastų žmonių minia iš įvairiausių vietų. Jis juos mokė, o sergančiuosius gydė. Ir štai keletas vyrų ant neštuvų atnešė paralyžiuotąjį - kad Jėzus jį išgydytų. Tačiau per daugybę žmonių jie neįstengė prasiibrauti prie Jėzaus pro duris. Tada ligonio draugai, užlipę ant namo plokščiaostogio, praardė jį ir nuleido ligonį su visais neštuvais į kambario vidurį, tiesiai priešais Jėzų. Jėzus, matydamas tų žmonių tikėjimą, tarė paralyžiuotajam: "Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos!"

Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai* pradėjo svarstyti: "Iš kur šitas piktžodžiautojas? Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!"

O Jėzus, supratęs jų mintis, paklausė: "Kam jūs taip manote savo širdyje? Kas lengviau - ar pasakyti: "Tavo nuodėmės tau atleistos", ar pasakyti: "Kelkis ir vaikščiok?!" O kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint žemėje galią atleisti nuodėmes". Čia jis tarė paralyžiuotajam: "Kelkis, imk savo patalą ir eik namo". Ligonis atsistojo ir, pasiėmęs neštuvus, išėjo namo, garbindamas Viešpatį už didį stebuklą, kurį iš Jo tik ką buvo patyręs. Ir visi, ten buvę, šlovino Viešpatį, šaukdami: "Šiandien matėme nuostabių dalykų".

(Lk 5, 17 - 26)

**Fariziejizmas buvo visuomeninis religinis žydų judėjimas. Pagrindinis fariziejų tikslas buvo išsaugoti griežtą Mozės įstatymų laikymąsi. Jie buvo greiti smerkti visus kitus.*

KALNO PAMOKSLAS

1. PAMOKYMAI, KAIP BŪTI PALAIMINTIEMS

Kartą Jėzus įkopė į kalną ir atsisėdo. Kai prie jo prisitartino mokiniai ir žmonės, ėmė juos mokyti palaimos dėsnių. Pamokslas, kurį Jėzus pasakė tautai, vadinamas "Kalno pamokslu". Jis užrašytas Mato Evangelijos 5, 6, ir 7 skyriuje. Kalno pamokslas - Jėzaus Kristaus mokymo branduolys. Drauge su "Dešimčia įsakymų", kuriuos Dievas davė žmonijai Senojo Testamento laikais, Kalno pamokslas yra svarbiausias mūsų gyvenimo vadovas. Todėl jį paskaitysime beveik visą iš Mato Evangelijos.

"Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.

Palaiminti romieji: jie paveldės žemę.

Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisybės: jie bus pasotinti.

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais.

Palaiminti persekiojami dėl teisybės: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise persekiojo ir pranašus.

Jūs – žemės druska. Jei druska išsidvoktų, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam netinka, ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti.

Jūs – pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno. Ir niekas nevožia indu degančio žiburio, bet jį stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose. Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje".

(Mt 5, 3 - 16)

Tęsinys kt.psl.

2. APĒ SEINĀI ISTĀTĀMA, SEŠTĀI ISKĀRMA,
SANTUOKA IR PRIEŠĀKA

(MĒ. 2. 13-14)
Tāpēc mēs

KALNO PAMOKSLAS

2. APIE SENĄJĮ ĮSTATYMĄ, ŠEŠTĄJĮ ĮSAKYMĄ, SANTUOKĄ IR PRIESAIKĄ

"**N**emanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys. Todėl, kas pažeistų bent vieną iš mažiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje. O kas juos vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje. Taigi sakau jums: jeigu teisumu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų - neįeisite į dangaus karalystę".

Jūs esate girdėję, kad protėviams buvo pasakyta: "Nežudyk". O kas nužudo, turės atsakyti teisme. O aš jums sakau: jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme. Kas sako savo broliui: "Pusgalvi!", turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą. O kas sako: "Beproti!", tas smektinas į pragaro ugnį. Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną...

Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: "Nesvetimauk." O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi... Taip pat buvo pasakyta: "Kas atleidžia žmoną, tegul išduoda jai skyrybų raštą". O aš jums sakau: "kiekvienas, kuris atleidžia žmoną, - jei ne ištvirkavimo atveju, - skatina ją svetimauti. Ir jeigu kas atleistąją veda - svetimauja".

Taip pat esate girdėję, jog protėviams buvo pasakyta: "Nelaužyk priesaikos, bet ištesėk Viešpačiui savo priesaikus". O aš jums sakau: "išvis neprisiekinėkite nei dangumi, nes jis - Dievo sostas, nei žeme, nes ji - jo pakojis, nei Jeruzale, nes ji - didžiojo Karaliaus miestas. Neprisiek nei savo galva, nes negali nei vieno plauko padaryti balto ar juodo". Verčiau jūs sakykite: "Taip, jei taip, Ne, jei ne, o kas viršaus tai iš piktojo".

(Mt 5, 17 - 37)

Tęsinys kt.psl.

"Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: "Akis už akį, dantis už dantį". O aš jums sakau: "nesipriešink piktam (žmogui), bet, jei kas tave užgautų per dešinį skruostą, atsuk jam kitą". Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimti tavo marškinius, atiduok jam ir apsiaustą. Jei kas verstų tave nueiti mylią, nueik su juo dvi. Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigrėžk.

Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: "Mylėk savo artimą ir nekėsk priešo". O aš jums sakau: "mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus., kad būtumėte savo Dangiškojo Tėvo vaikai". Jis juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų. Jei mylite tik tuos, kurie jus myli, tai kokį atlygį gausite? Argi taip nesieltgia ir muitininkai?! Ir jeigu sveikinate tiktai savo brolius, kuo gi viršijate kitus? Argi to nedaro ir pagonys?! Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.

Venkite daryti savo teisumo darbus žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi, antraip negausite užmokesčio iš savo Tėvo danguje. Todėl, dalydamas išmalda, netrimituok sinagogose ir gatvėse, kaip daro veidmainiai, kad būtų žmonių giriami. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. Kai tu daliji išmalda, tenežino tavo kairė, ką daro dešinė, kad tavo išmalda liktų slaptoje, o tavo tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

Kai meldžiatės, nebūkite tokie, kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir aikštėse, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: "jie jau atsiėmė užmokestį". Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys: jie tariasi būsią išklausti dėl žodžių gausumo. Nedarykite taip kai jie. Jums dar neprašius, jūsų Tėvas žino, ko jums reikia." Tad melskitės šitaip:

(Mt 5, 38 - 48. 6, 1 - 8)

Tęsinys kt. psl.

TÈVE MŪSŲ

TÈVE MŪSŲ, KURIS ESI DANGUJE,
TEESIE ŠVENTAS TAVO VARDAS,
TEATEINIE TAVO KARALYSTÈ,
TEESIE TAVO VALIA
KAIP DANGUJE, TAIP IR ŽEMÈJE.
KASDIENÈS MŪSŲ DUONOS
DUOK MUMS ŠIANDIEN
IR ATLEISK MUMS MŪSŲ KALTES,
KAIP IR MES ATLEIDŽIAME SAVO
KALTININKAMS.
IR NELEISK MŪSŲ GUNDYTI,
BET GELBÈK MUS NUO PIKTO.

AMEN

KALNO PAMOKSLAS

4. APIE PASNINKĄ IR PASITIKĖJIMĄ DANGIŠKUUJU TĖVU

Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai: jie perkreipia veidus, kad žmonės matytų juos pasninkaujant. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. O tu pasninkaudamas pasitėpk (aliejumi) galvą ir nusiprausk veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaujas, bet savo Tėvui, kuris yra slaptoje. Ir tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia. Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.

Kūno žiburys yra akis. Todėl, jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui bus šviesu, o jeigu tavo akis nesveika, visas tavo kūnas skendės tamsoje. Taigi, jei tavyje esanti šviesa tamsi, tai kokia baisi toji tamsa!

Niekas negali tarnauti dviems šeimininkams: arba jis vieno nekės, o kitą mylės, arba prie vieno bus prisirišęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai.

Todėl aš sakau jums: per daug nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, nei savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne daugiau už maistą ir kūnas už drabužį? Išižiūrėkite į padangių sparnuočius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į kluonus krauna, o jūsiškis Dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug vertesni už juos? O kas iš jūsų gali savo rūpesčiu bent per vieną sprindį prailginti sau gyvenimą?! Ir kam gi taip rūpinatės drabužiu?! Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos. Jos nesidarbuoja ir neverpia, bet sakau jums: "nė Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo taip pasipuošęs kaip kiekviena iš jų". Jeigu Dievas taip aprenkia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai? Todėl nesisielokite ir neklausinėkite: "Ką valgysime?", arba: "Ką gersime?", arba: "Kuo vilkėsime?" Visų tų dalykų vaikosi pagony. Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia. Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisybės, o visa tai bus jums pridėta. Taigi nesirūpinkite rytdiena, nes rytojus pats pasirūpins savimi. Kiekvienai dienai gana savo vargo".

(Mt 6, 16 - 34)

Tęsinys kt. psl.

КАИНО ПАМОКСТА

KALNO PAMOKSLAS
5. NETEISTI KITŲ, ATKAKLIAI MELSTIS,
AUKSINĖ TAISYKLĖ,
PLATUS IR SIAURAS KELIAS

"**N**eteiskite, kad nebūtumėte teisiami. Koku teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir koku saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta. Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rasto savojoje?! Arba kaip gali sakyti broliui: "Leisk, išimsiu krislą iš tavo akies", kai tavo akyje rastas?! Veidmainy, pirmiau išritink rastą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip išimti krislelį iš brolio akies.

Neduokite šventenybių šunims ir nebarstykite savo perlų kiaulėms, kad kartais jų nesutryptų ir apsigrėžusios jūsų pačių nesudraskytų.

Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir jums bus atidaryta. Kiekvienas kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma. Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?! Arba jeigu jis prašytų žuvies, nejaugi paduotų jam gyvatę. Jeigu tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo. **Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite, nes tai ir yra Įstatymas ir Pranašai.**

Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių. Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jį atranda".

(Mt 7, 1 - 14)
Tęsinys kt. psl.

AUKSINĖ TAISYKLĖ

*Tad visa,
ko norite,
kad jums
darytų žmonės,
ir jūs patys
jiems darykite.*

Evangelija pagal Matą 7, 12

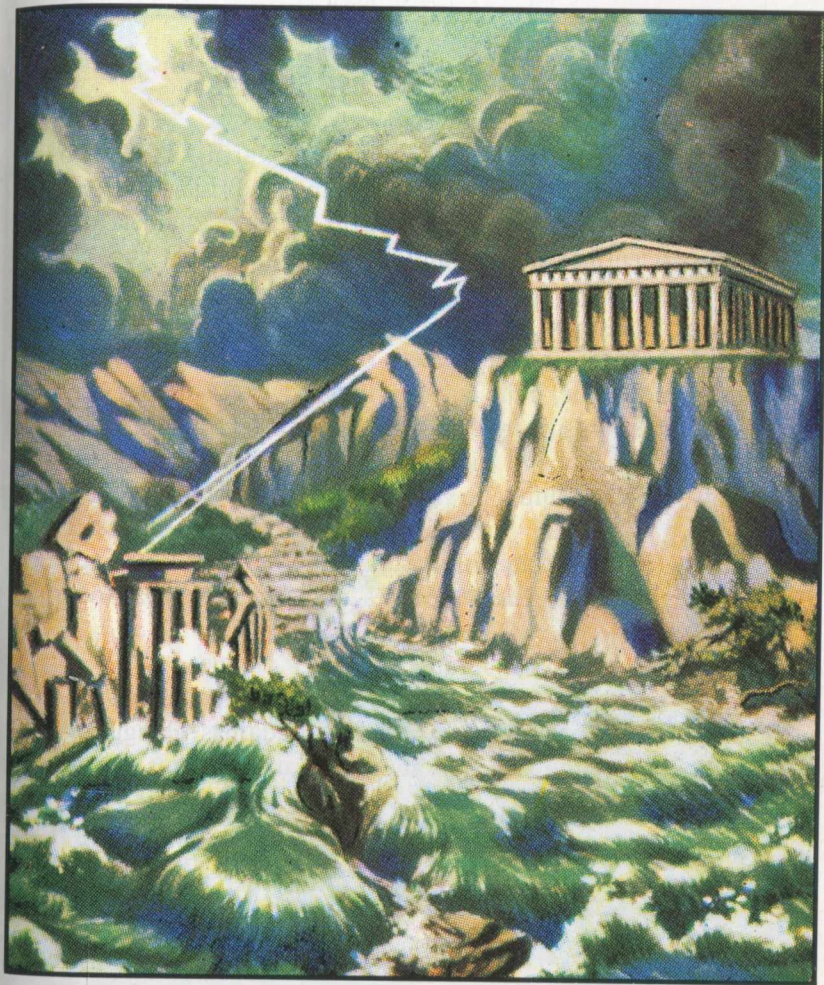
KALNO PAMOKSLAS
6. NETIKRI PRANAŠAI, DIEVO VALIOS
VYKDYMAS, DVEJOPI PAMATAI

"**S**ergėkitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas gali pasiskinti vynuogių nuo erškėčių ar figų nuo usnių?! Juk geras medis duoda gerus vaisius, o netikęs medis - blogus. Geras medis negali duoti blogų vaisių, o netikęs gerų. Kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį. Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių.

Ne kiekvienas, kuris man šaukia: "Viešpatie, Viešpatie!" įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano Dangiškojo Tėvo valią. Daugelis man sakys, anai dienai atėjus: "Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų tavo vardu?!" Tuomet jiems pareikšiu: "Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs nedorėliai! Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. Prapliupo liūtys, ištvinę upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą. Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos. Kas klauso šitų mano žodžių ir jų nevykdo, panašus į paiką žmogų, pasistačiusį namą ant smėlio. Prapliupo liūtys, ištvinę upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo smarkus".

Kai Jėzus baigė tas kalbas, minios stebėjosi jo mokslu, nes jis mokė ne kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip turintis galią".

(Mt 7, 15 - 29)

NAŠLĒS SŪNAUS PRIKĒLIMAS

Kartā Jēzus atējo ī Najino miestā. Kartū su juo ējo ir Jo mokiniai. Juos sekē gausi minia. Prisiartinēs prie miesto vartū, Jēzus pamatē laidotuvīū eisenā - žmonēs nešē ī kapines vienturtī našlēs sūnū. Išvydēs verkiančią motinā, Viešpats pasigailējo jos ir tarē: "Neverk!" Paskui priējo prie nešējū, ir jie sustojo. Jēzus tarē: "Jaunuoli, sakau tau, kelkis!" Numirēlis atsisēdo ir ēmē kalbēti, o Jēzus atidavē jī motinai. Visus apēmē baimē, ir jie ēmē šlovinti Dievā: "Didis pranašas atsirado tarp mūsū" ir: "Dievas aplankē savo tautā".

Jēzui Kristui nebuvo nieko neīmanomo, nes jis - tikrojo, Visagālio Dievo Sūnus. Jo mokymas buvo kupinas meilēs ir galios, o jo poelgiai - užuojautos žmonēms. Pranašas Izaijas prieš daugelī šimtmečiū iki Kristaus gimimo buvo rašēs apie jī: "Jis nenulauš palūžusios nendrēs ir neužgesins gruzdančio dagčio".

Šie žodžiai perteikia Jēzaus požiūrī ī žmones.

Didžius stebuklus, gyvendamas žemėje, iš užuojautos žmonēms darē Dievo Sūnus. Bet ir dabar, būdamas Dangiškojo Tēvo šlovėje ir mums nematomas, jisai užtaria mus Dievui Tēvui.

(Lk 7, 11 - 16)

PALYGINIMAS APIE SĖJĖJĄ

Jėzus papasakojo žmonėms palyginimą apie sėjėją: "Štai sėjėjas išsirengė sėti. Jam besėjant, vieni grūdai nukrito prie kelio, ir atskridę paukščiai juos sulesė. Kiti nukrito ant uolų, kur buvo nedaug žemės. Jie greit sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio. Saulei patekėjus, daigai nuvyto ir, neturėdami šaknų, sudžiūvo. Kiti krito tarp erškėčių. Erškėčiai išaugo ir nusmelkė juos. Dar kiti nukrito į gerą žemę ir davė derlių: vieni šimteriopą grūdą, kiti šešiasdešimteriopą, dar kiti trisdešimteriopą. Kas turi ausis, teklauso!"

Vėliau jis taip aiškino savo mokiniams, ką šis palyginimas reiškia: "Pas kiekvieną, kuris girdi žodį apie karalystę ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pasėta širdyje. Tai ir yra pasėlys prie kelio. Pasėlys tarp uolų - tai tasai, kuris girdėdamas žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima. Tačiau jis be šaknų - nepastovus žmogus. Ištikus kokiai negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jis greit atkrinta. Pasėlys tarp erškėčių - tai tas, kuris klauso žodžio, bet šio pasaulio rūpesčiai ir turto apgaulė nustelbia žodį, ir jis lieka nevaisingas. Pasėlys geroje žemėje - tasai, kuris girdi ir supranta žodį tas ir duoda derlių: kas šimteriopą, o kas trisdešimteriopą".

(Mt 13, 3 - 9, 18 - 23)

ŠEŠI PALYGINIMAI APIE DIEVO KARALYSTĘ
ŽEMĖJE

(Ml 13, 24 - 30)

ŠEŠI PALYGINIMAI APIE DIEVO KARALYSTĘ ŽEMĖJE

Vieną dieną Jėzus sėdėjo ant ežero kranto. Prie jo susirinko didžiulė minia. Todėl jis įlipo į valtį ir ėmė žmones mokyti: "Su dangaus karalyste yra kaip su žmogumi, kuris pasėjo savo dirvoje gerą sėklą. Žmonėms bemiegant, atėjo jo priešas, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kai želmuo paūgėjo ir išplaukėjo, pasirodė ir raugės. Šeimininko tarnai atėjo ir klausė: "Šeimininke, argi ne gerą sėklą pasėjai savo lauke Iš kurgi atsirado raugių?" Jis atsakė: "Tai padarė mano priešas". Tarnai pasisiūlė: "Jei nori, mes eisime ir jas išravėsime". Jis atsakė: "Ne, kad kartais ravėdami rauges, neišrautumėte su jomis ir kviečių. Palikite abiejus augti iki pjūties. Pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: "Pirmiau išrinkite rauges ir suriškite į pėdelius sudeginti, o kviečius sukraukite į mano kluoną".

Su dangaus karalyste yra kaip su garstyčios grūdėliu, kuri žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Nors jis mažiausias iš visų sėklų, bet užaugęs esti didesnis už daržoves ir pavirsta medeliu. Net padangių sparnuočiai atskrenda ir susisuka lizdus jo šakose.

Su dangaus karalyste yra kaip su raugu, kuri moteris įmaišė trijuose saikuose miltų ir nuo jo viskas įrūgo.

Su dangaus karalyste yra kaip su dirvoje paslėptu lobiu. Atradęs jį, žmogus niekam nesako. Iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi dirvą.

Vėl su dangaus karalyste yra kaip su pirkliu, ieškančiu gražių perlų. Atradęs vieną brangų perlą, jis eina, parduoda visa, ką turi, ir nusiperka jį.

Ir vėl su dangaus karalyste yra kaip su ežeran metamu tinklu, užgriebiančiu įvairiausių žuvų. Kai jis pilnas, jį išvelka į krantą, susėda ir surenka gerąsias į indus, o netikusias išmeta. Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai, išrankios bloguosius iš gerųjų ir įmes juos į žioruojančią krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas".

(Mt 13, 24 - 50)

THE MIRACLES OF JESUS

AUDROS NUTILDYMAS

Kartą Jėzus su mokiniais plaukė per Genezareto ežerą, žmonių vadinamą jūra, ir pakilo bangos. Jos ėmė taip siautėti, kad vanduo pylėsi į valtį per kraštus, ir pradėjo ją semti. Išsigandę mokiniai puolė žadinti Jėzų, šaukdami: "Viešpatie! Gelbėk! Žūstame!" Jis jiems tarė: "Ko jūs tokie bailūs, mažatikiai?" Paskui jis atsikėlė, sudraudė vėjus, o vandeniui įsakė: "Nutilk! Nusiramink!" Ir pasidarė visiškai tylu. O žmonės stebėjosi ir sakė: "Kas jis toks, kad įsakinėja vėjams ir vandeniui, ir tie jo klauso?!"

Taip. Viešpaties Dievo žodžiui paklūsta visa Visata.

Tad pasikliaukime Viešpačiu, Dievu savo, visame kame ir visada, kad jis nesakytų mums: "Kur jūsų tikėjimas?"

(Mt 8, 23 - 27. Lk 8, 22 - 25)

JAJIRO DUKTERS PRIKĖLIMAS

Kartą, Jėzui bemokant žmones Genezareto ežero pakrantėje, atėjo vienas iš sinagogos vyresniųjų Jajiras. Pamatęs Jėzų, puolė jį po kojų, maldaudamas ateiti ir pagydyti mirštančią dukrele. Jėzus nuėjo su juo. Iš paskos sekė gausi minia.

Minioje buvo viena moteris, dvylika metų serganti kraujopūdžiu. Joks gydymas jai nebuvo padėjęs. Išgirdusi apie Jėzų, ji, prasiskverbusi pro minią, nepastebėta prisilietė prie jo apsiausto. Ir iš karto pasijuto išgijusi. Mat ji buvo pasakiusi sau: "Jeigu paliesiu bent Jo drabužį - išgysiu!"

O Jėzus tą pačią akimirką pajuto, kaip iš jo išėjo jėga. Ir paklausė: "Kas prisilietė prie mano apsiausto?" Mokiniai nusistebėjo, kodėl jis taip klausia - juk susispietusi aplinkui minia jį spaudė iš visų pusių. Tačiau Jėzus vis dairėsi, ieškodamas, kas prie jo buvo prisilietęs, kol priėjo išgijusi moteris ir, puolusi Jėzui po kojų, viską prisipažino. Tada Jis pasakė jai: "Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave, eik rami ir būk išgijusi iš savo ligos".

Jam tai betariant, atskubėjo Jajiro žmonės ir pranešė, jog jo duktė mirusi. Bet Jėzus sakė jam: "Nenusigąsk, vien tikėk!" Ir nuėjo į jo namus. Pamatęs čia pasimetusius žmones ir radęs beraudančius artimuosius, Jėzus pasakė jiems: "Kam tas triukšmas ir ašaros?! Vaikas nėra miręs, o miega". Bet jie tik juokėsi iš jo. Tada Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą, Joną bei mergaitės tėvus ir su jais nuėjo į kambarį, kur mirusioji buvo paguldyta. Priėjęs, paėmė ją už rankos ir tarė: "Mergaitė, sakau tau, kelkis!" Mergaitė atsikėlė ir pradėjo vaikščioti. Tai mačiusieji buvo didžiai nustebę.

(Mk 5, 21 - 42)

PENKIŲ TŪKSTANČIŲ PAMAITINIMAS

Kartą Jėzus su mokiniais buvo nuėjęs į aną Galilėjos ežero pusę, į Tiberiados apylinkes. "Paskui jį nusekė didžiulė minia mačiusių jo stebuklus su ligoniais.

Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisėdo kartu su mokiniais. Artėjo žydų šventė Velykos. Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia daugybė pas jį atėjusi, Jėzus paklausė Pilypą: "Kur pirsime duonos jiems pavalgydinti?" Jis klausė, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysias. Pilypas jam atsakė: "Už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent gabalėlį". Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, jam pasakė: "Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalikius ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!" Jėzus tarė: "Susodinkite žmones!" Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi jie susėdo iš viso kokie penki tūkstančiai vyrų. Tada Jėzus paėmė duoną, sukalbėjo padėkos maldą ir davė išdalyti visiems ten sėdintiems. Taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. Kai žmonės pavalgė, jis pasakė mokiniams: "Surinkite likusius kąsnelius, kad niekas nepražūtų". Taigi jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalėlių pripylė dvylika pintinių gabaliukų, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų. Pamatę Jėzaus padarytą ženklą, žmonės sakė: "Jis tikrai yra tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį".

(Jn 6, 3 - 14)

JĖZUS EINA VANDENIU

Po stebuklingo duonos padauginimo Jėzus tuojau liepė savo mokiniams sėsti į valtį ir plaukti pirma jo į kitą ežero krantą, kol jis išleis minią. Paskui likęs užkopė ant kalno pasimelsti ir buvo ten vienas vakare. O valtis su mokiniiais tuo metu jau plaukė per ežero vidurį, blaškoma stipraus vėjo ir daužoma bangu.

Ketvirtos nakties sargybos metu (pagal dabartinį skaičiavimą tai nuo 3 iki 6 val. ryto) Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi. Pamatę jį einantį ežero paviršiumi, mokiniai nusigando ir, manydami, jog tai šmėkla, iš baimės ėmė šaukti. Jėzus tuojau juos prakalbino: "Drąsos! Tai aš. Nebijokite!"

Tada Petras atsiliepė: "Viešpatie, jei čia tu, liepk man ateiti pas tave vandeniui". Jėzus liepė jam eiti. Petras išlipo iš valties ir ėmė artintis prie Jėzaus vandeniui. Bet, matydamas, koks stiprus vėjas, išsigando ir pradėjo skęsti. "Viešpatie, gelbėk mane!" - šaukė skęsdamas. Tuojau ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: "Silpnatiki, ko suabejojai!" Jiedviems įlipus į valtį, vėjas nurimo.

O tie, kurie buvo valtyje, parpuolė priešais Jėzų ir, pagarbinę jį, sakė: "Tikrai tu - Dievo Sūnus".

(Mt 14, 22 - 33)

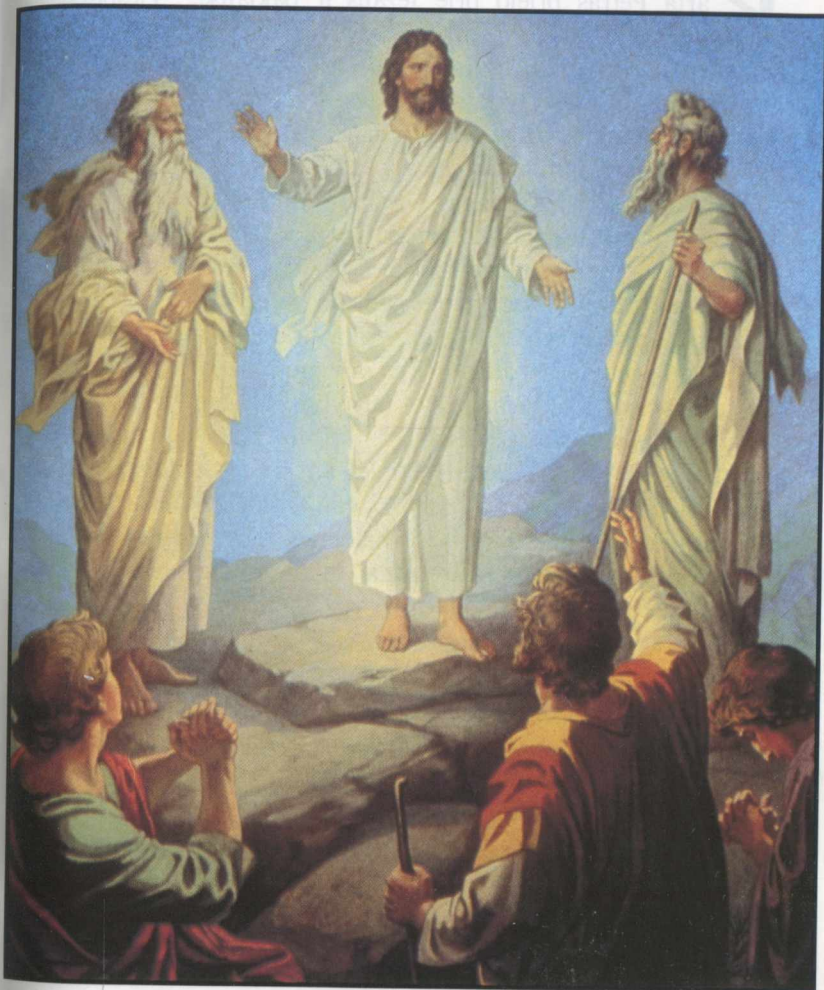
JĖZAUS ATSIMAINYMAS

Kartą Jėzus ėmė kalbėti savo mokiniams, kad jam lemta numirti Jeruzalėje. Mokiniam buvo skaudu tai girdėti, nes jie turėjo viltį paskelbti Jėzų karaliumi. Nepaguodė jų ir žadamas Mokytojo prisikėlimas, nes tada jie dar nesuprato, apie ką Viešpats jiems kalbėjo.

Po keleto dienų, pasiėmęs su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną, Jėzus užsivedė juos į aukštą kalną ir ten atsimainė jų akivaizdoje. Jo veidas sužibo kaip saulė, o drabužiai pasidarė balti kaip šviesa. Ir štai pasirodė Mozė ir Elijas, ir ėmė kalbėtis su Jėzumi apie tai, ką jam lemta nuveikti Jeruzalėje. Tada Petras kreipėsi į Jėzų: "Viešpatie, gera mums čia būti! Jei nori, aš padarysiu čia tris stogines: vieną tau, kitą Mozei, trečią - Elijui". Dar jam tebekalbant, staiga šviesus debesis apsiautė juos, ir balsas iš debesies prabilo: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi. Klausykite jo!"

Tai išgirdę, mokiniai parpuolė kniūbsti, labai išsigandę. Bet Jėzus priėjęs palietė juos, nuramino ir liepė keltis. Pakėlę akis, mokiniai nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų. O besileidžiant nuo kalno, Jėzus įsakė mokiniams niekam nepasakoti apie šį regėjimą: "Niekam nepasakokit apie regėjimą, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių".

(Mt 17, 1 - 9)

Kartą Petras priėjo prie Jėzaus ir paklausė: "Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų?" Jėzus jam atsakė: "Aš nesakau tau - iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių* kartų". Panašiai buvo su karaliumi, kuris sumanė atsiskaityti su savo tarnais. Jam pradėjus apyskaitą, atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam skolingas dešimt tūkstančių talentų**. Kadangi šis neturėjo iš ko gražinti, valdovas įsakė parduoti jį kartu su žmona ir vaikais bei su visa nuosavybe, kad būtų sumokėta. Tuomet, puolęs jam po kojų, tarnas maldavo: "Turėk man kantrybės! Aš tau viską atiduosiu". Pasigailėjęs ano tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą. Vos išėjęs, tas tarnas susitiko vieną savo tarnybos draugą, kuris jam buvo skolingas šimtą denarų**, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: "Atiduok skolą!" Puolęs ant kelių, draugas maldavo: "Turėk man kantrybės! Aš tau viską atiduosiu". Bet tas nesutiko ir įmesdino jį į kalėjimą, iki atiduos skolą. Matydami, kas nutiko, kiti tarnai labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasakojo valdovui, kas buvo įvykę. Tuomet, pasišaukęs jį, valdovas tarė: "Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau dovanojau, nes mane maldavai. Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!" Užsirūstinęs valdovas atidavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą. Taip ir mano Dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu kiekvienas iš tikros širdies neatleisite savo broliui".

Atsimename, kad maldoje "Tėve mūsų" Jėzus mus moko šių Dievui skirtų žodžių: "Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiam savo kaltininkams".

(Mt 18, 21 - 35. 6, 12)

* 77 kartai - be skaičiaus, visada;

** sidabro svoris. 10 000 talentų - pasakiškai didelė suma;

***denaras - darbininko vienos dienos atlyginimas.

PALYGINIMAS APIE GAILESTINGĄJĄ SAMARIETI

Vienas Įstatymo žinovas, gundydamas Jėzų, paklausė: "Mokytojai, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?" Jėzus savo ruožtu paklausė, kas parašyta Įstatyme. Tas atsakė: "Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį". Jėzus jam tarė: "Gerai atsakei. Tai daryk ir gyvensi". Norėdamas pasiteisinti, Įstatymo žinovas paklausė: "O kas gi mano artimas?" Tada Jėzus papasakojo: "Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jerichą. Pakeliui jį pačiupo plėšikai. Išrengė, sumušė ir paliko gulėti leisgyvį. Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo kunigas. Pamatęs begulintį žmogų, praėjo pro šalį. Taip pat ir levitas. Priėjo, pasižiūrėjo ir nuėjo savo keliu. Tik samarietis, jojęs pro šalį, pasigailėjo sumušto žmogaus. Aptvarstęs jam žaizdas, pasisodoino ant savo asilo ir nugabeno į užieigą. Ir ten jį slaugė. O išvykdamas įdavė užieigos šeimininkui du denarus (Romos pinigai, naudoti tuo metu Izraelyje) ir paprašė: "Slaugyk jį, o jeigu išleisi ką viršaus, sugrižęs aš tau atlyginsiu".

Baigęs pasakoti, Jėzus paklausė: "Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs artimas patekusiam į plėšikų rankas?" Įstatymo žinovas atsakė: "Tas, kuris parodė jam gailestingumą". Tada Jėzus tarė jam: "Eik ir tu taip daryk!"

(Lk 10, 25 - 37)

JĖZUS - GERASIS GANYTOJAS

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, buvo pasiūstas į žemę, kad išgelbėtų žmoniją. Jėzus dažnai kalbėjo žmonėms ir savo mokiniams apie žmonių nuodėmingumą, apie būtiną atgailą ir atsigręžimą į Dievą. Taip pat jis sakė: "Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo Viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą".

Apie tai Jėzus dažnai kalbėdavo palyginimuose pavyzdžiais: "Kaip piemuo rūpinasi avimis, taip ir Jėzus, pasaulio Išgelbėtojas, rūpinasi tais, kurie tikės bei mylės jį ir gyvenime laikysis jo įsakymų. Štai Viešpaties Jėzaus žodžiai:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: aš - avių vartai. Visi, kurie pirma manęs atėjo, buvo vagys, plėšikai, todėl neklausė jų avys. Aš esu vartai. Jei kas eis per mane, bus išgelbėtas. Jis įeis ir išeis ir ganyklą sau ras. Vagis ateina vien tik vogti, žudyti, naikinti. Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, - kad apsieitų jo turėtų. Aš - gerasis ganytojas. Geras ganytojas už avis guldo gyvybę. Samdinys, ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs sėlinantį vilką, palieka avis ir pabėga, o vilkas puola jas ir išvaiko. Samdinys pabėga, nes jis samdinys, jam avys nerūpi. Aš - gerasis ganytojas: aš pažįstu savašias, ir manosios pažįsta mane, kaip mane pažįsta Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Už avis aš guldau savo gyvybę. Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios avidės. Ir jas man reikia atvesti. Jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas. Tėvas myli mane, nes aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti. Tokį priesaką aš esu gavęs iš savojo Tėvo".

(Jn 10, 7 - 18)

SESERYS MORTA IR MARIJA

Žmonės stebėjosi Jėzaus išmintimi ir galia ir jį mylėjo, nes ir jis begalo mylėjo žmones. Bet turėjo jis ir priešų. Fariziejai ir Įstatymo žinovai (liaudies mokytojai) pavydėjo Jėzui žmonių meilės, todėl neapkentė jo ir į jį netikėjo, nors buvo matę daugybę jo padarytų stebuklų.

Netoli nuo Jeruzalės buvo kaimas, vadinamas Betanija. Ten gyveno dvi seserys Morta ir Marija ir jų brolis Lozorius. Visi trys labai mylėjo Jėzų ir kviesdavosi jį į svečius.

Kartą, kai Jėzus buvo atėjęs pas juos, Marija, atsisėdusi prie jo kojų, klausėsi jo žodžių. O Morta triūsė, ruošdama vaišes. Nepatenkinta, kad sesuo jai nepadeda, ji pasiskundė Jėzui: "Viešpatie, tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti? Sakyk, kad ji man padėtų".

Tačiau Viešpats atsakė: "Morta, Morta, tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų, o reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta".

Viešpats visada su tais, kurie rūpinasi penu savo sielai, klausydami Dievo Žodžio.

(Lk 10, 38 - 42)

(Jn 10, 7 - 18)

PALYGINIMAS APIE NEPROTINGĄJĮ TURTUOLĮ

Mokydamas žmones, Jėzus sakė: "Žiūrėkite, saugokitės bet kokio godumo, nes jei kas ir turi apščiai, jo gyvybė nepriklauso nuo turto". Ir papasakojo palyginimą: "Vieno turtingo žmogaus laukai davė gausų derlių. Jis pradėjo sau vienas svarstyti: "Ką man čia dabar padarius? Neturiu kur sukrauti derliaus". Galop jis tarė: "Štai ką padarysiu: Nugriausiu savo klojimus, statysiuos didesnius ir į juos sugabensiu visus javus ir visas gėrybes. Tada tarsiu savo sielai: "Mano siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų ilgiems metams. Išsėkis, valgyk, gerk ir linksmai pokyliauk!" O Dievas jam tarė: "Kvaily, dar šianakt bus pareikalauta tavo gėrybės. Kam gi atiteks, ką susikrovei?" O papasakojęs vėl mokė: "Taip yra tam, kas krauna turtus, bet nesirūpina tapti turtingas pas Dievą".

Jėzus taip pat sakė: "Tad neklausinėkite, ką valgysite ar gersite, ir nebūkštaukite! Visų tų dalykų vaikosi šio pasaulio pagonys. O jūsų Tėvas žino, kad viso to jums reikia. Verčiau ieškokite jo karalystės, o tai bus jums pridėta. Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę! Išparduokite savo turtą ir išdalykite jį išmaldai. Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite nenykstantį lobį danguje, kur joks vagis neprieis ir kandys nesuės. Kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis".

(Lk 12, 15 - 21. 29 - 34)

Šiame Jėzaus palyginime skaitysime apie du vyrus, kurių gyvenimai labai skyrėsi. Vienas gyveno visko pertekės ir nedorai, o kitas skurdžiai, bet dorovingai.

"Gyveno kartą vienas turtuolis. Jis vilkėjo purpuru bei plo-
niausia drobe ir kasdien ištaigingai puotaudavo. O prie jo rūmų
vartų gulėjo votimis aptekęs elgeta, vardu Lozorius. Jis troško
numarinti alkį bent trupiniais nuo turtuolio stalo, bet tik šunes
atbėgę laižydavo jo votis. Ir štai elgeta mirė ir buvo angelų
nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mirė ir turtuolis ir buvo
palaidotas. Atsidūręs pragaro kančiose, turtuolis pakėlė akis ir
iš tolo pamatė Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių. Jis sušuko:
"Tėve Abraomai, pasigailėk manęs! Atsiųsk čionai Lozorių, kad,
suvilgęs vandenyje galą piršto, atvėsintų man liežuvį. Aš baisiai
kenčiu šioje liepsnoje". Abraomas atsakė: "Atsimink, sūnau, kad
tu dar gyvendamas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius - tik
nelaimės. Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti. Be to, tarp
mūsų ir jūsų žioji neperžengiama bedugnė, ir niekas panorėjęs
iš čia negali nueiti pas jus, nei iš ten persikelti pas mus". Tas
vėl tarė: "Tai meldžiu tave, tėve, nusiųsk jį bent į mano tėvo
namus aš gi turiu penkis brolius - juos teispėja, kad ir jie
nepatektų į šią kančių vietą". Abraomas atsiliepė: "Jie turi Mozę
bei pranašus, tegul jų ir klauso!" O anas atsakė: "Ne, tėve
Abraomai! Bet jei kas iš mirusiųjų nueitų pas juos, jie atsiverstų".
Tačiau Abraomas tarė: "Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų,
tai nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų".

Šiame palyginime įdomu tai, kad turtuolis jame parodytas
bevardis, o skurdžius pavadintas Lozoriumi. Tai lyg ir pa-
tvirtina, kad vardai, kažkada garsūs žemėje, užsimiršta, o
nežinomi teisuoliai garbinami danguje. Iš šio palyginimo aiškėja,
kad žmogaus mirtis - ne tik gyvenimo galas šiame pasaulyje,
bet podraug ir gyvenimo amžinybėje pradžia. Mūsų gyvenimas
žemėje lems mūsų amžinybę, todėl kiekvienas, kol žemėje
gyvenam turime rūpintis savo sielos ir kitų žmonių sielų
išganymu.

(Lk 16, 19 - 31)

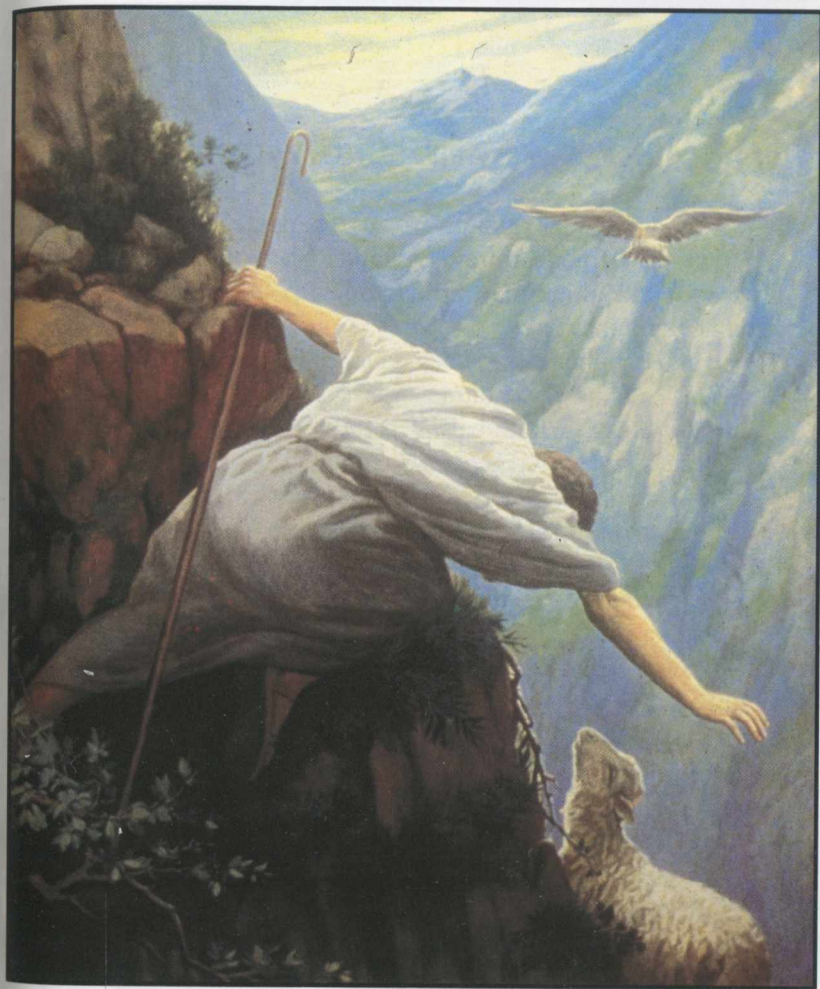
PALYGINIMAS APIE PRAŽUVUSIĄ AVĮ

Dievo Sūnus taip mylėjo žmoniją, kad, palikęs dangaus šlovę, atėjo į žemę, tapo žmogumi, kad surastų ir išgelbėtų pražuvusius - paskendusius nuodėmėse, nusigrėžusius nuo Dievo ir jį užmiršusius žmones. Jis - Gerasis Ganytojas, visada ieškas paklydusios avies.

Viename iš savo palyginimų Kristus kalbėjo: "Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?! Radęs su džiaugsmu dedasi ant pečių ir, sugrįžęs namo, susikviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: "Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!" Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atsiversti".

Didelis džiaugsmas bus danguje, jei kuris iš dabartinių skaitytojų, dar neitikėjusių Kristumi, kreipsis į jį nuoširdžia malda ir atgaila. Jisai išgirs, supras, atleis ir suteiks ramybę sielai.

(Lk 15, 3 - 7)

PALYGINIMAS APIE SŪNŲ PALAIDŪNĄ

Dar vieną palyginimą Jėzus papasakojo žmonėms: "Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jaunesnysis tarė tėvui: "Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį". Tėvas padalijo sūnams turta.

Netrukus jaunėlis, susiėmęs savo dalį, iškeliaavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, išėikvojo savo lobį. Kai viską išleido, toje šalyje kilo baidus, badas ir jis pradėjo stokoti. Tada nuėjo pas vieną šalies gyventoją ir stojų jam tarnauti. Tasai jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. Jis geidė prikimšti pilvą bent ankščių jovalo, kurį ėdė kiaulės, tačiau nė to jam neduodavo.

Tada susimąstė ir tarė: "Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš mirštu iš bado! Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: "Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!"

Jis pasiryžo ir iškeliaavo pas tėvą".

(Lk 15, 11 - 19)

Tęsinys kt.psl.

SŪNAUS PALAIDŪNO SUGRIŽIMAS

Tęsinys

"**T**ėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo. O sūnus prabilo: "Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi..." Bet tėvas įsakė tarnams: "Kuo greičiau atneškite kuo geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas! Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotaukime, linksminkimės! Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado". Ir jie pradėjo linksmintis.

Tuo metu vyresnysis sūnus buvo laukuose. Eidamas namo ir prisiartinęs prie sodybos, išgirdo muziką ir šokius. Jis pasišaukė tarną ir paklausė, kas čia dedasi. Tas jam atsakė: "Sugrižo tavo brolis, tai tėvas liepė papjauti nupenėtą veršį, kad sulaukė jo sveiko". Tada šis supyko ir nenorėjo eiti namo. Tėvas išėjęs pradėjo vadinti jį vidun. O jis atkirto tėvui: "Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nesi davęs nė ožiuko pasilinksminti su draugais. Bet vos tik sugrižo šitas tavo sūnus, prarijęs tavąjį turtą su kekšėmis, tu tuojuo jam papjovei nupenėtą veršį". Tėvas atsakė: "Vaikeli, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. Bet reikėjo puotauti bei linksmintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado!"

Šiuo palyginimu Jėzus dar kartą norėjo pasakyti, kad Dangiškasis Tėvas džiaugiasi dėl kiekvieno grįžtančio nusidėjėlio ir atleidžia kiekvienam atgailaujančiam ir, kad kiekvienas tikintysis taip pat turi tuo džiaugtis.

(Lk 15, 20 - 32)

Kai Jėzus su mokiniais buvo apsistojęs anapus Jordano, Jam pranešė, kad Lozorius serga. Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių. Seserys nusiuntė jam žinią: "Viešpatie! Tas, kurį tu myli, serga!" Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Šita liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, - kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus". Paskui dar dvi dienas užtruko ir tik tada iškeliavo į Betaniją, žinodamas, kad Lozorius jau miręs.

Daug žydų buvo atėję pas Mariją ir Mortą paguosti jų dėl brolio mirties. Morta, išgirdusi, kad ateina Jėzus, pasitiko jį ir sakė: "Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Dievas tau duos". Jėzus atsakė: "Tavo brolis prisikels!" Paskui pridūrė: "Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, - nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius. Ar tai tiki?" Ir Morta tarė: "Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį". Paskui ji nuėjusi pašaukė savo seserį Mariją.

Išvydęs verkiančią Mariją ir verkiant kartu atėjusius žydus, Jėzus susigraudinęs klausė: "Kur ji palaidojote?" Jam atsakė: "Viešpatie, eik ir pažiūrėk".

Tada Jėzus nuėjo prie Lozoriusaus kapo ir liepė atristi akmenį (toje šalyje laidodavo uolose ir kapo angą užrisdavo akmeniu). Morta išpėjo, kad jau keturios dienos, kaip Lozorius miręs. Bet Jėzus jai tarė: "Argi nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!" Kai akmuo buvo atristas, Jėzus pakėlė akis į dangų ir prabilo: "Tėve, dėkoju tau, kad mane išklausai. Aš žinojau, kad visuomet mane išklausai..." Paskui garsiai pašaukė: "Lozoriau, išeik!" Ir išėjo Lozorius, nuo galvos iki kojų išuptas į drobulę.

Po šio stebuklo daugelis žydų įtikėjo į Jėzų. O pavyduoliai fariziejai ir aukštieji kunigai tarėsi, kaip jį nužudyti.

(Jn 11, 1 - 50)

12. ai Jēzus su mokiniais buvo apsistojęs abpus Jordano.

DEŠIMT RAUPSUOTŲJŲ

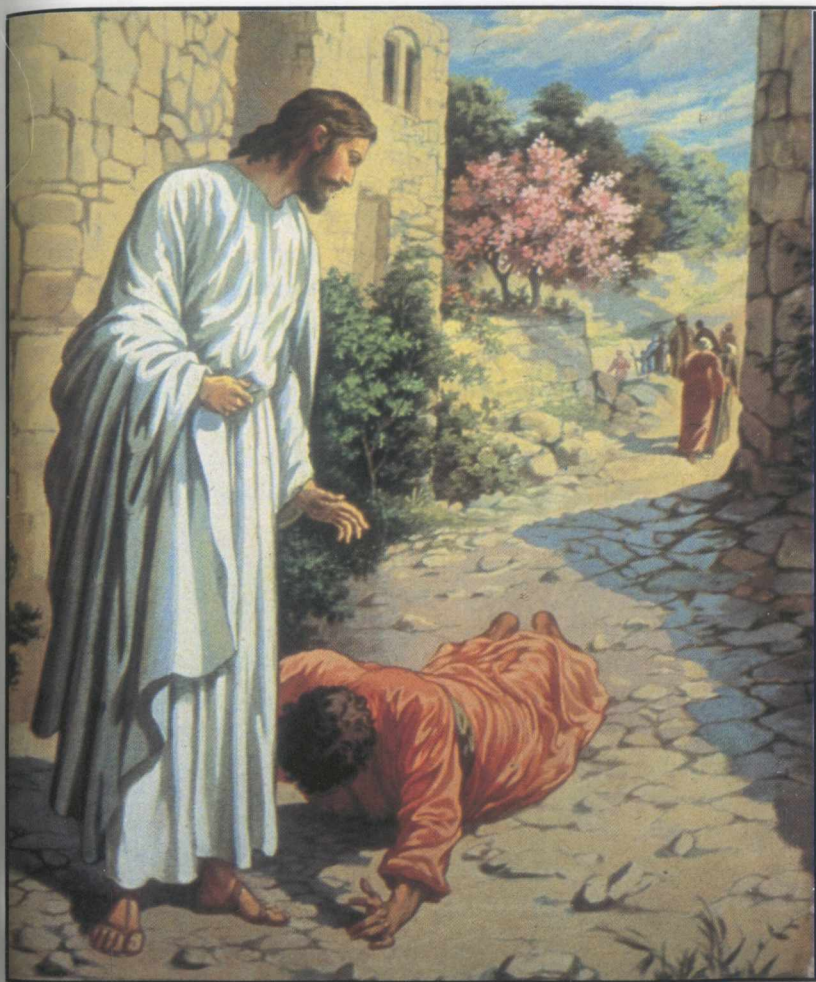
Pakeliui į Jeruzalę Jėzus užėjo į vieną kaimą. Čia jį pasitiko dešimt raupsuotųjų ir, sustoję atokiau, ėmė šaukti: "Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!" Jėzus, pamatęs juos, sakė: "Eikite, pasirodykite kunigams!" Pakeliui jie pastebėjo esą pasveikę nuo baisiosios ligos, kuria sergantis žmogus dar gyvas pūva.

Iš visų dešimties, išgydytų nuo raupsų, tik vienas grįžo pas Jėzų. Jisai puolė jam po kojų ir dėkodamas šlovino Viešpatį balsu. Šis buvo samarietis, o tie, kurie negrįžo, - žydai. Jėzus paklausė: "Argi ne dešimtis pasveiko? Kur dar devyni? Niekas nepanorėjo sugrįžti ir atiduoti Dievui garbę, kaip tik šitas svetimtautis!"

Jėzus pavadino išgydytą dėkingąjį žmogų kitataučiu, nes samariečiai ir žydai buvo dvi skirtingos tautos ir, skyrėsi jų tikėjimai. Paskui Jėzus tarė jam: "Kelkis, eik! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave".

Mes taip pat niekada neturime užmiršti padėkoti Dievui už jo malones.

(Lk 17, 11 - 19)

PALYGINIMAS APIE FARIZIEJŲ IR MUITININKĄ

Dažnai įsivaizduojame esą dori, sąžiningi, be jokių nuodėmių. Bet Dievo Žodis moko mus visada būti nuolankiems prieš Dievą. Ši palyginimą Jėzus tiesiogiai taikė tiems, kurie buvo įsitikinę esą teisūs ir žemino kitus.

"Du žmonės atėjo į šventyklą melstis. Vienas buvo fariziejus, o kitas muitininkas*. Fariziejus vienas atsistojęs taip sau meldėsi: "Dėkoju tau, Dieve, kad nesu toks, kaip kiti žmonės - plėšikai, sukčiai, svetimautojai - arba kaip šis va muitininkas. Aš pasninkauju du kartus per savaitę, atiduodu dešimtinę iš visko, ką įsigiju".

O muitininkas* stovėjo atokiai ir nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę, maldaudamas: "Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui!"

Sakau jums: šitas nuėjo į namus nuteistas, ne anas. Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas".

Kalno pamoksle Jėzus mokė savo mokinius:

"Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. Kokiu teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta".

(Lk 18, 10 - 14. Mt 7, 1 - 2)

* *mokesčių rinkėjas*

JĖZUS LAIMINA VAIKUS

Jėzus Kristus labai mylėjo vaikus.

Kartą pas Jėzų buvo atvesti vaikai, kad jisai juos palaimintų, uždėjęs ant jų rankas. Bet mokiniai neleido vaikų pas Jėzų, liepdami netrukdyti Mokytojui. Tada Jėzus pasakė savo mokiniams: "Leiskite mažutėlius ir nedrauskitė jiems ateiti pas mane, nes tokių yra dangaus karalystė". Paskui Jėzus uždėjo ant vaikų rankas ir juos palaimino.

Kitą kartą mokiniai klausė Jėzaus: "Kas gi didžiausias dangaus karalystėje?" Jėzus, pasišaukęs vaikėlį, pastatė jį tarp mokinių ir tarė: "Iš tiesų sakau jums: jeigu nesitversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę. Taigi, kas pasidarys mažas, kaip šis vaikelis, tas bus didžiausias dangaus karalystėje. Kas priima tokį vaikėlį dėl manęs, tas mane priima".

(Mt 18, 1 - 5. 19, 13 - 15. Mk 9, 36, 37)

AKLOJO IŠGYDYMAS

Kartą Jėzus atėjo į didelį miestą Jerichą, kaip visada lydimas gausios minios.

Prie įėjimo į miestą, šalia kelio, sėdėjo akklasis ir prašė išmaldos. Jo vardas buvo Bartimiejus. Išgirdęs, kad pro šalį eina Jėzus, akklasis ėmė šaukti: "Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!" (Jėzų vadino Dovydo Sūnumi todėl, kad laukiamasis Išgelbėtojas Mesijas turės būti kilęs iš karaliaus Dovydo palikuonių giminės.) Daugelis draudė Bartimiejų, kad nutiltų, bet šis dar garsiau šaukėsi: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!"

Jėzus sustojo ir liepė jį pakviesti. Keletas žmonių priėjo prie aklojo ir pasakė jam: "Nenusimink! Kelkis, jis tave šaukia". Bartimiejus nusimetė jam trukdžiusį apsiaustą, atsistojo ir priėjo prie Jėzaus. Jėzus jį paklausė: "Ko nori, kad tau padaryčiau?" Akklasis atsakė: "Rabuni, kad praregėčiau!" Jėzus jam liepė: "Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave". Bartimiejus tą pat akimirka praregėjo ir nusekė paskui Jėzų.

Gyvendamas savo žemiškąjį gyvenimą, Jėzus darė daug stebuklų. Ir dabar, būdamas būdamas pas Tėvą, jis pasirengęs padėti kiekvienam, kuris tikrai kreipsis į jį. Jis visada atsiliepia į nuoširdžią malda.

(Mk 10, 46 - 52)

MUITININKAS ZACHIEJUS

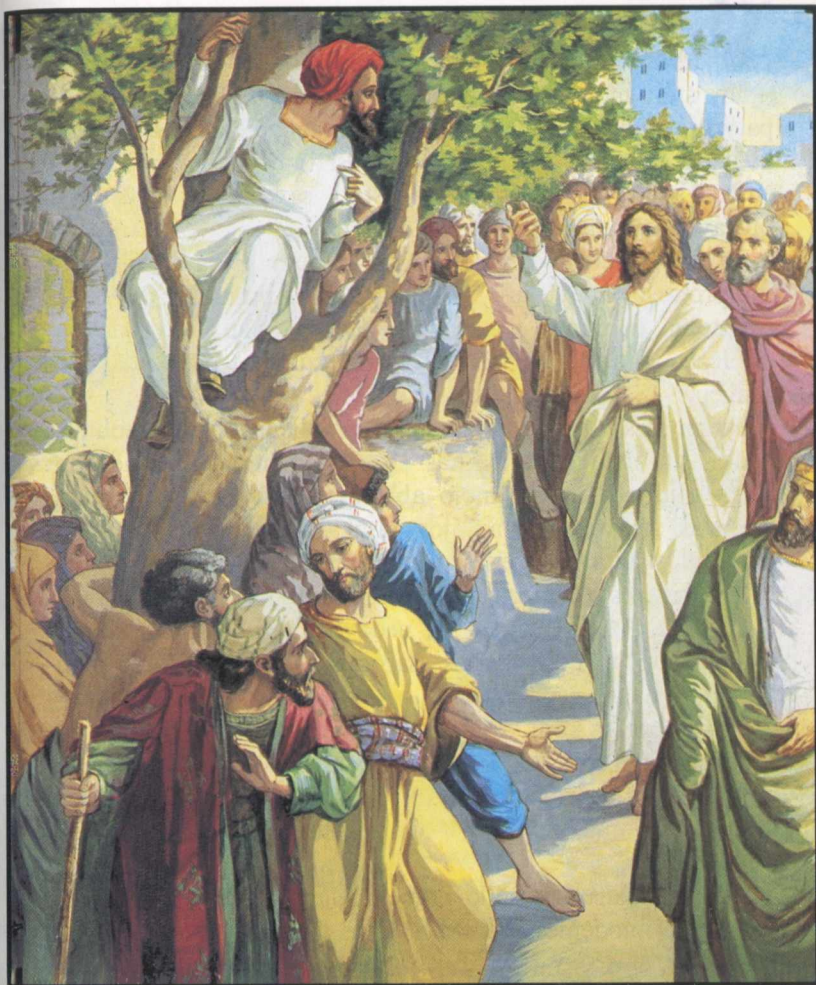
Kartą Jėzus atvyko į netoli Negyvosios jūros esantį Jericho miestą. Jame gyveno muitininkų viršininkas Zachiejus. Muitininkai iš žmonių rinko mokesčius. Jie dažnai skriausdavo žmones, imdami didesnę duoklę, negu įstatymu numatyta. Todėl žmonės nekenė muitininkų.

"Atvykęs į Jerichą, Jėzus ėjo per miestą. Ten buvo žmogus, vardu Zachiejus, muitininkų viršininkas ir turtuolis. Jis troško pamatyti Jėzų, koks jis esąs, bet negalėjo per minią, nes pats buvo žemo ūgio. Zachiejus užbėgo priekin ir ėlipo į šilkmedį, kad galėtų jį pamatyti, nes jis turėjo tenai praeiti. Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs aukštyn, Jėzus tarė: "Zachiejau, greit lipk žemyn! Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose". Šis skubiai nulipo ir su džiaugsmu priėmė jį.

Tai matydami, visi murmėjo: "Pas nusidėjėlių nuėjo į svečius!" O Zachiejus atsistojęs prabilo į Viešpatį: "Štai, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu vargšams ir, jei ką nors nuskriaudžiau, gražinsiu keturgubai". Jėzus tarė: "Į šiuos namus atėjo išganymas, nes ir jis yra Abraomo palikuonis. Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę".

Jėzus myli ir šventuosius, ir nusidėjėlius. Nusidėjėlius jo stebuklinga meilė skatina atgailauti.

(Lk 19, 1 - 10)

KAM DAUG ATLEIDŽIAMA, TAS LABAI MYLI

Vienas fariziejus, vardu Simonas, pakvietė Jėzų pietų. Jėzus sutiko ir atėjo pas jį.

"Ir štai moteris, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėlė, patyrusi, kad jis farizejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą kvapaus tepalo ir, verkdamą priėjusi iš užpakalio prie kojų, ėmė laistyti jas ašaromis, šluostyti savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė jas tepalu.

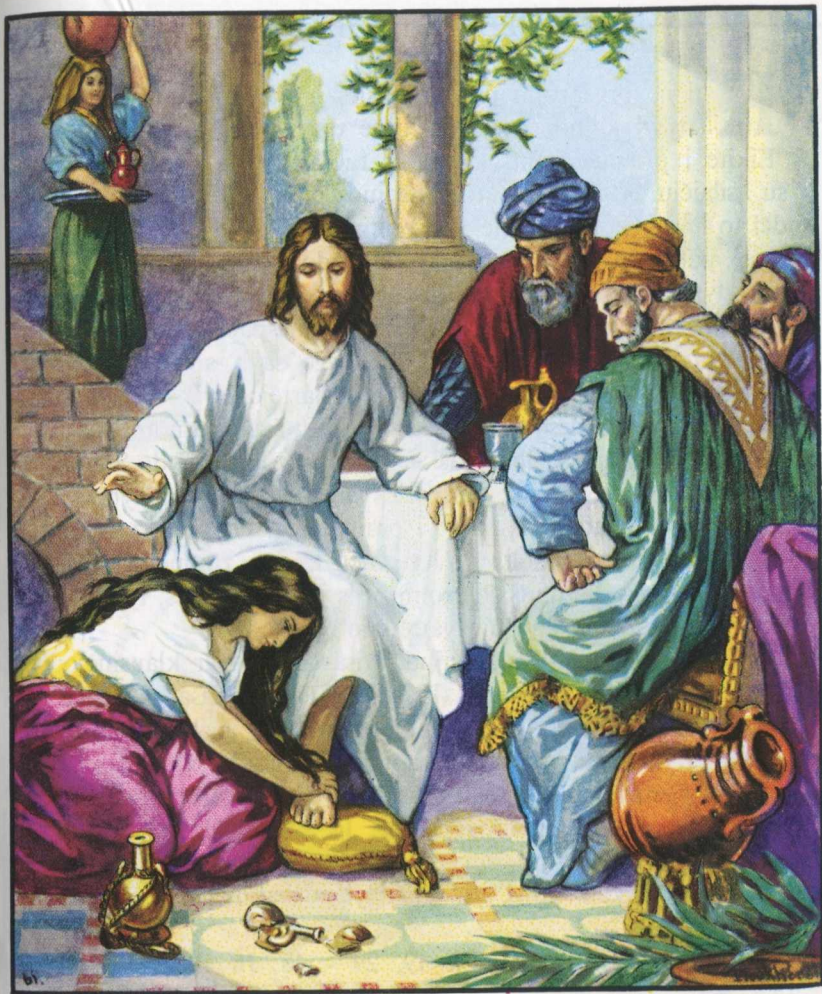
Tai matydamas fariziejus, kuris buvo Jėzų pasikvietęs, samprotavo pats vienas: "Jeigu šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas tokia ši moteris, kuri jį paliečia, - kad ji nusidėjėlė!" O Jėzus prabilo: "Simonai, turiu tau ką pasakyti". Tas atsiliepė: "Sakyk, Mokytojaui!"

Skolintojas turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o kitas - penkiasdešimt. Jiems neturint iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras labiau jį mylės? Simonas atsakė: "Manau, jog tasai, kuriam daugiau dovano". Jėzus tarė: "Teisingai nusprendei".

Ir, atsisukęs į moterį, jis tarė Simonui: "Matai šitą moterį. Aš atėjau į tavo namus, tu nedavei man vandens kojoms nusimazgoti, o ji suvilgė jas ašaromis ir nušluostė savo plaukais. Tu manęs nepabučiavai, o ji, vos man atėjus, nesiliauja bučiavusi man kojų. Tu aliejumi man galvos nepatepei, o ji tepalu patepė man kojas. Todėl aš tau sakau: jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli". O jai tarė: "Atleidžiamos tau nuodėmės".

Sėdintieji kartu už stalo pradėjo svarstyti: "Kas gi jis toks, kad net ir nuodėmes atleidžia?!" O jis dar tarė moteriai: "Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!"

(Lk 7, 37 - 50)

JĖZUS IŽENGIA Į JERUZALĘ

Kai jie prisiartinio prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę prie Alyvų kalno, Jėzus pasiuntė du mokinius, tardamas: "Eikite į priešais esantį kaimą ir tuojau rasite pririštą asilę su asilaičiu. Atriškite ir atveskite juos man. O jeigu kas imtų dėl to teirautis, atsakykite: "Jų reikia Viešpačiui, – ir iš karto juos paleis. Pasiųstieji nuėjo ir rado, kaip jiems buvo nurodyta. Atrišant asilaitį, savininkas klausė: "Kam atrišate asilaitį?" Mokiniai atsakė: "Jo reikia Viešpačiui".

Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apdengė savo apsiaustais, o Jėzus užsėdo ant viršaus. Kai jis priartėjo prie Jeruzalės, didžiausia minia tiesė drabužius ir palmių šakas jam ant kelio ir šaukė: "Osana (Išgelbėjimas! Išgelbėk! Šlovė!) Dovydo Sūnui! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!" Tai įvyko, kad išsipildytų pranašo Zacharijo žodžiai: "Pasakykite Siono dukrai (Jeruzalei ir jos žmonėms) štai atkeliauja tavo karalius. Jis romus, jis joja ant asilės, lydimas asilaičio, nešulinio gyvulio jauniklio".

Jam įžengus į Jeruzalę, sujudo visas miestas ir klausinėjo: "Kas jis toksai?" O minios kalbėjo: "Tai pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto". Minia liudijo, kad jis prikėlė iš numirusiųjų Lozorių ir padarė daugybę stebuklų. O fariziejai kalbėjo vieni kitiems: "Žiūrėkite, jūs nieko negalite padaryti. Štai visas pasaulis eina paskui jį!" Jie sakė Kristui, kad jis uždraustų mokiniams aukštinti jį. Bet Jėzus atsakė fariziejams: "Sakau jums, jei šitie tylės - akmenys šauks!"

(Mt 21, 1 - 10. Lk 19, 29 - 40. Jn 12, 12 - 19)

JĖZUS VERKIA DĖL JERUZALĖS

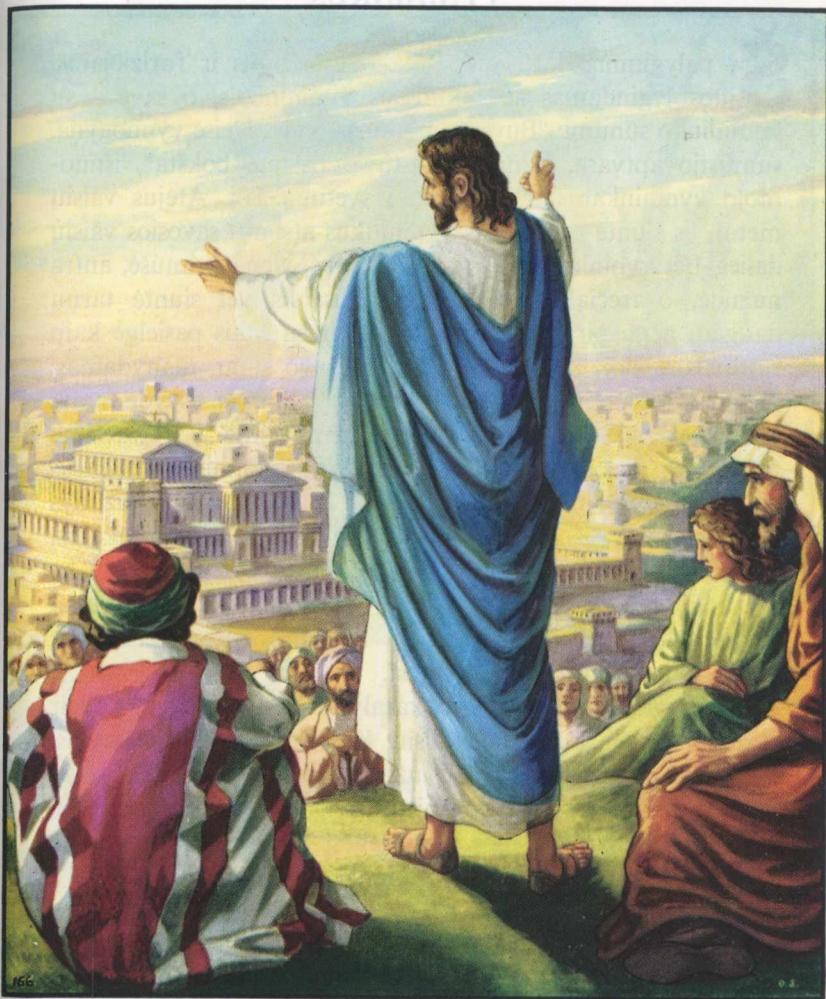
Jėzus liūdėjo dėl Jeruzalės, dėl Jeruzalės gyventojų, kurie nesuprato jo meilės ir norėjo jį nužudyti: "Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, tarsi višta savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai. Štai, jūsų namai paliekami jums tušti. Ir aš sakau jums: jūs manęs nebematysite, kol ateis laikas, kada imsite šaukti garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu".

Kita kartą Jėzus prisiartinęs prie Jeruzalės ir žvelgdamas į ją, pravirkęs tarė: "O, kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę! Deja, tai paslėpta nuo tavo akių. Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls iš visų pusių ir suspaus tave. Jie parbloks ant žemės tave ir tavo vaikus su tavimi ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto".

Tebūnie mūsų gyvenimas toks, kad Jėzus, žvelgdamas į mus, neverktų.

(Lk 13, 34, 35. 19, 42 - 44)

PAUZYGINIMAS APLE PIKTUOSIUS
VYVININKUS

102

PALYGINIMAS APIE PIKTUOSIUS VYNININKUS

Šį palyginimą Jėzus papasakojo kunigams ir fariziejams, juos lygindamas su piktaisiais vynininkais, o save - su šeimininko sūnumi: "Buvo šeimininkas, kuris įveisė vynuogyną, sumūrijo aptvarą, įrengė spaustuvą, pastatė bokštą*, išnuomojo vynininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. Atėjus vaisių metui, jis siuntė tarnus pas vynininkus atsiimti savosios vaisių dalies. Bet vynininkai, nutvėrę jo tarnus, vieną primušė, antrą nužudė, o trečią užmušė akmenimis. Jis vėl siuntė tarnų daugiau negu pirma. Bet vynininkai ir su šitais pasielgė kaip su anais. Galop jis išsiuntė pas juos savo sūnų, manydamas: "Jie drovėsįs mano sūnaus". Tačiau vynininkai, išvydę sūnų, ėmė kalbėtis: "Tai įpėdinis! Eime, užmuškime jį ir turėsime palikimą". Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimininkas padarys su tais vynininkais? Jie atsakė: "Jis žiauriai nužudys piktadarius ir išnuomos vynuogyną kitiems vynininkams, kurie, atėjus metui, atiduos vaisių". Tuomet Jėzus tarė: "Ar niekada nesate skaitę Raštuose: "Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu". Tai Viešpaties padaryta ir mūsų akims tai nuostabą kelia.

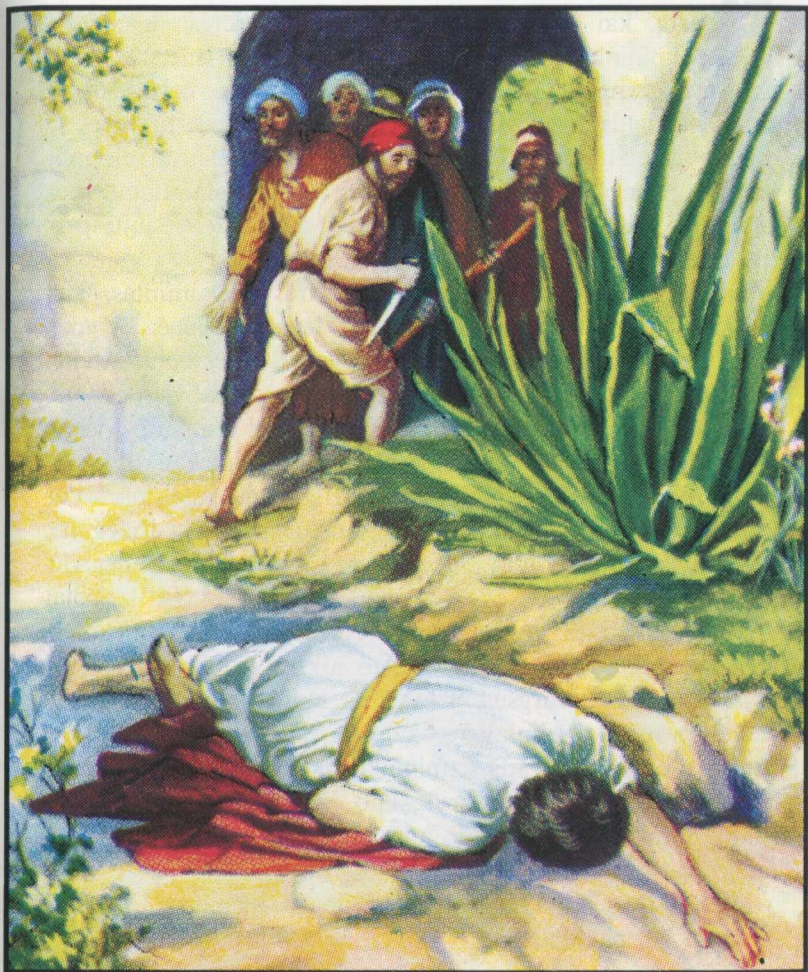
Todėl sakau jums: "Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių. Kas nukris ant to akmens, tas suduš, o ant ko akmuo užgrius, tas bus sutriuškintas".

"Išgirdę palyginimus, vyresnieji kunigai ir fariziejai suprato, kad Jėzus kalba apie juos. Jie stengėsi jį suimti, tačiau bijojo liaudies, nes jį laikė Jėzų pranašu".

(Mt 21, 33 - 46)

**bokštas su rūsiu - vynuogyno sandėlis ir saugykla*

"DAUG PASAUKTŲ BET MAŽA IŠRINKTŲ"

(Lc. 14. 12 - 14)

"DAUG PAŠAUKTŲ, BET MAŽA IŠRINKTŲ"

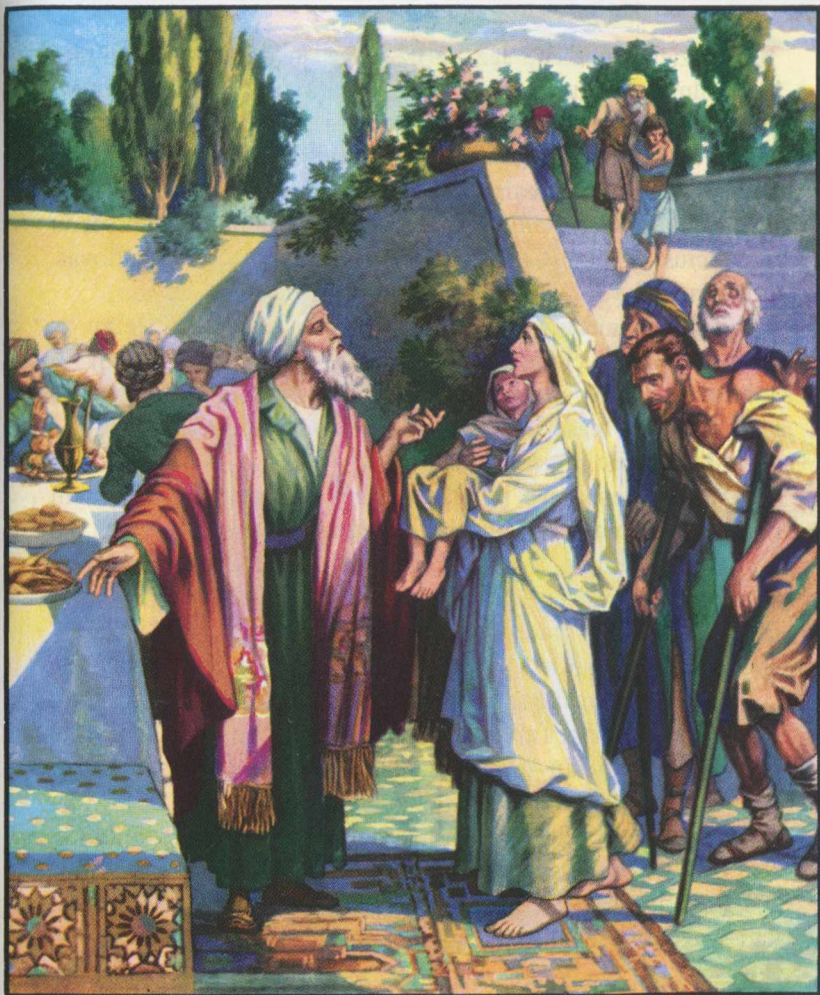
Kartą, kai Jėzus buvo pakviestas į svečius, jis pasakė šeimininkui: "Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk nei savo draugų, nei brolių, nei giminaičių, nei turtingų kaimynų, kad kartais jie savo ruožtu nepasikviestų tavęs ir tau nebūtų atlyginta. Rengdamas vaišes, verčiau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklų, tai būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atsilyginti, ir tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime".

Tai išgirdęs, vienas svečias jam tarė: "Palaimintas, kas vaišinsis Dievo karalystės pokylyje!" Jėzus atsiliepė: "Vienas žmogus iškėlė didelę puotą ir pakvietė daug svečių. Atėjus metui puotauti, jis pasiuntė tarną pranešti pakviestiesiems: "Ateikite, jau viskas surengta". Tuomet jie visi kaip vienas pradėjo išsikabinėti. Vienas jam tarė: "Nusipirkau dirvą ir būtinai turiu eiti jos apžiūrėti. Meldžiu mane pateisinti". Vėl kitas sakė: "Pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti. Meldžiu mane pateisinti". Trečias tarė: "Vedžiau, todėl negaliu atvykti".

Tarnas sugrįžęs viską apsakė šeimininkui. Šis supyko ir įsakė tarnui: "Skubiai eik į miesto aikštes ir skersgatvius ir vesk čionai visus vargšus, paliegėlius, aklius ir luošus". Tarnas ir vėl pranešė: "Šeimininke, kaip buvai liepęs, - padaryta, bet dar yra vietos". Tada šeimininkas tarė tarnui: "Eik į kelius bei patvorius ir varu atvaryk, kad mano namai būtų pilni. Sakau jums, - nė vienas iš anų kviestųjų žmonių neragaus mano vaišių".

Dievas mus kviečia į savo meilę ir bičiulystę. Būsime laimingi jo paklausę.

(Lk 14, 12 - 24)

KAS VALDOVO - VALDOVUI, KAS DIEVO - DIEVUI

Fariziejai, nemėgę Jėzaus už gerus jo darbus ir išminties pilnus žodžius, tarėsi, kaip jį sukirsti jo paties žodžiais. Ir pasiuntė pas jį savo mokinius. Šie atėję sakė jam: "Mokytojau, mes žinome, kad esi tiesiakalbis, mokai tikro Dievo kelio ir niekam nepataikauji, nes nežiūri žmonių poaukščių. Tad pasakyk, kaip manai: valia mokėti ciesoriui mokesčius ar ne?" (Ciesorius - Romos imperatorius, valdovas, karalius. Jo valdžioje tada buvo ir Palestina.)

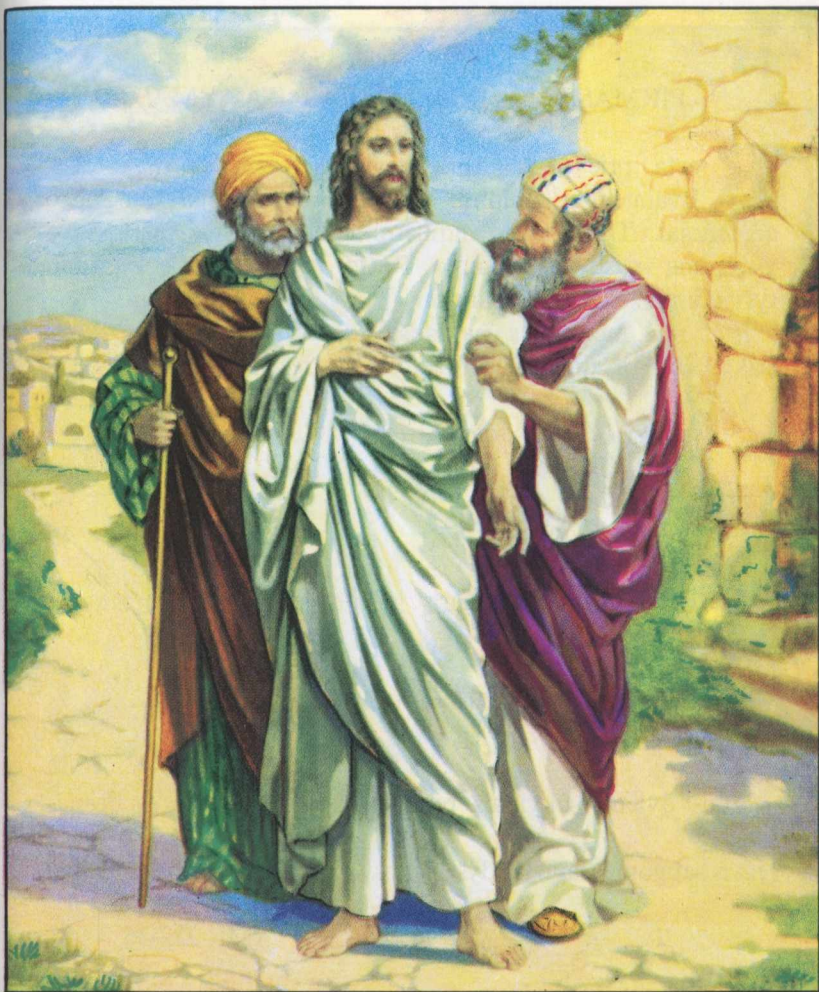
Fariziejų klausimas buvo labai gudriai sugalvotas. Jeigu jis atsakytų, kad ciesoriui reikia mokėti mokesčius, tai jį apkaltintų išdavyste - kad jisai palaikys okupantų romėnų valdžią. Jeigu pasakytų gi, kad mokesčių mokėti nereikia - apšauktų maištininku.

Jėzus, suprasdamas jų klastą, tarė: "Kam spendžiate man pinkles, veidmainiai? Parodykite man mokesčių pinigą!" Jie atnešė jam denarą. Jėzus jų paklausė: "Kieno čia paveikslas ir įrašas?" Fariziejai atsakė: "Ciesorius". Tada Viešpats tarė jiems: "Atiduokite tad, kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo - Dievui". Tai išgirdę, jie stebėjosi, ir, palikę jį, pasišalino.

Po to Jėzus pasakė savo mokiniams: "Į Mozės krasę atsisėdo Rašto aiškintojai ir fariziejai. Todėl visa, ką jie liepia, darykite ir laikykitės, tačiau nesielkite, kaip jie elgiasi, nes jie kalba, bet nedaro. Jie riša sunkias, nepakeliamas naštas ir krauna žmonėms ant pečių, o patys nenori jų nė pirštu pajudinti. Jie viską daro, kad būtų žmonių matomi..."

Tikintieji - sąžiningi savo krašto piliečiai, bet jie nesutinka, kad valstybė reikalautų sau to, kas priklauso Dievui.

(Mt 22, 15 - 22. 23, 1 - 5)

PIRMASIS IR DIDŽIAUSIAS ĮSAKYMAS

Kartą prie Jėzaus priėjo vienas Įstatymo mokytojas. Evangelijoje minimi Įstatymo mokytojai ir Rašto aiškintojai. Taip buvo vadinami mokyti žydai, visą savo gyvenimą paskyrę Šventojo Rašto, ypač Mozės įstatymo tyrinėjimui bei nagrinėjimui.

Įstatymo mokytojas paklausė Jėzaus: "Mokytojau, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?" Jėzus jam atsakė:

*"Mylėk Viešpatį, savo Dievą,
visa širdimi,
visa siela
ir visu protu".*

Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antrasis - panašus į jį:

*"Mylėk savo artimą
kaip save patį".*

Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai.

Ar saugome savo širdyse šiuos Viešpaties Jėzaus žodžius?

(Mt 22, 36 - 40)

VARGŠĖS NAŠLĖS SKATIKAS

Mokydamas šventovėje, Jėzus kartą kalbėjo: "Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti su ilgaus drabužiais, būti sveikinami aikštėse, užimti pirmuosius krėslus sinagogose ir garbės vietas vaišėse. Jie suryja našlių namus, dangstydamies ilga malda. Jų laukia itin griežtas teismas".

Atsisėdęs ties aukų skrynTimer, Jėzus stebėjo, kaip žmonės metė į ją aukas. Daugelis turtingųjų aukojo gausiai. Atėjo viena suvargusi našlė ir įmetė du pinigėlius, tai yra skatiką. Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus sakė jiems: "Iš tiesų sakau jums: ši vargšė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į aukų skrynTimer. Visi aukojo iš to, kas jiems atlieka, o ji iš savo neturto įmetė visą, ką turėjo, visus savo išteklius".

Ar mes aukojame Dievo reikalams iš visos širdies? Ar aukojame iš meilės jam?

(Mk 12, 38 - 44)

Jēzus pasakē savo mokiniams: "Žiūrēkite, kad nebūtumēte suklaidinti, nes daugelis ateis, prisidengē mano vardu, ir sakys: "Tai aš!" ir: "Atējo metas!" Jūs neikite paskui juos! O kai išgirsite apie karus ir maištus, nenusigāskite. Visa tai turi pirmiau īvykti, bet dar negreit galas... Tauta sukils priēš tautā ir karalystē priēš karalystē. Šen ir ten bus didelių žemēs drebējimu, ligu ir badmečiu. Bus baisenybiu ir dideliu ženklū iš dangaus. Pirmiausia žmonēs pakels priēš jus rankas ir ims jus persekioti. Dēl mano vardo tāsys jus po sinagogas ir kalējimus, vedžios pas karalius ir valdytojus. Tada jums bus proga liudyti. Taigi īsidēkite sau ī širdis iš anksto negalvoti, kaip ginsitēs. Aš jums duosiu tokios īskalbos bei īšminties, kad negalēs nei atsispirti, nei priēštarauti nē vienas jūsu priēšininkas... Paskui jus atiduos kankinti ir žudyti. jūs būsite dēl manēs visu tautu nekenčiami. Daugelis nupuls, ims vieni kitus īšdavinēti ir vieni kitu nekēsti.

Atsiras daug netikrū pranašu, kurie daugeli suvedžios. Kadangi īsigalēs neteisybē, daugelio meilē atšals. O kas īštvers iki galo, bus īšgelbētas.

Ir bus paskelbta ši karalystēs Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas...Atsiras netikrū mesiju ir netikrū pranašu, ir jie darys dideliu ženklū bei stebuklū, mėgindami suklaidinti, jei tai īmanoma, net īsrinktuosius... Netrukus po tu nelaimiu dienu saulē užtems, mėnulis nebeduos šviesos, žvaigždēs kris iš dangaus, ir dangaus galybēs bus sukrēstos. Tuomet danguje pasirodys žmogaus Sūnaus ženklas, o visos žemēs tautos ims raudoti ir pamatys Žmogaus Sūnu, ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir šlove... Dangus ir žemē praeis, o mano žodžiai nepraeis. Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei Sūnus, o vien tik Tēvas... Todēl budēkite, nes nežinote, kuriā dienā ateis jūsu Viešpats".

(Mt 24, 4 - 42)

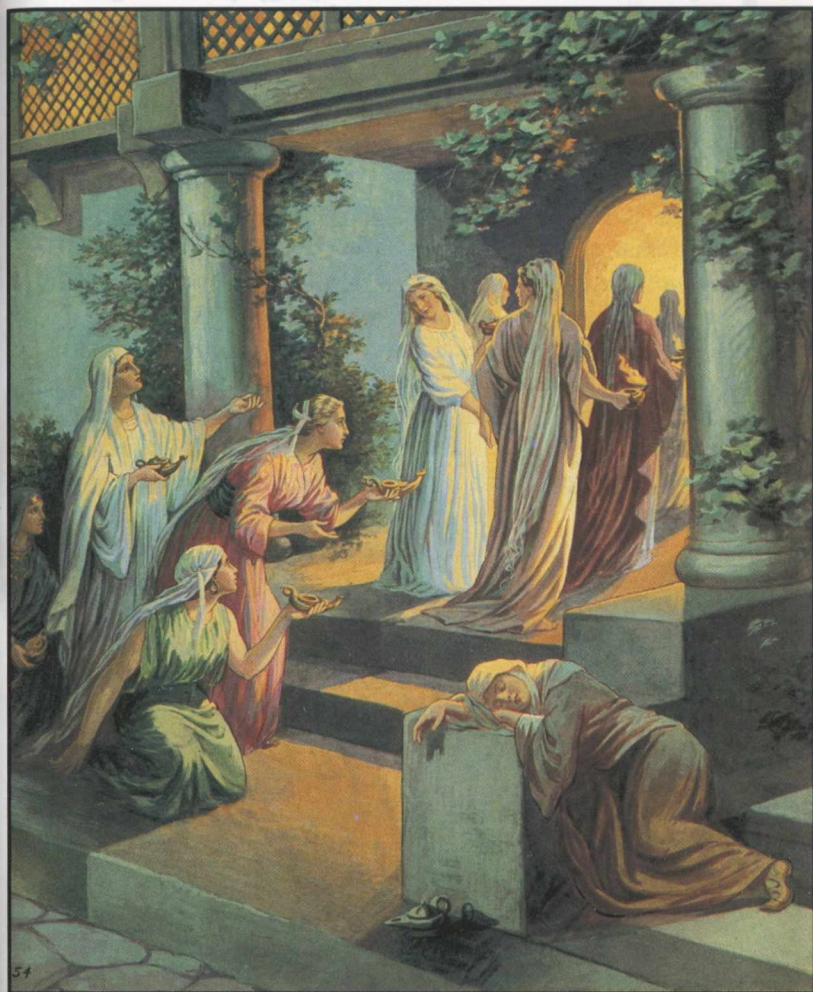

PALYGINIMAS APIE DEŠIMTĮ MERGAIČIŲ

Kartą, kalbėdamas mokiniams apie savo antrąjį atėjimą į žemę, Jėzus papasakojo jiems tokį palyginimą:

"Tada su dangaus karalyste bus panašiai, kaip su dešimtimi mergaičių, kurios, pasiėmusios žibintus, išėjo pasitikti jaunikio. Penkios iš jų buvo paikos ir penkios protingos. Taigi paikosios pasiėmė žibintus, o nepasiėmė alyvos. Protingosios kartu su žibintais pasiėmė induose ir alyvos. Jaunikiui vėluojant, visos ėmė snausti ir užmigo. Vidurnaktį pasigirdo balsai: "Štai jaunikis! Išeikite pasitikti!" Tuomet visos mergaitės atsikėlė ir taisėsi žibintus. Paikosios sakė protingosioms: "Duokite mums alyvos, nes mūsų žibintai gęsta". Protingosios atsakė: "Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau nueikite pas prekiautojus ir nusipirkite". Joms beeinant pirkti, atėjo jaunikis. Kurios buvo pasiruošusios, įėjo kartu su juo į vestuves, ir durys buvo uždarytos. Vėliau atėjo ir anos mergaitės ir ėmė prašyti: "Gerbiamasis, atidaryk, čia mes!" O jis atsakė: "Iš tiesų sakau jums aš jūsų nepažįstu!" Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos".

(Mt 25, 1 - 13)

Trejus metus Jėzus darbavosi žemėje, gydydamas ligonius ir skelbdamas Evangeliją - Gerąją Naujieną. Jis rengė ir savo mokinius šiam darbui. Štai vienas Jėzaus pokalbis su jais:

"Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas - vynininkas. Kiekvieną mano šakelę, neduodančią vaisiaus, jis išpjauna, o kiekvieną vaisingą šakelę apvalo, kad ji duotų dar daugiau vaisių. Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums kalbėjau. Pasilikite manyje, tai ir aš jumoje pasiliksiu. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami manyje. Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių nuo manęs atsiskykę, jūs negalite nieko nuveikti. Kas nepasiliks manyje, bus išmestas laukan ir sudžius kaip šakelė. Paskui surinks šakeles, įmes į ugnį, ir jos sudegs. Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumoje, - jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta...

Kaip mane Tėvas mylėjo, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje! Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje... Aš jums tai įsakau: vienam kitą mylėti!

Jei pasaulis jūsų nekenčia, tai žinokite - jis manęs nekenė pirmiau negu jūsų. Jei jūs būtumėte pasaulio, jis mylėtų jus kaip savuosius. Kadangi jūs - ne pasaulio, bet aš jus iš pasaulio išskyriau, todėl jis jūsų nekenčia. Atsiminkite mano žodžius, kuriuos esu jums pasakęs: Tarnas ne didesnis už šeimininką! Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios. Jeigu laikėsi mano žodžio, laikysis ir jūs. Ir visa tai jums darys dėl manęs, nes jie nepažįsta to, kuris yra mane siuntęs.

Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jiems kaltės nebūtų. O dabar jie neturi kuo pateisinti savo nuodėmės. Kas manęs nekenčia, nekenčia ir mano Tėvo".

(Jn 15, 1 - 17. 9 - 10. 17 - 23)

PASKUTINĖ VAKARIENĖ

Atėjus Velykoms, Jėzus siuntė Joną ir Petrą, sakydamas: "Eikite ir paruoškite mums Velykų vakarienę". Jie klausė jo: "O kur norėtum, kad mes paruoštume?" Jėzus atsakė: "Štai jums įeinant į miestą, jus pasitiks žmogus, vandens ąsočiu nešinas. Eikite paskui jį iki tų namų, į kuriuos jis užsuks, ir sakykite namų šeimininkui: "Mokytojas prašė paklausti: kur menė, kurioje galėčiau su mokiniais valgyti Velykų vakarienę?" Ir jis parodys jums didelį aukštutinį kambarį su baldais. Tenai ir paruoškite". Mokiniai nuėjo ir rado, kaip Jėzus jiems buvo sakęs, ir paruošė Velykų vakarienę.

Atėjus metui, Jėzus sėdo už stalo su dvylika mokinių ir tarė jiems: "Trokšte troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas. Sakau jums, nuo šiol aš daugiau jos nebevalgysiu, kol ji išsipildys Dievo karalystėje". Paėmęs taurę, jis padėkojo ir tarė: "Imkite ir dalykitės. Sakau jums, nuo šiol aš nebegersiu vynuogių vaisiaus, kol ateis Dievo karalystė". Paėmęs duoną, jis padėkojo, laužė ją ir davė mokiniams, sakydamas: "Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas". Tai darykite mano atminimui. Lygiai taip pat po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: "Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujuje, kuris už jus išliejamas".

(Lk 22, 8 - 20)

Vakarienėjant Jėzus pakilo nuo stalo, nusivilko viršutinius drabužius, apsijuosė rankšluosčiu ir, paėmęs praustuva, mazgojo mokiniams kojas ir šluostė jas rankšluosčiu. Kada jis priėjo prie Simono Petro, šis jam tarė: "Viešpatie, neįau tu mazgosi man kojas!" Jėzus jam atsakė: "Tu dabar nesupranti, ką aš darau, bet vėliau suprasi". Po to jis vėl užsivilko drabužius ir, sugrįžęs prie stalo, paklausė: "Ar suprantate, ką jums padariau? Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes aš toks ir esu. Jei tad aš - Viešpats ir Mokytojas - numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti. Aš jums daviau pavyzdį... Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeimininką ir pasiuntinys ne didesnis už savo siuntėją.

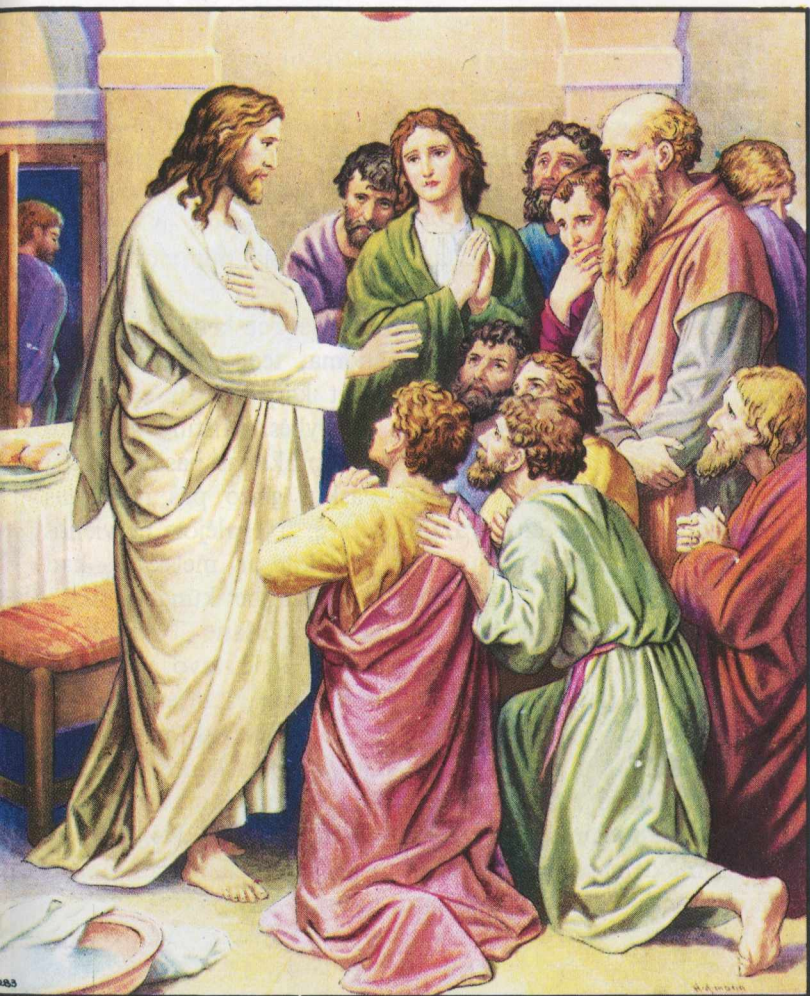
Jeigu tai suprantate, būsite palaiminti, taip elgdamiesi. Deja, tai sakau ne apie visus jus. Aš žinau, ką esu išsirinkęs, bet turi išsipildyti Rašto žodžiai: "Tas, kuris valgė mano duoną, taikėsi mane sutrypti".

Paskui Jėzus nuliūdęs pasakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų išduos mane!" Tada mokiniai spėliodami susižvalgė, bet nesuprato, apie kurį jisai kalba. O Jonas, sėdėdamas prie pat jo, paklausė: "Kas jis, Viešpatie?" Jėzus atsakė: "Tai tas, kuriam padažęs paduosiu kąsnį". Ir, padažęs kąsnį, padavė Judui Iskariotui.

Judas, prarijęs kąsnį, išėjo. Buvo naktis. Jam išėjus, Jėzus tarė: "Vaikeliai! Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus".

Paskui jisai pasakė savo mokiniams, kad šianakt jie visi ji paliksia. O Petras tarė: "Aš ir gyvybę už tave guldysiu!" Tada Jėzus pasakė jam: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: dar gaidžiams nepragydu, tu tris kartus manęs išsiginsi!"

(Jn 13, 4 - 38)

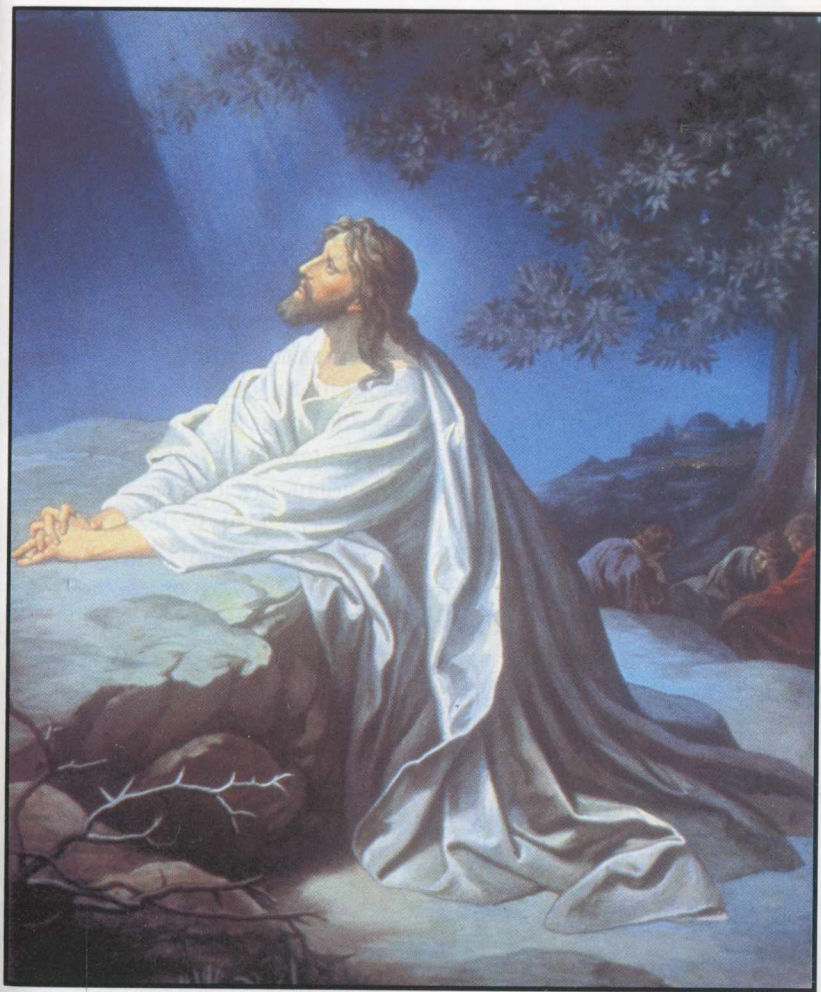
JĖZUS MELDŽIASI GETSEMANĖJE

Tą pačią naktį po vakarienės Jėzus su vienuolika mokinių išėjo iš Jeruzalės ir per Kedrono upelį nuėjo į ūkį, vadinamą Getsemane. Ten Jėzus su savo mokiniams įėjo į sodą ir tarė jiems: "Pasėdėkite čia, kol aš ten nuėjęs melsiuos". Pasiėmęs Petrą ir abu Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir sielvartauti, nes mūsų nuodėmių našta gulė ant jo pečių ir jį slėgė. Jėzus tarė jiems: "Mano siela mirtinai nuliūdusi. Likite čia ir pabudėkite kartu su manimi".

Paėjęs nuo jų kiek atokiau, jis puolė ant kelių ir pradėjo melstis: "Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!" Ir pasirodęs iš dangaus angelas suteikė jam stiprybės. Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi kraujo lašai, varvantys žemėn. Paskui grįžo pas mokinius ir rado juos miegančius. Pažadinęs tarė: "Negalėjote nė vienos valandos pabudėti su manimi? Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą. Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas". Dar kartą paėjęs į šalį, vėl meldėsi: "Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti mano negerta, tebūnie tavo valia!"

Šioje maldoje Kristus kalbėjo apie kančių taurę, kurią jis turėjo išgerti už mūsų nuodėmes. Ir niekas negali net įsivaizduoti, kaip jis liūdėjo, žinodamas, kokia lemtis jo laukia ir, kad ne visi žmonės pasinaudos jo atpirkimu. Bet Dievo Sūnus ją nuolankiai priėmė, žinodamas, kad aukojasi už mūsų nuodėmes. Jeigu jis nebūtų išgėręs jam skirtosios kančių taurės, visų mūsų kaltės būtų likusios neatpirktos.

(Mt 26, 36 - 44. Lk 22, 39 - 46)

JĖZAUS SUĖMIMAS

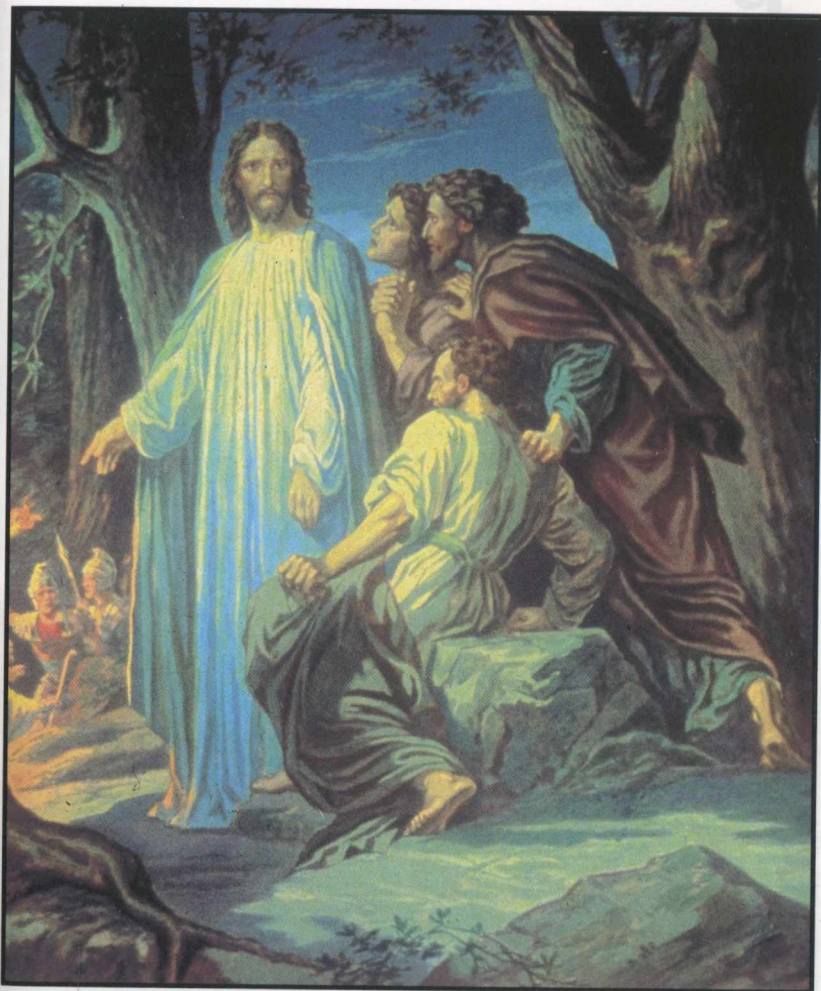
Tris kartus Jėzus grįžo prie mokinių ir vis rasdavo juos miegančius. Atėjęs trečią kartą, jis pasakė jiems: "Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, kai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas. Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat". Jam tai betariant, staiga pasirodė Judas - vienas iš dvylikos jo mokinių (jis buvo pažadėjęs kunigams už trisdešimt sidabrinių monetų išduoti Jėzų). O su juo - didelis būrys kareivių ir ginkluotų kalavijais, vėzdais ir deglais fariziejų bei vyriausiųjų kunigų.

Išdavikas Judas pasakė su juo atėjusiems: "Kurį pabučiuosiu, tai tas! Suimkite jį!" Ir tuojuo priėjęs prie Jėzaus tarė: "Sveikas, Rabi!" Paskui jis pabučiavo Jėzų. O Jėzus jam tarė: "Bičiuli, ko atėjai? Pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūną?" Paskui Jėzus kreipėsi į atėjusiuosius: "Ko ieškote?" Tie atsakė: "Jėzaus Nazariečio?" Tada Jėzus tarė jiems: "Tarsi plėšiko išėjote sugauti manęs su kalavijais ir vėzdais. Aš kasdien sėdėjau šventykloje mokydamas, ir manęs nesusėmėte. Bet viskas šitaip dedasi, kad išsipildytų pranašų Raštai".

Tuomet Judo atvestasis būrys suėmė Jėzų, surišo ir nuvedė į vyriausiojo kunigo namus. O visi mokiniai, palikę jį, pabėgo.

Gėdingiausias darbas - išdavinėti draugus ir geradarius.

(Mt 26, 45 - 57. Lk 22, 45 - 53. Jn 18, 1 - 12)

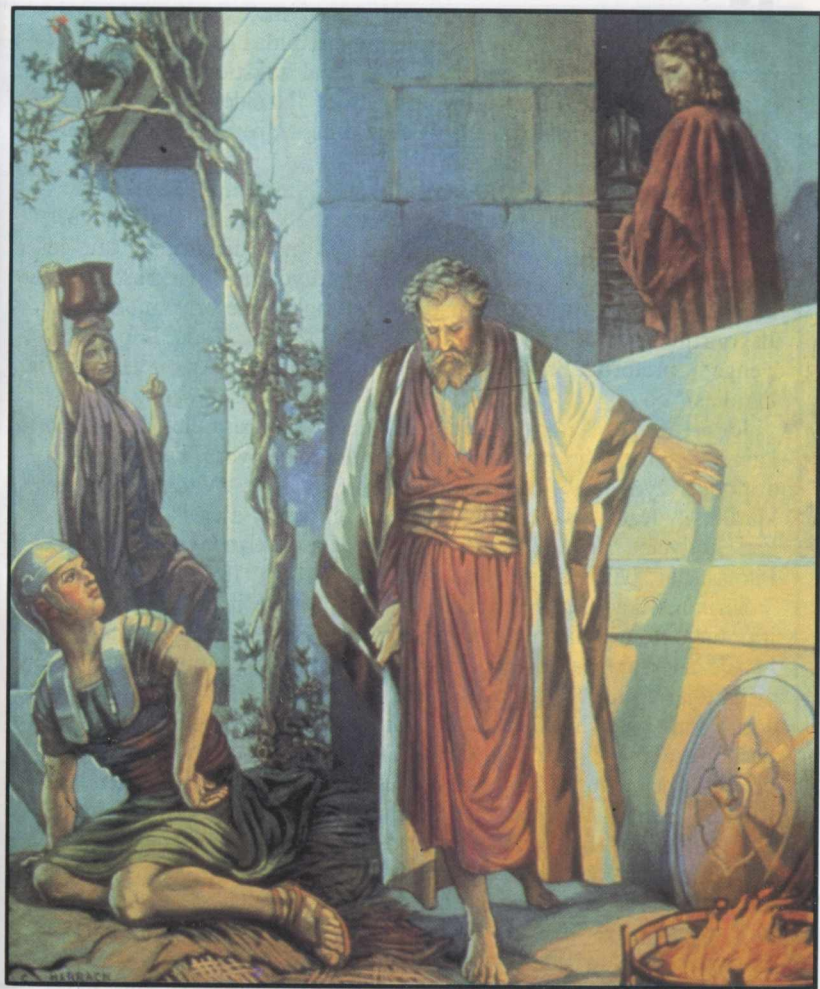

Petras ir dar vienas mokinys sekė suimtą Jėzų iš tolo iki vyriausiojo kunigo rūmų. Įėjęs į kiemą, jis atsisėdo su tarnais pasižiūrėti, kuo viskas baigsis.

Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir teismo taryba ieškojo neteisingų parodymų prieš Jėzų, kad galėtų nuteisti jį mirti. bet nerado, nors prieš jį melagingai liudijo daugybė kviestinių liudytojų. Pagaliau du iš jų pasakė: "Šitas yra sakęs: "Aš galiu sugriauti Dievo šventyklą ir per tris dienas ją vėl atstatyti". Tada vyriausiasis kunigas atsistojęs klausė: "Tu nieko neatsakai į šituos kaltinimus?!" Jėzus tylėjo. Ir kunigas vėl jį klausė: "Prisaikdinu tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar tu Mesijas, Dievo Sūnus?!" Jėzus tarė jam: "Taip yra, kaip sakai. Bet aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!" Tada vyriausiasis kunigas persiplėšė drabužius ir pareiškė susirinkusiems: "Jis piktžodžiauja! Kam dar mums liudytojai?! Štai girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums regisi?" Tie atsakė: "Vertas mirties!"

Tuomet žydai ėmė spjaudyti Jėzui į veidą, daužyti kumščiais, o kiti mušė jį per veidą ir tyčiodamiesi liepė atspėti, kas jį užgavęs.

Tuo metu Petras sėdėjo kieme ir šildėsi prie ugnies su rūmų tarnais. Buvo šalta. Viena tarnaitė priėjo prie jo ir tarė: "Ir tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu". Bet jis išsigynė visų akivaizdoje: "Aš nežinau, ką tu sakai?!" Einantį vartų link, jį pastebėjo kita tarnaitė ir kalbėjo aplinkiniams: "Šitas buvo su Jėzumi Nazariečiu". Jis ir vėl išsigynė, prisiekdamas: "Aš nepažįstu to žmogaus!" Po valandėlės prisiartinio ten stovėjusieji ir sakė Petru: "Tikrai tu vienas iš jų, nes ir tavo tarmė tave išduoda". Tuomet jis ėmė prisiekinėti ir dievagotis: "Aš nepažįstu to žmogaus!" Ir tuojuo pragydo gaidys. Tada Petras prisiminė Jėzaus žodžius: "Dar gaidžiui nepragydas, tu tris kartus manęs išsiginsi". Jis išėjo laukan ir gaudžiai pravirko.

JĖZUS PAS PILOTĄ IR ERODĄ

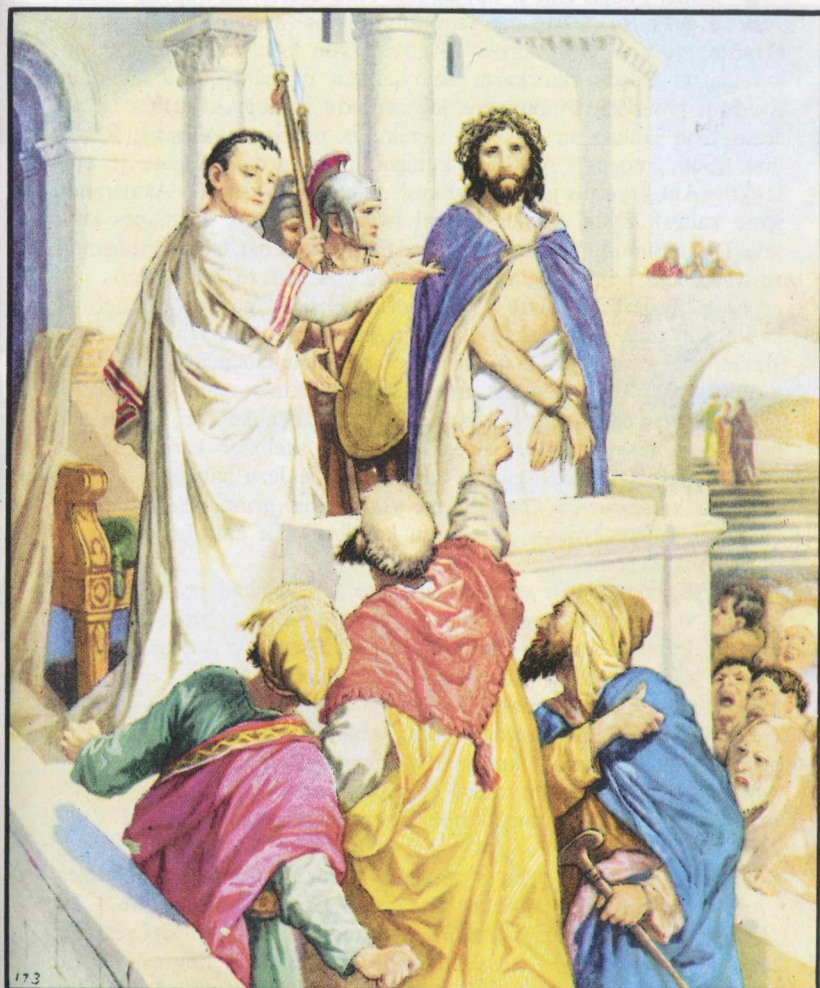
"**R**ytui išaušus, visi aukštieji kunigai ir tautos seniūnai nusprendė, kad Jėzus turis būti nužudytas". Surišę nuvedė ir "atidavė jį valdytojui Pilotui". Kai išdavikas Judas pamatė, jog Jėzus pasmerktas, gailėsčio pagautas, nunešė atgal aukštiesiems kunigams ir seniūnams trisdešimt sidabrinių ir tarė: "Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują". Nusviedęs šventykloje pinigus, jis išbėgo ir pasikorė (Mt 27, 1 - 4).

"Jie patys nėjo vidun į pretorijų*, kad nesusiteptų... Todėl Pilotas išėjo laukan pas juos ir paklausė: "Kuo jūs kaltinate šitą žmogų?" Jie atsakė: "Jeigu jis nebūtų piktadarys, mes nebūtume tau jo atvedę", – (Jn 18, 28 - 30) ėmė jį skusti, sakydami: "Mes nustatėme, kad šitas kiršina mūsų tautą ir draudžia mokėti ciesoriui mokesčius. Jis tvirtina esąs Mesijas ir karalius" (Lk 23, 2). Tada Pilotas vėl įžengė į pretorijų, ir pasišaukęs Jėzų, paklausė: "Ar tu esi žydu karalius?"

Jėzus atsakė: "...Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams..." Tuomet Pilotas jį paklausė: "Vadinasi, tu esi karalius?" Jėzus atsakė: "...Aš tam esu gimęs ir atėjęs į šį pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso mano balso". Pilotas dar paklausė: "O kas yra tiesa?!" (Jn 18, 33 - 38).

Sužinojęs, kad Jėzus iš Erodo valdų, "nusiuntė jį pas Erodą, kuris irgi buvo tomis dienomis Jeruzalėje... Jis ėmė jį visaip klausinėti, bet Jėzus jam neatsakinėjo. Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai apstoję be paliovos jį kaltino. Tada Erodas su savo palyda Jėzų paniekino ir išjuokė. Paskui, aprenkęs jį baltu drabužiu, pasiuntė atgal Pilotui. Tą dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais, o seniau jie pykosi. Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, seniūnus ir liaudį, pareiškė: "Jūs atvedėte man šį žmogų, kaltindami jį liaudies kurstymu. Bet aš, jį apklausęs jūsų akyse, neradau nė vienos jam primetamos kaltės"... O jam ir reikėjo šventės proga paleisti vieną kalinį. Bet visi ėmė šaukti: "Mirtis šitam! Paleisk mums Barabą!" O Barabas buvo patekęs į kalėjimą už kažkokį maištą mieste ir žmogžudystę. Norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas dar kartą kreipėsi į juos, bet jie nesiliovė šaukę: "Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!" ... ir jį šauksmai ėjo vis smarkyn" (Lk 23, 7 - 23).

**pretorijus - valdovo teismo rūmai*

"NEŠDAMAS SAVO KRYŽIŲ..."

"**T**uomet Pilotas ėmė ir nuplaskino Jėzų. Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, užspaudė jam ant galvos, apsiautė jį purpurine skraiste, ėjo prie jo ir šaipėsi: "Sveikas, žydų karaliau!" ir daužė jam į veidą. O Pilotas dar kartą išėjo laukan ir kalbėjo žydams: "Štai išvedu jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu jame jokios kaltės". Taigi Jėzus išėjo laukan su erškėčių vainiku ir purpurine skraiste. Pilotas tarė: "Štai žmogus!" Aukštieji kunigai ir jų tarnai, pamatę jį, ėmė šaukti: "Ant kryžiaus jį, ant kryžiaus!" Pilotas jiems sako: "Aš nerandu jame kaltės". Žydai atsakė: "Pagal įstatymą jis turi mirti, nes laikė save Dievo Sūnumi". Išgirdęs tuos žodžius, Pilotas dar labiau nusigando. Jis vėl nuėjo į pretoriją ir klausė Jėzų: "Iš kur tu?" Bet Jėzus jam neatsakė. Tada Pilotas tarė: "Tu nenori kalbėti su manimi? Ar nežinai, kad turiu galią tave paleisti ir turiu galią tave nukryžiuoti?" Jėzus atsakė: "Tu neturėtum man jokios galios, jeigu tau nebūtų jos duota iš aukštybių. Todėl didesnė nuodėmė tam, kuris mane tau įdavė". Dabar Pilotas ėmė stengtis jį paleisti. Bet žydai šaukė: "Jei šitą paleidi, nebesi ciesausias draugas. Kiekvienas, kas skelbiasi karaliumi, yra ciesausias priešas". Tai išgirdęs, Pilotas išsivedė Jėzų laukan ir atsisėdo į teisėjo krasę vietoje, pavadintoje Akmeninis grindinys, hebrajiškai Gabata. Jis tarė žydams: "Štai jūsų karalius!" Tie ėmė šaukti: "Šalin, šalin! Ant kryžiaus jį!" (Jn 19, 1 - 14)

"Aukštieji kunigai ir seniūnai sukurstė žmones, kad prašytų paleisti Barabą, o Jėzų pražudyti. Pilotas paklausė: "Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?" Jie visi rėkė: "Ant kryžiaus jį!" Jis klausė: "O ką gi pikta yra padaręs?" Bet tie dar garsiau šaukė: "Ant kryžiaus jį!" Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis vis didėja, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: "Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!" O visi žmonės šaukė: "Jo kraujas tekrinta ant mūsų ir mūsų vaikų!" Tuomet jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti" (Mt 27, 19 - 26).

Kareiviai "pasiėmė Jėzų ir išsivedė. Nešdamas savo kryžių, jis ėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai Golgotą" (Jn 19, 16 - 17). "Jį lydėjo didelis būrys liaudies ir daug moterų, kurios verkė ir aimanavo. Atsigręžęs į jas, Jėzus prabilo: "Jeruzalės dukros! Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų! Ateis dienos... Tada sakys kalnams: "Griūkite ant mūsų!" ir kalvoms: "Pridenkite mus!" (Lk 23, 27 - 30).

"**K**artu su juo buvo vedami žudyti du piktadariai. Atėję į vietą, kuri vadinasi Kaukolė, jie prikalė ant kryžiaus Jėzų ir du piktadarius - vieną jam iš dešinės, antrą iš kairės. Jėzus meldėsi: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą" (Lk 23, 32 - 34).

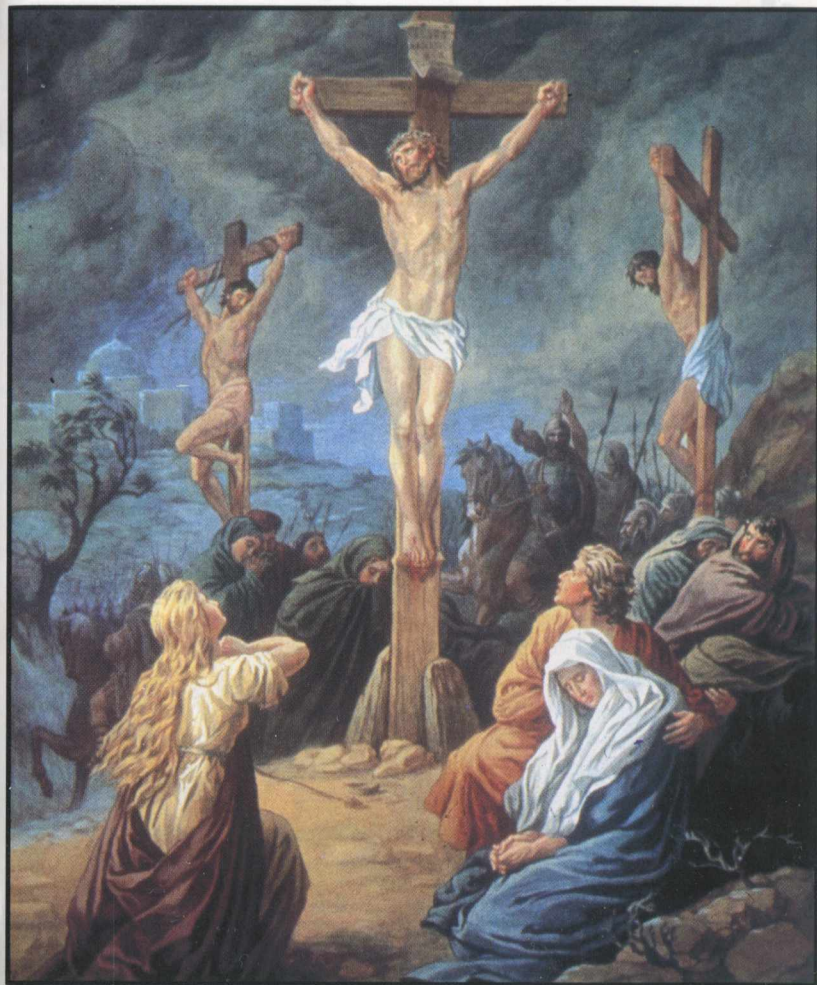
"Pilotas padarė užrašą ir liepė prisegti prie kryžiaus. Ten buvo parašyta: "Jėzus Nazaretis, žydų karalius"... Parašyta buvo hebrajiškai, lotyniškai ir graikiškai. Kareiviai, nukryžiuodami Jėzų, pasiėmė jo drabužius ir padalijo juos į keturias dalis - kiekvienam kareiviui po dalį. Pasiėmė ir tuniką" (Jn 19, 19 - 23).

Žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Seniūnai tyčiodamiesi kalbėjo: "Kitus išgelbėdavo - tegul pats išsigelbsti, jei jis - Dievo išrinktasis Mesijas!" Iš jo juokėsi ir kareiviai, prieidami, paduodami jam perrūgusio vyno ir sakydami: "Jei tu žydų karalius - gelbėkis pats!"... Vienas iš nukryžiuotųjų nusikaltėlių ėmė ižeidinėti Jėzų: "Argi tu ne Mesijas? Išgelbėk save ir mus!" Antrasis sudraudė jį: "Ir Dievo tu nebijai, kentėdamas tą pačią bausmę! Juk mudu teisingai gavome, ko mūsų darbai verti, o šitas nieko blogo nėra padaręs". Ir jis tarė: "Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!" Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje" (Lk 23, 35 - 43).

"Nuo šeštos iki devintos valandos (dabartiniu skaičiavimu tai nuo 12 iki 3 val.) visą kraštą gaubė tamsa. O apie devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: "Eli, Eli, lema sabachtani?" Tai reiškia: "Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?!" ...Ir tuoju pat vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primirkė ją perrūgusio vyno, užmovė ant nendrės ir padavė jam gerti... (Mt 27, 45 - 49) ...Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: "Atlikta!" (Jn 19, 30)

"Jėzus galingu balsu sušuko: "Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią". Ir su tais žodžiais numirė" (Lk 23, 46).

"Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios, ir žemė sudrebėjo, ir uolos ėmė skeldėti. Atsivėrė kapų rūšiai, ir daug užmigusių šventųjų kūnų prisikėlė iš numirusių. Išėjo iš kapų po Jėzaus prisikėlimo, jie atėjo į šventąjį miestą ir daug kam pasirodė. Šimtininkas ir kiti su juo sergintys Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir visa, kas dėjosi, labai išsigando ir sakė: "Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!" (Mt 27, 51 - 54) "Ir visa minia, susirinkusi pažiūrėti reginio ir pamačiusi, kas įvyko, skirstėsi, mušdamasi į krūtinę" (Lk 23, 48).

Jēzus numirē penktadienī. Kadangi buvo Prisirengimo Velykoms diena ir žydai nenorėjo, kad kūnai liktų ant kryžiaus per šabą, - nes tas šabas buvo didelės šventės diena. Jie paprašė Pilotą, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blauzdikauliai ir kūnai nuimti. Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauzdas vienam ir antram, kurie buvo su juo nukryžiuoti. Priėję prie Jėzaus ir pamatę, jog jis jau miręs, jie nebelaužė jam blauzdų, tik vienas kareivis ietimi perdūrė jam šoną, ir tuojau ištekėjo kraujo ir vandens. Tai įvyko, kad išsipildytų Raštas: "Nė vienas jo kaulas nebus sulaužytas". O ir pranašo Zacharijo buvo pasakyta: "Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė".

Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokinys, tik slaptas dėl žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido.

Taip pat atvyko ir Nikodemas, kuris pirmiau buvo atėjęs pas Jėzų nakčia. Jis atsigabeno apie šimtą svarų* aromatingų tepalų. Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į drobules su kvepalais, kaip reikalavo žydų laidojimo paprotys. Toje vietoje, kur buvo nukryžiuotas Jėzus, buvo sodas ir sode naujas kapo rūsys, kuriame dar niekas nebuvo laidotas. Ten jie ir paguldė Jėzų ir užritino angą akmeniu.

Kitą dieną, po Prisirengimo dienos, susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai bei fariziejai ir kalbėjo: "Valdove, mes atsiminėme, jog tasai suvedžiotojas, dar tebegyvendamas, yra pasakęs: "Po trijų dienų aš prisikelsiu". Įsakyk tad saugoti kapą iki trčios dienos, kad kartais atėję mokiniai neišvogtų jo ir nepaskelbtų liaudžiai: "Jis prisikėlė iš numirusių". Tada pastaroji apgavystė būtų blogesnė už pirmąją". Pilotas jiems atsakė: "Štai jums sargyba - eikite ir saugokite kaip išmanote". Tada jie nuėję paženklino anspaudu akmenį ir pastatė sargybą.

(Mt 27, 62 - 66. Jn 19, 31 - 42)

*svaras - romėnų svorio vienetas. Jėzaus Kristaus laikais, apie 350 gramų. 100 svarų - 35 kilogramai.

JĖZUS KRISTUS PRISIKĖLĖ

Po šabo, naktį, staiga smarkiai sudrebėjo žemė - Viešpaties angelas, nužengęs iš dangaus, nurito akmenį nuo kapo angos, ir Viešpats Jėzus Kristus prisikėlė.

Angelas atrodė kaip žaibas, baltu lyg sniegas rūbu. Kapą saugoję sargybiniai išsigando jo ir drebedami iš baimės krito ir negyvi. O atsipeikėję nubėgo į miestą ir pranešė vyriausiems kunigams, kas buvo atsitikę. Šie, pasitarę su seniūnais, davė kareiviams daug pinigų ir primokė juos: "Sakykite, kad, jums bemiegant, jo mokiniai atėję naktį jį išvogė. O jeigu apie tai išgirstų valdytojas, mes jį perkalbėsime ir apginsime jus". Pasiėmę pinigus, kareiviai išėjo ir elgėsi, kaip buvo primokyti vyriausiųjų kunigų.

Auštant Salomė - mokinių Jono ir Jokūbo motina, Marija - apaštalų Jokūbo ir Judo motina, bei Marija Magdalena ėjo į sodą, kur buvo kapas, nešinos kvėpalais, patepti Jėzaus kūną.

Eidamos jos liūdnai kalbėjosi: "Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?" Priėjusios kapą, nustebo: didžiulis akmuo buvo nuristas. Įėjusios pamatė baltai apsitačiusi angelą. Moterys išsigando, bet angelas joms tarė: "Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur jo gulėta. Ir skubiai duokite žinią jo mokiniams: Jis prisikėlė iš numirusių..."

Apimtos išgąščio ir didelio džiaugsmo, moterys paskubomis išėjo iš kapo ir nubėgo pranešti mokiniams apie Kristaus prisikėlimą.

(Mt 28, 1 - 8. Mk 16, 1 - 7. Lk 24, 1 - 7)

ИЗУС ХРИСТЪ

ИЗУС ХРИСТЪ

JĖZUS GYVAS!

Kai moterys ėjo pranešti mokiniams stebuklingą naujieną apie prisikėlimą, Jėzus pasirodė joms ir tarė: "Sveikos!" Jos prisiartino ir, puolusios žemėn, apkabino jo kojas. Tada Jėzus joms tarė: "Nebijokite! Eikite ir pasakykite mano broliams*..."

Moterys sugrįžo nuo kapo ir viską pranešė Vienuolikai ir visiems kitiems, kad matė prisikėlusį Jėzų. Tačiau tas pranešimas jiems pasirodė esąs tuščios šnekos, ir jie moterimis netikėjo.

Vis dėlto Petras ir Jonas, išgirdę žinią apie Kristaus prisikėlimą, nubėgo prie kapo. Jie labai norėjo tikėti tuo, ką girdėjo, ir norėjo tuo įsitikinti patys. Jų širdys degė meile Mokytojui, bet jie buvo sugniuždyti ir prislėgti praėjusių įvykių. Jie galvojo, kad Kristus bus didelės šio pasaulio karalystės karaliumi, ir negalėjo suprasti Kristaus žodžių apie Dangaus Karalystę, kurios jis atėjo įtvirtinti žmonių širdyse. Jie nesuprato Jėzaus, kada Jis kalbėjo: "Dievo karalystė jau yra tarp jūsų".

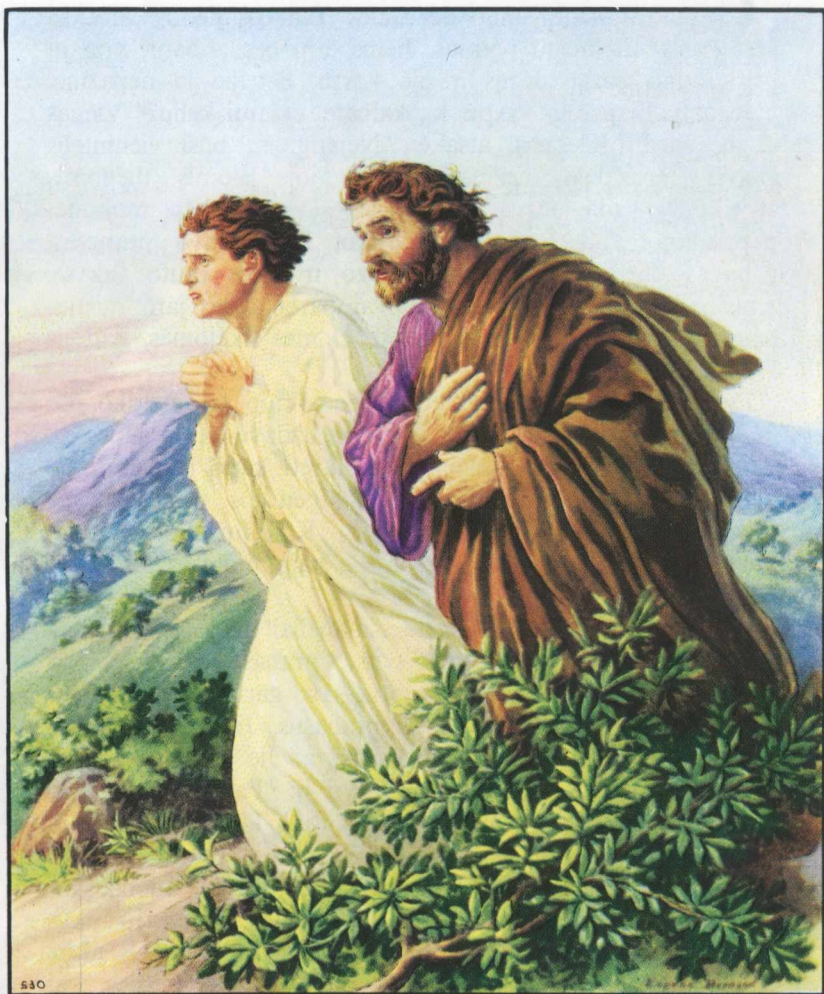
Jonas bėgo greičiau už Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūšį, kur buvo palaidotas Jėzus. Pasilenkęs jis pažvelgė į rūšį ir pamatė paliktas drobulės, bet į vidų nėjo, o palaukė Petro.

Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūšį ir mato paliktas drobulės ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. Tuomet įėjo Jonas ir, pamatęs gulinčias drobulės, įtikėjo, kad Viešpats iš tikrųjų prisikėlė. Mat, jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turėjo prisikelti iš numirusių.

(Mt 28, 8 - 10. Lk 24, 9 - 11. Jn 20, 3 - 9)

**broliams - apaštalams ir giminaičiams.*

3. paašis dieas keliavo du mokiniai į kalną, vadintam

540

„jei kelyje mums kalbėsio ir siverės Raštui pasime?“
(Lk 24, 13 - 32)

Ta pačią dieną keliavo du mokiniai į kaimą, vadinamą Emausu, netoli nuo Jeruzalės. Eidami jiedu kalbėjosi apie pastarųjų dienų įvykius. Jiems taip besikalbant, prie jų prisigretino patsai Jėzus ir ėjo kartu. Bet jie jo nepažino.

Jėzus paklausė jų: "Apie ką kalbate, eidami keliu?" Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė: "Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko?!" Tada Jėzus klausė: "O kas gi?" Ir mokiniai papasakojo: "Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai pareikalavo jam mirties bausmės ir atidavė jį nukryžiuoti. O mes tikėjomės, kad jis atpirksias Izraelį.

Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. Be to, kai kurios mūsų šios moterys mums uždavė naujų rūpesčių. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado jo kūno. Jos sugrižo ir papasakojo regėjusios pasirodžiusius angelus, kurie sakė Jėzų esant gyvą. Kai kurie iš mūsų buvo nuėję pas kapą ir rado viską, kaip moterys sakė, bet jo paties nematė".

Ir tarė Jėzus jiems: "O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbė pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir įžengti į savo garbę?!" Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta. Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo ir ėmė prašyti jį: "Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti..." Tuomet jis užsuko pas juos.

Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: "Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?"

(Lk 24, 13 - 32)

JĖZUS PASIRODO MOKINIAMS

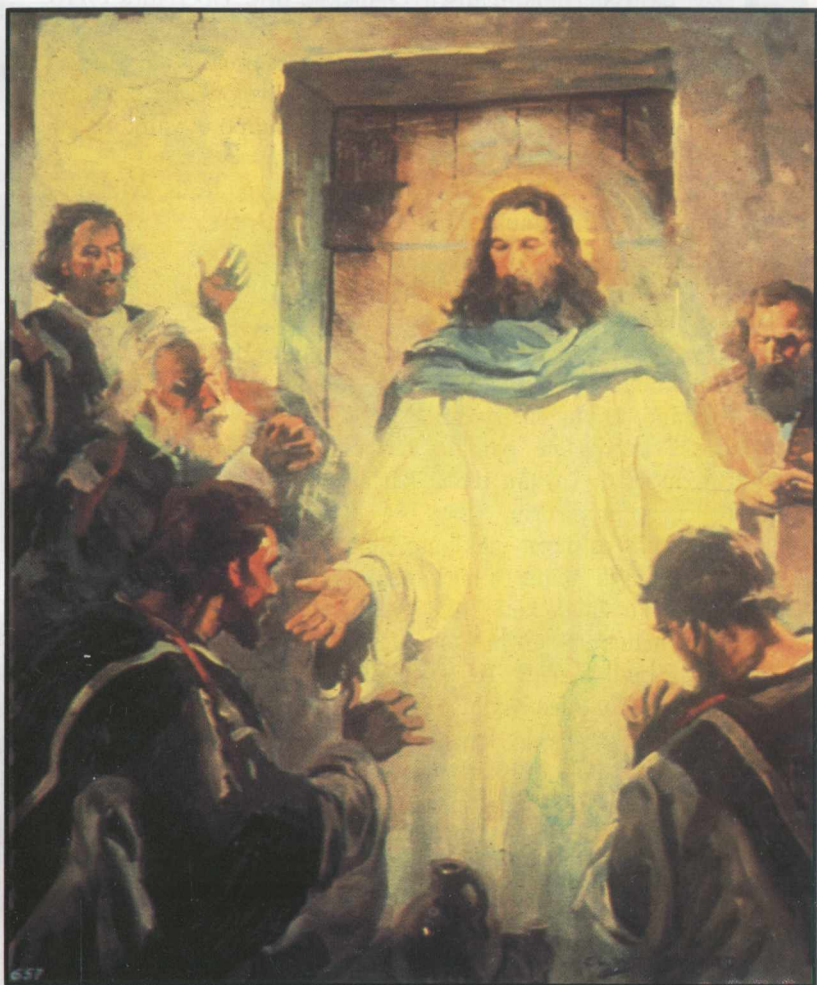
Kai Jėzus pranyko iš akių dviems mokiniams, kuriems jis pasirodė kelyje į Emausą, jie tuoj pat pakilo ir sugrižo į Jeruzalę. Ten jie rado susirinkusius vienuolika apaštalų (Jėzaus mokinių) bei kitų draugų ir papasakojo, kas jiedviems buvo nutikę kelyje. Ir kaip jie pažino Jėzų, kai Jis laužė duoną.

Jiedviems tebekalbant, patsai Jėzus atsirado tarp jų ir tarė: "Ramybė jums!" Visi labai išsigando ir manė, kad mato dvasią. Tačiau Jėzus paklausė: "Ko taip išsigandote, kodėl jūsų širdyse gimsta dvejonės? Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai aš pats! Palieskite mane ir įsitikinsite dvasia gi neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint". Tai taręs, jis parodė jiems rankas ir kojas.

Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: "Ar neturite čia ko nors valgyti?" Jie padavė jam gabalą keptos žuvies. Jis paėmė ir valgė jų akyse. Paskui Jėzus tarė jiems: "Ar ne tokie buvo mano žodžiai, kuriuos jums kalbėjau dar būdamas su jumis: turi išsipildyti visa, kas parašyta apie mane Mozės Įstatyme, Pranašų knygose ir psalmėse. Yra parašyta, kad Mesijas kentės ir trečią dieną prisikels iš numirusiųjų ir, pradedant nuo Jeruzalės, jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą. Jūs esate šių dalykų liudytojai. Ir štai aš atsiųsiu jums, ką yra pažadėjęs mano Tėvas. Jūs pasilikite mieste, kol būsite apgaubti jėga iš aukštybių".

Taip Jėzus atvėrė savo mokiniams protą, kad jie suprastų Raštus.

(Lk 24, 33 - 49)

"AR TU MYLI MANE?"

Jėzus pasirodė mokiniams ir Galilėjoje prie Tiberiados ežero. "Buvo drauge Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos Kanos, Zebediejaus sūnūs ir dar du kiti mokiniai. Simonas Petras jiems sako: "Einu žvejoti". Jie pasisiūlė: "Ir mes einame su tavimi". Jie nuėjo ir sulipo į valtį, tačiau tą naktį nieko nesugavo.

Rytui auštant, ant kranto pasirodė bestovįs Jėzus. Mokiniai nepažino, kad ten Jėzaus esama. O Jėzus jiems tarė: "Ar neturite ko valgyti?" Tie atsakė: "Ne". Tuomet jis pasakė: "Užmeskite tinklą į dešinę nuo valties ir pagausite". Taigi jie užmetė ir jau nebeįstengė jo patraukti dėl žuvų gausybės. Tuomet tasai mokinys, kurį Jėzus mylėjo, sako Petru: "Juk tai Viešpats!" Kiti mokiniai atsiyrė valtimi, nes buvo netoli nuo kranto"... ir atitempė tinklą su žuvimis.

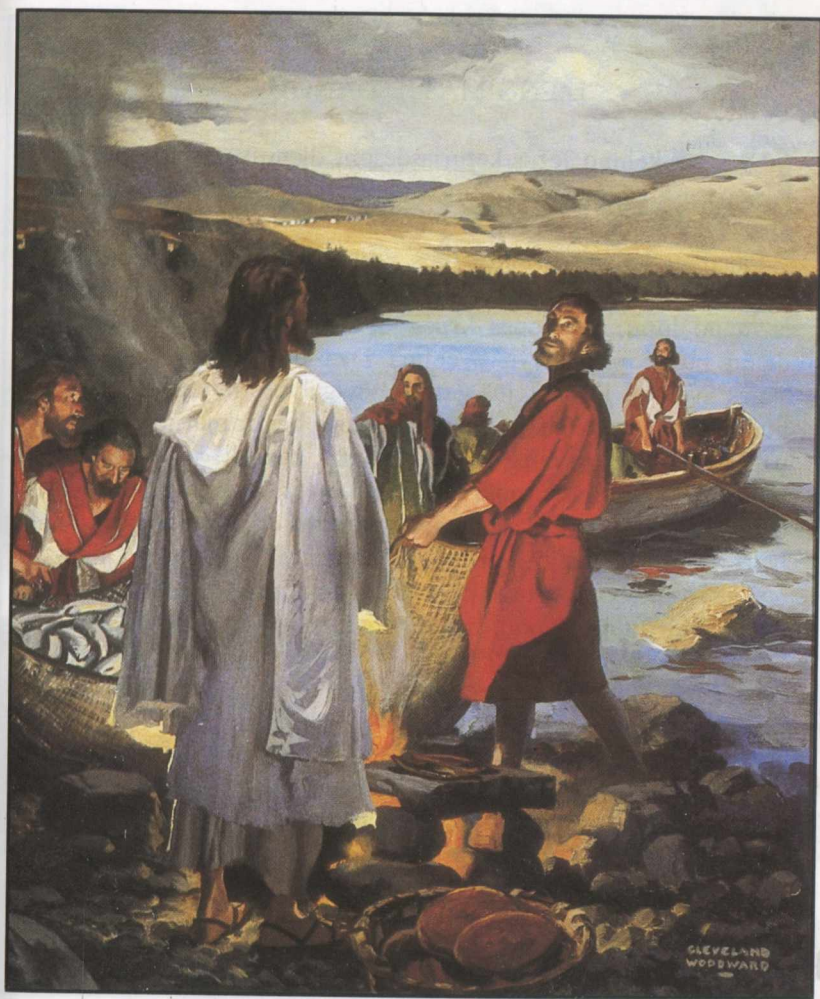
Išlipę į krantą jie pamatė žėrinčias žarijas, ant jų padėta žuvi ir duonos... Tai jau trečią kartą pasirodė mokiniams Jėzus, prisikėlęs iš numirusių.

Papusrėčius Jėzus paklausė Simoną Petrą: "Simonai, Jono sūnau, ar myli mane labiau negu šitie?" Tas atsakė: "Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad Tave myliu". Jėzus jam tarė: "Ganyk mano avinėlius". Ir antrą kartą Jėzus paklausė: "Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?" Tas atsiliepė: "Taip Viešpatie. Tu žinai, kad Tave myliu". Jėzus jam pasakė: "Ganyk mano aveles". Jėzus paklausė dar ir trečią kartą: "Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?" Petras nuliūdo, kad Jėzus trečią kartą klausia: "Ar myli mane?" Ir atsakė: "Viešpatie, tu viską žinai. Tu žinai, kad tave myliu". Jėzus jam tarė: "Ganyk mano avis".

Žodžiais: "Ganyk mano avinėlius" ir "Ganyk mano avis", Viešpats Jėzus paveda Petru, drauge su kitais mokiniiais, rūpintis tikinčiaisiais. Jėzus tris kartus pakartojo tą patį klausimą: "Ar myli mane?" ir tuo davė progą Petru atitaisyti trigubą išsigynimą Kristaus kančios naktį.

Ar tu myli Jėzų?

(Jn 21, 1 - 17)

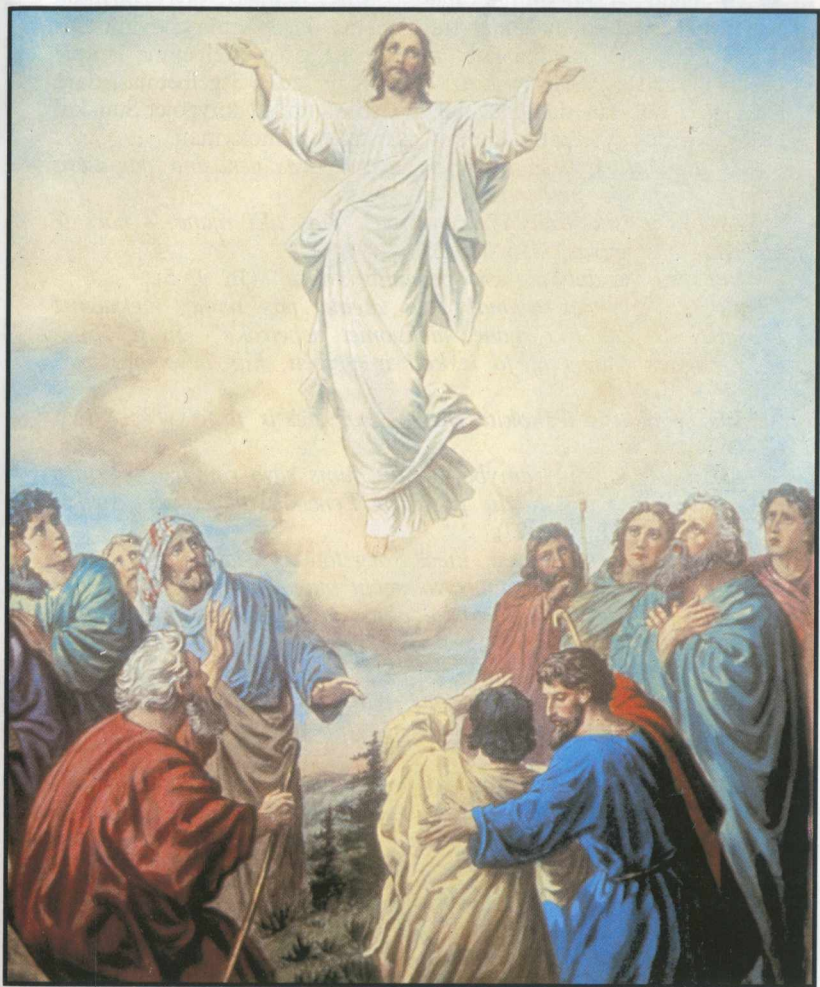
IŽENGIMAS Į DANGŲ

Po prisikėlimo Jėzus keturiasdešimt dienų praleido žemėje, pasirodydamas savo mokiniams ir aiškindamas jiems apie Dievo karalystę.

Pagaliau kartą, surinkęs juos visus, liepė: "Nepasišalinkite iš Jeruzalės, bet laukite Tėvo pažado, apie kurį esate girdėję iš mano lūpų, nes Jonas krikštijo vandeniui, o jūs po kelių dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia. Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir lig pat žemės pakraščių. Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas. Kurie įtikės, tuos lydės ženklai: mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims plikomis rankomis gyvates ir, jei išgertų mirštamų nuodų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks".

Tai pasakęs, Jėzus Kristus pakilo į dangų, o debesis jį uždengė. Ir kai mokiniai žiūrėjo į Jėzų, bekylantį dangun, staiga prieš jų akis stoji du baltai apsitaisę vyrai ir tarė jiems: "Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų. Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugriš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų".

(Mk 16, 15 - 19. Apd 1, 3 - 11)

"...KELIAS, TIESA IR GYVENIMAS"

Nuo Viešpaties Jėzaus gimimo pradedami skaičiuoti mūsų eros metai. Trisdešimties metų Jėzus pradėjo savo tarnystę žemėje, kuri truko maždaug trejus metus iki Jo nukryžiovimo. Jis skelbė Evangeliją, tai yra Gerąją Naujieną, apie išgelbėjimą ir apie Dievo karalystę. Viešpats Jėzus Kristus, pasaulio Išgelbėtojas, darė ir kalbėjo kur kas daugiau, negu pateikta mūsų knygoje. Štai kai kurie svarbūs Viešpaties Jėzaus Kristaus pamokymai:

"Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane" (Jn 14, 6).

"Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, - nors ir numirtų, bus gyvas" (Jn 11, 25).

"Kol esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa" (Jn 9, 5).

"Aš esu gyvybės duona! Kas ateina pas mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetrokš" (Jn 6, 35).

"Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę" (Lk 19, 10).

"Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisybės..." (Mt 6, 33).

"Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūkštauja jūsų širdys ir teneliūdi!" (Jn 14, 27).

"Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva" (Mt 11, 28 - 30).

"Kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perėjęs į gyvenimą" (Jn 5, 24).

"Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą, o kas nenori Sūnaus tikėti - gyvenimo nematys: virš jo kybo Dievo rūstybė" (Jn 3, 36).

"Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi" (Lk 9, 23).

"Kokia būtų nauda, jei žmogus laimėtų visą pasaulį, o save pražudytų ar sau pakenktų?!" (Lk 9, 25).

"Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. O kas išsigins manęs žmonių akivaizdoje, ir aš jo išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje" (Mt 10, 32 - 33).

"Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis" (Lk 21, 33).

Nuo Vispaties Jėzaus gimimo pradedami skaičiuoti mūsų eros metai. Tada šiuos metus Jėzus pradėjo savo tarnystę.

APAŠTALŲ DARBAI

Iki šiol pasakojome Naujojo Testamento įvykius iki tos dienos, kai Jėzus buvo paimtas į dangų. Šie įvykiai surašyti keturiose Naujojo Testamento knygosė arba dalyse, pavadintose Evangelijomis pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną. Tai vis ta pati Evangelija, t.y. Geroji naujiena, Dievo įkvėpta ir užrašyta keturiais variantais.

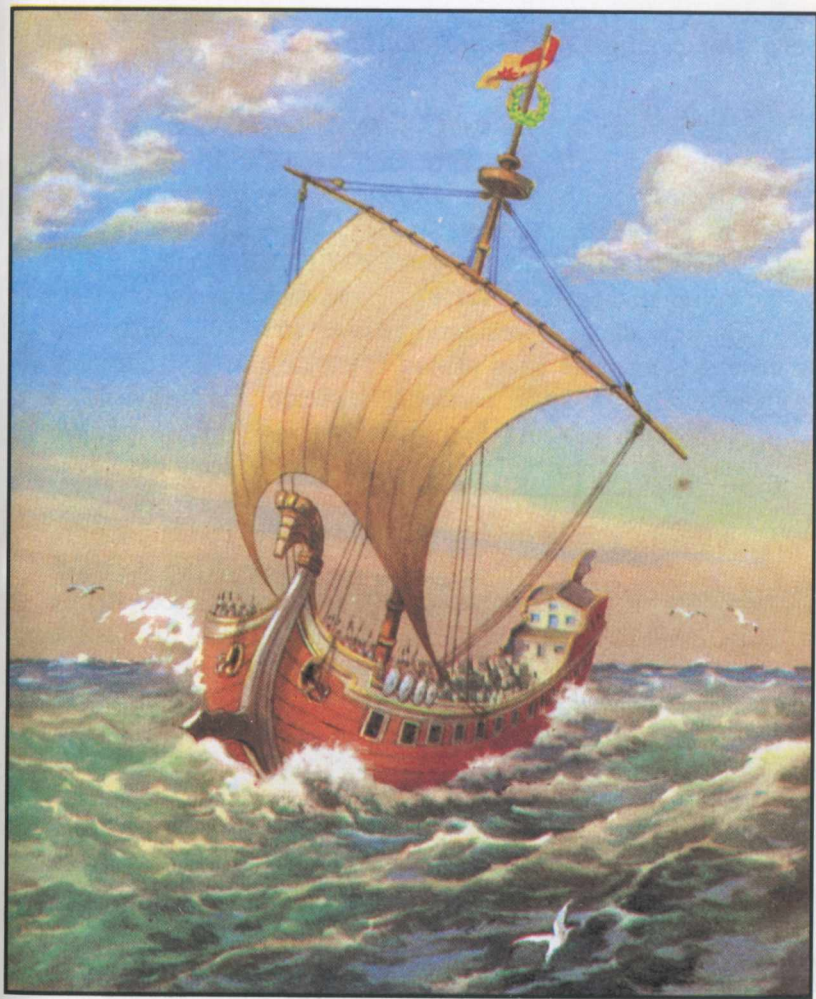
Penktoji Naujojo Testamento knyga arba dalis - Apaštalų darbai. Darbuose daugiausia aprašoma krikščionybės paplitimo Romos srityse istorija - į šiaurę nuo Palestinos, dabartinės Turkijos, Graikijos ir Italijos teritorijose. Šioje knygoje dėmesys kreiptas daugiausia į apaštalų Petro ir Pauliaus darbus, ypač į Pauliaus, misijų, veiklą tarp pagonių.

Čia dera priminti, kad pagrindinė Senojo Testamento tema - žydų tautos gyvenimo šimtmečių įvykiai, Dievo požiūris į šią tautą ir Jo sumanymas palaiminti ir išganyti visas pasaulio tautas per savo Sūnų, Mesiją Jėzų Kristų, kuris gimė šioje tautoje.

Taigi Apaštalų darbuose skaitome, kaip tikėjimas į vienintelį Dievą, Danguis ir žemės Sutvėrėją, ėmė plisti ir tarp pagonišku tautų.

Pripažinta, kad ir Evangeliją pagal Luką, ir Apaštalų darbus parašė apsišvietęs rūpestingas gydytojas Lukas ne vėliau kaip 63 m. po Kr. g.

aktualizuoja, ir at jo išganyti ir dangiškojo Tėvo aktualizuoja"
(14) 10. 32 - 33x
"Dėmesys, ir šioje knygoje, S. 100-200, 210, 220, 230"

ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMAS MOKINIAMS

Sugrižę nuo Alyvų kalno į Jeruzalę, mokiniai suėjo į aukštutinį savo kambarį ir ten meldėsi kartu su moterimis bei, Jėzaus motina Marija. Jie, Dievo dvasios vadovaujami, išsirinko dvyliką apąstą vietą Judo - Motiejų.

Atėjus Sekminių diena - pirmosios pjūties šventei ir penkiasdešimt diena po Velykų, - visi mokiniai buvo kartu.

Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi kilus smarkiam vėjui. Jo prisipildė visas namas. O mokiniams pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Ir visi jie pasidarė Šventosios Dvasios pilni, ir pradėjo kalbėti skirtingomis kalbomis - kaip Dievas jiems davė prabilti.

Tuo metu į Jeruzalę šventėms buvo atėję maldingų žmonių - žydų - iš įvairių šalių. Išgirdę triukšmą, jie susirinko į tą vietą, iš kur jis buvo girdėti. Ir labai nustebo, išgirdę apaštalus kalbant kiekvieną savo gimtąją kalbą. Ir nustebe ėmė klausinėti vienas kito: "Argi va šitie kalbantys nėra galilėjiečiai? Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime savo krašto kalba?... Mes visi girdime juos skelbiant įstabius Dievo darbus mūsų kalbomis".

Ir daugelis nesuprasdami klausinėjo: "Ką tai reiškia?" O kiti šaipėsi: "Jie prisigėrė jauno vyno".

(Apd 1, 12 - 26. 2, 1 - 13)

Petras, stovėjęs su vienuolika apaštalų priešais susirinkusią minią, garsiai paskelbė jiems: "Jūs, judėjiečiai bei visi Jeruzalės gyventojai, tebūnie jums žinoma, - išidėmėkite mano žodžius! Šie vyrai nėra, kaip jūs manote, prisigėrę, - juk dabar vos trečia (dabartiniu laiku tai 9 val. ryto) dienos valanda, - bet čia išsipildė pranašo Joelio pasakyti žodžiai: Paskutinėmis dienomis, - sako Dievas, - aš kiekvienam kūnui išliesiu savosios dvasios. Tuomet jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o jūsų seniai sapnuos sapnus. Taip pat ir savo tarnams bei tarnaitėms tomis dienomis aš išliesiu savosios dvasios ir jie pranašaus. Ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.

Izraelio vyrai! Klausykite, ką pasakysiu: Jėzų Nazarietį, Dievo jums patvirtintą galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos per jį nuveikė Dievas tarp jūsų, kaip patys žinote. Taigi tą vyrą, Dievo valios sprendimu bei numatymu išduotą, jūs nedorėlių rankomis nužudėte, prikaldami prie kryžiaus. Dievas jį prikėlė, išvaduodamas iš mirties kankynės, nes buvo neįmanoma, kad jis liktų mirties grobiu.

Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito liudininkai. Dievo dešinės išaukštintas, jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir ją dabar išliejo. Jūs tai matote ir girdite. Tad tegu tvirtai įsitikina visi Izraelio namai: Dievas padarė Viešpačiu ir Mesiju tą Jėzų, kurį jūs nukryžiovote".

Girdėdami tokį pamokslą, visi, labai susijaudinę, klausė Petrą "Ką mums daryti, broliai?" O Petras jiems atsakė: "Atsiverskite ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pašauks Viešpats, mūsų Dievas".

Tą dieną Petro žodžius priėmė ir krikštijosi apie tris tūkstančius žmonių. Nuo tol Viešpats kasdien pašaukdavo vis naujų išgelbėtųjų, kurie dėdavosi prie apaštalų ir tikinčiųjų būrio - Bažnyčios.

(Apd 2, 14 - 47)

Kartą Petras ir Jonas ėjo į pamaldas šventykloje. Prie šventyklos vartų, vadinamų "Gražiaisiais", kasdien atnešdavo apsigimusį luošą vyrą, kuris prašydavo praeivių išmaldos.

Petras, idėmiai pažvelgęs į jį drauge su Jonu, tarė: "Pažiūrėk į mudu". Jis pakėlė galvą, tikėdamasis ką nors gausiąs. Bet Petras prabilo: "Sidabro nei aukso aš neturiu, bet ką turiu, tą duosiu. Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!" Ir, paėmęs už dešinės rankos, pakėlė jį. Jo kojos ir pėdos bematant sustiprėjo. Jis pašoko, atsistojo ir ir ėmė vaikščioti. Drauge su apaštalais įėjo į šventyklą. Ten vaikščiodamas ir pasišokinėdamas garbino Dievą. Visi žmonės pamatė jį vaikščiojant ir šlovinant Dievą. Jie pažino, kad tai tas pats luošys, kuris sėdėdavo elgetaudamas prie Gražių vartų. Jie buvo labai nustebę ir sukrėsti to, kas jam buvo atsitikę.

Kadangi išgydytasis laikėsi Petro ir Jono, prie jų susibėgo visa minia žmonių. O Petras kreipėsi į minią: "Izraelitai! Ko stebitės įvykiu ir ko taip žiūrite į mudu, tarsi mes savo galia ar savo maldingumu būtume pastatę jį ant kojų?! Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, mūsų protėvių Dievas pašlovino savo tarną Jėzų, kurį jūs išdavėte ir kurio išsigynėte Pilotui, kai tas buvo benusprenžias jį paleisti. Jūs išsižadėjote šventojo ir teisinio, o pareikalavote atiduoti jums žmogžudį. Jūs nužudėte gyvybės kūrėją, kurį Dievas prikėlė iš numirusiųjų, ir mes esame to liudytojai. Jėzaus vardas - dėlei tikėjimo jo vardu - tvirtą padarė tą, kurį jūs matote ir pažįstate. Iš Jėzaus kylantis tikėjimas suteikė jam tikrą sveikatą jūsų visų akyse.

O dabar, broliai, aš žinau, kad jūs taip padarėte iš nežinios kaip ir jūsų vadai. Taip Dievas įvykdė, ką iš anksto buvo paskelbęs visų pranašų lūpomis, būtent, kad jo Mesijas kentėsias.

Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kad nuo Viešpaties veido ateitų paguodos metas ir jis atsiųstų jums skirtąjį Mesiją Jėzų. Jį turi priimti dangus iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis...

Dievas jums pirmiausiai pažadino ir pasiuntė savo tarną, kad jis atneštų jums palaimą, atitraukdamas kiekvieną nuo jo nusikaltimų".

(Apd 3, 1 - 26)

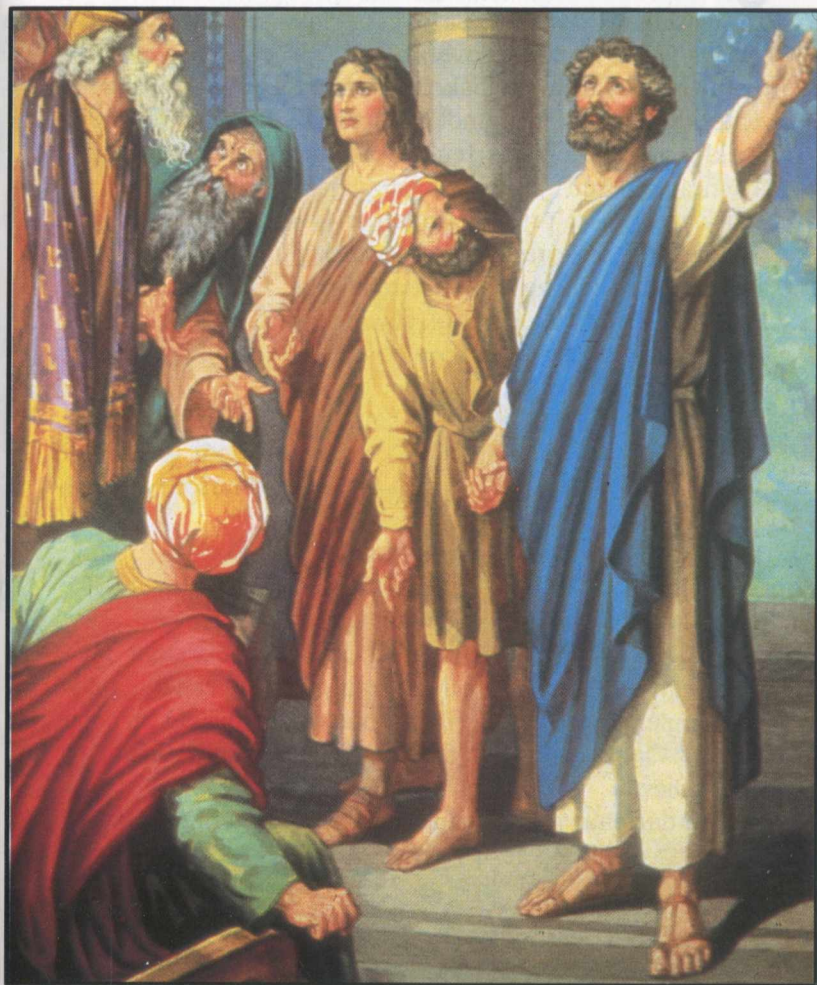

Apie penkis tūkstančius žmonių ėtikėjo Jėzų Kristų per Petro pamokslą. Bet kunigai ir sadukiejai, kurie neigė prisikėlimą, labai supyko, išgirde skelbiant prisikėlusį Jėzų, ir suėmė Petrą bei Joną. Kitą dieną Jeruzalėje susirinko vyriausieji kunigai, Rašto aiškintojai ir tautos vadovai. Pastatę abu apaštalus į vidurį, jie klausė: "Kokia jėga ar kieno vardu jūs tai padarėte?" Tada Petras, Šventosios Dvasios įkvėptas, jiems atsakė: "Tautos vadovai ir seniūnai! Jeigu dėl gero darbo ligoniui šiandien mus klausinėjate, kaip jis buvo išgydytas, tai tebūnie jums visiems ir visai Izraelio tautai žinoma: vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį jūs nukryžiovote ir kurį Dievas prikėlė iš numirusiųjų! Tik jo vardu šis vyras jūsų akivaizdoje stovi sveikas. Jėzus yra akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu akmeniu. Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti".

Matydami Petro ir Jono drąsą ir patyrę, kad jie beraščiai ir paprasti žmonės, visi stebėjosi. Tautos vadovai nežinojo, ką atsakyti, todėl liepė Petru ir Jonui pasišalinti iš teismo tarybos, o patys tarėsi, kaip reikėtų pasielgti: "Ką daryti su šiais žmonėmis? Juk visiems Jeruzalės gyventojams aiškiai žinomas jų padarytas stebuklas, ir mes to negalime nuneigti. Bet kad dalykas neišplistų žmonėse, griežtai uždrauskime, kad jie niekam nekalbėtų tuo vardu".

Ir vėl juos pasišaukę, jie prisakė, kad neskelbtų bei nemokytų Jėzaus vardu. Tačiau Petras ir Jonas jiems atsakė: "Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo! Juk mes negalime tylėti apie tai, ką esame matę ir girdėję". Prigrasinę jie paleido juos, nes nerado už ką bausti. Be to, jie bijojo žmonių, nes visi garbino Dievą už įvykusį stebuklą.

(Apd 4, 1 - 21)

STEPONO NUŽUDYMAS

Apaštalams pasiūlius, Bažnyčia išrinko septynis diakonus, tai yra tarnautojus, pavedusi jiems globoti vargstančiuosius ir neturtingus. Pirmuoju diakonu išrinko Steponą - vyrą, pilną Šventosios Dvasios, tikėjimo ir stiprybės. Jis darė didžiulius stebuklus ir rodė didžius ženklus žmonėms. Krikščionių priešai, neapkęsdami jo, bandė stoti jam skersai kelio, bet negalėjo atsilaikyti prieš jo išmintį ir Dvasią, kurios įkvėptas jis kalbėjo. Tada, primokę keletą melagių - atseit liudytojų - jie apkaltino Steponą - piktžodžiavus Dievui ir Mozei.

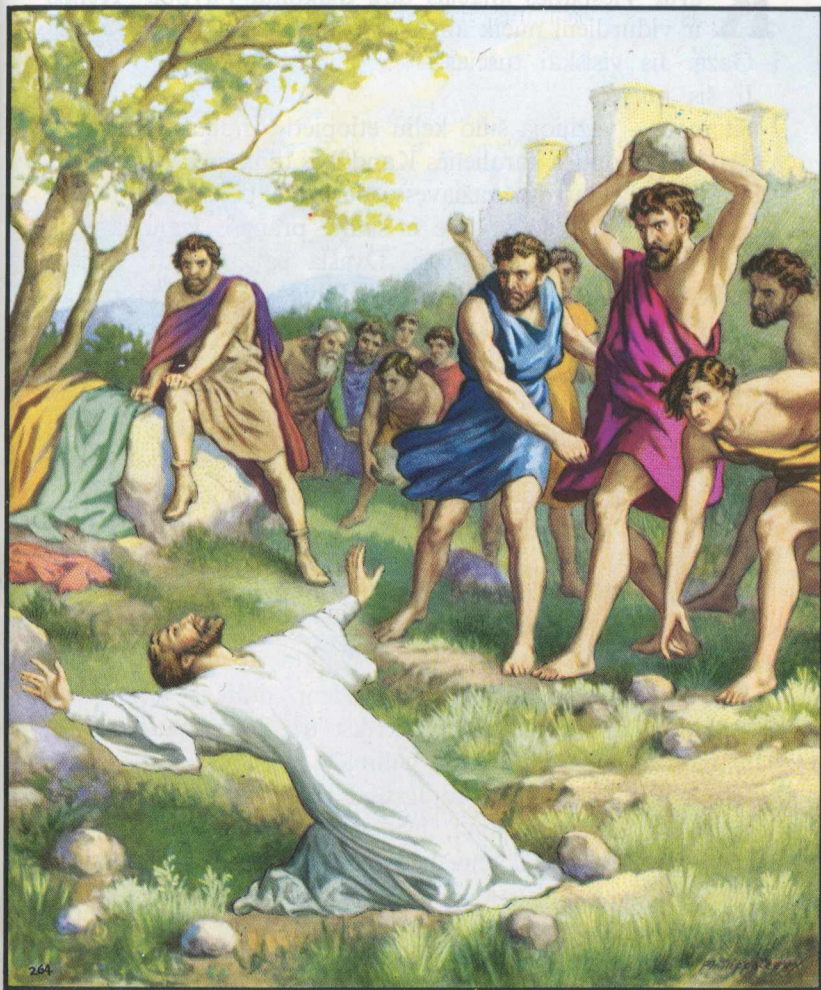
Kai kaltintojai pradėjo melagingai liudyti prieš jį, tai visi, būvę sinedrione (aukščiausiojo teismo taryboje), matė, kaip jo veidas ėmė spindėti lyg angelo.

Vyriausiasis kunigas, išklausęs kaltinimus, paklausė Steponą, ar visa tai tiesa. Tada šis ėmė skelbti Dievo Žodį iš Šventojo Rašto. Visi sinedriono nariai, tai girdėdami, niršo. Net dantimis iš pykčio griežė.

O Steponas, Šventosios Dvasios kupinas, akis į dangų pakėlęs, regėjo Dievo šlovę ir Jėzų Dievo dešinėje ir sakė: "Štai regiu atsivėrusį dangų ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje". Išgirdę tai, jo priešai iš išsiučio ėmė baisiai rėkti. Ir, užsikimšę ausis, kad nebegirdėtų Stepono žodžių, puolė jį, išsitempė už miesto, ir ten užmušė akmenimis. O Steponas meldėsi: "Viešpatie, neiškaityk jiems šios nuodėmės". Ir atidavė dvasią Dievui.

Vėliau dar daugybė tūkstančių krikščionių numirė kankinių mirtimi už tikėjimą į Jėzų Kristų. Numirė, garbindami Dievą ir meldamiesi už savo priešus - kaip Steponas. Numirė, bet liko nenugalėti. Jų mirtis - tai pergalė, ižiebusi tikėjimą į Gyvąjį Dievą daugelyje širdžių.

(Apd 6, 2 - 15. 7, 1 - 60)

Kartą Viešpaties angelas tarė diakonui Pilypui: "Kelkis ir vidurdienį nueik ant vieškelio, kuris eina iš Jeruzalės į Gazą. Jis visiškai tuščias".

Ir šis nuėjo.

Šit mato - važiuoja šiuo keliu etiopietis, didikas. Tai grįžo į savo šalį Etiopijos karalienės Kandakės didikas - vyriausiasis išdininkas. Jis buvo atvažiavęs į Jeruzalę pagarbinti Dievo. O dabar sėdėjo savo vežime ir skaitė pranašo Izaijo knygą.

Kai Pilypas pamatė vežimą, Dvasia paliepė jam: "Prieik ir laikykis greta šito vežimo". Ir Pilypas priėjo. O priėjęs ir išgirdęs, ką didikas skaito, paklausė: "Ar tu supranti, ką skaitas?" Didikas atsakė: "Kaip galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?!" Ir paprašė Pilypo sėstis į vežimą greta jo. Paskui skaitė iš pranašo Izaijo knygos: "Tarsi avį vedė ji į pjovyklą ir kaip ėriukas, kuris tyli kerpamas, jis neatvėrė savo lūpų. Jis liko pažemintas, todėl nebuvo nuteistas. Kas apsakys jo gimimą, jeigu jo gyvenimas žemėje buvo nutrauktas".

Ir klausė Pilypą: "Prašom paaiškinti, apie ką čionai pranašas kalba? Apie save ar apie ką kitą?" Tada Pilypas, pradėjęs nuo šios Rašto vietos, paliudijo didikui apie Jėzų Kristų.

Kai pakeliui jie privažiavo vandenį, didikas tarė: "Štai vanduo, kas gi trukdo man pasikrikštyti?" Pilypas atsakė jam: "Jei tiki iš visos širdies tai galima".

Šis patvirtino: "Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus". Ir, įsakęs sustabdyti vežimą, įbrido į vandenį kartu su Pilypu. Pilypas etiopietį pakrikštijo. Jiedviems išbridus, Pilypą paslėpė Viešpaties dvasia, o etiopietis džiūgaudamas keliavo toliau.

Taip Viešpats atvertė į tikėjimą afrikietį. Tikrai Dievas nežiūri į žmogaus veidą, jo šalį nei tautybę - "...kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus - išgelbėtas".

(Apd 8, 26 - 39)

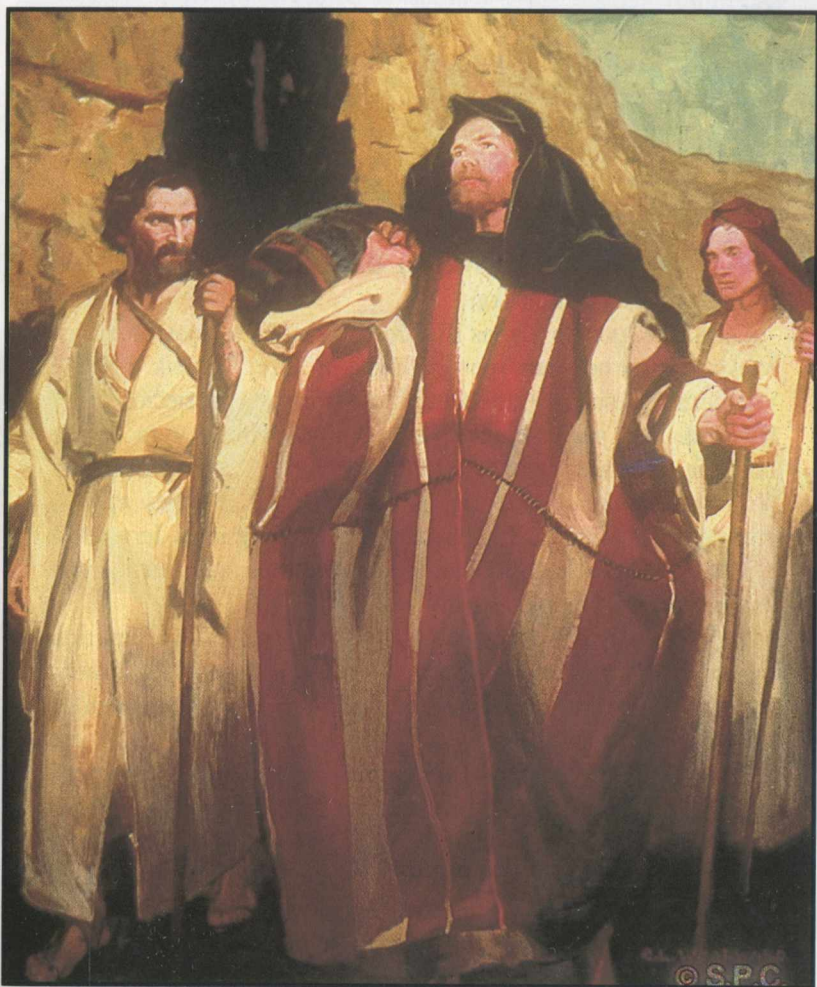
SAULIUS - KRIKŠČIONIŲ PERSEKIOTOJAS

Žyda i sukėlė smarkų Jėzaus Kristaus mokinių persekiojimą. Vieni pikčiausių Jeruzalės bažnyčios persekiotojų buvo Saulius. Kada akmenimis mušė Steponą, jis saugojo žudikų drabužius. Jis įsiverždavo į tikinčiųjų krikščionių namus, suimdavo juos ir uždarydavo į kalėjimą.

Saulius buvo fariziejus. Jis gavo gerą religinį išsilavinimą, gerai žinojo Šventąjį Raštą ir griežtai laikėsi protėvių Įstatymų, tiksliai vykdydamas visas apeigas ir nuostatus. Bet nežino-damas tiesos, Saulius netikėjo Mesiju - Kristumi ir krikščionis laikė klaidžiatikiais.

Todėl Saulius, tebealsuodamas grasinimais ir žudynėmis prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą ir išgavo raštus Damasko sinagogoms, kad užtikęs to kelio sekėjus vyrus ir moteris, galėtų juos suiminėti ir gabenti į Jeruzalę.

(Apd 7, 58. 8, 3. 9, 1 - 2)

KRISTUS APSIREIŠKIA SAULIUI

Sauliui artėjant prie Damasko, staiga jį apšvietė šviesa iš dangaus, ir jis parkrito ant žemės. Parkritęs išgirdo balsą: "Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?" Jis klausė: "Kas tu esi, Viešpatie?"

Balsas atsakė: "Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. Kelkis, eik į miestą. Tenai tau bus pasakyta, ką turi daryti."

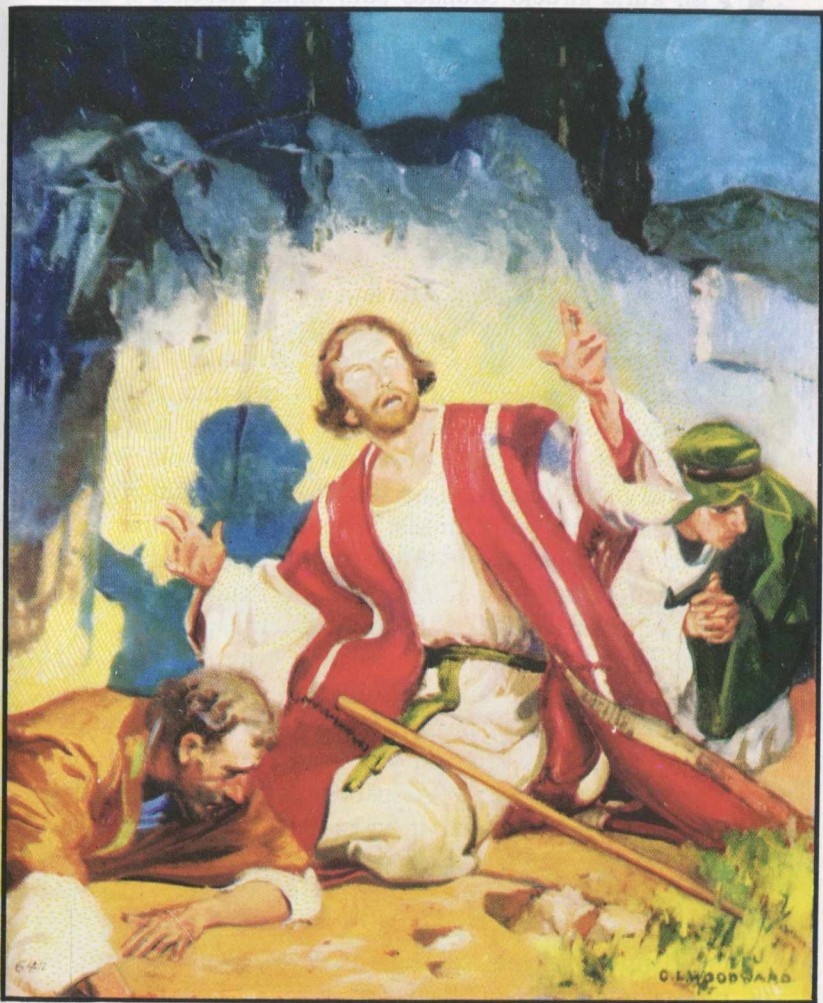
Sauliaus palydovai stovėjo žado netekę - jie girdėjo balsą, bet nieko nematė. Kai Saulius atsikėlė nuo žemės, jis neregėjo (buvo apakintas ryškios šviesos). Buvę su juo žmonės nuvedė jį už rankų į Damaską.

Damaske gyveno vienas ištikimas Kristaus sekėjas Ananijas. Viešpats pasirodė jam per regėjimą ir tarė: "Nueik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, ir Judo namuose teiraukis tarsiečio, vardu Sauliaus. Štai jisai meldžiasi ir regėjime pamatė vyrą, vardu Ananiją, ateinantį ir uždedantį ant jo rankas, kad praregėtų". Ananijas atsakė: "Viešpatie, iš daugelio esu girdėjęs apie tą žmogų, kiek pikta jis yra padaręs tavo šventiesiems Jeruzalėje. Ir čia jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus suiminėti visus, kurie šaukiasi tavojo vardo".

Bet Viešpats vėl tarė: "Eik, nes jis yra mano rinktinis įrankis, kuris neš mano vardą tautoms, karaliams ir Izraelio vaikams. Aš jam parodysiu, kiek daug jam teks iškentėti dėl mano vardo".

Taigi Ananijas nuėjo į tuos namus, rado Saulių ir, uždėjęs ant jo rankas, pasakė: "Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, kuris tau apsireiškė kelyje, atsiuntė mane, kad tu vėl regėtum ir taptum pilnas Šventosios Dvasios". Ir bematant jam nuo akių lyg žvynai nukrito. Jis atgavo regėjimą ir priėmė krikštą. Po kelių dienų Saulius beregint ir ėmė skelbti sinagogose, kad Jėzus yra Dievo Sūnus.

(Apd 9, 3 - 20)

SAULIUS BĖGA IŠ DAMASKO

Visi, kurie girdėjo Sauliaus pamokslus, stebėjosi ir klausinėjo: "Argi čia ne tas pats, kuris Jeruzalėje persekiojo visus šio vardo (t.y. Jėzaus vardo) išpažinėjus?! Argi jis nėra atvykęs jų suiminėti ir gabenti pas aukštuosius kunigus?!"

O Saulius vis drąsiau ir drąsiau skelbė Damaskė gyvenantiems žydams, kad Jėzus yra Kristus - Mesijas.

Po kurio laiko žydai susimokė Saulių nužudyti. Prie visų miesto vartų jie pastatė karius, kad sučiuptų Saulių, kai šis mėgins pabėgti iš Damasko. Saulius sužinojo apie šį samokslą ir liko mieste. Damaskiečiai nutarė jį išgelbėti: naktį pasodino į didelę pintinę ir nuleido virvėmis per miesto sieną. Taigi Saulius paliko Damaską ir nuvyko į Jeruzalę.

Ten jis bandė prisidėti prie Kristaus mokinių, bet šie jo bijojo - netikėjo, kad jis irgi mokinyš. Tik vienas iš apaštalų, vardu Barnabas, nusivedė jį pas kitus ir papasakojo, jog kelyje Saulius matė Viešpatį. Taip pat apie tai, ką jam Viešpats buvo kalbėjęs ir kaip drąsiai Saulius skelbė apie Jėzų Damaskė. Tada apaštalai ir visa bažnyčia priėmė Saulių kaip brolių. Vėliau jis buvo pavadintas apaštalu Pauliumi. Savo gyvenimą jis paskyrė skelbti Evangelijai tarp pagonių.

Apaštalas Paulius parašė daug laiškų įvairių miestų bažnyčioms. Šie laiskai įtraukti į Naująjį Testamentą. Viename iš jų jisai rašė: "...Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus palaikiau nuostoliu. O taip! Aš ištikrųjų visa laikau nuostoliu palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąslavomis, kad tik laimėčiau Kristų ir būčiau jame nebeturėdamas nuosavo teisumo, kurį teikia įstatymas, bet einantį iš Dievo, paremtą tikėjimu..."

Taip Kristus pakeitė išdidžią fariziejaus Sauliaus širdį, ir jis tapo laimingas, jam atsidavęs.

(Apd 9, 21 - 28. Fil 3, 7 - 9)

MOKINĖ TABITA

Jopė kitados buvo Viduržemio jūros uostas. Dabar jis vadinamas Jafa ir yra įsikūręs už dviejų kilometrų nuo Tel Avivo, didžiausio Izraelio valstybės miesto.

"Jopėje buvo viena mokinė, vardu Tabita, išvertus - Dorkadė (Gazelė). Ji buvo garsi gerais darbais ir išmaldomis. Tomis dienomis ji susirgo ir numirė. Ją nuprausė ir pašarvojo aukštutiniame kambaryje".

Apaštalas Petras tuo metu buvo Lidoje. Šis miestas buvo netoli Jopės, todėl krikščionys nusiuntė pas jį du vyrus - paprašyti jį nedelsiant ateiti.

"Petras tuojau iškeliavo su jais. Kai tik atėjo, jį nuvedė į aukštutinį kambarį. Tenai jį apspito našlės, verkdamos ir rodydamos jam marškinius bei viršutinius drabužius, kuriuos tebegyvendama su jomis, buvo joms pasiuvusi Dorkadė. Petras liepė visiems išeiti ir atsiklaupęs ėmė melstis. Paskui, atsisukęs į lavoną, tarė: "Tabita, kelkis!" Ši atmerkė akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo. Petras ištiesė jai ranką ir ją pakėlė. Tada, pašaukęs vidun šventuosius ir našles, parodė jiems ją gyvą.

Žinia apie įvykį pasklido visame mieste, ir daugybė žmonių įtikėjo Viešpatį. Petras dar ilgesnį laiką pasiliko Jopėje pas vieną odininką, vardu Simoną".

Dievo Žodis moko mus daryti gerus darbus, padėti savo artimui... "Nepailskime daryti gera jei neaptingsime, savo metu jį pausime derlių!"

(Apd 9, 36 - 43. Gal 6, 9)

Jėzaus Kristaus ir jo apaštalų laikais visas Izraelio žemes, taip pat ir visas Viduržemio jūros pakrantės valstybės buvo užkariavę romėnai. Šiose šalyse jie turėjo savo pulkų. Vadinamasis italų pulkas stovėjo ir Palestinos jūrų uoste Cezarėjoje. Vienas iš romėnų karininkų, šimtininkas Kornelijus pasižymėjo maldingumu ir Dievo baime, dosniai šelpdavo žmones ir ištvermingai meldavosi Dievui.

Kartą apie devintą valandą, jis regėjime aiškiai išvydo ateinantį angelą šis tarė: "Kornelijau!.. Tavo maldos ir išmaldos pakilo Dievo akivaizdon, ir jis tave prisiminė. Taigi siųsk vyrus į Jopę ir išsikviesk tokį Simoną, vadinamą Petru..." Kai su juo kalbėjęs angelas pasišalino, Kornelijus pasišaukė du namiškius ir vieną maldingą kareivį iš savo valdinių ir, viską jiems išaiškinęs, išsiuntė į Jopę.

Jopė, dabartinis Izraelio miestas Jafa, taip pat buvo uostas už 20 km nuo Cezarėjos. Atėjusius į Jopę pasiuntinius Petras pavaišino ir kitą dieną iškeliavo su jais. Rytojaus dieną jis atvyko į Cezarėją. Kornelijus jo laukė, susikvietęs gimines ir artimus bičiulius. Tada Petras pasakė: "Iš tiesų aš dabar suprantu, jog Dievas nėra šališkas. Jam brangus kiekvienas tautos žmogus, kuris jo bijo ir teisingai gyvena. Jis pasiuntė savo žodį Izraelio vaikams ir per Mesiją Jėzų paskelbė Gerąją taikos naujieną. Šitas yra visų Viešpats... Mes esame liudytojai visko, ką jis yra padaręs žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jį nužudė pakabindami ant medžio. Tačiau trečią dieną Dievas jį prikėlė... Jis mums įsakė skelbti tautai ir liudyti, kad jis yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas. Apie jį visi pranašai liudija, kad kiekvienas, kas jį tiki, gauna jo vardu nuodėmių atleidimą..."

Kornelijus, jo šeima ir draugai įtikėjo Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, ir buvo pakrikštyti.

(Apd 10 skyrius)

ANGELAS GELBSTI PETRĄ IŠ KALĖJIMO

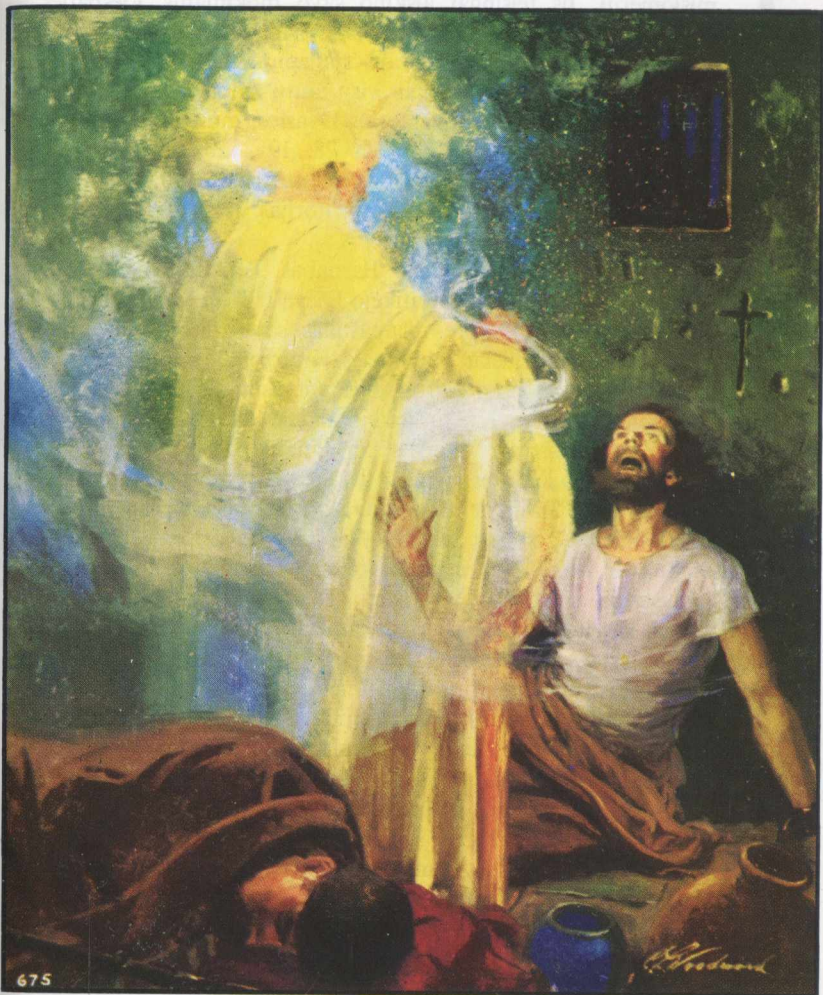
Karalius Erodas pradėjo persekioti kai kuriuos Bažnyčios žmones. Jis nukirsdino Jokūbą, Jono brolių. Pamatęs, jog tai patinka žydams, karalius uždarė apaštalą Petrą į kalėjimą, o po Velykų ketino išduoti jį miniai. Kalėjime Petrą saugojo kareiviai, o Bažnyčia karštai meldėsi už jį Dievui.

Paskutinę naktį prieš Erodiui išduodant Petrą, tasai, supančiotas dviem grandinėmis, miegojo tarp dviejų kareivių. Prie durų sargybiniai ėjo sargybą. Staiga ten atsirado Viešpaties angelas, ir kamerą nutvieskė šviesa. Jis sudavė Petrui į šoną ir žadindamas tarė: "Kelkis greičiau!" Ir nukrito jam grandinės nuo rankų. Angelas kalbėjo toliau: "Užsimesk apsiaustą ir eik paskui mane!" Išėjęs Petras sekė paskui jį. Tik jis nesuvokė, kad angelo veiksmai tikri, jis tarėsi matąs regėjimą.

Šitaip jiedu praėjo pro abu sargybinius ir prisiartino prie geležinių vartų į miestą. Vartai savaime atsidarė. Išėję pro juos, jie leidosi tolyn viena gatve. Staiga angelas nuo jo pasitraukė.

Petras atsipeikėjęs tarė: "Dabar tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė savo angelą ir išvadavo mane iš Erodo rankų ir žydų minios kėslių". Taip mąstydamas jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos namų, kame nemažas būrys buvo susirinkęs melstis. Atėjęs pas juos, Petras apsakė, kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo.

(Apd 12, 1 - 17)

PIRMOJI PAULIAUS MISIJŲ KELIONĖ

Paulius - vienas iš pačių uoliausių visų laikų krikščionių misionierių. Jis teisingai aiškino savo mokiniams Viešpaties Jėzaus Kristaus elgesį. Jo mokymas ir šiandien tinka visiems krikščionims. Jis gerai vykdė Jėzaus paliepimą apaštalauti. "Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs..." (Mt 28, 19 - 20).

Į tris savo misijų keliones po įvairius miestus ir sritis, daugiausia - į dabartinių Turkijos ir Graikijos teritorijas, Paulius leidosi iš Antiochijos.

Pirmoje kelionėje Paulių lydėjo Barnabas. Iš Antiochijos jiedu nuplaukė laivu į Kiprą. Beje, ten įtikėjo Dievą ir Romos prokonsulas Sergijus Paulius. Tada Kipre ir apaštalas savo vardą pakeitė iš žydiško Saulius į romėnišką Paulius. Iš Kipro jiedu laivu išplaukė į Mažąją Aziją ir pėsčiomis arba raiti ant asilų pasiekė Galatiją, Ikonijaus miestą, kur į Kristų įtikėjo didelė daugybė žmonių, o paskui - į Listrą. Listroje Viešpats per Paulių pagydė vieną luošą žmogų. Minia palaikė juos dievais, ir Dzeuso šventyklos kunigas drauge su minia Pauliui ir Barnabui norėjo paaukoti jaučių. Bet šie pasipriešino: "Vyrai, ką darote? Juk mes tokie patys mirtingi žmonės kaip ir jūs. Tik mes jums skelbiame gerąją naujieną, kad nuo šių tuštybių atsiverstumėte į gyvąjį Dievą, kuris sutvėrė dangų, jūrą ir visa, kas juose yra. Praėjusiais amžiais jis buvo leidęs visoms tautoms eiti savais keliais. Vis dėlto jis nepaliko savęs nepaliudyto geradarybėmis: iš dangaus duodavo jums lietaus bei vaisingų metų, teikė jums maisto ir širdies džiaugsmo".

Iš Antiochijos ir Ikonijaus atvykę žydai sukurstė Listros žmones, tie apsvaidė Paulių akmenimis ir išvilko už miesto, palaikė jį mirusiu. Susirinkus aplink jį mokiniams, jis atsikėlė ir parėjo į miestą. Rytojaus dieną kartu su Barnabu iškeliavo į Derbę.

Šitame mieste jie skelbė Evangeliją ir sulaukė nemaža mokinių. Paskui pasuko atgal į Listrą, Ikonijų ir Antiochiją. "Sugrižę jie sušaukė bažnyčią ir apsakė, kokius didžius darbus nuveikęs Dievas per juos ir kaip atvėręs pagonims tikėjimo vartus".

Pirmoji Pauliaus misijų kelionė truko maždaug trejus metus, nuo 45 iki 48 m. po Kristaus gimimo.

(Apd 13 ir 14 skyriai)

Antroje kelionėje Paulių lydėjo Silas, vienas iš žydų krikščionių. Iš Antiochijos jie vėl nuvyko į Derbę ir Listrą (kur Paulių prieš keletą metų buvo apmėtę akmenimis). Čia Paulius sutiko jaunuolį, vardu Timotiejų, kuris tapo vienu iš jo ištikimiausių bendražygių, platinant krikščionybę.

Nuvyko jie į Troadą, Mažosios Azijos pakrantės miestą. Naktį Paulius matė regėjimą: "Jam pasirodė makedonietis, kuris maldavo: "Ateik į Makedoniją ir padėk mums!" Po šio regėjimo mes nedelsdami nutarėme keliauti į Makedoniją, įsitikinę, jog Dievas mus pašaukė skelbti jiems Evangelijos", – taip rašo evangelistas Lukas, matyt, čia prisidėjęs prie Pauliaus. Makedonija buvo Romos provincija Graikijos šiaurės rytuose. Laivu jie perplaukė Egėjo jūrą, paskui nuėjo keliu į Filipus.

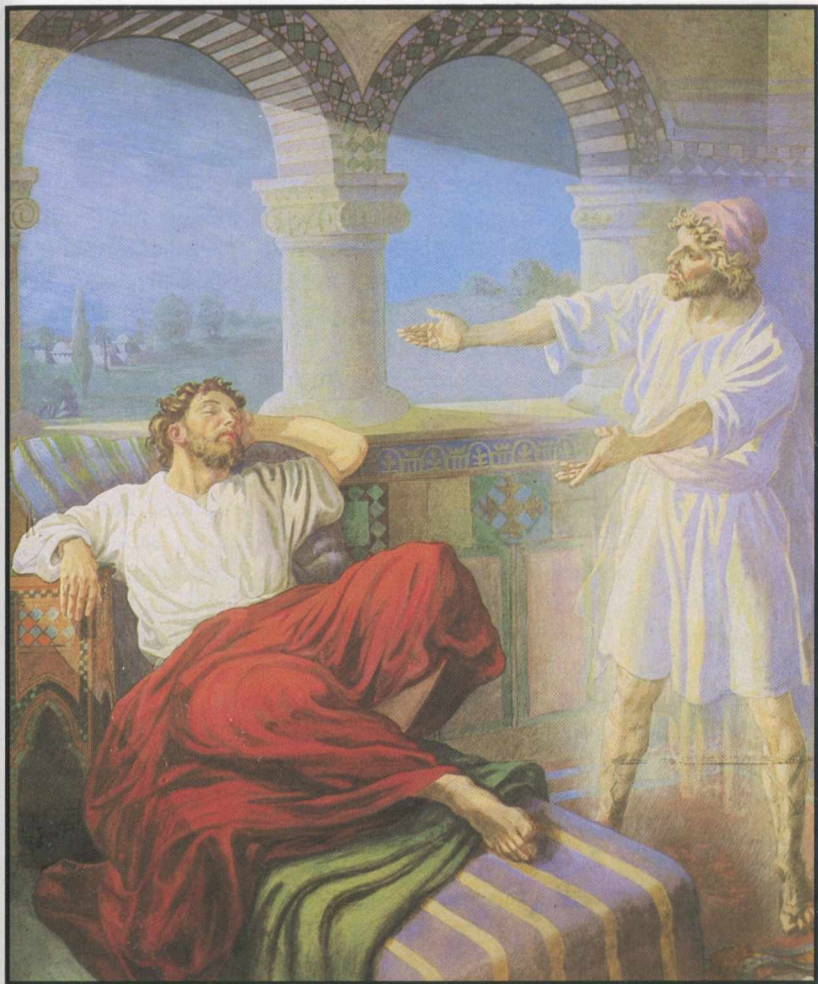
Atrodo, kaip tik šiame mieste buvo įkurta pirmoji krikščionių bažnyčia Graikijoje.

Iš Filipų Paulius nukako į Tesaloniką – didelį Egėjo jūros uostą. Čia įtikėjo daug žydų ir graikų. Bet kiti žydai sukėlė didelį triukšmą, ir Paulius su Silu iškeliavo į Berėją.

Iš Berėjos Paulius nuvyko į Atėnus, pagrindinį Graikijos miestą. Tada Graikiją valdė romėnai, pavadinę ją Achaja. Atėnuose Paulius skelbė Dievo Žodį ir filosofams, ir liaudžiai. Iš Atėnų Paulius nukeliavo į Korintą – vieną svarbiausių visos Romos imperijos uostų. Korinte Paulius pasiliko pusantrų metų. Jam lankantis čia, susikūrė krikščionių bažnyčia. Iš Korinto Paulius sugrįžo į Mažąją Aziją ir atvyko į didelį Efezo miestą. Paskui aplankė Jeruzalę ir sugrįžo į Antiochiją.

Antroje kelionėje Paulius išbuvo trejus metus (nuo 50 iki 53 m. po Kristaus gimimo), iš viso įveikęs keletą tūkstančių kilometrų.

(Apl 15, 36 – 18, 22)

PAULIUS IR SILAS KALĖJIME

Skelbdamas Evangeliją pagonims, Paulius kartu su savo bendražygiu Silu atkeliavo į Filipus, Romos imperijos koloniją. Ten jie išgydė vieną tarnaitę, turėjusią spėjimo dvasią iš šėtono. Pranašaudama ateitį, ji daug uždirbdavo savo šeimnininkams. Matydami, kad demonas apleido tarnaitę, ir jų pelno šaltinis užsivėrė, šeimnininkai pačiupo Paulių ir Silą ir nusitempė į miesto aikštę pas vyresnybę, kaltindami juos, kad kelią mieste sąmyšį. Prie kaltintojų prisidėjo ir visi miestiečiai.

Tada miesto valdžia įsakė juodu nuplakti, paskui įmesti į kalėjimą. Sargui įsakė stropiai saugoti. Šis uždarė juodu į vidinę kamerą, o kojas įtvėrė į šiekštą.

Bet Paulius ir Silas nenusiminė. Jie meldėsi ir garbino Dievą.

Apie vidurnaktį, taip jiems besimeldžiant, o visiems kaliniams jų besiklausant, staiga sudrebėjo žemė, atsivėrė visos durys, ir visiems nukrito pančiai. Kalėjimo viršininkas prabudo ir, pamatęs, kas nutiko, norėjo nusižudyti, manydamas, kad visi kaliniai pabėgo. Bet Paulius sulaikė jį: "Nedaryk sau pikto! Mes visi esame čionai". Drebedamas puolė tada po kojų Pauliui ir Silui ir juos klausė: "Gerbiamieji, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?" O jie atsakė: "Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai". Tada jisai išvedė juos iš kalėjimo ir apiplovė žaizdas, o pats pasikrikštijo. Pasikrikštijo ir visi jo namiškiai.

Kitądien miesto valdžia pasiuntė pas kalėjimo viršininką pareigūnus pasakyti: "Paleisk tuos žmones!" Bet Paulius atėjusiems atsakė: "Mus, Romos piliečius, be jokio tardymo viešai nuplakė ir įmetė į kalėjimą, o dabar nori slapčia paleisti?! Šito nebus! Tegul patys ateina ir išveda!" Šie grįžę persakė Pauliaus žodžius valdžiai. Išgirdę, kad apaštalai - Romos piliečiai, valdininkai išsigando ir, atėję patys, jų atsiprašė. Paskui išleido iš kalėjimo ir paprašė šitą miestą palikti.

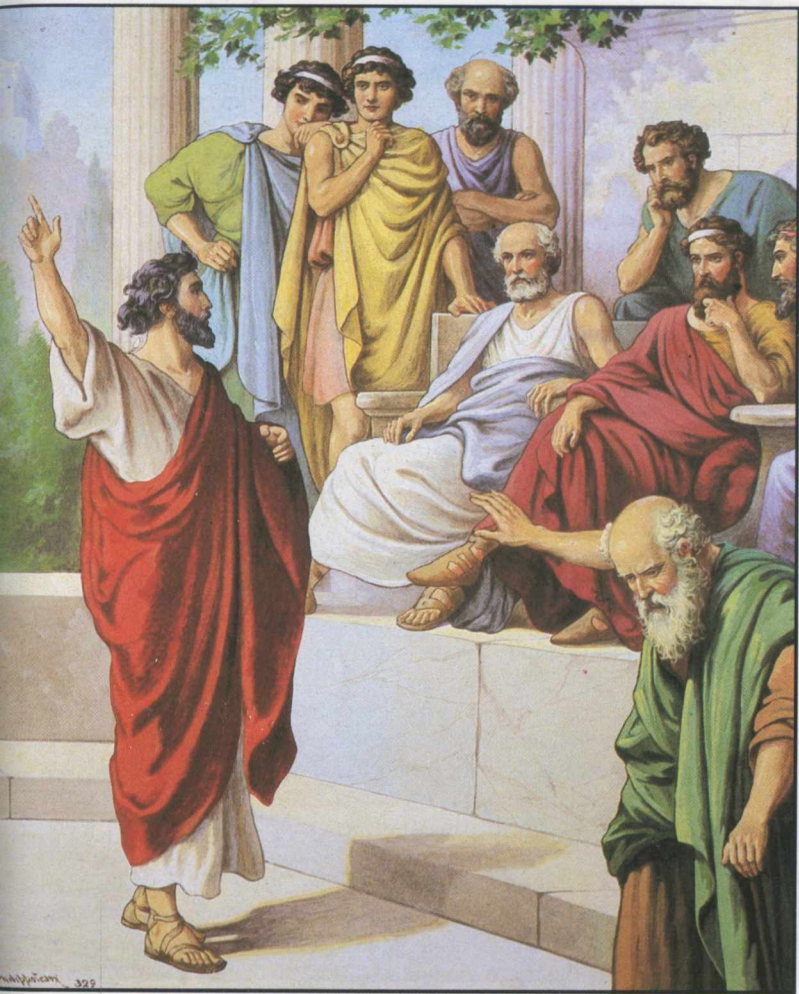
(Apd 16, 16 - 39)

Savo antrosios kelionės metu, kaip jau sakytą, Paulius atvyko į Atėnus. Atėnai, Graikijos sostinė, pačių ižymiausių filosofų - tarp jų Sokrato, Platono, Aristotelio - gimtinė, tais laikais buvo pasaulio kultūros centras. Pažvelkime, kaip Paulius skelbė Dievo Žodį: "Matydamas pilną stabų miestą, Paulius netvėrė apmaudu. Jis aiškinosi sinagogoje su žydais ir dievobaimingaisiais ir kasdien kalbėdavo susirinkusiems aikštėje. Kai kurie epikūrininkų ir stoikų filosofai bandė su juo ginčytis. Vieni klausė: "Ką šis plepys nori pasakyti?" Kiti: "Atrodo, kad jis - svetimų demonų skelbėjas". Mat jis skelbė Jėzų ir prisikėlimą.

Pagaliau jie paėmė, nusivedė jį į Areopagą, kur retkarčiais posėdžiaudavo miesto taryba, ir tarė jam: "Ar mes negalėtume sužinoti, kokį naują mokslą tu skelbi? Regis, tu kalbi mūsų ausims negirdėtus dalykus. Taigi norėtume sužinoti, kas tai būtų". ...Tada Paulius, atsistojęs Aeropago viduryje, prabilo: "Atėniečiai, man rodos, kad jūs visais atžvilgiais pernelyg dievobaimingi. Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas jūsų šventenybes, radau aukurą su užrašu: "nežinomam dievui". Taigi aš noriu skelbti jums tai, ką jūs nepažindami garbinate. Dievas, pasaulio ir visko, kas jame yra, Kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės Valdovas, gyvena ne rankų darbo šventyklose ir nėra žmonių rankomis aptarnaujamas, tarsi jam ko nors trūktų. Jis gi pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir visa kita. Iš vienos šaknies jis išvedė visą žmonių giminę, kuri gyvena visoje žemėje. Tai jis nustatė aprėžtus laikus ir apsigyvenimo ribas, kad žmonės ieškotų Dievo ir tarytum apgraibomis jį atarstų, nes jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų. Juk mes jame gyvename, judame ir esame, kaip yra pasakę kai kurie jūsų poetai: "Mes esame iš jo giminės". Todėl, būdami dieviškos giminės, neturime manyti, jog Dievybė panaši į auksą, sidabrą, akmenį arba į meno ar žmogaus minties kūrinį. Ir štai Dievas nebežiūri anų neišmanymo laikų, bet dabar skelbia žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti. Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per vieną žmogų, kurį tam paskyrė ir visiems už jį laidavo, prikeldamas iš numirusių".

(Apd 17, 16 - 31)

TREČIOJI PAULIAUS MISIJŲ KELIONĖ

Po kurio laiko Paulius iš Antiochijos leidosi į trečiąją savo misijų kelionę. Jis vėl patraukė į Šiaurę, perėjo Frygijos sritį ir atvyko į Efezą, uostą Egėjo jūros Mažosios Azijos pakrantėje.

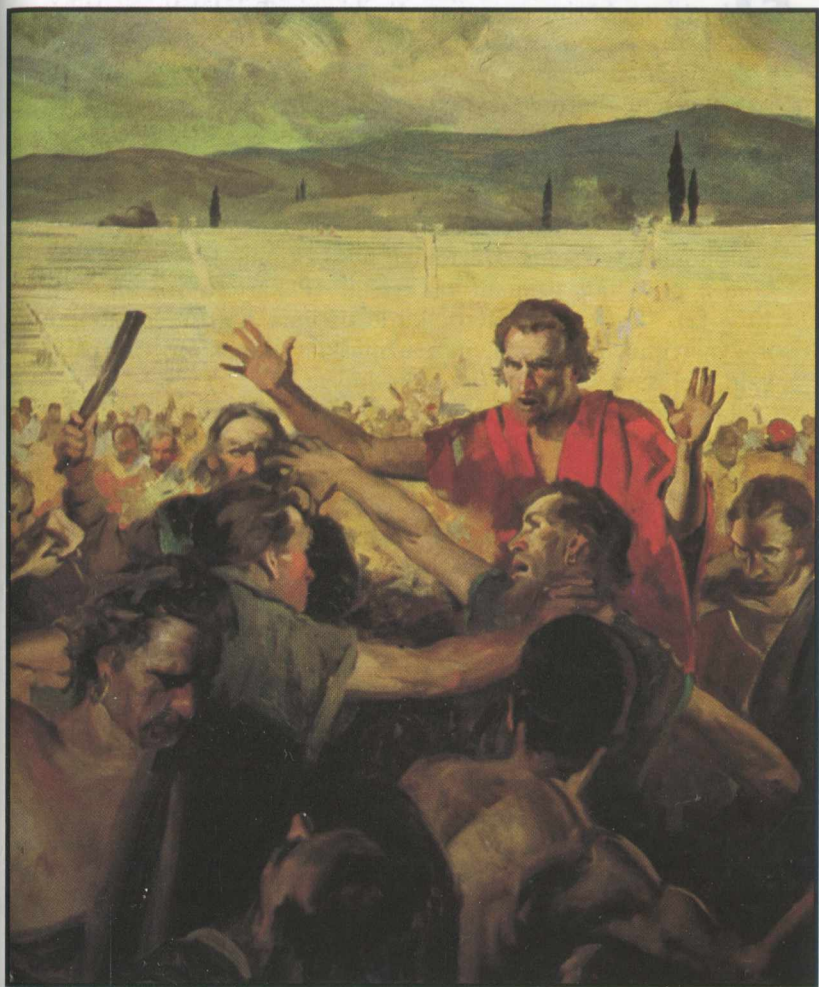
Efezo būta didelio miesto - ketvirtis milijono gyventojų. Tame mieste Paulius išbuvo bemaž dvejus metus, "ir visi Azijos gyventojai, tiek žydai, tiek graikai, išgirdo Viešpaties Žodį. Pauliaus rankomis Dievas padarydavo ne bet kokių stebuklų..." (Tuo metu Azija vadinta tik viena šiandieninės Mažosios Azijos sritis). Efeze buvo nuostabi deivės Artemidės šventykla, statyta 220 metų, - vienas iš septynių pasaulio stebuklų. Ji buvo iš marmuro. Kadangi daugelis šios deivės garbintojų atsigrėžė į Viešpatį Dievą, sidabrakaliai ir dailininkai, gamindavę ir paradavinėdavę sidabrinės Artemidės šventovės miniatiūras, pakėlė mieste didelį maištą prieš Paulių ir krikščionių vadus.

Paskui Paulius vėl perplaukė laivu Egėjo jūrą ir apsilankė kai kuriose Makedonijos bei graikijos vietose, tarp jų - ir vėl Filipuose ir Korinte. Po to jis sugrįžo į Mažąją Aziją ir antrą kartą mokė žmones Troadoje. Iš Troados jis nuvyko į Asą, iš ten laivu į Mitilėnę, Samą, Trogiliją, Miletą. Paulius pakvietė į Miletą Efezo didžiosios bažnyčios vyresnius, norėdamas su jais atsisveikinti. Jis žinojo daugiau nebesusitiksiąs jų šiame gyvenime, todėl tarė atsisveikinimo žodį. Per Koso ir Rodo salas, Pataro ir Tyro uostus Paulius atvyko į Ptolemaidę. Iš ten jis pėsčiom nukeliavo į Cezarėją, o paskui - į Jeruzalę. Ir ten jį suėmė.

Trečioji Pauliaus misijų kelionė truko trejus - ketverius metus, nuo 54 iki 57 m. po Kristaus gimimo.

Apaštalo Pauliaus misijų kelionės nebuvo "turistinės kelionės". Skelbdamas gerąją naujieną apie Jėzų Kristų, jis daug kentėjo. Pats Paulius rašo: "Aš daug daugiau idėjau triūso. Kur kas daugiau kalėjau. Esu gavęs nepalyginti daugiau rykščių ir daugel kartų buvęs mirties pavojuje. Nuo žydų gavau penkis kartus po keturiasdešimt be vieno kirčio. Tris kartus gavau lazdų, viena kartą buvau apsvaidytas akmenimis. Tris kartus pergyvenau laivo sudužimą, ištisą parą plūduriavau atviroje jūroje. Dažnai būdavau kelionėse, upių pavojuose, pavojuose nuo plėšikų, pavojuose nuo savo tautiečių, pavojuose nuo pagonių, miesto pavojuose, dykumos pavojuose, jūros pavojuose, pavojuose nuo netikrų brolių..."

(Apd 18, 23 - 21, 34. 2 Kor 11, 23 - 26)

Šiais laikais nemažai žmonių užsiima okultizmu, spiritizmu, kerėjimu, būrimu, magija, užkeikimais. Tai didelė nuodėmė, Dievas draudžia mums taip daryti.

Senajame Testamente rašoma, kad Dievas savo tautai griežtai įsakė vengti burtininkavimo, o neklausančius netgi bausti mirtimi: "Nežyniaukite ir neburkite" (Kunigų knyga 19, 26). "Neaukok savo sūnaus arba dukters ant aukuro, neieškok patarimų pas žynius, ženklų aiškintojus ir burtininkus, žavėtojus, mirusių dvasių iššaukėjus, kerėtojus ir raganius. Viešpats smerkia visus tokius veiksmus. Už tokius nusikaltimus jis išnaikins tas tautas, prieš tau užimant tą kraštą" (Pakartoto įstatymo 18, 10 - 12). "Vyras ar moteris, kurie užsiima mirusių iššaukimu ir žyniavimu, turi mirti; juos užmuškite akmenimis, jie patys kalti dėl savo mirties" (Kunigų knyga 20, 27).

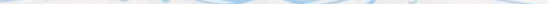
Štai vienas nutikimas iš Pauliaus trečiosios misijos kelionės - kai jis lankėsi Efezo mieste: "Pauliaus rankomis Dievas padarydavo ne bet kokių stebuklų. Žmonės net dėdavo ligoniams jo kūną lietusias skepetėles, prijuostes ir nuo jų pasitraukdavo ligos, išeidavo piktosios dvasios. Panašiai ir kai kurie keliaujantys žydų egzorcistai mėgindavo piktųjų dvasių apsėstiesiems prišaukti Jėzaus vardą, sakydami: "Aš jus saikdinu per Jėzų, kurį skelbia Paulius". Taip darė vyresniojo kunigo Skėvo septyni sūnūs. Bet piktoji dvasia jiems atšovė: "Pažįstu Jėzų ir žinau Paulių. O jūs kas būsite?" Ir žmogus, turįs nelabąją dvasią, užpuolė juos, apgalėjo vienus bei kitus ir taip nutasė, jog jie nuogi ir sužaloti turėjo bėgti iš anų namų. Tatai sužinojo visi žydai ir graikai, gyvenantys Efeze. Visus pagavo baimė, o Jėzaus vardas buvo išaukštintas.

Daug įtikėjusių ateidavo išpažinti ir pasisakyti, ką buvo darę. Nemaža užsiiminėjusių kerais sunešdavo savo knygas ir visų akyse sudegindavo. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos penkiasdešimties tūkstančių sidabro drachmų.

Šitaip galingai Viešpaties Žodis plito ir tarpo."

Ši istorija moko, kad savo namuose nedera net laikyti burtų knygų...

(Apd 19, 11 - 20)

APAŠTALO PAULIAUS ATISISVEIKINIMAS SU EFEZO BAŽNYČIOS VYRESNIAISIAIS

Kai bažnyčios vyresnieji atėjo iš Efezo į Miletą pas Paulių, šisai prabilo: "Jūs žinote, kaip aš nuo pirmosios dienos, kurią įžengiau į Aziją, pas jus elgiausi, kaip tarnavau Dievui visu nusižeminimu, ašaromis ir bandymais, kuriuos teko iškęsti dėl žydų pinklių. Kaip nieko nenutylėjau, kas jums naudinga, bet kalbėjau ir mokiau tiek viešumoje, tiek po namus, žydus ir graikus ragindamas atsiversti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jėzų.

Ir štai aš, Dvasios belaisvis, keliauju į Jeruzalę, nežinodamas, kas man ten nutiks, tiktai Šventoji Dvasia kiekviename mieste man skelbia, jog manęs laukia pančiai ir vargai. Bet aš per daug nebranginu savo gyvybės. Svarbu, kad tik baigčiau savo bėgimą ir įvykdyčiau tarnystę, kurią esu gavęs iš Viešpaties Jėzaus paliudyti Dievo malonės Evangeliją.

Ir štai dabar aš žinau, kad daugiau nematysite mano veido jūs visi, su kuriais esu buvęs skelbdamas Dievo karalystę... Žinau, kad man pasitraukus, išibraus pas jus žiaurių vilkų, kurie nepagailės kaimenės. Net iš jūsų atsiras tokių, kurie klastingomis kalbomis stengsis patraukti paskui save mokinius... O dabar pavedu jus Dievui ir jo malonės žodžiui, kuris turi galią jus išugdyti ir duoti paveldėjamą tarp visų pašvęstųjų.

Nė iš vieno netroškau nei sidabro, nei aukso, nei drabužio. Jūs gi žinote, kad mano palydovų reikalams tarnavo šitos va mano rankos. Ir aš jums visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant, reikia paremti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius: "Palaimingiau duoti negu imti". Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir kartu su visais pasimeldė. Visi pradėjo gaudžiai verkti ir, puldami Pauliui ant kaklo, jį bučiavo. Jie ypač nuliūdo dėl žodžių, jog nebematysią jo veido.

Paskui jie palydėjo jį į laivą".

(Apd 20, 17 - 38)

PAULIUS PRIEŠAIS VALDININKĄ FESTA

Kitą dieną po Pauliaus suėmimo Jeruzalėje, jį atvedė į aukščiausiąją žydų teisimą. Teisme kilo stiprus pasipiktinimas, ir Paulius vos nebuvo sudraskytas, bet tribūnas su savo kareiviais jį išgelbėjo.

Naktį Pauliui pasirodė Viešpats ir tarė: "Būk tvirtas! Kaip liudijai apie mane Jeruzalėje, taip reikės tau liudyti ir Romoje". Rytojaus dieną susirinko būrys žydų, daugiau negu keturiasdešimt ir jie prisiekė "nei valgyti, nei gerti, kol nenužudys Pauliaus."

Sužinojęs apie šį sumanymą, tribūnas pasiuntė Paulių į Cezarėją, saugomą 200 kareivių, 70 raitelių ir 200 ietininkų. Cezarėja yra Viduržemio jūros pakrantėje 100 km nuo Jeruzalės. Tuomet šis miestas buvo Judėjos srities centru, valdininkų rezidencija. Judėja, kaip ir visa šventoji žemė, priklausė Romos užkariautojams. Cezarėjoje Paulių apklausė Romos valdininkas Feliksas. Šis nerado jame jokios kaltės, bet vis dėlto paliko jį dvejiems metams kalėjime.

Prabėgus dvejiems metams, Feliksą pakeitė įpėdinis Porcijus Festas. Po kelių dienų karalius Agripa ir jo žmona Berenikė apsilankė Cezarėjoje Festo pasveikinti. Festas supažindino karalių su Pauliaus byla. Agripa ir Berenikė atėjo su didele iškilme. Jie įžengė į salę kartu su tribūnais ir miesto didžiūnais... liepė įvesti Paulių. Paulius kalbėjo apie savo gyvenimą, atsigręžimą į Viešpatį ir apie Kristų: "Dievui padedant, iki šios dienos aš tebeliudiju mažam ir dideliame, ... jog Mesijas kentės, jog pirmutinis prisikels iš numirusių ir paskelbs šviesą tautai ir pagonims".

"Jam taip aiškinant, Festas garsiai sušuko: "Pauliau, tu iš galvos kraustaisi! Iš didelio rašto išėjai iš krašto". Paulius atsiliepė: "Ne, nesikraustau iš galvos, prakilnusiis Festai, bet kalbu tiesos ir sveiko proto žodžius... Duok, Dieve, kad... visi, šiandien girdėję mane kalbant, taptų tokie, kaip aš, tik be šitų pančių!"

(Apd 23 - 26 skyriai)

Apaštalas Paulius vėl pateko į kalėjimą už tai, kad liudijo apie tikrąjį Dievą ir Išganytoją Jėzų Kristų. Bet, žinodamas nekaltas esąs, pareikalavo cėsoriaus teismo. Todėl, saugomas šimtininko Julijaus, drauge su kitais kaliniais buvo išsiųstas į Romą laivu.

Bėplaukiant jūra, kilo didžiulė audra. Laivą ėmė svaidyti aukštos bangos. Trečiąją audros dieną žmonės jau mėtė į vandenį daiktus. Jūrai nerimstant daugelį dienų, viltys išsigelbėti ėmė blėsti. Keliauninkai nieko nevalgė. Bet po ilgų bado dienų stojo prieš juos Paulius ir tarė: "Niekas iš jūsų nežus, vien tik laivas. Šią naktį man apsireiškė angelas Dievo, kuriam aš priklausau ir tarnauju, ir pranešė: "Nebijok, Pauliau! Tu privalai stoti prieš cėsorių. Todėl Dievas tau dovanoja tavo draugų gyvybes". Tad, vyrai, drąsiau! Aš tikiu Dievu, kad taip ir įvyks, kaip man pasakyta. Mus išmes į kokią nors salą".

Keturioliką dieną jie pastebėjo ilanką lėkštais krantais, į kurią nutarė pasukti laivą. Pakėlę inkarus ir mažąją burę, ėmė laikyti kurso kranto link. Bet staiga laivas užplaukė ant seklumos. Priekis liko tvirtai įsmigęs, o paskuigalis ėmė irti nuo smarkios mūšos.

Šimtininkas liepė visiems, mokantiems plaukti, šokti į vandenį ir patiems irti į krantą. O nemokantiems - gelbėtis, nusitvėrus po lentą, ar kokį daiktą iš laivo. Taip visi buvusieji laive - du šimtai septyniasdešimt šeši žmonės - išsigelbėjo. Salos, į kurią jie pateko, gyventojai parodė jiems savo draugiškumą, o Viešpats padarė daugybę stebuklų per Paulių.

Po trijų mėnesių kelionė į Romą buvo tęsiama. Plaukiama buvo aleksandriečių laivu. Prieš išvykstant, salos gyventojai sušelpė kalinius viskuo, kas šiems buvo reikalinga. Padarė tai vardan Pauliaus, kuris daugelį saloje išgydė.

Apaštalas Paulius tarnavo Viešpačiui ir pakėlė daugybę išbandymų. Ir visuomet tvirtai tikėdavo, kad kiekvieną žingsnį jį veda Dievas. Savo laiške romiečiams jisai rašė: "...viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent jo valia pašauktiesiems".

Tad ir mes mylėkime Dievą, visiškai jam atsiduodami. Ir tada jokia nelaimė ar bėda nebus mums baisi ir nesugriaus tikrosios - giliosios mūsų laimės ir neatims sielos ramybės, kurią mes galime gauti tikrai priėmę tikėjimu į savo širdis Kristų.

(Apd 25, 1 - 12. 27, 14 - 44. 28, 1 - 11)

PAULIUS ROMOJE

"**K**ai atvykome į Romą, - rašo gydytojas Lukas, - Pauliui buvo leista apsigyventi vienam su serginčiu jį kareiviu. Po trijų dienų jis pasikvietė pas save žydų vadovus... Paskyrė jam dieną, daugelis suėjo pas jį į butą. Nuo ryto iki vakaro jis dėstė jiems ir liudijo apie Dievo karalystę, įrodinėdamas jiems Jėzų iš Mozės Įstatymo ir Pranašų. Vieni jo žodžiais tikėjo, kiti ne. Nesutardami tarpusavyje, jie ėmė skirstytis, o Paulius tepasakė jiems viena: "Teisingai Šventoji Dvasia yra jūsų protėviams pasakiusi per pranašą Izaiją:

"Eik pas šią tautą ir sakyk: "Girdėti girdėsite, bet nesuprasite, žiūrėti žiūrėsite, bet nematysite. Šitų žmonių širdis aptuko, jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad kartais nepamatytų akimis, neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsiverstų, ir aš jų nepagydyčiau. Todėl žinokite: "Šis Dievo išgelbėjimas yra pasiūstas pagonių tautoms, ir jos jį priims".

Šiais žodžiais baigiasi "Apaštalų darbai".

Skaitytoją turbūt domina, kas toliau atsitiko apaštalui Pauliui. Iš Biblijos to tiksliai negalima sužinoti. Iš apaštalo Pauliaus laiškų bažnyčioms ir bažnyčių tarnams, o taip pat iš kitų šaltinių galima manyti, kad Paulius po minėtų dvejų metų buvo išlaisvintas, kolei vėl nepakliuvo į kalėjimą, jis skelbė Evangeliją Italijoje, Graikijoje ir Mažonoje Azijoje. Paulius mirė kankinio mirtimi krikščionių persekiojimo metu, valdant rūsčiam romėnų imperatoriui Neronui 67 m. po Kristaus gimimo.

(Apd 28, 23 - 31)

Neužilgo po Jėzaus Kristaus mirties ir prisikėlimo iš numirusių jo mokslas - Evangelija - ėmė greitai plisti po visą Palestiną ir kitas Artimųjų Rytų šalis bei visą Romos imperiją, po visą žinomą tais laikais pasaulį. Apaštalai, t.y. Kristaus išrinktieji mokiniai, išsiskirstė po įvairius miestus ir šalis pranašaudami, skelbdami Dievo Žodį. Jų skelbiamai tiesai patvirtinti Viešpats darydavo stebuklus, kai apaštalai to prašydavo Jėzaus Kristaus vardu. Raišieji tapdavo sveiki, ligoniai išgydavo, net numirusieji vėl keldavosi gyventi. Žmonės, tai regėdami, imdavo tikėti Kristaus mokslu ir, metę klaidingą kelią, pasukdavo tiesiuoju. Pirmieji krikščionys buvo persekiojami. Bet Dievo Žodis pasirodė esąs stipresnis nei baismės.

Stiprindami tikėjimą Kristaus mokslu, ragindami kilniai gyventi, apaštalai rašė laiškus, siuntinėjo žinias bažnyčioms. Kai kurie iš jų būdavo visai trumpi - teuzimdavo vos po puslapį. Kiti - gana ilgi, pavyzdžiui Laiškas Romiečiams. Kai kurie laišškai būdavo skiriami visiems krikščionims, pavyzdžiui Jokūbo, Petro, Jono ir Judo. Kiti būdavo skiriami atskiroms bažnyčioms.

Keletą laiškų apaštalas Paulius yra parašęs iš kalėjimo, kur buvęs įkalintas už Evangelijos skelbimą: *Dėl jos man tenka kentėti, net būti surakinam lyg piktadariui. Bet Dievo Žodis nesurakinamas!* (2 Tim 2, 9).

Naujajame Testamente randame iš viso 21 laišką. Jie buvo parašyti Šventosios Dvasios įkvėpimu. Taigi, kaip ir kitos Biblijos dalys, traktuotini kaip Šventasis Raštas. Kartu - ir kaip Dievo Žodis. Pirmieji krikščionys, žinodami, koks svarbus Šventasis Raštas, uoliai perrašinėjo apaštalų laiškus. Nešiodavosi juos bažnyčion, skaitė balsu savo vaikams, draugams, dalijo kaip dovanas giminėms - taip platindami Dievo Žodį.

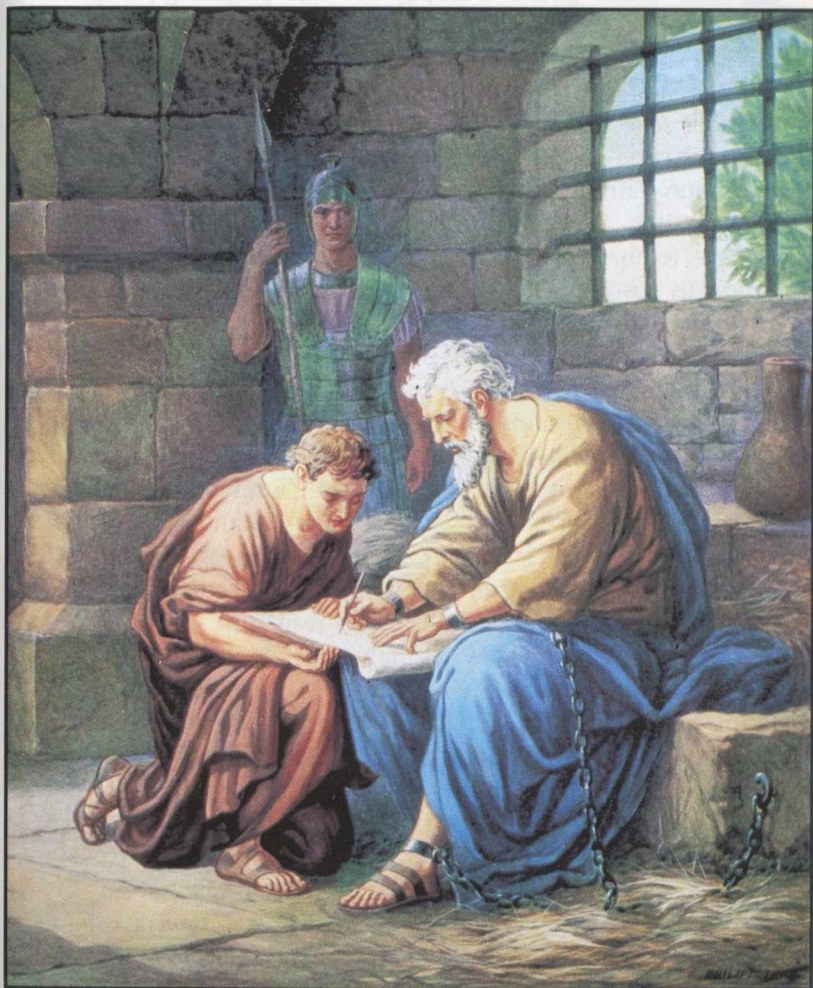
Senovėje nebuvo tokių "Biblijų draugijų", kurios spausdintų ir platintų Bibliją. Ir spaustuvių tais laikais nebuvo. Dievo Žodis būdavo perrašinėjamas ranka. Perrašinėtos atskiros Naujojo Testamento dalys, pavyzdžiui Švento Jono Evangelija, laiškas Galatams ir kt. ir taip platintos. Buvo platinamas ir Senojo Testamento Šventasis Raštas - visas ir atskiromis dalimis.

Perrašyti daugiau nei tūkstantį puslapių Senojo Testamento ir keletą šimtų puslapių Naujojo Testamento užėmė nepaprastai daug laiko. Rašoma būdavo arba ant papiruso, arba ant pergamento (specialiai išdirbtos odos).

Čia sutrumpintai aprašyti laiškus labai sunku. Kiekviename iš jų kalbama apie didžias tiesas, kurias Dievas atskleidžia žmonėms. Štai kai kurios pagrindinės Laiškų mintys...

Tikėjimas ir darbai (Jokūbo laiškas). Kaip kantriai pakelti kančias (Petro laiškas). Kaip nesusitepti nuodėmė ir likti ištikimam tiesai, kilus pagundai ar susvyravus dėl tiesos (Petro 2). Džiaugsmas ir pergalė (Jono). Meilė (2 Jono). Svetingumas (3 Jono). Kaip išsaugoti tikėjimą ir nepulti į nuodėmę (Judo). Įsteisinimas tikėjimu (Romiečiams). Kristus - Viešpats (1 Korintiečiams). Paguoda, tarnavimas (2 Korintiečiams). Išsigelbėjimas - ne vykdant įstatymą, o tik per Kristų (Galatams). Apie Kristaus Bažnyčią (Efeziečiams). Krikščionių vienybė (Filipiečiams). Kristaus šlovė ir didybė (Kolosiečiams). Viešpats Jėzus Kristus vėl ateis į pasaulį (1 ir 2 Tesaloniciečiams). Ištikimybė Viešpaties reikaluose ir atsidavimas Viešpačiui (1 ir 2 Timotiejui). Bažnyčių vyresnieji turi būti švento gyvenimo pavyzdys (Laiškas Titui). Reikia vienas kitam atleisti (Filemonui). Senoji Izraelio tauta ir įstatymas bei naujosios dvasios Izraelis ir Viešpaties maloningumas (Laiškas žydams).

Laiškai yra labai svarbios Biblijos dalys. Kad juos suprastume, turime skaityti labai atidžiai. Skaityk Viešpaties žodį su meile. Melskis Viešpačiui, ir jis tau padės suprasti Šventąjį savo Žodį.

Šiame laiške gausu trumpų, bet itin prasmingų Jokūbo pamokymų. Pavyzdžiui - **apie žemiškus turtus**: "Juk pakyla saulė ir savo kaitra išdžiovina žolyną, ir jo žiedas nubyra, jo išvaizdos grožybė pranyksta. Taip sunyks ir turtuolis savo keliuose". **Apie gundymus**: "Palaimintas žmogus, kuris ištveria išmėginimą, nes, kai bus ištirtas, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas yra pažadėjęs jį mylintiems". **Apie pyktį**: "Žinokite, mano mylimi broliai: kiekvienas žmogus tebūna greitas klausytis, bet lėtas kalbėti, lėtas pykti. Žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisybės". **Apie Dievo Žodžio vykdymą**: "Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save". **Apie negyva tikėjimą**: "Taip pat ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs... Kaip kūnas be dvasios miręs, taip ir tikėjimas be darbų negyvas". **Apie nepažaboto liežuvio blogybę**: "Taip pat ir liežuvis yra mažas narys, bet moka girtis didžiais dalykais. Žiūrėkite, kokia maža ugnelė padega didžiausią girią... Nejaugi šaltinis iš tos pačios versmės lieja saldų ir kartų vandenį?" **Apie priesaiką**: "Bet pirmiausia, mano broliai, neprisiekinėkite nei dangumi, nei žeme, nei kitokia priesaka. Tebūnie jūsų taip - taip ir ne - ne, kad nepakliūtumėte į teismą". **Apie ligonius**: "Kas nors pas jus serga, tepasikviečia bažnyčios vyresniusius, ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu. Tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų nusikaltęs, jam bus atleista". **Apie atgailą ir malda**: "Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą. Daug gali karšta teismojo malda". **Apie meilę nusidėjėliams**: "Mano broliai, jeigu kas iš jūsų nuklystų nuo tiesos ir kas nors jį atverstų, - težino, kad, sugražindamas nusidėjėlį iš klystkelio, išgelbės jo sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių".

(Jokūbo laiškas)

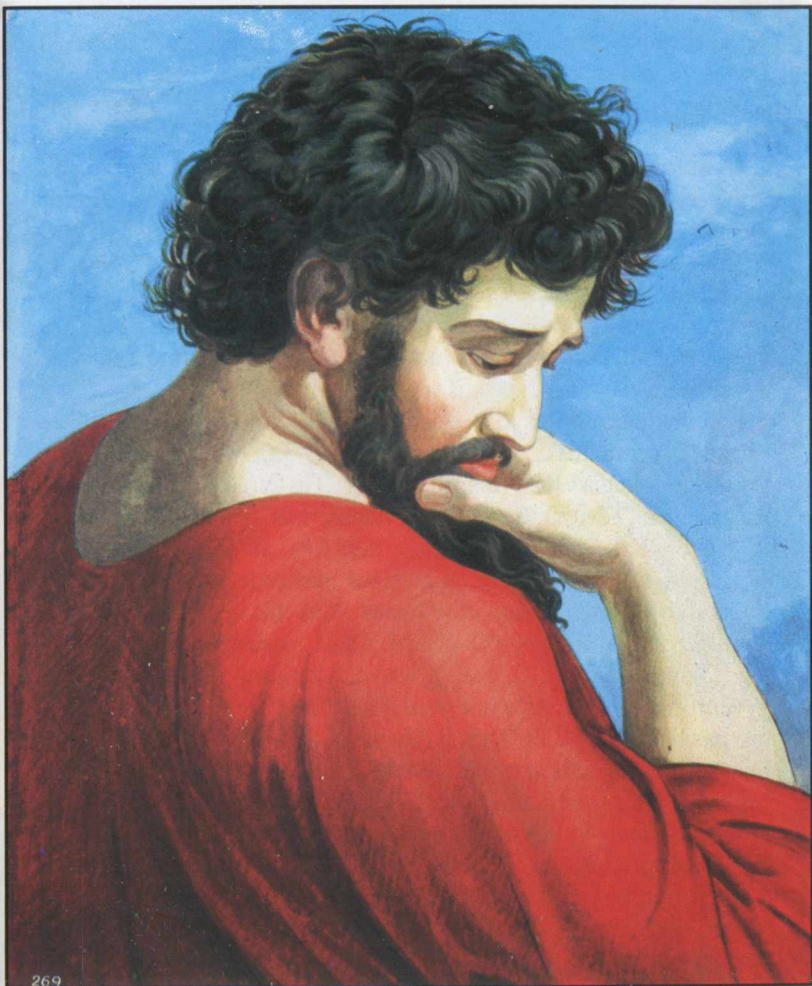
DU APAŠTALO PETRO LAIŠKAI

Petras buvo vienas iš dvylikos Jėzaus Kristaus apaštalų. Jis parašė du laiškus, adresuotus Mažosios Azijos (dabar Turkijos teritorija) krikščionių bažnyčioms. Manoma, kad pirmąjį laišką Petras parašęs, siekdamas paguosti ir paskatinti vargstančius krikščionis. Mat anuomet Romos imperijoje, ypač valdant imperatoriui Neronui (64 - 67 m.), buvo sumanyta juos išnaikinti: krikščionis kankindavę ir žudydavę, net įmesdavę sudraskyti žvėrimis, į koliziejų degindavę, kaldavę prie kryžių ir t.t.

Štai ką rašo Petras pirmajame laiške savo broliams ir sesėms krikščionims: "...Žinote, kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio... Mat kiekvienas kūnas - tartum žolynas, ir visa jo garbė tarsi žolyno žiedas. Žolynas sudžiūsta, ir žiedas nubyra, tik Viešpaties žodis išlieka per amžius. Toks yra žodis, paskelbtas jums kaip geroji naujiena... Mylimieji, aš maldauju jus kaip ateivius ir svečius susilaikyti nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą... Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad numirę nuodėmėms, gyventume teisumui. Jūs esate pagydyti jo žaizdomis. Jūs buvote tarsi paklydusios avys, o dabar sugrįžote pas savo sielų ganytoją ir sargą... Neatsilyginkite piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą, bet, priešingai, laiminkite, nes ir patys esate pašaukti paveldėti palaiminimo... šventai sergėkite savo širdyse Viešpatį Kristų... Kristus vieną kartą numirė už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius, kad mus nuvestų pas Dievą, beje, kūnu numarintas, o dvasia atgaivintas... Jei jus niekina dėl Jėzaus vardo, - jūs palaiminti, nes garbės ir Dievo dvasia ilsisi ant jūsų. Tik tegul niekas iš jūsų nekenčia kaip žmogžudys, vagis, piktadarys ar įkyruolis. Bet jei nukenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tegarbina šiuo vardu Dievą".

Pasak padavimo, Petras buvo nuteistas myriop apie 64 - 67 m. po Kr. g. Pagal jo norą, budeliai jį prikale prie kryžiaus galva žemyn. Mat jis manė nesąs vertas būti nukryžiuotas taip, kaip Jėzus Kristus.

(1 Petro laiškas)

TRYŠ APAŠTALO JONO LAIŠKAI

Nuo senovės vyrauja nuomonė, kad šiuos tris laiškus parašė apaštalas ir evangelistas Jonas.

Pagrindinė pirmojo Jono laiško mintis: meilė, gyvenimas su Dievu, džiaugsmas, pergalė, gyvenimo tikrumas. Šiame laiške Kristus 21 kartą vadinamas Dievo Sūnumi, o 12 kartų apie Dievą kalbama kaip apie Tėvą.

Gyvenimas šviesoje: "O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais, ir jo Sūnaus Jėzaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių... Kas sakosi esąs šviesoje, o savo brolio nekenčia, tas dar tebėra tamsoje". - *Santykis su pasauliu*: "Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės, nes visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo puikybė, o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.

Praeina pasaulis ir jojo geismai. Kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius". - *Antikristas*: "Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris neigia Jėzų esant Mesiją? Tas yra Antikristas, nes jis paneigia Tėvą ir Sūnų. Kiekvienas, kas neigia sūnų, neturi ir Tėvo. Kas išpažįsta Sūnų, tas turi ir Tėvą". - *Jėzus Išgelbėtojas*: "Jūs žinote, jog Jėzus pasirodė, kad sunaikintų nuodėmes, ir nėra jame nuodėmės. Kas tik gyvena jame, tas nenusideda". - *Meilė*: "O Dievo meilė pasireiškia mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį savo viengimį Sūnų, kad mes gyventume per jį... *Dievas yra meilė*, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame... Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo... Kiekvienas, kas tiki, jog Jėzus yra Mesijas, yra gimęs iš Dievo... Nes tai ir yra Dievo meilė - jo įsakymus vykdyti. O jo įsakymai nėra sunkūs". - *Apsišaukėliai pranašai*: "Iš to pažinsite Dievo dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų kūne atėjus, yra iš Dievo, ir kiekviena dvasia, kuri Jėzaus neišpažįsta, nėra iš Dievo. Tokia dvasia iš Antikristo..." - *Amžinasis gyvenimas*: "Aš tai parašiau jums, įtikėjusiems Dievo Sūnaus vardą, kad žinotumėte turį amžinąjį gyvenimą".

(1 Jono laiškas)

israelitai pripažinti nuomone, kad laisvą paršą Judas.

ir dabar, ir visais amžiais amžiais Amen? (Judo laisvą)

Visuotinai pripažinta nuomonė, kad laišką parašė Judas, vienas iš Jėzaus Kristaus brolių, minimų Evangelijoje pagal Matą (13, 55).

Judas ragina krikščionis kovoti už tikėjimą, vieną kartą visiems laikams duotą šventiesiems. Pavyzdžiais iš Senojo Testamento Judas perspėja tikinčiuosius nekartoti šlykščių darbų: "Aš norėčiau jums priminti, nors jūs jau žinote kartą visiems laikams, kad Viešpats, pirmiau išgelbėjęs tautą iš Egipto, paskui pražudė netikinčius. Taip pat ir tuos angelus, kurie neišlaikė savo prakilnumo, bet paliko savo buveinę, jis laiko sukaustytus amžiniais pančiais tamsybėje didžiosios dienos teismui. Taip pat Sodoma ir Gomora bei aplinkiniai miestai, kurie panašiai ištvirkavo ir nusekė paskui ne tokį kūną, lieka pavyzdžiu, kentėdami amžinos ugnies bausmes. Taip ir šie apsvaigę suteršia kūną, niekina Viešpatystę, piktžodžiauja šlovingiesiems... Šitie šmeižia, ko neišmano... nuo to žlugs... Jie lyg šėlstančios jūros bangos, kurios spjauo savo begėdystę, lyg žvaigždės klajoklės, kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė".

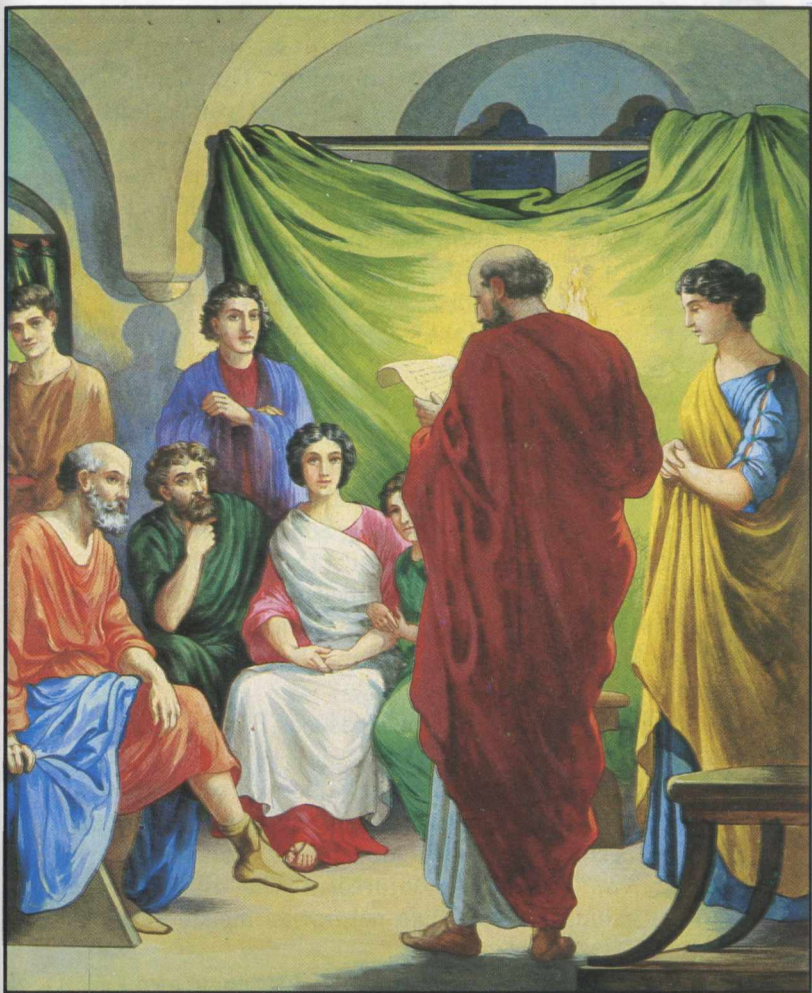
Šiam bedieviškam keliui Judas priešpastato pamokymą, kaip gyventi ir tikėti: "Bet jūs, mylimieji, statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo! Melskitės Šventojoje dvasioje! Išsilaikykite Dievo meilėje, laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinajam gyvenimui. Vienus, kurie abejoja, mėginkite įtikinti, kitus gelbėkite, traukdami iš ugnies, vėl kitų pasigailėkite su baime, bodėdamiesi net jų kūnu suteršto drabužio".

Laiškas baigiamas nuostabiais žodžiais, šlovinančiais Viešpatį: "Tam, kuris gali išlaikyti jus nenupuolusius ir savo šlovės akivaizdon pastatyti nesuteptus ir džiaugsmingus, vieninteliam Dievui, mūsų Gelbėtojui, per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų tebūna šlovė, didybė, galybė ir valdžia prieš visus amžius ir dabar, ir visais amžių amžiais! Amen".

(Judo laiškas)

Wojciech Testamencie w r. 13 apostoła Paulius laika

Wojciech Testamencie w r. 13 apostoła Paulius laika

APAŠTALO PAULIAUS LAIŠKAI

Naujajame Testamente yra ir 13 apaštalo Pauliaus laiškų, kuriuos jis parašė krikščionims į Romą, Korintą, Efezą, Filipus, Kolosus, Tesalonikus ir į Galatijos sritį. Apaštalas Paulius rašė ir atskiriems asmenims: Timotiejui, Titui ir Filemonui. (Manoma, kad Laišką Žydams parašė taip pat jis).

Apaštalo Pauliaus laiškai sudaro ketvirtąją Naujojo Testamento dalį. Visą Dievo Žodžio pilnatvę, atspindėtą tuose laiškuose, trumpai perteikti neįmanoma, todėl apsiribosime keletu ištraukų.

HIMNAS MEILEI

"Dievas yra meilė", - moko Šventasis Raštas. Meilė - tai ir yra Jėzaus Kristaus mokymas. Jėzus sako: "Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antrasis - panašus į jį: "Mylėk savo artimą kaip save patį. Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai". (Mt 22, 37 - 40)

Kitoje vietoje Jėzus apie Dievo meilę kalba taip: "Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą". (Jn 3, 16)

Pirmajame laiške Korintiečiams apaštalas Paulius apie meilę rašo štai ką:

"Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš tebūčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai.

Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau visas paslaptis ir visą mokslą, jei teturėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas.

Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, - nieko nelaimėčiau".

MEILĖ

"Meilė kantri,
meilė maloninga,
ji nepavydi,
meilė nesididžiuoja
ir neišpuiksta.
Ji nesielgia netinkamai,
neieško savo naudos,
nepasiduoda piktumui,
pamiršta, kas buvo bloga,
nesidžiaugia neteisybe,
su džiaugsmu pritaria tiesai.
Ji visa pakelia,
visa tiki,
viskuo viliasi
ir visa ištveria.
Meilė niekada nesibaigia...
Taigi dabar pasilieka
tikėjimas, viltis ir meilė -
šis trejetas,
bet didžiausia jame yra meilė".

(1 laiškas Korintiečiams 13, 4 - 13)

KŪNO DARBAI IR SIELOS VAISIAI

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus savo mokiniams pasakė: "Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių. Nuo manęs atsiskyrę, jūs negalite nieko nuveikti". Šiais žodžiais Jėzus nusakė savo mokiniams, koks turi būti jų ryšys su juo. Jei palaikome su Viešpačiu gyvą ryšį, mylime jį ir nešiojamės jį savo širdyse, susilauksime daug gražių vaisių - kaip vynmedžio šakelės. Jėzus papasakojo savo mokiniams ir tokį pavyzdį: "Sergėkitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas gali pasiskinti vynuogių nuo erškėčių ar figų nuo usnių?! Juk geras medis duoda gerus vaisius, o netikęs medis - blogus".

Laiške galatams apaštalas Paulius mini kai kuriuos "kūno darbus" ir "sielos darbus". "Kūno darbai gerai žinomi - tai

ištvirtavimas,	piktumai,
netyrumas,	vaidai,
gašlavimas,	nesutarimai,
stabmeldystė,	susiskaldymai,
burtininkavimas,	pavydai,
priešiškumas,	girtavimai,
nesantaika,	apsirijimai
pavyduliavimas,	ir panašūs dalykai.

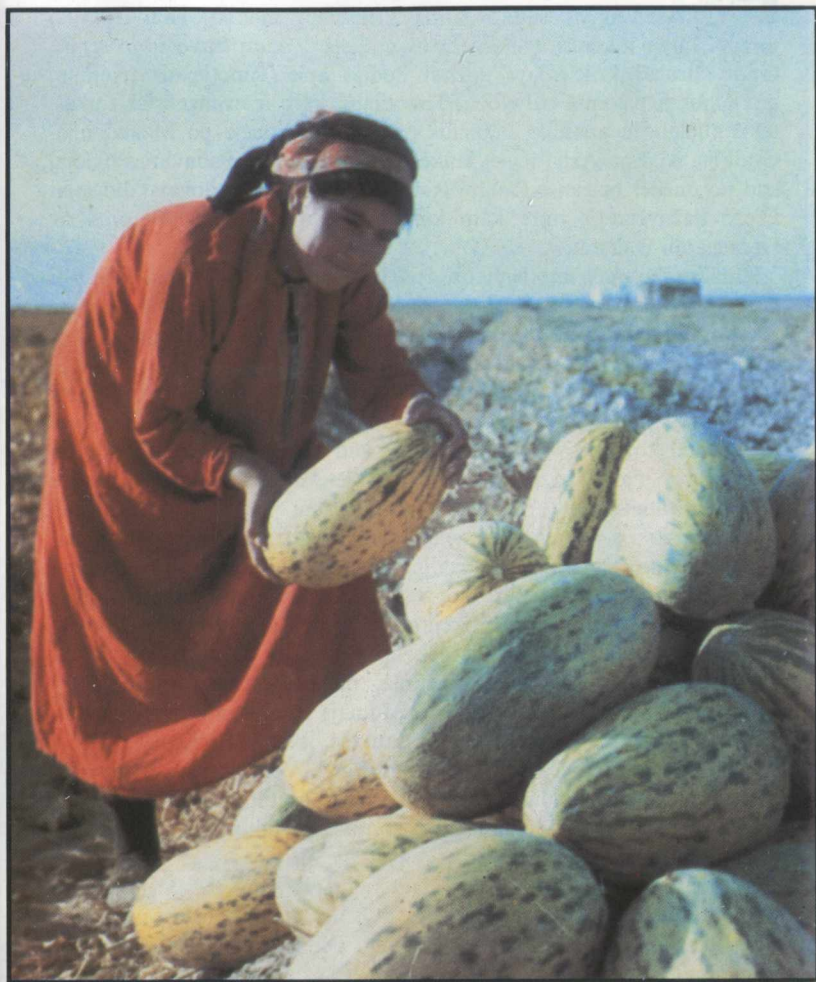
Aš jus išpėju, kaip jau esu išpėjęs, jog tie, kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės.

Dvasios vaisiai yra:

meilė,	gerumas,
džiaugsmas,	ištikimybė,
taika,	romumas,
kantrybė,	susivaldymas".
malonumas,	

Būtų pravartu išiminti šį "Kūno darbų" ir "Dvasios vaisių" sąrašą.

(Jn 15, 5 - 6. Mt 7, 15 - 17. Gal 5, 19 - 23)

JAUNAS KRIKŠČIONIS TIMOTIEJUS

Paulius savo misijų antrosios kelionės metu užsuko į Derbę ir Listrą. Ten jis sutiko jauną krikščionį mokinį Timotiejų. Jo motina buvo i tikėjusi žydė, o tėvas graikas. Tikinti buvo ir jo senelė Loida. Broliai krikščionys gražiai liudijo apie Timotiejaus tikėjimą, ir Paulius jį pasiėmė palydovu. Timotiejus, kaip ir evangelistas Lukas, tapo nuolatiniu apaštalo Pauliaus palydovu kelionėje po Makedoniją, Graikiją, Mažąją Aziją ir net lankėsi su juo Romoje. Padavimas byloja, kad po mirties bausmės Pauliui Romoje, Timotiejus vadovavo didžiajai Efezo bažnyčiai ir mirė kaip kankinys, imperatoriams Neronui ar Domicianui valdant.

Paulius parašė Timotiejui du laiškus. Čia nėra galimybių išdėstyti visų svarbiausių juose pateiktų minčių. Štai tik keletas jų iš pirmojo laiško Timotiejui: - *Malda už visus žmones*: "Taigi pirmiausia prašau atlikinėti maldavimus, maldas, pamaldas ir dėkojimus už visus žmones, už karalius ir visus valdovus, kad galėtume tyliai ramiai gyventi visokeriopai maldingą ir gerbtiną gyvenimą. Tai gera ir priimtina akyse mūsų Gelbėtojo Dievo, kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą". Tai parašė Paulius, valdant karaliui Neronui, fanatiškam krikščionių persekiotojui. - *Klaidų skleidėjai*: "Dvasia aiškiai sako, kad paskučiausiais laikais kai kurie žmonės atkris nuo tikėjimo, pasidavę klaidinančioms dvasioms ir demonų mokslams..." - *Turtas*: "Visų blogybių šaknis yra godulystė. Kai kurie, jai pasidavę, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko daugybe kančių. O tu, Dievo žmogau, bėk šalin nuo tų dalykų! Tu verčiau vykis teisumą, maldingumą, tikėjimą, meilę, ištvermę, romumą". - *Gerasis tikėjimo žygis*: "Kovok šauniąją tikėjimo kovą, pagauk amžinąjį gyvenimą, kuriam esi pašauktas ir kurį puikiai išpažinai daugelio liudytojų akyse". - *Geras tarnas*: "Venk nerimtų, bobiškų pasakų, o ugdykis maldingumą... Tiktai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, tikėjimu, skaistumu... užsiiminėk skaitymu, raginimu, mokymu..."

Manoma, kad antrąjį laišką Timotiejui Paulius parašė, Neronui valdant, kalėjime, laukdamas mirties bausmės. Jis rašo: "Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Todėl manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man atiduos Viešpats, teisingasis Teisėjas, - ir ne tik man, bet ir visiems, kurie su meile laukia jo pasirodant".

(1 Tim ir 2 Tim)

"VIENAS VIEŠPATS, VIENAS TIKĖJIMAS,
VIENAS KRIKŠTAS"

"**V**isi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės" (Rom 3, 23).
"Atpildas už nuodėmę - mirtis, o Dievo malonės dovana - amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje" (Rom 6, 23).

"Vienas yra Dievas ir vienas Dievo žmonių Tarpininkas - žmogus Kristus Jėzus" (1 Tim 2, 5).

"...Kristus numirė už mūsų nuodėmes..." (1 Kor 15, 3).

"Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas" (Rom 10, 9).

"...žodis apie kryžių tiems, kurie eina į pražūtį, yra kvailystė, o mums, einantiems į išganymą, jis yra Dievo galybė" (1 Kor 1, 18).

"Budėkite, tvirtai laikykitės tikėjimo, elkitės vyriškai, būkite stiprūs!" (1 Kor 16, 13).

"Aš nesigėdiju Evangelijos, nes ji yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam" (Rom 1, 16).

"Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas. Ką žmogus sėja, tai ir pjaus" (Gal 6, 7).

"...kiekvienas kūnas - tartum žolynas, ir visa jo garbė tarsi žolyno žiedas. Žolynas sudžiūsta, ir žiedas nubyra" (1 Pt 1, 24).

"...mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krėsę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis, gyvendamas kūne, yra daręs - gera ar bloga" (2 Kor 5, 10).

"Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save" (Rom 14, 12).

"...Jei šiandien išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių..." (Žyd 3, 15).

"Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas" (Ef 4, 5).

IŠ APREIŠKIMO JONUI

Žemė, ant kurios mes gyvename, amžinai neegzistuos. Daugelyje Biblijos vietų apie tai nedviprasmiškai užsimenama, bet ypač daug "Apreiškime Jonui", tai yra paskutinėje Biblijos knygoje.

Jonas buvo vienas iš dvylikos apaštalų. Jis buvo, tarp kitko, vienas iš jauniausių amžiumi. Pasak padavimų apie pirmuosius krikščionis, visi apaštalai, išskyrus Joną, mirė kankinių mirtimi. Kentėjo už Kristų taip pat ir Jonas. Kai jis buvo ištremtas į Patmo salą, jam apsireiškė Viešpats ir pasakė: *"Aš esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinysis. Ką tu matai, surašyk knygon ir pasiųsk bažnyčioms"* (Apr 1, 8).

Šioje knygoje paskutiniųjų žmonijos dienų įvykiai aprašomi simboliškai: pavyzdžiui, laišakai septynioms bažnyčioms, keturi raiteliai, septynios Dievo rūstybės taurės, gyvenimo knyga, žvėries skaičius - 666, žvėris su septyniomis galvomis ir dešimčia ragų, dešimt karalių, tūkstantmetė karalystė, Naujoji Jeruzalė... brangakmeniai, gyvybės medis...

Apreiškimas Jonui - tai gili paslaptys. Bet visiškai aišku viena: Viešpats Jėzus Kristus vėl sugrįš į žemę. Jis teis pasaulį. Jo laukė pirmieji krikščionys, jo laukiame ir mes.

Perskaitysime vieną iš anksčiau minėtų laiškų septynioms bažnyčioms. Šios septynios bažnyčios egzistavo tuo metu, kai Jonas rašė savo "Apreiškimą", bet laišakai atskleidžia ir būsimą krikščionių bažnyčios ir tikinčiųjų padėtį. Galbūt kai kurie šio laiško žodžiai liečia tave ir mane.

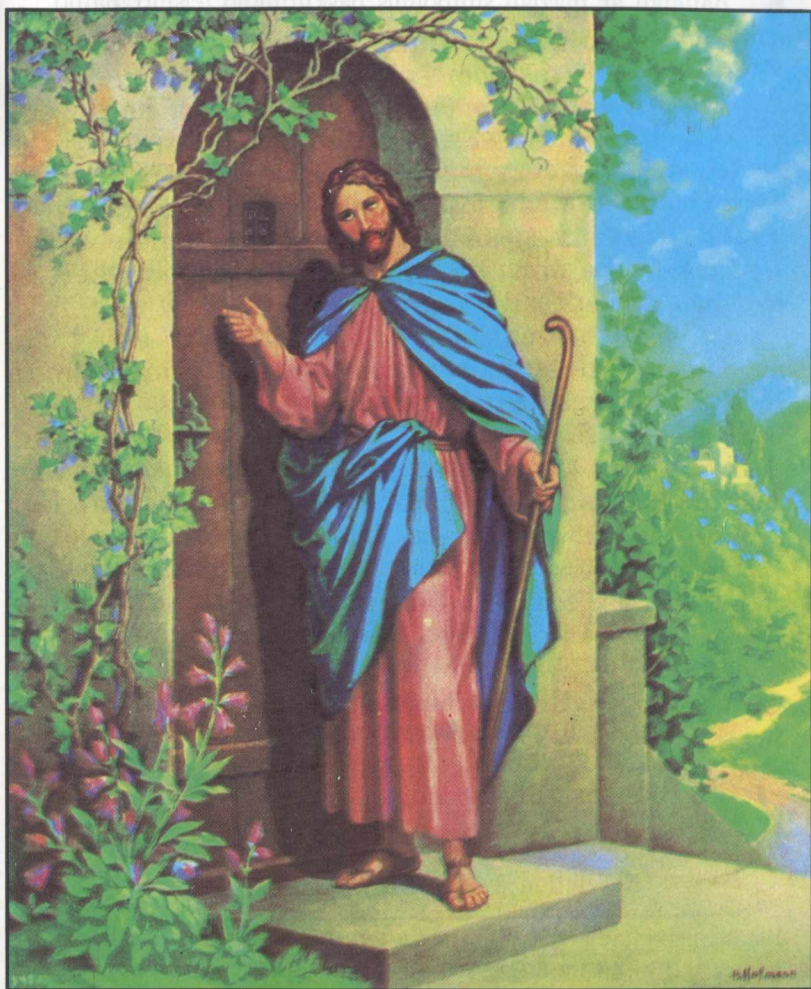

"ŠTAI STOVIU PRIE DURŲ IR BELDŽIU..."

"Tai skelbia Amen, ištikimasis bei tiesiakalbis Liudytojas, Dievo kūrybos Pradžia. Žinau tavo darbus, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O, kad būtum arba šaltas, arba karštas! Bet kadangi esi drungnās ir nei karštas, nei šaltas, aš išspjausiu tave iš savo burnos. Tu gi sakai: "Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko man nebereikia", - o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas. Aš tau patariu pirkti iš manęs išgryninto ugnyje aukso, kad pralobtum, baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų matoma tavo nuogumo gėda, ir tepalo pasitepti akims, kad praregėtum. Aš baru ir ugdu tuos, kuriuos myliu. Būk tad uolus ir atsiversk! Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi. Nugalėtojai aš leisiu atsisėsti šalia savęs, savo soste, panašiai kaip aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo jo soste.

Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia bažnyčioms!"

(Apr 3, 14 - 22)

H. Hoffmann

Paskutiniuose "Apreiškimo Jonui" skyriuose ryškėja daugiau ar mažiau simbolinis paskutiniojo teismo, naujo dangaus ir naujos žemės aprašymas.

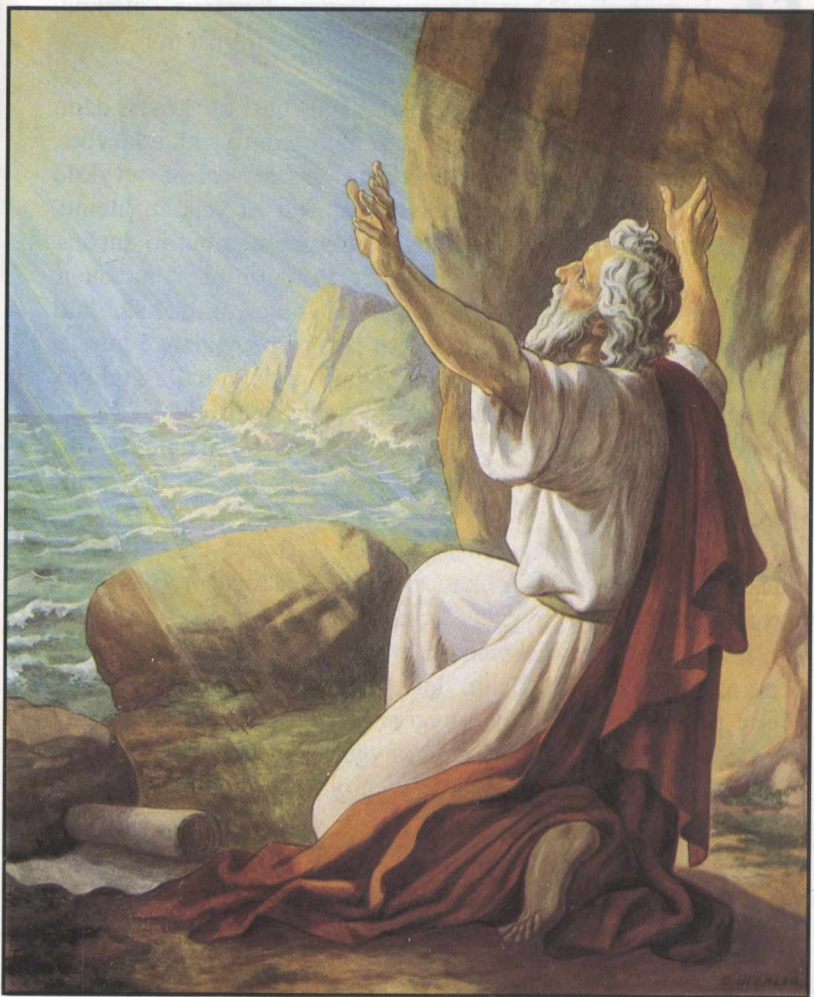
"Paskui aš pamačiau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus, ir nebeliko jiems vietos. Ir pamačiau numirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš užrašų knygoje, pagal jų darbus...

Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko ir jūros taip pat nebeliko. Ir išvydau šventąjį miestą - naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo. Ji buvo išsipuošusi kaip nuotaka savo sužadėtiniui. Ir išgirdau galingą balsą, skambantį nuo sosto: "Štai Dievo padangtė tarp žmonių". Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais. Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių. Ir nebebus mirties, nebebus liūdesio, nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo.

O Sėdintysis soste tarė: "Štai aš visa darau nauja!" Ir sako: "Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir tikri". Ir jis man pasakė: "Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga. Trokštančiam aš duosiu dovanai gerti iš gyvojo vandens šaltinio. Tai paveldės nugalėtojas, ir aš būsiu jam Dievas, o jis bus man sūnus. O bailiams, neištikimiesiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirtėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera, tai yra antroji mirtis..."

Miestui apšviesti nereikia nei saulės, nei mėnulio, nes jį apšviečia tviskanti Dievo šlovė ir jo žiburys yra Avinėlis... Bet ten niekada nepateks, kas netyra, joks nešvankėlis ar melagis, o tiktai tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje".

(Apr 20, 11 - 13. 21, 1 - 8, 23, 27)

Šventasis Raštas, Biblija, pabaigoje pasakoja apie ateitį, apie antrąjį Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus, atėjimą. Perskaitysime paskutinę ištrauką iš "Apreiškimo Jonui", kartu ir paskutinį Biblijos puslapį:

"Jis sako man: "Neslėpk pranašišku šios knygos žodžių, nes laikas trumpas. Piktadarys toliau tedaro piktadarybes, kas susitęsęs, tesusitępa dar labiau, teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tepašventėja. Štai aš veikiau ateinu, atsinešdamas atlygį, ir kiekvienam atmokėsiu pagal jo darbus. Aš esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinysis, Pradžia ir Pabaiga. Palaiminti, kurie išsiplauna savo drabužius, kad igytų teisę į gyvybės medį ir galėtų įžengti pro vartus į miestą. O lauke lieka šunys, burtininkai, palaidūnai, žudikai, stabmeldžiai ir visi, kurie mėgsta melą ir jį daro.

Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą jums tai paliudyti apie bažnyčias. Aš esu Dovydo atžala ir palikuonis, žėrinti aušrinę žvaigždę!

Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: "Ateik!" Ir kas girdi, teatsiliepia: "Ateik!" Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens.

Aš pareiškiu kiekvienam, kuris klauso šios knygos pranašystės žodžių: "Jeigu kas prie jų ką pridės - Dievas jam pridės aprašytų šioje knygoje negandų. Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių - Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir šventojo miesto, kurie aprašyti šitoje knygoje".

Tas, kuris šitai liudija, sako: "Taip, aš veikia ateinu! Amen". Ateik, Viešpatie Jėzau!

Viešpaties Jėzaus malonė su jumis visais! Amen!"

(Apr 22, 10 - 21)

(Apr 20, 11 - 13, 21, 1 - 8, 23, 27)

Καὶ λέγει μοι, "Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου, ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν.

Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπαρὸς ῥυπαρευθῆτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι."

"Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἔσται αὐτοῦ. Ἐγὼ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠ, ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Ἐσχατος, ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος.

"Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν. Ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φάρμακοι καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

"Ἐγὼ Ἰησοὺς ἐπεμψα τὸν ἀγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγὼ εἰμι ἡ Ῥίζα καὶ τὸ Γένος Δαβὶδ, ὁ Ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός."

Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν, "Ἐρχου!" Καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω, "Ἐρχου!" Καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω. Ὁ θέλων, λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου, ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπ' αὐτά, ἐπιθήσαι ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφέλοι ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς Πόλεως τῆς Ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα, "Ναί, ἔρχομαι ταχύ." Ἀμήν. Ναί, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Apr 22:10-21

"MOKYKITE VISAS TAUTAS"

Atsisveikindamas su savo mokiniais, prieš ižengiant į dangų, mūsų Išgelbėtojas Jėzus Kristus pasakė: "Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikykitės visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos".

Iš įvairių Evangelijos vietų aišku, kad Viešpats myli visas tautas ir nori išgelbėti visas pasaulio tautas. Štai, kaip patvirtinimas, keletas žodžių iš Šventojo Rašto:

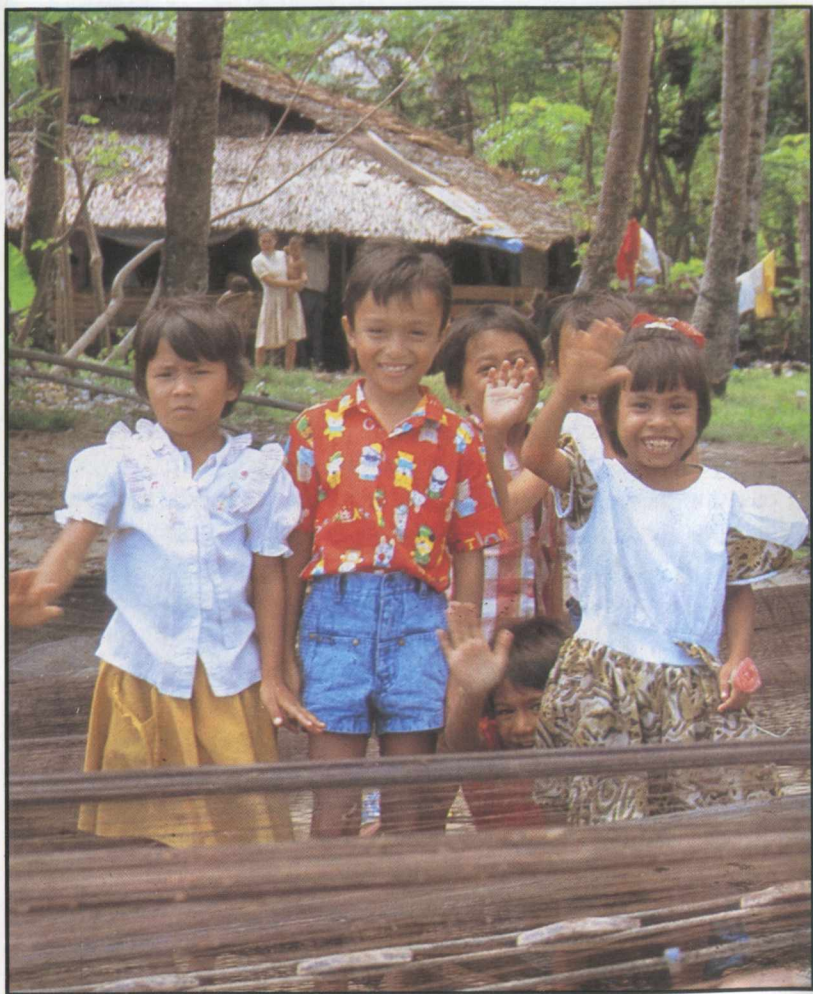
"...nes buvai (t. y. Išgelbėtojas Jėzus Kristus) ir nupirkai Dievui savo kraują žmones iš visų genčių, kalbų, tautų ir giminių".

"Paskui regėjau štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlių, apsisiautę baltais apsiaustais, su palmių šakomis rankose".

"Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją".

Taigi, mielas skaitytojai, tu brangus Viešpačiui, iš kokios tautos bebūtum kilęs: iš didelės arba, kaip aš, iš mažos. Jis myli tave. Visi žmonės ir visos tautos lygūs prieš Viešpatį. Jėzus Kristus numirė, kad išgelbėtų visus žemės žmones. "...ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas", - mes skaitome Evangelijoje. Ir tu skaityk Evangeliją, Dievo Žodį! O jeigu Evangelija dar neišversta į tavo gimtąją kalbą, galbūt kaip tik tu ir tavo draugai ir išversite ją. Evangelija jau yra išversta maždaug į du tūkstančius pasaulio kalbų.

(Mt 28, 18 - 20. Apr 5, 9. 7, 9. 14, 6)

MIELAS SKAITYTOJAU!

Štai priėjome mūsų knygos pabaigą. Joje aprašyti tik kai kurie įvykiai iš Biblijos. Ir tai sutrumpinti. Biblijoje yra maždaug tūkstantis du šimtai smulkaus šrifto puslapių. Vadinas, joje aprašyta žymiai daugiau įvykių ir išsamiau nei čia.

Biblija, t.y. Šventasis Raštas, yra Dievo Žodis. Ir jokia kita knyga (taip pat ir šioji) jos atstoti negalės. Patartume tau, mielas skaitytojau, išigyti visą Bibliją arba bent Naująjį Testamentą, t.y. Biblijos dalį, kuri parašyta po Jėzaus Kristaus – Dievo Sūnaus – gimimo.

Biblija - labiausiai skaitoma knyga visame pasaulyje.

Milijonai žmonių - darbininkų, valstiečių bei tarnautojų, jaunų bei pagyvenusių, paprastų bei mokslininkų – visose pasaulio šalyse Bibliją skaito kasdien. Čia jie randa nurodytą kelią į gyvenimą ir išsigelbėjimą, randa nusiraminimą ir padrąsinimą.

Skaityk Bibliją su malda, kaip Dievo Žodį. Jėzus Kristus yra pasakęs: **"Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis"** (Mt 24, 35).

Visa Biblija – nuo pat pradžios iki paskutinės eilutės – yra Dievo Žodis. Ir tik Biblija - jokia kita knyga. Visos kitos knygos Bibliją tegali aiškinti.

Kasdien skaityk Dievo Žodį, ir teskamba kasdien tavo širdyje psalmės žodžiai: **"Tavasis žodis yra žibintas mano kojoms ir takui šviesa"** – (Ps 119, 105).

Su krikščioniškais sveikinimais

LEIDĖJAS

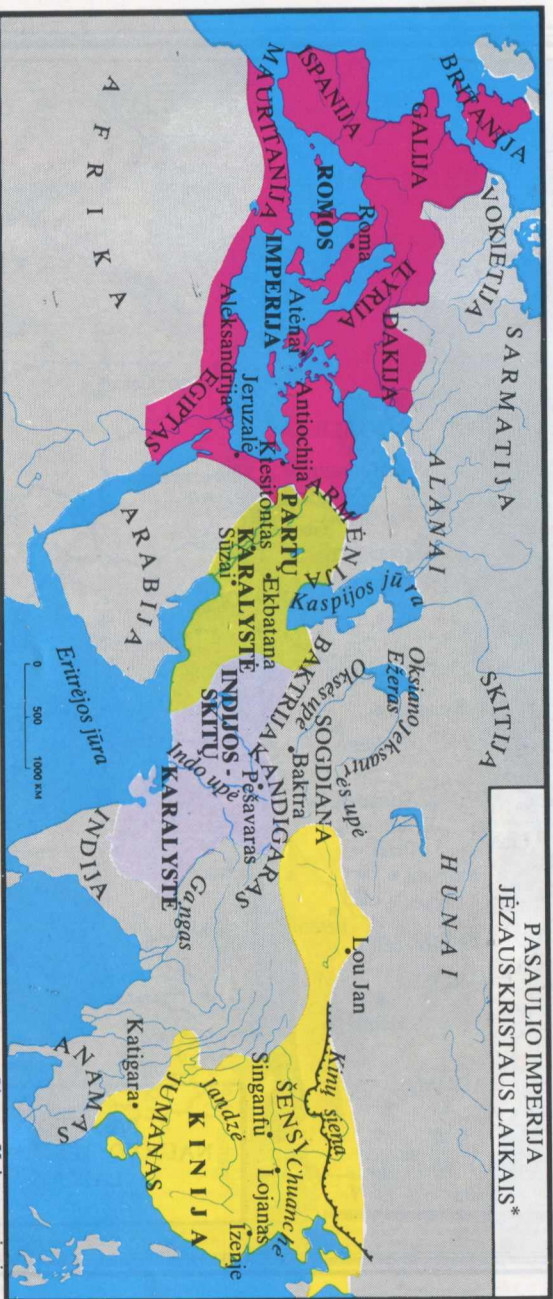
GEOGRAFINIAI ŽEMĖLAPIAI
IR
FOTOGRAFIJOS

© Biblijos vertimų institutas, Palphot, Vict. arch.n.e.h.est.

RYTAI SENOJO
TESTAMENTO
LAIKAIS

PASAULIO IMPERIJA JĖZAUS KRISTAUS LAIKAIS*

* Mūsų era prasidėjo nuo Jėzaus Kristaus gimimo.

Šiaurė

JERUZALĖ Jėzaus Kristaus laikais

Antonijaus
tvirtovė

Šventykla

Golgota

Saliamono
prieangis

Teatras

Forumas

Erodo
rūmai

Getsemanės
sodas

Kedrono slėnis

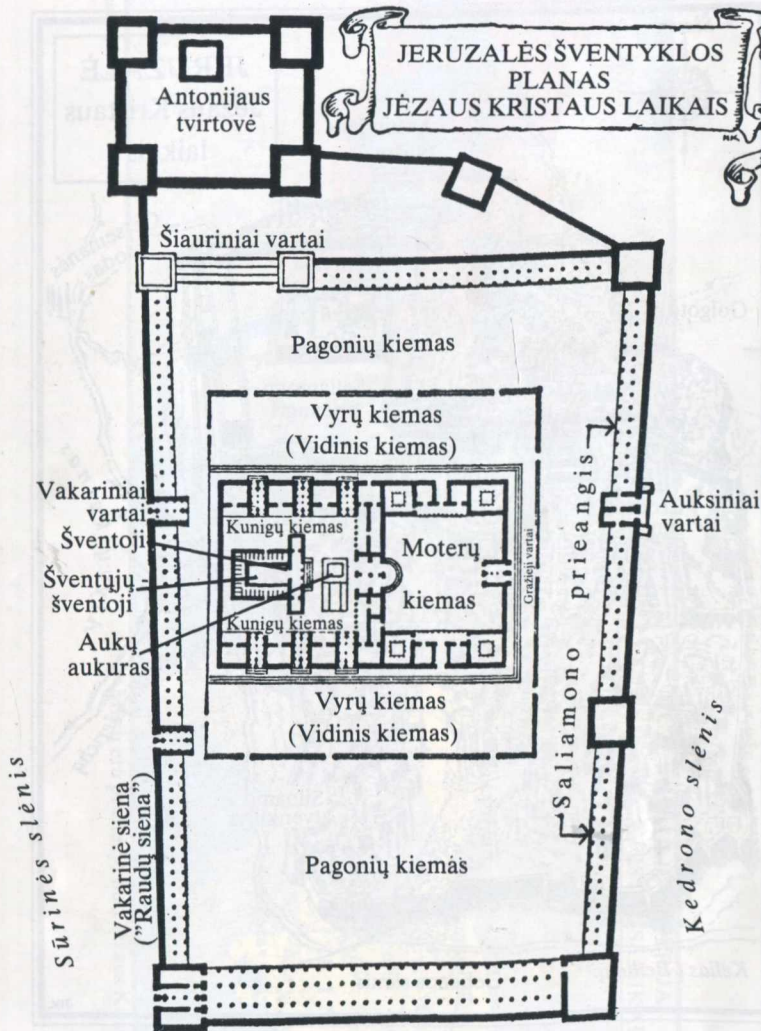
Alvų kalnas

Siloamo
tvenkinys

Kelias į Betliejų

Gehenos slėnis

JERUZALĖS ŠVENTYKLOS PLANAS JĖZAUS KRISTAUS LAIKAIS

JERUZALĖ

Vaizdas nuo Alyvų kalno (iš rytų).

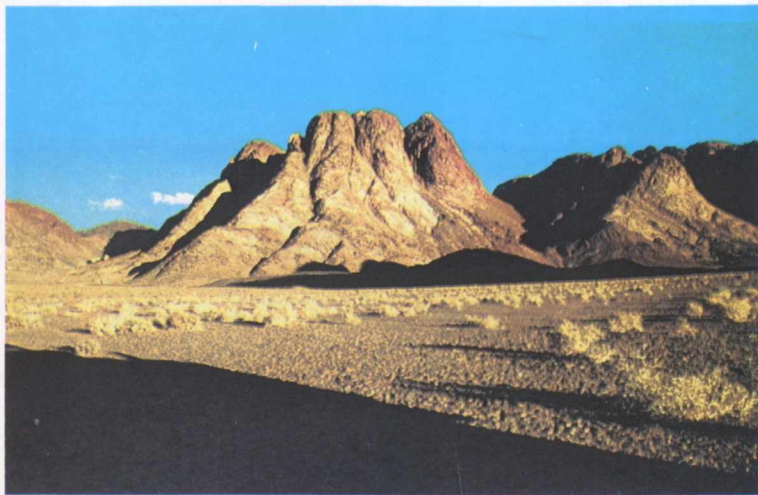
Saliamono Šventyklos vieta. Dabar čia stovi Omaro mečetė.

JERUZALĖ IR ALYVŲ KALNAS

Prisiartinęs prie Jeruzalės ir išvydęs miestą, Jėzus verkė jo.

(Lk 19, 41)

SINAJAUS KALNAS

Viešpats nužengė ant Sinajaus kalno ir pasišaukė Možę.

(Išėjimo knyga 19, 20)

NEGYVOJI JŪRA

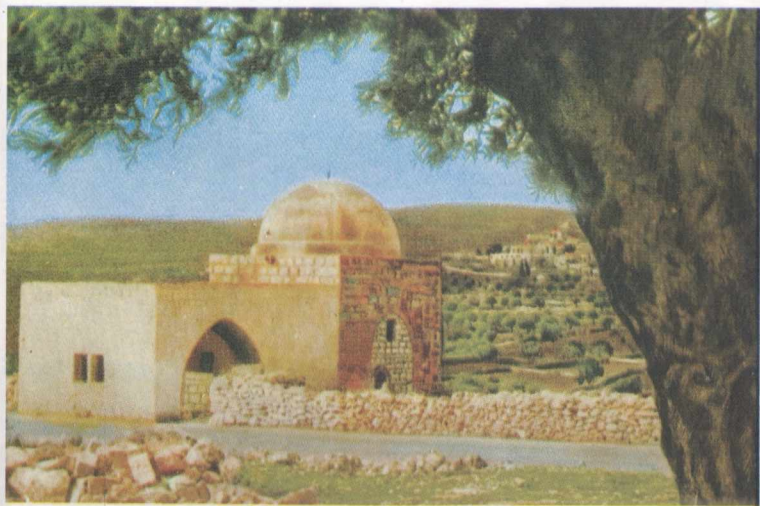
Visi šie, sudarę sąjungą, žygiavo į Sidimo slėnį, prie Negyvosios jūros.

(Pradžios knyga 14, 3)

TABORO KALNAS

Tu sutvėrei Žiemius ir Pietus; Taboras ir Hermonas džiaugiasi tavimi. (Psalmė 89, 12)

RACHELĖS KAPAS

Rachelė mirė. Ją palaidojo prie kelio, einančio į Efratą - Betliejų. (Pradžios knyga 35, 19)

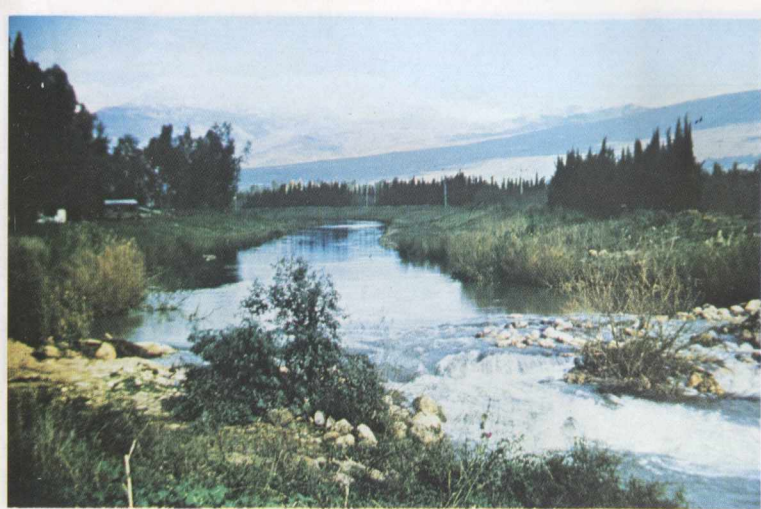
NAZARETAS

Šeštą mėnesį angelas Gabrielius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, kuris vadinasi Nazaretas, pas mergelę, sužadėtą su vyru, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; o mergelės vardas buvo Marija. (Lk 19, 26 - 27)

BETLIEJUS

"Ir tu, Judo žemės Betliejau, anaipol nesi menkiausias tarp žymiųjų Judo miestų, nes iš tavęs išeis vadas, kuris ganys mano tautą - Izraelį". (Mt 2, 6)

JORDANAS

Tuomet Jėzus iš Galilėjos atėjo prie Jordano pas Joną krikštytis.

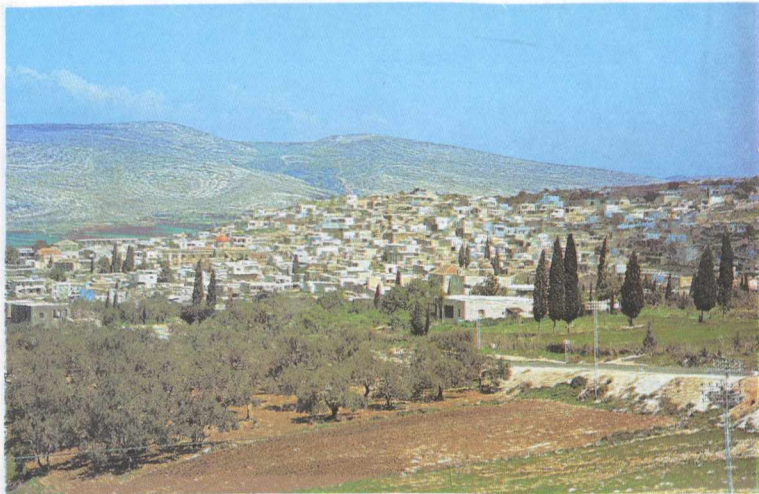
(Mt 3, 13)

KAFARNAUMAS

Jis paliko Nazaretą ir apsistojo Kafarnaume, prie ežero, kur susieina Zabulono ir Neftalio sritys.

(Mt 4, 13)

KANA

Trečią dieną Galilėjos Kanoje buvo vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus motina. (Jn 2, 1)

KELIAS IŠ JUDĖJOS Į SAMARIJĄ

Jėzus paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilėją. Jam reikėjo eiti per Samariją. (Jn 4, 3 - 4)

GENEZARETO EŽERAS

Kartą, kai minios veržėsi prie Jėzaus klausytis Dievo Žodžio, jis stovėjo prie Genezareto ežero. (Lk 5, 1)

BETANIJA

Šešioms dienoms belikus iki Velykų, Jėzus atėjo į Betaniją, kur gyveno jo prikeltas iš mirusiųjų Lozorius. (Jn 12, 1)

CEZARĖJA

Rytojaus dieną jis atvyko į Cezarėją. Kornelijus jo laukė, susikvietęs gimines ir artimuosius bičiulius. (Apd 10, 24)

ROMOS KOLIZIEJUS

DAUGYBĖS KRIKŠČIONIŲ KANKINIŲ MIRTIES VIETA

...Aš regėjau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo Žodžio, kurie negarbino žvėries, nei jo atvaizdo, ir neėmė jo ženkle sau ant kaktos ir rankos. (Apt 20, 4)

TURINYS

Apie Bibliją.....	7
Pratarmė.....	10
Papildyto leidimo pratarmė.....	11
SENASIS TESTAMENTAS	
Pasaulio sutvėrimas. Pradžia.....	14
Pasaulio sutvėrimas. Tęsinys.....	16
Pirmųjų žmonių sutvėrimas.....	18
Adomas ir Ieva išvejami iš rojaus.....	20
Kainas ir Abelis.....	22
Tvanas. Nojus stato laivą.....	24
Tvano pradžia.....	26
Tvano pabaiga.....	28
Vaivorykštė ir Dievo sandoros ženklas.....	30
Babelės bokštas.....	32
Abramas.....	34
Abramas ir Lotas.....	36
Dievo pažadas Abramui.....	38
Trys Dievo pasiuntiniai aplanko Abraomą.....	40
Sodomos ir Gomoros miestų žūtis.....	42
Abraomas aukoja Izaoką.....	44
Rebeka.....	46
Izaakas ir Rebeka.....	48
Jokūbas gauna tėvo palaiminimą.....	50
Jokūbo sapnas.....	52
Jokūbas susitinka Rachele.....	54
Jokūbo "kova" su Dievu.....	56
Jokūbas ir Ezavas susitaiko.....	58

Juozapas - mylimiausias Jokūbo sūnus.....	60
Juozapo sapnai.....	62
Broliai parduoda Juozapą.....	64
Juozapas - rūmininko ūkvedys.....	66
Juozapas kalėjime.....	68
Juozapas aiškina faraono sapnus.....	70
Juozapas - viso Egipto valdytojas.....	72
Septyneri bado metai.....	74
Juozapas atsiveria broliams.....	76
Juozapas susitinka su tėvu.....	78
Izraelio tautos vergija Egipte.....	80
Kūdikis Mozė pintinėje.....	82
Faraono duktė randa Možę.....	84
Degantis erškėčių krūmas.....	86
Mozė ir Aaronas pas faraoną.....	88
Velykų avinėlio kraujas.....	90
Viešpats išveda Izraelio tautą iš Egipto.....	92
Perėjimas per Raudonąją jūrą.....	94
Egipto kariuomenės žuvimas Raudonojoje jūroje.....	96
Mana iš dangaus.....	98
Vanduo iš uolos.....	100
Dešimt įsakymų.....	102
Aukso veršis.....	104
"Susitikimo padangtė".....	106
Aukos šventovės statybai.....	108
Naujosios šventyklos pašventinimas.....	110
Žvalgai Kanaane.....	112
Nubaudžiami Korė, Datanas ir Abiramas.....	114
Varinis žaltys.....	116
Pranašas Balaamas ir angelas.....	118
Jozuė - Mozės vietininkas.....	120
Pamokymai vaikams.....	122
Aukų atnašavimas.....	124
Mozės mirtis.....	126

Raaba išgelbsti žvalgus.....	128
Perėjimas per Jordaną.....	130
Jericho užėmimas.....	132
Mūšis su amoritais.....	134
Izraelio teisėjai.....	136
Gedeonas.....	138
Stipruolis Samsonas.....	140
Samsono žuvinimas.....	142
Ruta ir Naomė	144
Ruta Boazo lauke.....	146
Onos malda.....	148
Samuelio pašventimas Dievui.....	150
Balsas, šaukiantis Samuelį.....	152
Elio mirtis.....	154
Saulius - Izraelio karalius.....	156
Piemuo Dovydas - būsimasis karalius.....	158
Dovydas ir Galijotas.....	160
Jonatanas.....	162
Dovydas prieš miegantį Saulių.....	164
Dovydo patepimas Izraelio karaliumi.....	166
Sandoros skrynia Jeruzalėje.....	168
Dovydo giesmės.....	170
Pranašas Natanas pas Dovydą.....	172
Absalomo žuvinimas.....	174
Išmintingasis Saliamonas.....	176
Dievo šventovė.....	178
Saliamono malda šventovėje.....	180
Saliamonas ir Sabos karalienė.....	182
Saliamonas nusigręžia nuo Dievo.....	184
Karalystės padalijimas.....	186
Judėja - Pietų karalystė.....	188
Izraelis - Šiaurinė karalystė.....	190
Pranašas Elisas.....	192
Našlės sūnaus prikėlimas.....	194

Elijas ir Baalio pranašai.....	196
Stebuklas su vandeniu ir stebuklas su aliejumi.....	198
Sirijos kariuomenės vadas Naamanas.....	200
Naamanas išgydomas.....	202
Apakinti užkariautojai.....	204
Joaso karūnavimas.....	206
Karaliaus Uzijo puikybė ir bausmė.....	208
Izraelis nusigręžia nuo Dievo.....	210
Asirija nukariauja Izraelį.....	212
Samariečiai.....	214
Karaliaus Hiskijo malda.....	216
Karaliaus Josijo sandora.....	218
Pranašas Jeremijas.....	220
Baruchas užrašo Jeremijo pranašystę.....	222
Pranašysčių knygos sunaikinimas.....	224
Babilonas užkariauja Judą.....	226
Jeruzalės šventyklos sugriovimas.....	228
Danielius ir trys jo draugai.....	230
Auksinis stabas ir trys narsūs jaunuoliai.....	232
Danielius išaiškina užrašą ant sienos.....	234
Danielius meldžiasi.....	236
Danielius liūtų duobėje.....	238
Judėjų sugrižimas iš nelaisvės.....	240
Karalienė Estera.....	242
Karalienė Estera (tęsinys).....	244
Nehemijas atstatinėja Jeruzalės sienas.....	246
Tauta kreipiasi į Dievą.....	248
Jobo kančios	250
Jobas po iškėstų išbandymų.....	252
Psalmynas.....	254
Įsiminkite psalmių eilutes.....	256
Patarlių knyga.....	258
Iš Koheleto knygos.....	260
Pranašai.....	262

Pranašas Izaijas.....	264
"Perkals kalavijus į noragus...".....	266
Ir žemėje nebus blogio.....	268
Pranašas Ozėjas.....	270
Pranašas Joelis.....	272
Pranašas Jona.....	274
Pranašas Michėjas.....	276
Pranašavimas apie pirmąjį Mesijo atėjimą.....	278
NAUJASIS TESTAMENTAS	
Naujasis Testamentas.....	283
Zacharijas ir angelas šventykloje.....	286
Jono Krikštytojo gimimas.....	288
Žinia apie Jėzaus gimimą.....	290
Jėzaus Kristaus gimimas.....	292
Angelai praneša piemenims apie Jėzaus Kristaus gimimą.....	294
Piemenys lanko Jėzų.....	296
Dievobaimingasis Simeonas.....	298
Išminčiai pagarbina Kristų.....	300
Išminčių dovanos ir kūdikių išžudymas.....	302
Bėgimas į Egiptą.....	304
Berniukas Jėzus Nazarete.....	306
Jėzus šventovėje.....	308
Jonas moko ir krikštija.....	310
Viešpaties Jėzaus krikštas.....	312
Jėzaus Kristaus gundymas dykumoje.....	314
Dvylika Jėzaus mokinių.....	316
Pirmasis Kristaus stebuklas.....	318
Jėzus išvaro prekijus iš šventovės.....	320
Jėzaus pokalbis su Nikodemu.....	322
Jėzus ir samarietė.....	324
Nepaprastas laimikis.....	326
Paralyžiuotojo išgydymas.....	328
Kalno pamokslas	
1. Pamokymai, kaip būti palaimintiems.....	330

2. Apie senąjį įstatymą, šeštąjį įsakymą, santuoką ir priesaiką.....	332
3. Apie meilę ir malda.....	334
4. Apie pasninką ir pasitikėjimą Dangiškuoju Tėvu.....	336
5. Neteisti kitų, atkakliai melstis, auksinė taisyklė, platus ir siauras kelias.....	338
6. Netikri pranašai, Dievo valios vykdymas, dvejopi pamatai.....	340
Našlės sūnaus prikėlimas.....	342
Palyginimas apie sėjėją.....	344
Šeši palyginimai apie Dievo karalystę žemėje.....	346
Audros nutildymas.....	348
Jajiro dukters prikėlimas.....	350
Penkių tūkstančių pamaitinimas.....	352
Jėzus eina vandeniu.....	354
Jėzaus atsimainymas.....	356
Atlaidi meilė.....	358
Palyginimas apie gailestingąjį samarietį.....	360
Jėzus - Gerasis Ganytojas.....	362
Seserys Morta ir Marija.....	364
Palyginimas apie neprotingąjį turtuolį.....	366
Palyginimas apie turtuolį ir Lozorių.....	368
Palyginimas apie pražuvusią avį.....	370
✓ Palyginimas apie sūnų palaidūną.....	372
✓ Sūnaus palaidūno sugrįžimas.....	374
Lozoriaus prikėlimas.....	376
Dešimt raupsuotųjų.....	378
Palyginimas apie fariziejų ir muitininką.....	380
Jėzus laimina vaikus.....	382
Aklojo išgydymas.....	384
Muitininkas Zachiejus.....	386
Kam daug atleidžiama, tas labai myli.....	388
Jėzus įžengia į Jeruzalę.....	390

Jėzus verkia dėl Jeruzalės.....	392
Palyginimas apie piktuosius vynininkus.....	394
"Daug pašauktų, bet maža išrinktų".....	396
Kas valdovo - valdovui, kas Dievo - Dievui.....	398
Pirmasis ir didžiausias įsakymas.....	400
Vargšės našlės skatikas.....	402
Jėzus kalba apie ateitį.....	404
Palyginimas apie dešimtį mergaičių.....	406
Kristus - "Vynmedis".....	408
Paskutinė vakarienė.....	410
Pokalbis po vakarienės.....	412
Jėzus meldžiasi Getsemanėje.....	414
Jėzaus suėmimas.....	416
Petras išsiginą Jėzaus.....	418
Jėzus pas Pilotą ir Eroda.....	420
"Nešdamas savo kryžių...".....	422
Kristaus nukryžiuavimas.....	424
Jėzaus laidotuvės.....	426
Jėzus Kristus prisikėlė.....	428
Jėzus gyvas!.....	430
Pakeliui į Emausą.....	432
Jėzus pasirodo mokiniams.....	434
"Ar tu myli mane?".....	436
Įžengimas į dangų.....	438
"...Kelias, tiesa ir gyvenimas".....	440
Apaštalų darbai.....	442
Šventosios Dvasios atsiuntimas mokiniams.....	444
Petro pamokslas.....	446
Luošojo išgydymas.....	448
Petro ir Jono suėmimas.....	450
Stepono nužudymas.....	452
Pilypas ir Etiopijos didikas.....	454
Saulius - krikščionių persekiotojas.....	456
Kristus apsireiškia Sauliui.....	458

Saulius bėga iš Damasko.....	460
Mokinė Tabita.....	462
Šimtininkas Kornelijus.....	464
Angelas gelbsti Petrą iš kalėjimo.....	466
Pirmoji Pauliaus misijų kelionė.....	468
Antroji Pauliaus misijų kelionė.....	470
Paulius ir Silas kalėjime.....	472
Paulius Atėnuose.....	474
Trečioji Pauliaus misijų kelionė.....	476
Burtininkavimo nuodėmė.....	478
Apaštalo Pauliaus atsisveikinimas su Efezo bažnyčios vyresniaisiais.....	480
Paulius priešais valdininką Festą.....	482
Paulius kelyje į Romą.....	484
Paulius Romoje.....	486
Apaštalų laiškai.....	488
Jokūbo laiškas.....	492
Du apaštalo Petro laiškai.....	494
Trys apaštalo Jono laiškai.....	496
Judo laiškas.....	498
Apaštalo Pauliaus laiškai.....	500
Himnas meilei.....	501
Kūno darbai ir sielos vaisiai.....	502
Jaunas krikščionis Timotiejus.....	504
"Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas".....	506
Iš Apreiškimo Jonui.....	508
"Štai stoviu prie durų ir beldžiu".....	510
"Naujas dangus ir nauja žemė".....	512
Paskutinysis Biblijos puslapis.....	514
"Mokykite visas tautas".....	516
Mielas skaitytojaul.....	518
Geografiniai žemėlapiai ir fotografijos	

